

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	I Meddelelser	
	EUROPA-PARLAMENTET	
	BESVAREDE SKRIFTLIGE FORESPØRGLER	
(2000/C 27 E/001)	E-0668/98 af Sir Jack Stewart-Clark til Kommissionen Om: Kommissionens forslag om afgift på uindspillede bånd (supplerende svar)	1
(2000/C 27 E/002)	E-0850/98 af Hanja Majj-Weggen til Kommissionen Om: Indførelse af en analyse af konsekvenserne for grænseområder i forbindelse med al national lovgivning (supplerende svar)	2
(2000/C 27 E/003)	E-0931/98 af Riitta Myller, Reino Paasilinna, Pertti Paasio og Jörn Donner til Kommissionen Om: Kommissionen og ytringsfriheden (supplerende svar)	3
(2000/C 27 E/004)	E-0942/98 af Allan Macartney til Kommissionen Om: »Skibsformede« produktionsfaciliteter til olieefterforskning (supplerende svar)	4
(2000/C 27 E/005)	E-0976/98 af Armelle Guinebertière til Kommissionen Om: Lovligheden af – i henhold til europæisk konkurrenceret – at en fjerdedel af aftalerne om offentlige indkøb med den franske regering og franske lokale myndigheder reserveres arbejdernes produktionskooperativer (SCOP) (supplerende svar)	4
(2000/C 27 E/006)	E-1002/98 af Gianni Tamino til Kommissionen Om: Manglende overholdelse af fællesskabsbestemmelserne i forbindelse med udbuddet for »Cispadana«-vejen (supplerende svar)	5
(2000/C 27 E/007)	E-1777/98 af Reimer Böge til Kommissionen Om: Agenda 2000 og WTO-aftaler (supplerende svar)	6
(2000/C 27 E/008)	E-2879/98 af Panayotis Lambrias til Kommissionen Om: Misligholdelse af direktiv 91/674/EØF om forsikringselskaber (supplerende svar)	8
(2000/C 27 E/009)	E-2983/98 af John McCartin til Kommissionen Om: De ekstremt høje bilforsikringspræmier i Irland	8

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2000/C 27 E/010)	E-2984/98 af John McCartin til Kommissionen Om: Undtagelser for bilforsikringsmarkedet i Irland	9
	Samlet supplerende svar på skriftlige forespørgsler E-2983/98 og E-2984/98	9
(2000/C 27 E/011)	E-3099/98 af Umberto Bossi til Kommissionen Om: Det professionelle forhold mellem professionelle fodboldspillere (supplerende svar)	10
(2000/C 27 E/012)	E-3709/98 af Hiltrud Breyer til Kommissionen Om: Godkendelse til markedsføring af GMO'er (genetisk modificerede organismer), dossier C/NL/96/10, direktiv 90/220/EØF (supplerende svar)	11
(2000/C 27 E/013)	E-4092/98 af Carlos Robles Piquer til Kommissionen Om: Europæisk samordning af forsvarsindustrierne	12
(2000/C 27 E/014)	E-0163/99 af Mark Watts til Kommissionen Om: Jernbanetjenester i Det Forenede Kongerige	13
(2000/C 27 E/015)	E-0183/99 af Hiltrud Breyer til Kommissionen Om: Tilladelse til/godkendelse af genetisk modificerede frø (supplerende svar)	14
(2000/C 27 E/016)	E-0221/99 af José Mendes Bota til Kommissionen Om: Portugal – forsøket gennemførelse af det indre marked (supplerende svar)	16
(2000/C 27 E/017)	E-0388/99 af Gerhard Schmid til Kommissionen Om: Mål 5b-projekter i Bayern (supplerende svar)	17
(2000/C 27 E/018)	E-0417/99 af Jens-Peter Bonde til Kommissionen Om: Grønlandernes fri bevægelighed i EU og EØS (supplerende svar)	17
(2000/C 27 E/019)	E-0506/99 af Klaus Lukas til Kommissionen Om: Det sjette momsdirektiv/Østrig	18
(2000/C 27 E/020)	E-0513/99 af Sérgio Ribeiro til Kommissionen Om: Handelsaftale med Den Sydafrikanske Republik på tekstil- og beklædningsområdet	19
(2000/C 27 E/021)	E-0514/99 af Sérgio Ribeiro til Kommissionen Om: Handelsaftale med Den Sydafrikanske Republik på tekstil- og beklædningsområdet	19
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-0513/99 og E-0514/99	19
(2000/C 27 E/022)	E-0680/99 af James Nicholson til Kommissionen Om: Kræftforskning	20
(2000/C 27 E/023)	E-0687/99 af Fernand Herman til Kommissionen Om: Samlet tilskyndelse til dyrkning af afgrøder, der ikke skal anvendes til levnedsmiddelproduktion	21
(2000/C 27 E/024)	E-0881/99 af Ursula Schleicher til Kommissionen Om: Gift fra skimmelsvampe i majsmelet og majsprodukter	22
(2000/C 27 E/025)	E-0897/99 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Bestræbelser på at nedlægge Den Europæiske Rumorganisation	23
(2000/C 27 E/026)	E-0906/99 af Manuel Escolá Hernando til Kommissionen Om: Spansk politik i forbindelse med xenotransplantater	24
(2000/C 27 E/027)	E-0917/99 af Eryl McNally til Kommissionen Om: Lige muligheder og det femte rammeprogram	24
(2000/C 27 E/028)	E-0946/99 af Freddy Blak til Kommissionen Om: Katastrofale besparelser på rumænske børnehjem	25
(2000/C 27 E/029)	P-0950/99 af Bernd Lange til Kommissionen Om: Forbud mod anvendelse af hormongiften tributyltin (TBT) i skibsmaling	26
(2000/C 27 E/030)	E-1017/99 af Nikitas Kaklamanis til Kommissionen Om: GD XII's manglende overholdelse af sine forpligtelser	27

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2000/C 27 E/031)	E-1057/99 af Phillip Whitehead til Kommissionen Om: Europæisk Agentur for Lægemiddelvurderings (EMA) procedure for notifikation af parallel distribution af centralt godkendte lægemidler	28
(2000/C 27 E/032)	P-1120/99 af Astrid Thors til Kommissionen Om: Fremstilling af vulkaniserede dæk til person- og lastbiler	29
(2000/C 27 E/033)	P-1376/99 af Ole Krarup til Kommissionen Om: EU midler til EFS (Den Europæiske Faglige Samarbejdsorganisation)	30
(2000/C 27 E/034)	P-1377/99 af Werner Langen til Kommissionen Om: Lov om skorstensfejerfaget i Forbundsrepublikken Tyskland	30
(2000/C 27 E/035)	P-1378/99 af Barbara Weiler til Kommissionen Om: Europæisk volontørtjeneste	32
(2000/C 27 E/036)	P-1379/99 af Xaver Mayer til Kommissionen Om: Beskyttelse af bævere – oversvømmelseskader	33
(2000/C 27 E/037)	P-1380/99 af Johannes Swoboda til Kommissionen Om: Opkrævelse af indkomstskat i en af Unionens medlemsstater på grund af ejendom	34
(2000/C 27 E/038)	P-1381/99 af Mark Watts til Kommissionen Om: Deregulering af den offentlige transportsektor	34
(2000/C 27 E/039)	P-1382/99 af Joan Colom i Naval til Kommissionen Om: Fællesskabsstøtte til hørsektoren i Spanien	35
(2000/C 27 E/040)	P-1383/99 af Pedro Aparicio Sánchez til Kommissionen Om: Meddelelse om strukturfondene	36
(2000/C 27 E/041)	P-1384/99 af Per Gahrton til Rådet Om: EU's forsvarspolitik – betydningen af topmødet i Köln	36
(2000/C 27 E/042)	P-1385/99 af Ria Oomen-Ruijten til Kommissionen Om: Diskriminering af nederlandske virksomheder via den tyske skattelovgivning	37
(2000/C 27 E/043)	E-1389/99 af Klaus-Heiner Lehne til Kommissionen Om: Diskriminering af EU-borgere i Forbundsrepublikken Tyskland	37
(2000/C 27 E/044)	E-1471/99 af Elly Plooij-van Gorsel til Kommissionen Om: Ny tysk skattelovgivning for byggesektoren	38
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler P-1385/99, E-1389/99 og E-1471/99	38
(2000/C 27 E/045)	P-1387/99 af Carlos Costa Neves til Kommissionen Om: Produktion af raffineret sukker i den autonome region Azorerne	38
(2000/C 27 E/046)	E-1388/99 af Freddy Blak til Kommissionen Om: Videoovervågning af medarbejdere	40
(2000/C 27 E/047)	E-1390/99 af Klaus Hänsch til Kommissionen Om: Kommissionens beretning om anvendelse af bestemmelserne på det sociale område inden for vejtransporten	40
(2000/C 27 E/048)	E-1392/99 af Ursula Schleicher til Kommissionen Om: Anvendelse i Portugal af direktiverne om unionsborgernes generelle opholdsret	41
(2000/C 27 E/049)	E-1393/99 af Bernd Lange til Kommissionen Om: Støtte til Vion VvaG	42
(2000/C 27 E/050)	E-1394/99 af Jannis Sakellariou til Kommissionen Om: Paul van Buitenen	43
(2000/C 27 E/051)	E-1395/99 af Gerhard Schmid til Kommissionen Om: Driftledelse af kraftværkerne under Österreichisch-Bayrische Kraftwerke AG	44
(2000/C 27 E/052)	E-1397/99 af Mathieu Grosch til Kommissionen Om: Sidestilling af rettigheder i forbindelse med ansøgning om førtidspension	44

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2000/C 27 E/053)	E-1399/99 af Gerhard Schmid til Kommissionen Om: Køreløys og lygtetændingsautomatik	46
(2000/C 27 E/054)	E-1400/99 af Michl Ebner og Doris Pack til Kommissionen Om: Kommissionens klageprocedure mod faste bogpriser på tværs af grænserne i Østrig og Tyskland	46
(2000/C 27 E/055)	E-1401/99 af Michl Ebner til Rådet Om: Fremme og bevarelse af mindre udbredte sprog i EU	48
(2000/C 27 E/056)	E-1402/99 af Michl Ebner til Kommissionen Om: EU-typegodkendelsesnumre i forbindelse med indregistrering af motorkøretøjer	48
(2000/C 27 E/057)	E-1404/99 af Graham Watson til Kommissionen Om: Forsinket udbetaling af støtte til høravlere	49
(2000/C 27 E/058)	E-1405/99 af Mary Banotti til Kommissionen Om: Eventuelle bivirkninger ved lægemidlet Roaccutane	50
(2000/C 27 E/059)	E-1406/99 af Mary Banotti til Kommissionen Om: Irland og CITES	51
(2000/C 27 E/060)	E-1407/99 af Mary Banotti til Kommissionen Om: Tillæg til rejseomkostninger for personer, der rejser alene	52
(2000/C 27 E/061)	E-1408/99 af Mary Banotti til Kommissionen Om: Muligheder for jobdeling	52
(2000/C 27 E/062)	E-1409/99 af Glyn Ford til Kommissionen Om: Områder af særlig videnskabelig interesse	53
(2000/C 27 E/063)	E-1410/99 af Mark Watts til Kommissionen Om: Autorisation af børneentertainere	53
(2000/C 27 E/064)	E-1411/99 af Carlos Carnero González til Kommissionen Om: Rydning af Malmea-bosættelsen ved Madrid i Spanien	54
(2000/C 27 E/065)	P-1473/99 af Carmen Cerdeira Morterero til Kommissionen Om: Fremmedfjendske aggressioner i Spanien	54
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-1411/99 og P-1473/99	55
(2000/C 27 E/066)	E-1412/99 af Francis Decourrière til Kommissionen Om: Direktiv om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter	56
(2000/C 27 E/067)	E-1414/99 af Heidi Hautala til Kommissionen Om: Jagt på store rovdyr i Finland	56
(2000/C 27 E/068)	E-1416/99 af Bartho Pronk til Kommissionen Om: Modtagelse af flygtninge fra Kosovo	57
(2000/C 27 E/069)	E-1417/99 af Nelly Maes til Kommissionen Om: Fri bevægelighed og ret til at praktisere frit for læger; sort arbejde udført af læger; illoyal konkurrence; overtrædelse af direktiv 93/16/EØF, 82/76/EØF og EF-traktatens artikel 12	58
(2000/C 27 E/070)	E-1418/99 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Finansiering på 5.000 milliarder fra de italienske statsbaner til forskellige fagforeninger	59
(2000/C 27 E/071)	E-1419/99 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Beskyttelse af beskæftigelsen af den keramiske industrisammenslutning i Livorno	60
(2000/C 27 E/072)	E-1420/99 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Omlægning af brandvæsenet	60
(2000/C 27 E/073)	E-1421/99 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Anerkendelse af Antonio Zottis forældremyndighed	61
(2000/C 27 E/074)	E-1422/99 af Cristiana Muscardini til Rådet Om: Bombardering af den kinesiske ambassade i Beograd	61

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2000/C 27 E/075)	P-1424/99 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Fiskerisamarbejdet mellem EU og Argentina	62
(2000/C 27 E/076)	P-1425/99 af Gary Titley til Kommissionen Om: Kontrakter, som Kommissionen har indgået på forbrugersbeskyttelsesområdet	63
(2000/C 27 E/077)	E-1428/99 af Agnes Schierhuber til Kommissionen Om: Forberedelse af udvidelsen af de europæiske institutioner	64
(2000/C 27 E/078)	E-1430/99 af Gary Titley til Kommissionen Om: Kontrakter tildelt af Generaldirektorat XXIV i henhold til den begrænsede udbudsprocedure	65
(2000/C 27 E/079)	E-1432/99 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Omstruktureringsplan for den spanske skibsbygningsindustri og konsekvenserne for det galiciske skibsværft Astilleros del Noroeste SA (Astano)	66
(2000/C 27 E/080)	E-1433/99 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Fordelingen af strukturfondsmidler i Spanien	67
(2000/C 27 E/081)	E-1435/99 af Gérard Caudron til Kommissionen Om: Legetøj indeholdende phtalat, der er giftigt for mindreårige børn	67
(2000/C 27 E/082)	E-1439/99 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Integration af Galicia i det transeuropæiske jernbanesystem for højhastighedstog	68
(2000/C 27 E/083)	E-1442/99 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Fordelingen af midlerne fra Samhørighedsfonden til de forskellige autonome regioner i den spanske stat . . .	69
(2000/C 27 E/084)	E-1443/99 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Gennemførelse af et pilot-projekt for jobskabelse i Galicia i overensstemmelse med Amsterdam-traktatens bestemmelser	70
(2000/C 27 E/085)	E-1444/99 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Kulturel udvikling af de mindst udbredte europæiske sprog	70
(2000/C 27 E/086)	E-1445/99 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Anerkendelse af flersprogethed på grundlag af den gældende lovgivning i Den Europæiske Unions forskellige medlemsstater	71
(2000/C 27 E/087)	P-1495/99 af Ingo Friedrich til Kommissionen Om: Bindende ordning om ligeberettiget anvendelse af engelsk, fransk og tysk som arbejdsprog i alle Fællesskabets organer	71
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-1445/99 og P-1495/99	72
(2000/C 27 E/088)	E-1446/99 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Tilskud til flytning af den kemiske virksomhed »Akcros Chemicals B.V.« fra Roermond til Greiz	72
(2000/C 27 E/089)	P-1447/99 af Ioannis Marinos til Kommissionen Om: Forfølgelse af sigøjnerne i Kosovo	73
(2000/C 27 E/090)	P-1448/99 af Giovanni Pittella til Kommissionen Om: Overtrædelsesprocedure mod Italien på grund af uddannelses- og arbejdskontrakter og de alvorlige indvirkninger på de virksomheder, som i de seneste år har medvirket til at skabe arbejdspladser	73
(2000/C 27 E/091)	E-1449/99 af Rainer Wieland til Kommissionen Om: Fordelingen af Kommissionens tjenestemænd efter lønklasse og lande	75
(2000/C 27 E/092)	E-1451/99 af Herbert Bösch til Kommissionen Om: Projektfinansiering på Ischia/Italien	75
(2000/C 27 E/093)	E-1454/99 af Ingo Friedrich til Kommissionen Om: Indsamlingsbeholdere til farligt engangsmateriale	76
(2000/C 27 E/094)	E-1459/99 af Glyn Ford til Kommissionen Om: Bryggeri-monopoler	77

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2000/C 27 E/095)	E-1460/99 af Richard Corbett til Kommissionen Om: Foreslåede ændringer til direktiv 94/25/EF om fritidsfartøjer om at indføje de krav om udstødnings- og støjemissioner, som er fastsat i Europa-Kommissionens dokument doc.III 76032/9/-EN, 6. ændring, af 9.12.1998 . . .	77
(2000/C 27 E/096)	E-1461/99 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Afgrænsning af Argentinas eksklusive økonomiske zone (EØZ)	78
(2000/C 27 E/097)	E-1462/99 af Laura González Álvarez til Kommissionen Om: Havneudvidelsesprojekt i Citadella	79
(2000/C 27 E/098)	E-1464/99 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Fiskeriaftale mellem EU og Marokko	80
(2000/C 27 E/099)	E-1466/99 af Heidi Hautala til Kommissionen Om: Kvindernes repræsentation i udvalg og komitéer	81
(2000/C 27 E/100)	E-1467/99 af Heidi Hautala til Kommissionen Om: Anvendelse af animalske fedtstoffer i dyrefoder	81
(2000/C 27 E/101)	E-1468/99 af Lucio Manisco til Rådet Om: Dødsdommen over den kurdiske leder Öcalan	82
(2000/C 27 E/102)	E-1469/99 af Lucio Manisco til Kommissionen Om: Dødsdommen over den kurdiske leder Öcalan	83
(2000/C 27 E/103)	P-1472/99 af W.G. van Velzen til Kommissionen Om: Følger for folkesundheden af placeringen af GSM-sendemaster	84
(2000/C 27 E/104)	P-1474/99 af Mihail Papayannakis til Kommissionen Om: Forvaltning af olieaffald	85
(2000/C 27 E/105)	E-1475/99 af Ioannis Marinos til Rådet Om: Forfølgelse af sigøjnerne i Kosovo	85
(2000/C 27 E/106)	E-1476/99 af Richard Corbett til Kommissionen Om: Posttakster	86
(2000/C 27 E/107)	E-1477/99 af Robert Evans til Rådet Om: Administrativ tilbageholdelse	86
(2000/C 27 E/108)	E-1478/99 af Robert Evans til Kommissionen Om: Administrativ tilbageholdelse	87
(2000/C 27 E/109)	E-1479/99 af Rosa Díez González, Alejandro Cercas og Carmen Cerdeira Morterero til Kommissionen Om: En model for offentlig socialsikring og social samhörighed	88
(2000/C 27 E/110)	P-1484/99 af Piia-Noora Kauppi til Rådet Om: Politiets adfærd på Via Baltica	89
(2000/C 27 E/111)	P-1485/99 af Marie-Noëlle Lienemann til Kommissionen Om: Engelsk oksekød, der er kontamineret af tuberkulose	90
(2000/C 27 E/112)	P-1486/99 af Luckas Vander Taelen til Kommissionen Om: International arkitektkonkurrence i det europæiske kvarter i Bruxelles	91
(2000/C 27 E/113)	P-1487/99 af Marie Isler Béguin til Kommissionen Om: Miljøvirkninger og arbejdsforhold ved virksomheden »Caleras de San Cucao« i Asturias	92
(2000/C 27 E/114)	P-1488/99 af Liam Hyland til Kommissionen Om: EU-politik for Verdenskanalkonferencen i Irland den 16.-18. maj 2001	93
(2000/C 27 E/115)	P-1489/99 af Brian Crowley til Kommissionen Om: Stråling fra kontorcomputere	94
(2000/C 27 E/116)	P-1490/99 af Pat Gallagher til Kommissionen Om: Det nye EF-initiativ EQUAL	94

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2000/C 27 E/117)	P-1491/99 af Struan Stevenson til Kommissionen Om: Elsammenkobling mellem Skotland og Nordirland	95
(2000/C 27 E/118)	P-1492/99 af Christa Klaß til Kommissionen Om: Innovative foranstaltninger til fordel for kvinder i landbruget	96
(2000/C 27 E/119)	P-1493/99 af Eryl McNally til Kommissionen Om: Den Internationale Termonukleare Forsøgsreaktor (ITER)	97
(2000/C 27 E/120)	P-1496/99 af Richard Howitt til Kommissionen Om: Budgetpost B7-651	97
(2000/C 27 E/121)	E-1497/99 af Hans Kronberger til Rådet Om: Virksomheder, der formidler lejetrapper	98
(2000/C 27 E/122)	E-1499/99 af Hans Kronberger til Kommissionen Om: Godkendelse af østrigske produkter på det italienske marked	98
(2000/C 27 E/123)	E-1500/99 af Hans Kronberger til Kommissionen Om: Direktiv 96/92/EF om fælles regler for det indre marked for elektricitet	99
(2000/C 27 E/124)	E-1501/99 af Christoph Konrad til Kommissionen Om: Tilbageføring af påhængskøretøjer til motorkøretøjer inden for EU	100
(2000/C 27 E/125)	P-1507/99 af Maria Sanders-ten Holte til Kommissionen Om: Den franske regerings forbud mod (lastvogns)kørsel i forbindelse med solformørkelsen den 11. august	101
(2000/C 27 E/126)	E-1509/99 af Elisabeth Schroedter til Kommissionen Om: Utilstrækkelig gennemførelse af ændringen af EU-VVM-direktivet i Brandenburgs vejbygningslovgivning	102
(2000/C 27 E/127)	E-1512/99 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Rapport om uranholdige bomber i Jugoslavien	103
(2000/C 27 E/128)	E-1514/99 af Marie-Noëlle Lienemann til Kommissionen Om: Ophævelse af embargoen mod britisk oksekød	103
(2000/C 27 E/129)	E-1515/99 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Placering af et center for rehabilitering af narkomaner i nærheden af Pratos frugt- og grøntsagsmarked	104
(2000/C 27 E/130)	E-1518/99 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Yderligere oplysninger om virksomheden Cartiere Milani og privatiseringsproceduren	105
(2000/C 27 E/131)	E-1520/99 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Placering af en losseplads i Aspio (Ancona)	106
(2000/C 27 E/132)	P-1521/99 af Ursula Stenzel til Kommissionen Om: Misbrug af EU-støtte til lærlinge	107
(2000/C 27 E/133)	E-1524/99 af Luis Berenguer Fuster til Kommissionen Om: Statsstøtte fra den spanske regering til elvirksomheder	108
(2000/C 27 E/134)	E-1525/99 af Luis Berenguer Fuster til Kommissionen Om: Eventuelle vanskeligheder for nye virksomheders adgang til det spanske elkraftmarked	109
(2000/C 27 E/135)	E-1526/99 af María Sornosa Martínez til Kommissionen Om: Miljøkatastrofen i Marjal de Pego-Oliva	109
(2000/C 27 E/136)	E-1527/99 af Stephen Hughes til Kommissionen Om: Somalifolkets stilling i Somalia	111
(2000/C 27 E/137)	E-1528/99 af Monica Frassoni til Kommissionen Om: Lossepladsen ved Dos Aguas, Valencia (Spanien)	111
(2000/C 27 E/138)	E-1529/99 af María Sornosa Martínez til Kommissionen Om: Bebyggelse af naturområdet ved golfbanen i Manises, Valencia (Spanien)	112

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2000/C 27 E/139)	E-1530/99 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Fremme af eksport af skifer fra Fællesskabet	113
(2000/C 27 E/140)	E-1531/99 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Finansiering af forberedelserne til projekt europæiske kulturbyer i år 2000	114
(2000/C 27 E/141)	E-1532/99 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Finansiering af forberedelserne til projekt europæiske kulturbyer i år 2000	115
(2000/C 27 E/142)	E-1533/99 af Erik Meijer til Kommissionen Om: En national regerings forskelsbehandling af trossamfund (Jehovas Vidner i Frankrig)	116
(2000/C 27 E/143)	P-1535/99 af Reinhold Messner til Kommissionen Om: Fornyelse af motorvejskoncessionerne i Italien og motorvejsforbindelsen Det Tyrrenske Hav-Brennerpasset	117
(2000/C 27 E/144)	P-1536/99 af Anna Terrón i Cusí til Kommissionen Om: Det europæiske informationsnet for racisme og fremmedhad (Raxen)	118
(2000/C 27 E/145)	P-1538/99 af Evelyne Gebhardt til Kommissionen Om: Udbetaling af støttemidler fra Leonardo da Vinci-programmet	119
(2000/C 27 E/146)	E-1539/99 af Wolfgang Kreissl-Dörfler til Rådet Om: Fremme af naturfredningsområderne »Königsbrucker Heide« og »Am Spitzberg« (Sachsen/D) inden for ramme- me af fællesskabsinitiativet til omstilling af den europæiske våbenindustri og militærbaser	120
(2000/C 27 E/147)	E-1540/99 af Wolfgang Kreissl-Dörfler til Kommissionen Om: Læggehønehold i Tjekkiet	121
(2000/C 27 E/148)	E-1542/99 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Den fælles markedsordning for mejeriprodukter og situationen i Galicia	121
(2000/C 27 E/149)	E-1543/99 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Den fælles markedsordning for mejeriprodukter og mælkekvoternes arealtilknytning	122
(2000/C 27 E/150)	E-1544/99 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Forskelsbehandling ved tildeling af præmier for oksekødsproduktion	123
(2000/C 27 E/151)	E-1545/99 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Vedtagelse og offentliggørelse af forordning om udvikling af landdistrikterne	124
(2000/C 27 E/152)	P-1546/99 af Marco Cappato til Rådet Om: Det kinesiske politis anholdelse af tusinder af medlemmer af den religiøse, buddhistiske organisation Fa Lun Gong	125
(2000/C 27 E/153)	P-1549/99 af Graham Watson til Rådet Om: Præsidentvalg i Togo	126
(2000/C 27 E/154)	P-1550/99 af Graham Watson til Kommissionen Om: Præsidentvalg i Togo	127
(2000/C 27 E/155)	E-1551/99 af Graham Watson til Kommissionen Om: Støtte til økologiske landbrug	127
(2000/C 27 E/156)	E-1552/99 af Graham Watson til Kommissionen Om: Kommissionens task force om vitaminer og mineraler	128
(2000/C 27 E/157)	E-1593/99 af Glyn Ford til Kommissionen Om: Taskforce vedrørende vitaminer og mineraler	128
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-1552/99 og E-1593/99	129
(2000/C 27 E/158)	P-1556/99 af Olivier Dupuis til Rådet Om: De 3000 Kosovo-fanger, som stadig tilbageholdes i Serbien	130
(2000/C 27 E/159)	E-1557/99 af Rolf Linkohr til Kommissionen Om: Spørgsmål vedrørende EU-påtaleproceduren – direktiv 65/65/EØF	130

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2000/C 27 E/160)	E-1559/99 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Rådet Om: Konserverindustrien for fiskeri- og akvakulturprodukter i Den Europæiske Union	131
(2000/C 27 E/161)	E-1560/99 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Rådet Om: Konserverindustrien for fiskeri- og akvakulturprodukter i Den Europæiske Union	132
(2000/C 27 E/162)	E-1566/99 af Paulo Casaca til Kommissionen Om: Statistikker om købekraftspariteter	133
(2000/C 27 E/163)	E-1567/99 af Paulo Casaca til Kommissionen Om: Retsgrundlag for købekraftspariteter	134
(2000/C 27 E/164)	E-1569/99 af Hiltrud Breyer til Rådet Om: Måling af dioxinindholdet i levnedsmidler	135
(2000/C 27 E/165)	E-1572/99 af Hiltrud Breyer til Rådet Om: Manglende grænseværdier for dioxin og pcb-stoffer	135
(2000/C 27 E/166)	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-1569/99 og E-1572/99	135
(2000/C 27 E/166)	E-1570/99 af Hiltrud Breyer til Rådet Om: Illegal markedsføring af genetisk modificeret majs fra såsædkoncernen Pioneer	136
(2000/C 27 E/167)	E-1577/99 af Carles-Alfred Gasòliba I Böhm til Kommissionen Om: Fordelingen af indtægterne fra Europa Cup'ens finale i Barcelona den 26. maj 1999	137
(2000/C 27 E/168)	E-1578/99 af Jaime Valdivielso de Cué til Kommissionen Om: Sundhed og forbrugerbeskyttelse	138
(2000/C 27 E/169)	E-1579/99 af Sebastiano Musumeci til Kommissionen Om: Afskaffelse af den trettende overgangsbestemmelse i den italienske forfatning	139
(2000/C 27 E/170)	E-1580/99 af Erik Meijer til Rådet Om: Udelukkelse af sportsfolk med jugoslavisk nationalitet fra sportsbegivenheder	139
(2000/C 27 E/171)	E-1583/99 af Glyn Ford til Kommissionen Om: »Grønt« fiskemel	140
(2000/C 27 E/172)	P-1597/99 af Marco Pannella til Rådet Om: Den Internationale Straffedomstol	141
(2000/C 27 E/173)	E-1598/99 af Caroline Jackson til Kommissionen Om: Åbenhed omkring arbejdsgrupper under EU's videnskabelige udvalg	142
(2000/C 27 E/174)	P-1599/99 af Maurizio Turco til Rådet Om: Folkerepublikken Kinas øgede trusler mod Taiwan	143
(2000/C 27 E/175)	P-1602/99 af Benedetto Della Vedova til Kommissionen Om: Luftfartsselskaber og bestemmelser vedrørende overbooking	144
(2000/C 27 E/176)	E-1663/99 af Lucio Manisco til Kommissionen Om: Borgernes rettigheder og luftfartsselskaberne	144
(2000/C 27 E/177)	Samlet svar på skriftlige forespørgsler P-1602/99 og E-1663/99	145
(2000/C 27 E/177)	P-1604/99 af John Purvis til Kommissionen Om: Resultaterne af forskningen om risici i forbindelse med plutonium og nukleare ulykker	145
(2000/C 27 E/178)	P-1606/99 af Antonio Tajani til Rådet Om: Internet og den italienske regerings lovforslag vedrørende par condicio (lige vilkår)	146
(2000/C 27 E/179)	P-1608/99 af Antonio Tajani til Kommissionen Om: Internet og den italienske regerings lovforslag vedrørende par condicio (lige vilkår)	146
(2000/C 27 E/180)	P-1609/99 af Marianne Thyssen til Kommissionen Om: Fællesskabets retsgrundlag for nationale støtteforanstaltninger til andre bedrifter end landbrugsbedrifter	147
(2000/C 27 E/181)	P-1610/99 af Hanja Maij-Weggen til Kommissionen Om: Kommissionens negative afgørelse vedrørende den nederlandske regerings udligningsgodtgørelse til forpagtere af tankstationer i det nederlandsk-tyske grænseområde	148

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2000/C 27 E/182)	P-1611/99 af Graham Watson til Kommissionen Om: Anvendelsen af nandrolon	149
(2000/C 27 E/183)	E-1612/99 af Hanja Maij-Weggen til Kommissionen Om: Børnearbejde	150
(2000/C 27 E/184)	P-1617/99 af Gary Titley til Kommissionen Om: Det forestående direktiv om metrologi	150
(2000/C 27 E/185)	E-1619/99 af Gerhard Hager til Kommissionen Om: Nationale regionalstøtteområder og disses overensstemmelse med fællesskabsforanstaltninger	151
(2000/C 27 E/186)	E-1621/99 af Raffaele Costa til Kommissionen Om: Høje gebyrer på veksling af lire til frank i Bruxelles lufthavn	152
(2000/C 27 E/187)	E-1629/99 af Phillip Whitehead til Kommissionen Om: Direktivet om pakkerejser	153
(2000/C 27 E/188)	P-1633/99 af John Bowis til Kommissionen Om: Trussel mod fugleliv	154
(2000/C 27 E/189)	E-1634/99 af Mary Banotti til Kommissionen Om: Livreddere ved swimmingpools	155
(2000/C 27 E/190)	E-1644/99 af Antonio Tajani, Giuseppe Gargani, Francesco Fiori og Mario Mauro til Kommissionen Om: Det frie valg af undervisning i Italien	155
(2000/C 27 E/191)	E-1646/99 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Gennemførelse af den nye forordning 1621/99 om druer bestemt til produktion af tørrede druer	156
(2000/C 27 E/192)	E-1655/99 af Frank Vanhecke til Kommissionen Om: EU-støtte	157
(2000/C 27 E/193)	P-1656/99 af Albert Maat til Kommissionen Om: Salg af vin med fascistiske etiketter i Italien	158
(2000/C 27 E/194)	P-1657/99 af María Izquierdo Rojo til Kommissionen Om: Katastrofale tab i det nordlige Granada (Spanien)	159
(2000/C 27 E/195)	P-1658/99 af Arlindo Cunha til Kommissionen Om: Berlin-erklæringen om det portugisiske landbrugs særlige forhold	159
(2000/C 27 E/196)	E-1666/99 af Antonio Tajani, Mario Mauro og Guido Podestà til Rådet Om: Massakrerne på Østtimor	160
(2000/C 27 E/197)	E-1667/99 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Urimelig udelukkelse af en sopran fra Santa Cecilia-akademiet	161
(2000/C 27 E/198)	P-1686/99 af Antonios Trakatellis til Kommissionen Om: Overtrædelse af fællesskabslovgivningen på området for forskning og konkurrenceforvridning i Grækenland	161
(2000/C 27 E/199)	P-1696/99 af Jonas Sjøstedt til Kommissionen Om: Euronews	163
(2000/C 27 E/200)	E-1702/99 af Raffaele Costa til Kommissionen Om: Budgetforslag 2000 – udgifter vedrørende personer, der er knyttet til fællesskabsinstitutionerne	164
(2000/C 27 E/201)	E-1703/99 af Raffaele Costa til Kommissionen Om: Budgetforslag 2000 – udgifter til tjenesterejser for personer, der er knyttet til fællesskabsinstitutionerne	164
(2000/C 27 E/202)	E-1706/99 af Raffaele Costa til Kommissionen Om: Forslag til budget for 2000 – udgifter til Det Europæiske Fællesskabs delegationers personale og drift, til supplerende personale og til decentrale funktioner	165
(2000/C 27 E/203)	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-1702/99, E-1703/99 og E-1706/99 E-1704/99 af Raffaele Costa til Kommissionen Om: Life-programmet	165

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2000/C 27 E/204)	P-1707/99 af Jan Andersson til Kommissionen Om: Kommissionens hensigter vedrørende fremme af den frie bevægelighed for arbejdstagere i grænseregioner . . .	166
(2000/C 27 E/205)	E-1724/99 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Regulering af postbefordringspligten i landdistrikterne i Galicia, Spanien	167
(2000/C 27 E/206)	P-1726/99 af Werner Langen til Kommissionen Om: Lovgivning om kødhygiejne i Rheinland Pfalz	167
(2000/C 27 E/207)	P-1749/99 af Olivier Dupuis til Kommissionen Om: Kommissionens holdning til valgsystemer	169
(2000/C 27 E/208)	P-1750/99 af Adriana Poli Bortone til Kommissionen Om: Acquedotto pugliese S.p.A. (det apuliske vandværk)	169
(2000/C 27 E/209)	P-1758/99 af Helena Torres Marques til Kommissionen Om: Den økonomiske og sociale samhørighedspolitik i Den Europæiske Union	170
(2000/C 27 E/210)	E-1766/99 af António Campos til Kommissionen Om: Den fælles landbrugspolitik	171
(2000/C 27 E/211)	E-1773/99 af Liam Hyland til Kommissionen Om: Kommissionens arbejdsprogram for 1999 og den nye Kommission	171
(2000/C 27 E/212)	E-1775/99 af Helena Torres Marques til Kommissionen Om: Sammensætning af kommissionsmedlemmernes kabinetter	172
(2000/C 27 E/213)	P-1795/99 af Mogens Camre til Kommissionen Om: Underbydelse af national arbejdskraft i en medlemsstat	172
(2000/C 27 E/214)	E-1819/99 af Raffaele Costa til Kommissionen Om: Programmet »Europa mod kræft«	173
(2000/C 27 E/215)	E-1827/99 af Mogens Camre til Kommissionen Om: Strukturstøtte til private virksomheders markedsføring og uddannelse af personale	174
(2000/C 27 E/216)	E-1835/99 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: EF-initiativet »Pesca« til fordel for Grækenland	174
(2000/C 27 E/217)	P-1890/99 af Pietro-Paolo Mennea til Kommissionen Om: Opførelse af faciliteter i nærheden af Castel del Monte	175
(2000/C 27 E/218)	E-1912/99 af Konstantinos Hatzidakis til Kommissionen Om: Dårlig udførelse af vejforbindelser som finansieres under den anden fællesskabsstøtteramme for Grækenland	175
(2000/C 27 E/219)	E-2000/99 af Chris Davies til Kommissionen Om: Taskforce vedrørende vitaminer og mineraler	176
(2000/C 27 E/220)	P-2017/99 af Mihail Papayannakis til Kommissionen Om: Beretning om kontrollen med kvaliteten af projekterne under den anden fællesskabsstøtteramme	176

I

(Meddelelser)

EUROPA-PARLAMENTET

BESVAREDE SKRIFTLIGE FORESPØRGLER

(2000/C 27 E/001)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0668/98

af Sir Jack Stewart-Clark (PPE) til Kommissionen

(10. marts 1998)

Om: Kommissionens forslag om afgift på uindspillede bånd

Så vidt jeg forstår, foreligger der et forslag fra Kommissionen om at give kompensation til ophavsrettighedshavere for gengivelse af deres materiale på lydånd ved at lægge en afgift på uindspillede bånd samt på optage- og kopieringsudstyr.

Et sådant forslag vil få alvorlige økonomiske konsekvenser for de lokale Talking Newspaper Associations (lydavis-foreninger) i Det Forenede Kongerige. Disse Talking Newspaper Associations yder blinde og svagtseende personer en værdifuld service ved at holde dem informeret om nyheder og begivenheder. Optagelserne sker på uindspillede bånd og fordeles gratis til lytterne.

Agter Kommissionen at give mulighed for dispensation i forbindelse med dette forslag, således at ikke-kommercielle tjenester, velgørende institutioner og Talking Newspaper Associations fritages for at betale afgift på indspilning af uindspillede kassetebånd?

**Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti**

(9. juli 1999)

Som supplement til sit svar af 8. maj 1998⁽¹⁾ kan Kommissionen nu give følgende yderligere oplysninger.

De bekymringer, som ligger til grund for det ærede medlems spørgsmål, vedrører spørgsmålet om privatkopiering og tilgængelige medier for blinde og svagtseende.

Kommissionen vedtog den 10. december 1997 et forslag til et direktiv om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationsområdet⁽²⁾. Dette harmoniseringsinitiativ drejer sig bl.a. om retten til reproduktion og retten til tilgængeliggørelse for almenheden (herunder retten til tilrådighedsstillelse for almenheden) og om indskrænkninger i og undtagelser for disse rettigheder. Det ændrede forslag til dette udkast til direktiv blev vedtaget den 21. maj 1999⁽³⁾.

Kommissionen vil gerne understrege, at ved udarbejdelsen af både det oprindelige og de ændrede forslag og gennem hele den igangværende lovgivningsprocedure er der blevet lagt vægt på at opretholde balancen mellem rettighedshavernes rettigheder og andre parter interesser, herunder brugere.

Med hensyn til privatkopiering er Kommissionen enig i Parlamentets forslag om at skelne mellem analog og digital privatkopiering, sikre rettighedshaverne en »rimelig kompensation« i begge tilfælde og anvende tekniske midler for så vidt angår digital privatkopiering.

Selv om der findes lovgivningsmæssige undtagelser for retten til reproduktion, forbliver den en grundlæggende ret for rettighedshaverne. Inden for ophavsret er undtagelserne baseret på sociale og kulturelle hensyn og hensyn til den offentlige orden. Dette er ikke tilfældet for undtagelsen for privatkopiering, som de fleste af medlemsstaterne har indført hovedsagelig på grund af manglende mulighed for at håndhæve eneretten, eftersom det ikke på nogen måde har været muligt at kontrollere privatkopiering i den analoge verden. Side om side med undtagelsen har 12 ud af 15 medlemsstater indført afgiftssystemer for at give kompensation til rettighedshavere. Imidlertid er løsningen ikke en generalisering af afgiftssystemerne, og Parlamentets formulering om »rimelig kompensation« er tilstrækkelig fleksibel til at gøre det muligt for de tre medlemsstater, der ikke har et afgiftssystem, at gennemføre denne forpligtelse i overensstemmelse med egne traditioner.

Endelig skal det bemærkes, at Kommissionen ikke foreslog indførelsen af et kompensationssystem, når det drejer sig om anvendelse til gavn for handicappede. Parlamentet foreslog at udvide undtagelsen i udkastet til direktivet, således at alle handicappede er omfattet. Kommissionen har i sit ændrede forslag godkendt denne ændring. Det står således medlemsstaterne frit for at beholde eller indføre en undtagelse for handicappede på nationalt plan alt efter de enkelte landes traditioner og overbevisninger. Hvis de vælger at gøre dette, må de opfylde de betingelser, der er nævnt i direktivet og i de internationale instrumenter, som f.eks. »tretrinstesten«, som også indgår i udkastet til direktiv. Disse sikrer, at undtagelserne begrænses til visse særlige tilfælde, der ikke på skadelig måde påvirker den normale udnyttelse af værket. En sådan frivillig undtagelse er et stort skridt fremad, idet de fleste medlemsstater ikke har taget højde for nogen undtagelse til gavn for handicappede.

(¹) EFT C 310 af 15.12.1998.

(²) EFT C 108 af 7.4.1998.

(³) KOM(1999) 250 endelig udg.

(2000/C 27 E/002)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0850/98

af Hanja Majj-Weggen (PPE) til Kommissionen

(26. marts 1998)

Om: Indførelse af en analyse af konsekvenserne for grænseområder i forbindelse med al national lovgivning

Er Kommissionen bekendt med, at det af beretninger fra de såkaldte »Euregio'er« fremgår, at medlemsstaterne regelmæssigt vedtager lovgivning, der er i modstrid med nabolandes lovgivning, således at borgere og virksomheder i grænseområder kommer i en vanskelig situation, og hvorved fordelene ved de åbne grænser i Europa reduceres eller fjernes helt?

Hvad mener Kommissionen om ideen om at udarbejde et direktiv, der forpligter medlemsstaterne til at indføre en »grænselandskonsekvensanalyse« i forbindelse med al relevant national lovgivning, således at denne form for negative virkninger kan undgås?

Supplerende svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(2. august 1999)

Det skal indledningsvis påpeges, at Kommissionen skal sikre, at medlemsstaternes lovgivning er forenelige med fællesskabsretten, nærmere bestemt med reglerne om den fri bevægelighed. Kommissionen vil derfor med dette for øje fortsat gøre brug af de beføjelser, der er tillagt den ifølge EF-traktaten artikel 226 (tidligere artikel 169).

Under Europa-Parlamentets møde den 27. maj 1998 debatteredes Anne Van Lanckers udkast til betænkning om grænsearbejdere (dok. A4-0168/98), som også omfattede et forslag om, at Kommissionen vedtager et udkast til direktiv om en »europæisk test«, som medlemsstaterne skal gennemføre for at vurdere de nationale lovgivningers indvirkning på grænsearbejderne. Kommissionen gav udtryk for, at et

sådant direktivforslag ikke syntes hensigtsmæssigt i den sammenhæng, og at det ville være bedre at fremme samarbejdet mellem de berørte parter i grænseregionerne for at løse de problemer, der opstår.

Kommissionen mener, at de argumenter, der dengang blev fremført, stadig er gyldige.

(2000/C 27 E/003)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0931/98

**af Riitta Myller (PSE), Reino Paasilinna (PSE),
Pertti Paasio (PSE) og Jörn Donner (PSE) til Kommissionen**

(26. marts 1998)

Om: Kommissionen og ytringsfriheden

Ifølge vore oplysninger har Kommissionen skriftligt påtalt en programserie, der er blevet sendt på Finlands Radios tv-kanal 1 med titlen »30 mark om ugen skaber 30.000 arbejdspladser om året«. Programserien er udarbejdet til offentligheden og har til formål at fortælle om virkningerne for beskæftigelsen af efterspørgslen efter finske produkter.

Ifølge principperne for EU's indre marked skal varer, tjenesteydelser og personer frit kunne bevæge sig inden for Fællesskabets grænser. Der kan dog ikke på baggrund af disse bestemmelser gribes ind over for ytringsfriheden i en medlemsstat, hvad der helt klart har været tale om i forbindelse den forannævnte henvendelse til det finske handels- og industriministerium.

Kan Kommissionen oplyse, hvordan den vil sikre, at den ikke ved at henvise til bestemmelserne om det indre marked eller andre årsager ikke i fremtiden vil begrænse udøvelsen af ytringsfriheden i en medlemsstat? Ytringsfriheden er et af de grundlæggende principper for det europæiske demokratibegreb og dermed også for Den Europæiske Union.

**Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti**

(8. juli 1999)

Kommissionen modtog i 1997 oplysninger om en kampagne med titlen »30 mark om ugen skaber 30.000 arbejdspladser om året«, der blev sendt og finansieret af Finlands offentlige tv-kanal »Suomen Yleisradio«. Formålet med denne kampagne var at fremme de finske seeres efterspørgsel efter finske produkter for dermed at skabe arbejdspladser i Finland.

Efter Kommissionens henvendelse erkendte de finske myndigheder, at denne kampagne kunne bevirke en indskrænkning af handlen på bekostning af produkter fra andre medlemsstater, hvilket er i modstrid med EF-traktatens artikel 28 (tidl. artikel 30) ifølge Domstolens fortolkning (se dom af 24. november 1982, »Kommission mod Irland«, sag. 249/81, Sml. s. 4005, og dom af 13. december 1983 »Apple and Pear Development Council mod Lewis«, sag. 222/82, Sml. s. 4083).

Kommissionen forsikrer de ærede parlamentsmedlemmer om, at Kommissionen som en af Fællesskabets institutioner er forpligtet til i henhold til artikel 6 i traktaten om Den Europæiske Union (tidl. artikel F) at respektere de grundlæggende rettigheder, som er nedfældet i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder. Kommissionen er naturligvis enig i, at ytringsfriheden hører til de grundlæggende rettigheder, der garanteres i henhold til fællesskabsretten. Som Domstolen har fastslået, skal det imidlertid i hvert enkelt tilfælde vurderes, om de nationale bestemmelser, som anfægtes, er nødvendige for at nå det tilsigtede mål, samt om målet ikke kan nås ved foranstaltninger, der i mindre grad begrænser samhandlen mellem medlemsstaterne (se dom af 26. juni 1997, Familiapress mod Bauer Verlag, sag C-368/95, Sml. s. I-3689, der netop vedrører ytringsfriheden). I den sag, som de ærede parlamentsmedlemmers spørgsmål vedrører, forekom den kampagne til fremme af finske produkter, som blev udsendt og finansieret af en offentlig tv-station, ikke at kunne retfærdiggøres af de grunde, der er anført i artikel 30 i traktaten om Den Europæiske Union (tidl. artikel 36). Under alle omstændigheder

overskred man med denne kampagne grænserne for, hvad der er nødvendigt og passende for at fremme jobskabelse i Finland. Kommissionen har med dette standpunkt hverken indskrænket eller haft til hensigt at indskrænke yringsfriheden som hjemlet i fællesskabsretten.

(2000/C 27 E/004)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0942/98

af Allan Macartney (ARE) til Kommissionen

(30. marts 1998)

Om: »Skibsformede« produktionsfaciliteter til olieeftersforskning

Er »skibsformede« produktionsfaciliteter til olieeftersforskning omfattet af Rådets direktiv af 17. september 1990 om fremgangsmåderne ved tilbudsgivning inden for vand- og energiforsyning samt transport og telekommunikation?

Kan Kommissionen oplyse om sådanne flydende fartøjer vil være berettigede til EU-støtte, efter at det ændrede OECD-arrangement vedrørende eksportkreditter til skibe trådte i kraft i 1996?

**Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti**

(1. juli 1999)

Forudsat at kontraktværdien ligger over det relevante tærskelbeløb (400 000 ECU), gælder bestemmelserne i Rådets direktiv 93/38/EØF af 14. juni 1993 om samordning af fremgangsmåderne ved tilbudsgivning inden for vand- og energiforsyning samt transport og telekommunikation⁽¹⁾, som erstatter Rådets direktiv 90/531/EØF af 17. september 1990⁽²⁾, som det ærede parlamentsmedlem henviser til, når en ordregiver i overensstemmelse med definitionen i Rådets direktiv 93/38/EØF indgår aftale om køb, leasing eller leje, med eller uden forkøbsret, af »skibsformede« produktionsfaciliteter til olieeftersforskning.

OECD-aftalen om skibsbygning blev i december 1994 underskrevet af EU, Japan, Korea, Norge og USA. Det blev ratificeret af Fællesskabet i december 1995 og skulle være trådt i kraft pr. 1. januar 1996, hvilket dog ikke er sket, da USA endnu ikke har ratificeret aftalen. Da det (ændrede) arrangement fra 1994 vedrørende eksportkreditter er tilknyttet denne aftale, kan det ikke anvendes endnu. Derfor gælder bestemmelserne i OECD-arrangementet fra 1981 fortsat.

I henhold til artikel 3, stk. 4 i Rådets forordning (EF) 1540/98 af 29. juni 1998 om nye regler for støtte til skibsbygningsindustrien⁽³⁾ betragtes kreditfaciliteter, der er i overensstemmelse med OECD-arrangementet vedrørende eksportkreditter til skibe fra 1981, som støtteneutrale og er ikke omfattet af maksimumsgrænsen for støtte til bygning og ombygning af skibe. Om »skibsformede« produktionsfaciliteter er berettiget til denne form for støtte afhænger af, om det drejer sig om selvdrevne, søgående skibe som defineret i forordningen.

⁽¹⁾ EFT L 199 af 9.8.1993.

⁽²⁾ EFT L 297 af 29.10.1990.

⁽³⁾ EFT L 202 af 18.7.1998.

(2000/C 27 E/005)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0976/98

af Armelle Guinebertière (UPE) til Kommissionen

(30. marts 1998)

Om: Lovligheden af — i henhold til europæisk konkurrenceret — at en fjerdedel af aftalerne om offentlige indkøb med den franske regering og franske lokale myndigheder reserveres arbejdernes produktionskooperativer (SCOP)

Fransk lov om offentlige indkøbsaftaler anerkender eksistensen af særlige rettigheder for arbejdernes produktionskooperativer (SCOP).

Således har SCOP i forbindelse med kontrakter med regeringen og lokale myndigheder (artikel 62ff. og artikel 260ff. i rammeloven om offentlige indkøbsaftaler) fortrinsret, idet en fjerdedel af alle aftaler automatisk er reserveret dem.

Selv om fransk lov giver alle europæiske virksomheder adgang til de offentlige indkøbsaftaler, og arbejderproduktionskooperativer i andre EU-medlemsstater således kan byde på disse aftaler, kan det så være lovligt, at en stat i princippet reserverer 25 % af alle aftaler til virksomheder med særlig status? Er det med andre ord ikke underminerende for konkurrencen mellem virksomhederne i EU, at ikke alle aftaler er tilgængelige på samme betingelser i Frankrig?

**Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti**

(2. august 1999)

Kommissionen er for øjeblikket i gang med en grundig undersøgelse af, om de franske regler vedrørende offentlige indkøb, ifølge hvilke en fjerdedel af aftalerne skal reserveres arbejdernes produktionskollektiver (SCOP), er lovlige. Kommissionen har allerede henvendt sig til de franske myndigheder i denne sag.

Kommissionen venter, indtil den har alle de nødvendige oplysninger, inden den afgør, hvad der videre skal ske i sagen.

(2000/C 27 E/006)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1002/98
af Gianni Tamino (V) til Kommissionen**

(2. april 1998)

Om: Manglende overholdelse af fællesskabsbestemmelserne i forbindelse med udbuddet for »Cispadana«-vejen

Under henvisning til kommissionsmedlem Bjerregaards svar på min forespørgsel E-3972/97⁽¹⁾ om anlæggelse af »Cispadana«-vejen kan det oplyses, at der den 27. februar 1998 lukkedes for indgivelse af bilag fra deltagerne i det pågældende udbud, uden at dette udbud af de kompetente italienske myndigheder (Ministeriet for Offentlige Arbejder og ANAS) var blevet tilpasset bestemmelserne i direktiv 93/37/EØF⁽²⁾.

Har Kommissionen modtaget de oplysninger, de italienske myndigheder var blevet anmodet om at forelægge, og hvilken konklusion drager den på grundlag heraf?

Mener Kommissionen, at der efter den seneste udvikling i sagen er forudsætninger for i henhold til traktatens artikel 169 at iværksætte en overtrædelsesprocedure mod Italien for manglende overholdelse af forpligtelser?

⁽¹⁾ EFT C 196 af 22.6.1998, s. 44.

⁽²⁾ EFT L 199 af 9.8.1993, s. 54.

**Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti**

(28. juni 1999)

På baggrund af oplysninger fra de italienske myndigheder kan Kommissionen nu give et supplerende svar på det ærede medlems spørgsmål.

Først da Kommissionen skriftligt anmodede de italienske myndigheder om oplysninger vedrørende indgåelse af den pågældende kontrakt uden om enhver form for offentlig udbudsprocedure konstaterede de pågældende myndigheder, at udbudsbekendtgørelsen om indgåelse af kontrakten ikke var modtaget af Kontoret for De Europæiske Fællesskabers Publikationer.

De italienske myndigheder forpligtede sig derfor til at annullere proceduren og iværksætte en ny samt at fremskaffe alle oplysninger til Kommissionen vedrørende proceduren for indgåelse af kontrakter om de øvrige partier.

Senere har de italienske myndigheder fremsendt en bekræftelse til Kommissionen på, at alle udbudsbekendtgørelser om de forskellige partier vedrørende anlæg af Cispadana-vejen, er blevet sendt til Publikationskontoret til offentliggørelse. Alle uoverensstemmelser synes dermed at være bragt ud af verden.

Under disse omstændigheder finder Kommissionen ikke anledning til at indlede en overtrædelsesprocedure i henhold til EF-traktatens artikel 226 (tidligere artikel 169).

Med hensyn til miljøaspektet i spørgsmålet er de italienske myndigheder opmærksomme på, at hele vejprojektet skal vurderes i henhold til en procedure for vurdering af indvirkningerne på miljøet i overensstemmelse med direktiv 85/337/EØF⁽¹⁾, inden det kan godkendes.

⁽¹⁾ EFT L 175 af 5.7.1985.

(2000/C 27 E/007)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1777/98
af Reimer Böge (PPE) til Kommissionen**

(5. juni 1998)

Om: Agenda 2000 og WTO-aftaler

1. Kan Kommissionen redegøre for, efter hvilke kriterier landbrugsstøtteordninger klassificeres i den såkaldte Blue Box hhv. Green Box i henhold til WTO-aftalerne?
2. Kan Kommissionen oplyse, i hvilken kategori man kan placere den direkte støtte til oksekød og mælk, der er tale om i Agenda 2000?
3. Menes de støtteordninger, der er fastlagt i den amerikanske landbrugslov Fair Act, principielt at kunne klassificeres i the Green Box?
4. Kan Kommissionen bekræfte, at det er sat som et mål i de undertegnede GATT-aftaler at fastlægge fremtidige landbrugsmiljønormer og indarbejde disse i de kommende verdenshandelsregler?
5. Hvilke rapporter hhv. henstillinger er der hidtil forelagt, jf. punkt 1 i beslutningen om handel med tjenesteydelser og miljøet⁽¹⁾?
6. Hvilke initiativer agter Kommissionen at tage for dels også rent faktisk at gennemføre disse aftaler på internationalt plan dels at foreslå og gennemføre ændringer af overenskomstens artikel XIV?

⁽¹⁾ EFT L 336 af 23.12.1994, s. 265.

**Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler**

(6. september 1999)

1. »Blue box«-foranstaltninger er de foranstaltninger, der er nævnt i artikel 6, stk. 5, litra a), i aftalen om landbrug⁽¹⁾, dvs. direkte betalinger under produktionsbegrænsende programmer, hvis:
 - betalingerne er baseret på faste arealer og udbytter, eller
 - betalingerne foretages for højst 85 % af basisproduktionsniveauet
 - betalingerne for husdyr foretages for et fastsat antal dyr.

»Green box«-foranstaltninger er de foranstaltninger, der er nævnt i bilag 2 til aftalen om landbrug, dvs. betalinger, der generelt »ikke eller højst i ubetydelig grad virker forstyrrende for handelen eller påvirker produktionen«. De må hverken have relation til producentpriser eller produktionstype eller -mængde.

2. De fleste direkte betalinger inden for oksekødssektoren ydes for et fast antal dyr i forbindelse med produktionsbegrænsende programmer og opfylder dermed artikel 6, stk. 5, litra a), i aftalen om landbrug (»blue box«). I mejerisektoren begrænses de direkte betalinger også af produktionskvoter, hvilket betyder, at betalingerne også her ydes som led i produktionsbegrænsende programmer.

3. Betalingerne i henhold til »Fair Act« er blevet meddelt Verdenshandelsorganisationen (WTO) som »green box«-foranstaltninger. Det kan hævdes, at »Fair Act« indeholder et produktionskrav, hvilket betyder, at betalingerne ikke kan betragtes som »green box«-foranstaltninger. Denne fortolkning indebærer, at betalingerne skal henregnes under de støtteforanstaltninger, der er omfattet af nedsættelsesforpligtelser. Dette vil dog ikke medføre, at USA kommer op over det aftalte loft, fordi loftet er betydeligt højere end det faktiske støtteniveau.

4. Ifølge aftalen om landbrug kan betalinger under miljøprogrammer henregnes til »green box«-foranstaltninger på visse betingelser, jf. punkt 12 i bilag 2. Miljøforanstaltninger vil sandsynligvis blive drøftet under den kommende runde, hvor der skal tages hensyn til aspekter, der ikke vedrører handelen, jf. artikel 20.

5. I »beslutning om handel med tjenesteydelser og miljøet«, der indgår i slutakten indeholdende resultaterne af Uruguay-runden, vedtog medlemmerne af WTO, at Komitéen for Handel og Miljø, der er nedsat af WTO's Almindelige Råd, som består af repræsentanter for alle medlemmer, skulle undersøge og aflægge rapport om forholdet mellem handelen med tjenesteydelser og miljøet, herunder spørgsmålet om bæredygtig udvikling, for at afgøre, om nogen ændring af artikel XIV i den almindelige overenskomst om handel med tjenesteydelser er påkrævet for at tage hensyn til de foranstaltninger, der er nødvendige for at beskytte miljøet. Ifølge artikel XIV må intet i overenskomsten om handel med tjenesteydelser fortolkes således, at det forhindrer noget medlem i at indføre eller håndhæve bestemmelser, der er nødvendige for bl.a. at beskytte menneskers, dyrs eller planter liv eller sundhed.

I overensstemmelse hermed aflagde Komitéen for Handel og Miljø rapport om dette spørgsmål i 1996 (WTO-dokument WT/CTE/1 af 12. november 1996). Ifølge rapporten, der blev drøftet på ministerkonferencen i Singapore i december 1996, var der kun tale om en sonderende undersøgelse af dette spørgsmål, og den indeholdt ingen forslag eller konklusioner. Komitéen for Handel og Miljø har derfor endnu ikke fremsat nogen henstillinger. Spørgsmålet vil antagelig blive drøftet yderligere på kommende møder i komitéen.

6. Kommissionens tilgang til WTO-millenniumrunden er for ganske nylig blevet beskrevet i Kommissionens meddelelse til Rådet og Europa-Parlamentet (?). Ifølge Kommissionen skal det centrale referencepunkt for den nye runde være bæredygtig udvikling, som er WTO's overordnede mål, og handels- og miljøpolitikken bør i fællesskab støtte en sådan udvikling. Derfor mener Kommissionen, at miljøaspekterne skal indarbejdes i EU-tilgangen og dermed faktisk bringes ind i forhandlingerne, således at der ved rundens afslutning fremkommer et resultat, i hvilket de miljøvenlige følger kan identificeres som relevante dele af den endelige pakke.

Uden at behovet for, at miljøaspekterne behandles hele vejen under forhandlingerne, tilsidesættes, opstilles der i meddelelsen en række specifikke emner, som skal behandles under forhandlingerne for at klarlægge forholdet mellem handelsregler og miljøforanstaltninger og forbedre samspillet mellem dem.

Ifølge Kommissionens opfattelse bør Komitéen for Handel og Miljø intensivere sit arbejde under den nye runde for at sikre, at miljøaspekterne behandles under hele forhandlingsforløbet. Komitéen kan også fungere som forum for udveksling af synspunkter og information om miljø- og bæredygtighedsundersøgelser, som EU og andre WTO-medlemmer agter at foretage.

Det fremgår også af meddelelsen, at Kommissionen mener, at EU under den nye runde af landbrugsforhandlinger bør holde sig for øje, at det er nødvendigt at sørge for, at der er forenelighed mellem visse

landbrugsaspekter af politikken for udvikling af landdistrikter og miljøpolitikken, gennem anerkendelse af landbrugets »multifunktionelle« rolle. Denne tilgang blev bekræftet i EU's meddelelse til WTO's Almindelige Råd af 23. juli 1999 (WTO-dokument WT/GC/W/273 af 27. juli 1999).

(¹) EFT L 336 af 23.12.1994.

(²) KOM(1999) 331 endelig udg.

(2000/C 27 E/008)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2879/98
af Panayotis Lambrias (PPE) til Kommissionen

(28. september 1998)

Om: Misligholdelse af direktiv 91/674/EØF om forsikringsselskaber

I henhold til klager fra de berørte sektorer, og som er blevet offentliggjort og forelagt Kommissionen, har det græske udviklingsministerium ikke på behørig og tilstrækkelig vis kontrolleret de relevante græske og EU-retsakter, og således givet utallige forsikringsselskaber mulighed for at operere med underskud på milliarder af drachmer og overtræde love ved at forsøge at dække disse underskud i løbet af det efterfølgende regnskabsår. Dette har ført til en vedvarende forøgelse af underskuddene, som sætter de forsikredes sikkerhed på spil, og til at en række virksomheder har fået ulovlig adgang til børsen.

Mener Kommissionen i lyset af de oplysninger, den har til rådighed, at direktiv 91/674/EØF (¹) bliver håndhævet korrekt i Grækenland, og vil den i benægtende fald træffe de nødvendige foranstaltninger?

(¹) EFT L 374 af 31.12.1991, s. 7.

Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(2. august 1999)

Som supplement til sit svar af 5. juni 1998 (¹) kan Kommissionen nu give følgende yderligere oplysninger.

Af Kommissionens kontrol af de græske tekster (²), som gennemfører direktiv 91/674/EØF af 19. december 1991 om forsikringsselskabers årsregnskaber og konsoliderede regnskaber fremgik det, at gennemførelsen af direktivet næsten var afsluttet, og at der kun var et punkt i den nationale gennemførelsestekst, der skulle tydeliggøres. Ifølge de seneste oplysninger fra Grækenland er gennemførelsen dog afsluttet med vedtagelsen af præsidentielt dekret nr. 64 af 24. marts 1999. En formel meddelelse om disse foranstaltninger afventes.

Tilsynet med de græske forsikringsselskaber er helt og holdent medlemsstatens eget ansvar, nærmere bestemt de græske forsikringstilsynsmyndigheder. I øjeblikket ligger Kommissionen ikke inde med nogen specifikke oplysninger om, at græske forsikringsselskaber skulle akkumulere underskud, og om utilstrækkelig beskyttelse af de forsikredes interesser. Kommissionen modtager gerne nærmere oplysninger om de klager, som det ærede medlem har modtaget.

(¹) EFT C 310 af 15.12.1998.

(²) Præsidentielt dekret nr. 286; lovdekret nr. 400/70 (konsolideret udgave).

(2000/C 27 E/009)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2983/98
af John McCartin (PPE) til Kommissionen

(8. oktober 1998)

Om: De ekstremt høje bilforsikringspræmier i Irland

Er Kommissionen bekendt med de ekstremt høje bilforsikringspræmier i Irland og mener den, at dette skyldes manglende konkurrence på det irske marked?

(2000/C 27 E/010)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2984/98**af John McCartin (PPE) til Kommissionen**

(8. oktober 1998)

Om: Undtagelser for bilforsikringsmarkedet i Irland

Kan Kommissionen oplyse, om der for det irske bilforsikringsmarked gælder undtagelser fra EU's konkurrencepolitik eller anden lovgivning, og hvornår vil sådanne undtagelser blive bragt til ophør?

**Samlet supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti
på skriftlige forespørgsler E-2983/98 og E-2984/98**

(5. august 1999)

Som supplement til sit svar af 4. december 1998⁽¹⁾ kan Kommissionen nu give følgende yderligere oplysninger.

Bilforsikring er omfattet af Rådets tredje skadesforsikringsdirektiv 92/49/EØF af 18. juni 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring og om ændring af direktiv 73/239/EØF og 88/357/EØF⁽²⁾ (klasse 10: ansvarsforsikring for motordrevne landkøretøjer), som indførte en ordning med en enkel administrativ tilladelse udstedt af myndighederne i den medlemsstat, hvor forsikringsselskabet har sit hjemsted. På grundlag af denne tilladelse kan forsikringsselskabet udøve sin virksomhed overalt i Fællesskabet i henhold til enten reglerne om fri etableringsret eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser. Formålet med indførelsen af denne ordning (artikel 4 og 5 i direktiv 92/49/EØF) er at sikre en skærpet konkurrence på de nationale markeder, således at forbrugerne kan vælge det forsikringsprodukt, som passer dem bedst, og det forsikringsselskab, som de foretrækker uanset hjemland.

I praksis forhindrer situationen på det enkelte marked dog undertiden udviklingen af en tilfredsstillende konkurrence. Det største problem er, at der i de forskellige medlemsstater er forskelle i fastsættelsen af præmier for ansvarsforsikring for biler. Dette er ikke uforeneligt med bestemmelser i fællesskabsretten, eftersom de kriterier, som det enkelte forsikringsselskab anvender i forbindelse med fastsættelse af sine præmier, såvel som kundernes skadeshyppighed varierer i de forskellige medlemsstater. Forskellige faktorer har indflydelse på fastsættelsen af præmier i de enkelte medlemsstater, hvilket resulterer i til tider betydelige prisforskelle.

For det første kan forskelle i erstatningsniveauerne mellem medlemsstaterne have indflydelse på præmiefastsættelsen. Kommissionen er i gang med at undersøge dette problem med henblik på at finde en passende løsning og eventuelt fremsætte et forslag til direktiv om tilpasning af de minimumsgrænser for beskyttelse vedrørende omfanget af dækningen i forbindelse med ansvarsforsikringer for biler, som er fastlagt i Rådets andet bilforsikringsdirektiv 84/5/EØF af 30. december 1983 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer⁽³⁾. Dette direktiv omfatter dog ikke nogen forpligtelse med hensyn til erstatningers størrelse og vilkår, som skal overholdes på ensartet vis i alle medlemsstater. Det står disse frit for at fastsætte et mere eller mindre højt erstatningsniveau, men naturligvis aldrig under de beløbsgrænser, der er anført i direktiv 84/5/EØF. Det forhold, at visse medlemsstater har en mere omfattende forsikringsdækning eller anvender andre metoder til vurdering af skader end i nabolandene, kan bl.a. medføre fastsættelse af højere præmier.

For det andet er der med de tredje forsikringsdirektiver indført en ensartet ordning for finansielt tilsyn, der skal foretages af det medlemsland, hvor forsikringsselskabet har sit hjemsted. Imidlertid har de enkelte medlemsstater forskellige kriterier for bedømmelse af den økonomiske soliditet i de virksomheder, der henhører under deres kompetence. Det påhviler de kompetente myndigheder i hjemlandet at føre tilsyn med forsikringsselskabets økonomiske soliditet, navnlig med dets solvens og oprettelse af tilstrækkelige forsikringsmæssige hensættelser. De anslåede præmier skal sammen med andre finansielle midler dække selskabets forpligtelser og solvensmargen (artikel 7 i direktiv 92/49/EØF). Disse direktiver fastsætter ligeledes minimumsnormerne for forsikringsmæssige hensættelser. Den medlemsstat, der har meddelt tilladelsen, kan foreskrive strengere regler for de forsikringsselskaber, der henhører under deres kompetence (artikel 9 i direktiv 92/49/EØF).

Som følge heraf skal den juridiske holdbarhed af de irske forsikringsselskabers præmiepolitik med henblik på oprettelse af tilstrækkelige forsikringsmæssige hensættelser til opfyldelse af deres kontraktmæssige forpligtelser vurderes ud fra irsk lovgivning og henhører under de irske tilsynsmyndigheders kompetence.

Dette er ikke tilfældet for forsikringsselskaber, der har fået deres tilladelse i en anden medlemsstat, og som henhører under denne stats finansielle tilsyn og driver virksomhed i Irland enten ved at udbyde tjenesteydelser eller ved at have en sekundær etablering (agentur eller filial). Disse selskaber har mulighed for at tilbyde lavere tariffer, hvis dette er i overensstemmelse med lovgivningen i deres hjemland og giver dem mulighed for at oprette tilstrækkelige forsikringsmæssige hensættelser. Konkurrencen fra selskaber, der opererer gennem sekundære etableringer eller ved fri udveksling af tjenesteydelser, er dog generelt begrænset, i det mindste indtil nu, idet forsikringsselskaberne foretrækker at erobre nye markeder ved at oprette datterselskaber, dvs. juridisk uafhængige virksomheder, som således har hjemsted i denne nye medlemsstat og henhører under dette lands finansielle tilsyn. Dette gør det nemmere for dem at integrere sig i værtslandet og tilpasse sig kundernes vaner på et nyt marked. Den fri udveksling af tjenesteydelser er meget mere begrænset i medlemsstater, der ligger på fjerntliggende øer, som det er tilfældet med Irland. Den prisdiversificering, som finder sted som følge af tjenesteyderes indtrængning på det irske marked, er endnu ret begrænset.

For det tredje varierer udgifterne til ekspertbistand, reparation og drift af virksomhed fra en medlemsstat til en anden. Endelig er der blevet peget på andre forskelle med hensyn til risikobegrebet og risikovurderingen. Fastsættelsen af præmier er en del af et selskabs forretningspolitik, og det kan frit vælge kriterier for og metoder til vurdering af skader. På grundlag af princippet om kontraktfrihed kan forsikringsselskaberne frit vælge, om de vil acceptere eller afvise en kunde. Den samme person kan betragtes som en større eller mindre risiko for forsikringsselskaberne, alt efter hvilke betingelser der gælder i de enkelte medlemsstater, og hvilke kriterier der anvendes til vurdering af risikoen.

Indtil nu har det ikke været nødvendigt for Kommissionen at undersøge nogen aftale mellem forsikringsselskaberne om niveauet for bilforsikringspræmier i Irland på grundlag af artikel 81 i EF-traktaten (tidligere artikel 85) om konkurrencebegrænsende aftaler og i særlig grad på grundlag af Kommissionens fritagelsesforordning (EØF) 3932/92 af 21. december 1992 om anvendelse af traktatens artikel 85, stk. 3, på visse kategorier af aftaler, vedtagelser og samordnet praksis på forsikringsområdet⁽⁴⁾. Vi skal gøre det ærede medlem opmærksom på den rapport om anvendelsen af denne forordning, som Kommissionen netop har fremlagt for Parlamentet og Rådet⁽⁵⁾.

⁽¹⁾ EFT C 135 af 14.5.1999.

⁽²⁾ EFT L 228 af 11.8.1992.

⁽³⁾ EFT L 8 af 11.1.1984.

⁽⁴⁾ EFT L 398 af 31.12.1992.

⁽⁵⁾ KOM(1999) 192 endelig udg.

(2000/C 27 E/011)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3099/98

af Umberto Bossi (NI) til Kommissionen

(16. oktober 1998)

Om: Det professionelle forhold mellem professionelle fodboldspillere

Hvad angår det professionelle forhold mellem fodboldspillere og sportspromotorer og promotorer generelt, kan barrierer, som hindrer den frie konkurrence, ikke tolereres inden for et kompliceret erhverv som fodbold, der er i konstant udvikling.

Det system, der er blevet indført af FIGC (Det Italienske Fodboldforbund), og som omfatter udarbejdelse af en særlig liste, er ikke i overensstemmelse med italiensk lovgivning, da det ikke opfylder de kriterier, der kræves for professionelle organisationer.

Man kan ikke forhindre det private initiativ i at udvise opfindsomhed, kreativitet, forskningslyst, initiativ og fantasi inden for konkurrencesporten, eftersom denne består af industrielle og kommercielle tiltag som enhver anden sektor.

Kan Kommissionen:

1. oplyse, om begrebet sportspromotor, som defineret af FIGC, er i fællesskabsretten vedrørende erhvervsmæssig virksomhed?
2. oplyse, om FIGC-reglerne om sportspromotorer udgør en hindring for den frie udveksling af tjenesteydelser, især for så vidt angår erhvervsmæssig virksomhed, der udføres i fællesskab, set i forhold til anvendelsesområdet for bestemmelserne i den italienske lov nr. 287/90?

**Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti**

(2. august 1999)

Som supplement til sit svar af 7. januar 1999⁽¹⁾ kan Kommissionen nu give følgende yderligere oplysninger.

I EU er fodbold organiseret på territorial basis, og i princippet findes der i de enkelte medlemsstater kun et forbund, der organiserer spillet på nationalt plan.

I Italien er det Det Italienske Fodboldforbund (FIGC), der organiserer spillet på nationalt plan. Inden for al sport er det nødvendigt med en organisator, og dette er begrundelsen for, at sportslige organisationer som FIGC har fået denne rettighed.

I den forbindelse vil Kommissionen gerne informere det ærede medlem om, at den ikke er i besiddelse af oplysninger om, at FIGC udøver denne rettighed i strid med EU's principper og retspraksis vedrørende erhvervsmæssig virksomhed eller tjenesteydelsers frie bevægelighed.

Faktisk har Domstolen regelmæssigt fastslået (senest i Bosman-dommen af 15. december 1995⁽²⁾), at fællesskabsbestemmelserne vedrørende tjenesteydelsers frie bevægelighed ikke står i vejen for regler, der er begrundet i ikke-økonomiske hensyn som følge af visse kampes særlige karakter.

Om FIGC's aktiviteter er forenelige med lov 287/90 om reglerne for tilsynet med konkurrencen og markedet, skal i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet afgøres af de italienske myndigheder og ikke af Kommissionen.

⁽¹⁾ EFT C 135 af 14.5.1999.

⁽²⁾ Sag C-415/93, Samling I-4921.

(2000/C 27 E/012)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3709/98

af Hiltrud Breyer(V) til Kommissionen

(11. december 1998)

Om: Godkendelse til markedsføring af GMO'er (genetisk modificerede organismer), dossier C/NL/96/10, direktiv 90/220/EØF

Den Videnskabelige Komité for Planter har afgivet negativ udtalelse om Avebes ansøgning om tilladelse til markedsføring af en transgenetisk kartoffel. Udtalelsen konkluderer, at uden en tilstrækkelig risikovurdering af de potentielle følger af horisontal genoverførsel fra de genetisk modificerede planter til mennesker, dyr og miljøet... er det ikke muligt at foretage en fuldstændig vurdering af sikkerheden i forbindelse med de transgenetiske kartoffellinjer.

Kommissionen bedes besvare nedenstående spørgsmål:

1. Afgav det nederlandske rådgivende udvalg og den nederlandske kompetente myndighed positiv udtalelse om denne ansøgning?
2. Blev deres konklusioner draget på grundlag af det samme detaljerede dossier, som blev forelagt Den Videnskabelige Komité for Planter, og indeholdt den ansøgning om markedsføring, der blev behandlet

af de nederlandske og andre kompetente myndigheder, især specifikke oplysninger om og risikovurderingsdata for indbefatningen af npt III-genkodningen vedrørende amikacin antibiotisk resistens?

3. Hvilke begrundede reaktioner modtog den fra de andre nationale kompetente myndigheder?
4. Vil den nu – under henvisning til bestemmelserne i artikel 19, stk. 4, i direktiv 90/220/EØF⁽¹⁾ om, at »beskrivelsen af GMO'erne eller vurderingen af forudsigelige virkninger, herunder sygdomsfremkaldende og/eller økologisk forstyrrende virkninger, under ingen omstændigheder må behandles som fortrolig« – i offentlighedens interesse offentliggøre den fuldstændige ansøgning om godkendelse til markedsføring, den fuldstændige ordlyd af udtalelsen fra Den Videnskabelige Komité for Planter og reaktionerne fra alle de nationale kompetente myndigheder?

⁽¹⁾ EFT L 117 af 8.5.1990, s. 15.

**Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Emma Bonino**

(12. juli 1999)

Under henvisning til Kommissionens svar af 15. februar 1999⁽¹⁾ kan der nu gives følgende supplerende oplysninger:

Kommissionen har ventet med at besvare spørgsmålet om offentliggørelse af hele udtalelsen fra Den Videnskabelige Komité for Planter, fordi anmelderen hævdede, at der var tale om fortrolige oplysninger. Efter at have undersøgt de retlige aspekter ved offentliggørelse af hele udtalelsen (artikel 19 i Rådets direktiv 90/220/EØF af 23. april 1990 om udsætning i miljøet af genetisk modificerede organismer og artikel 10 i Kommissionens afgørelse 97/579/EF af 23. juli 1997 om oprettelse af videnskabelige komitéer inden for forbrugersundhed og levnedsmiddelsikkerhed⁽²⁾) mener Kommissionen nu, at hele udtalelsen kan offentliggøres, med undtagelse af én sætning. Udtalelsen vil blive lagt på Internettet snarest muligt.

⁽¹⁾ EFT C 289 af 11.10.1999, s. 75.

⁽²⁾ EFT L 237 af 28.8.1997.

(2000/C 27 E/013)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4092/98
af Carlos Robles Piquer (PPE) til Kommissionen**

(14. januar 1999)

Om: Europæisk samordning af forsvarsindustriene

Nu hvor halvtredsårsdagen for oprettelsen NATO nærmer sig, foretages der flere analyser af de vidtrækkende ændringer, der har fundet sted på den internationale scene i denne periode og nødvendigheden af konsensus omkring nye udfordringer og opgaver. Forskellene i politiske visioner mellem Amerika og Europa kan blive skærpet, hvis man ikke finder frem til måder for samarbejde mellem forsvarsindustriene på begge sider af Atlanten med henblik på udvikling af ny teknologi i det 21. århundrede.

Mener Kommissionen, at forsvarsindustrien i Europa snart vil antage den dimension og evne til samordning, som er nødvendig for en konstruktiv dialog med den meget koncentrerede amerikanske industri? Hvilken rolle spiller i denne forbindelse forskellen i juridisk status mellem de store forsvarsindustrier i Tyskland og Det Forenede Kongerige, som er af privat karakter, og i Frankrig, som overvejende er af offentlig karakter?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Martin Bangemann

(18. marts 1999)

Kommissionen deler den opfattelse, at Fællesskabet har brug for en stærk og konkurrencedygtig forsvarsrelateret industri, der kan optræde på lige fod med sit amerikanske modstykke og bidrage til at styrke den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik.

En effektiv, stærk europæisk industri skal ikke stå i modsætning til den amerikanske på verdensmarkedet, men supplere den. Hvis Europa virkelig ønsker at være USA's partner, så amerikanske firmaer deltager i europæiske programmer på samme måde, som europæiske firmaer kan deltage i amerikanske programmer, skal den europæiske forsvarsindustri kunne konkurrere ikke blot finansielt og teknologisk, men også ved hjælp af attraktive handelsprogrammer.

Kommissionen er klar over, at de store forskelle på ejendomsforhold (fra stærkt spredt til stærkt koncentreret, fra statseje til privateje) blandt den europæiske industris forskellige firmaer gør en sammenslutningsproces mere kompliceret.

For at der kan skabes solide, konkurrencedygtige transeuropæiske forsvarsvirksomheder er det vigtigt, at der på alle planer, både i medlemsstaterne og de europæiske institutioner, sættes tilstrækkeligt ind på at fremme sammenslutningsprocessen.

(2000/C 27 E/014)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0163/99

af Mark Watts (PSE) til Kommissionen

(11. februar 1999)

Om: Jernbanetjenester i Det Forenede Kongerige

Hvor stort er det offentlige tilskud (i euro) pr. km jernbaneskinne i hvert af de følgende lande:

Frankrig, Tyskland, Italien, Spanien, Portugal, Grækenland, Belgien, Sverige, Irland, Danmark, Østrig, Nederlandene, Finland, Luxembourg og Det Forenede Kongerige?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(14. september 1999)

Det offentlige tilskud (i millioner euro, eurovekselkursen pr. 10. februar 1999 for lande uden for eurozonen) i medlemsstaterne var som følger i 1996 (som er det seneste år, for hvilket der foreligger komplette tal):

Belgien	1 482
Danmark	533
Tyskland	10 670
Grækenland	300
Spanien	1 737
Frankrig	5 992
Irland	126
Italien	7 654
Luxembourg	23
Nederlandene	1 511
Østrig	627
Portugal	60
Finland	46
Sverige	1 119
Det Forenede Kongerige	1 262

Disse tal har til dels dannet grundlag for udregningen af det offentlige tilskud, der er ydet til jernbanesektoren i medlemsstaterne i tidsrummet 1994-1996, som offentliggjort i Kommissionens sjette årsoversigt over statsstøtte. Man skal herunder huske på, at medlemsstaterne kun er forpligtet til at anmode om tilladelse til statsstøtten for en begrænset del af disse beløb.

Kommissionen vil gerne påpege, at det er vanskeligt at spore nogen meningsfyldt sammenhæng mellem statsstøtten og jernbanenettets længde, da situationen er forskellig i de forskellige medlemsstater med hensyn til for eksempel intensiteten af nettets udnyttelse, befolkningstætheden, den offentlige services kvalitet, produktiviteten eller konkurrencen på markedet.

Dog vil en sammenligning mellem statsstøtten og jernbanenettets længde i 1996 i hver enkelt medlemsstat som offentliggjort af Eurostat (EU's transport i tal⁽¹⁾) give følgende tal udtrykt i euro pr. kilometer jernbaneskinne:

Belgien	438 432
Danmark	226 905
Tyskland	261 353
Grækenland	121 423
Spanien	141 412
Frankrig	188 114
Irland	64 869
Italien	477 957
Luxembourg	83 577
Nederlandene	551 777
Østrig	110 490
Portugal	21 018
Finland	7 754
Sverige	102 444
Det Forenede Kongerige	73 675

⁽¹⁾ ISBN 92-828-3670-3.

(2000/C 27 E/015)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0183/99

af Hiltrud Breyer (V) til Kommissionen

(11. februar 1999)

Om: Tilladelse til/godkendelse af genetisk modificerede frø

1. Hvordan er godkendelsessituationen lige nu i EU's medlemsstater vedrørende modificerede frø?
2. Har Kommissionen, såfremt der allerede er godkendte frø, eventuelle detaljerede oplysninger om (f.eks. lister over) godkendte sorter, de modificerede egenskaber samt godkendelsesdatoerne?
3. Ved Kommissionen, hvilke sorter (selskaber, der har ansøgt, med dato for godkendelsesprocessen, planlagt afslutning af undersøgelsen) der for tiden undersøges?

**Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler**

(30. juli 1999)

EU-lovgivningen inden for det emneområde, som det ærede medlem har taget op til debat, har undergået store ændringer. Ved Rådets direktiv 98/95/EF af 14. december 1998 om ændring med hensyn til konsolidering af det indre marked, genetisk modificerede plantesorter og plantegenetiske ressourcer af direktiv 66/400/EØF, 66/401/EØF, 66/402/EØF, 66/403/EØF, 69/208/EØF, 70/457/EØF og 70/458/EØF om handel med bederoefrø, frø af foderplanter, sædekorn, læggekartofler, frø af olie- og spindplanter og grøntsagsfrø og om den fælles sortliste over landbrugsplantearter⁽¹⁾ blev de hidtidige helt separate procedurer for officiel godkendelse af sorter af landbrugs- og grøntsagsplantearter i henhold til Rådets direktiv 70/457/EØF af 29. september 1970 om den fælles sortliste over landbrugsplantearter⁽²⁾ og direktiv 70/458/EØF af 29. september 1970 om handel med grøntsagsfrø sammenkædet med tilladelsen af genetisk modificeret plantemateriale i henhold til Rådets direktiv 90/220/EØF af 23. april 1990 om udsætning i miljøet af genetisk modificerede organismer (GMO'er)⁽³⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) 258/97 af 27. januar 1997 om nye levnedsmidler og nye levnedsmiddelingredienser⁽⁴⁾. Efter det nye direktiv, som træder i kraft den 1. februar 2000, godkendes en genetisk modificeret sort af

landbrugs- og grøntsagsplantearter, jf. definitionen i artikel 2, stk. 1 og 2, i direktiv 90/220/EØF kun til optagelse på de officielle sortslister, hvis der er truffet alle nødvendige foranstaltninger til at undgå negative indvirkninger på menneskers helbred og miljøet.

Den risikovurderingsprocedure, som kræves i henhold til direktivet, skal svare til proceduren i direktiv 90/220/EØF. En sådan procedure vil blive indført på et forslag fra Kommissionen til en rådsforordning, der skal baseres på det relevante retsgrundlag i EF-traktaten, og som skal tage fuldt hensyn til de ændringer, der indføres under den igangværende revision af direktiv 90/220/EØF. Indtil denne forordning træder i kraft, skal genetisk modificerede plantesorter inden optagelsen på en officiel sortliste gennemgå den risikovurderingsprocedure, der er fastsat i direktiv 90/220/EØF.

Hvis materiale fra en genetisk modificeret plantesort skal anvendes som levnedsmiddel eller levnedsmiddel-ingrediens, finder procedurerne i henhold til forordning (EF) 258/97 om nye levnedsmidler og nye levnedsmiddel-ingredienser også anvendelse inden optagelsen på en officiel sortliste.

Endvidere skal det tydeligt angives på de officielle nationale og fælles sortslister, om en sort er genetisk modificeret. På alle etiketter og dokumenter, som ledsager frø af genetisk modificerede plantesorter, skal det ligeledes tydeligt anføres, at produktet er genetisk modificeret.

På baggrund af disse oplysninger besvares nedenfor det ærede medlems forespørgsler:

1. Genetisk modificeret plantemateriale, som er godkendt af medlemsstaterne på grundlag af Kommissionens beslutninger om markedsføring i henhold til direktiv 90/220/EØF, og for hvilket der er givet samtykke til dets specifikke anvendelse, er anført i et dokument, som sendes direkte til det ærede medlem og til Parlamentets generalsekretariat.
2. En række medlemsstater har til Kommissionen anmeldt, hvilke genetisk modificerede sorter af landbrugs- og grøntsagsplantearter de har godkendt til optagelse på deres officielle sortslister i henhold til direktiv 70/457/EØF og 70/458/EØF. En liste over disse sorter med godkendelsesdatoer sendes direkte til det ærede medlem og til Parlamentets generalsekretariat. Hvis der i anmeldelserne er angivet referencer til de relevante kommissionsbeslutninger i henhold til direktiv 90/220/EØF, er de modificerede egenskaber registreret.

På grund af enten de gældende perioder for ordningen med den fælles sortliste eller under afventning af svar på godkendelse af supplerende anvendelser (som f. eks. til markdyrkning, som levnedsmiddel eller foder, som det er tilfældet for majs og raps) eller på grund af verserende retssager i medlemsstaterne er kun to genetisk modificerede sorter af cikoriearten imidlertid blevet godkendt til optagelse på den fælles sortliste over grøntsagsplantearter til markedsføring af frø i hele EU i henhold til direktiv 70/458/EØF efter tilladelse til markedsføring med henblik på forering i henhold til direktiv 90/220/EØF.

3. De genetisk modificerede produkter, som er under godkendelse, oplysningerne i produktanmeldelsen og det anmeldende selskab i henhold til såvel direktiv 90/220/EØF som forordning (EF) 258/97 er opstillet på lister, som sendes direkte til det ærede medlem og til Parlamentets generalsekretariat.

Kommissionen har kendskab til de sorter, som er under national godkendelse i henhold til direktiv 70/457/EØF og 70/458/EØF, i det omfang medlemsstaterne anmelder ansøgninger om sortsgodkendelse i overensstemmelse med disse direktiver. Det er på nuværende tidspunkt dog ikke obligatorisk i anmeldelser af ansøgninger at angive, hvorvidt de pågældende sorter er genetisk modificerede eller ej.

(¹) EFT L 25 af 1.2.1999.

(²) EFT L 225 af 12.10.1970.

(³) EFT L 117 af 8.5.1990.

(⁴) EFT L 43 af 14.2.1997.

(2000/C 27 E/016)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0221/99**af José Mendes Bota (PPE) til Kommissionen**

(12. februar 1999)

Om: Portugal — forsinket gennemførelse af det indre marked

Europa-Kommissionen har netop offentligt meddelt Portugal, at landet ikke har omskrevet flere direktiver til national ret, som vedrører gennemførelsen af det indre marked.

Der er tale om direktivet om offentlige udbud inden for vand- og energiforsyning og transport og telekommunikation og direktivet om de muligheder, som virksomhederne på dette område har.

I begge tilfælde skulle omskrivningen i national ret havde været afsluttet den 30. juni 1997.

Værre er det, at Rom-konventionen om beskyttelse af udøvende og fortolkende kunstnere, ophavsrettigheder og tilhørende rettigheder ikke er blevet ratificeret. Her har forsømmeligheden stået på siden januar 1995, dvs. en forsinkelse på fire år.

På denne baggrund bedes Kommissionen oplyse, hvilke grunde de portugisiske myndigheder har angivet til deres passivitet, som både direkte er til skade for personers og institutioners rettigheder, men også giver Portugal et negativt image i den europæiske integrationsproces.

**Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti**

(9. juli 1999)

Rådets direktiv 93/38/EØF af 14. juni 1993 om samordning af fremgangsmåderne ved tilbudsgivning inden for vand- og energiforsyning samt transport og telekommunikation⁽¹⁾ fastslår, at Portugal kan fastsætte, at gennemførelsesforanstaltningerne først finder anvendelse fra 1. januar 1998. Rådets direktiv 92/13/EØF af 25. februar 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende anvendelse af EF-reglerne for fremgangsmåden ved tilbudsgivning inden for vand- og energiforsyning samt transport og telekommunikation⁽²⁾ fastsætter, at Portugal senest træffer de nødvendige gennemførelsesforanstaltninger den 30. juni 1997, og at disse træder i kraft den 1. januar 1998.

Portugal har ikke givet meddelelse om de nationale gennemførelsesbestemmelser for disse to direktiver på de fastsatte datoer, og derfor har Kommissionen indledt den procedure, der er fastsat i artikel 226 i EF-traktaten (tidligere artikel 169). Der er blevet afgivet begrundede udtalelser i begyndelsen af februar 1999.

Med hensyn til ophavsret og beslægtede rettigheder er det korrekt, at Portugal gennemfører direktiverne med temmelig stor forsinkelse. Kommissionen har måttet indbringe visse sager for Domstolen. Kommissionen vil dog gerne påpege, at Portugal ved at vedtage en række lovdekreter den 21. november 1997 har opfyldt sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 92/100/EØF af 19. november 1992 om udlejnings- og udlånsrettigheder samt om visse andre ophavsretsbeslægtede rettigheder i forbindelse med intellektuel ejendomsret⁽³⁾, Rådets direktiv 93/83/EØF af 27. september 1993 om samordning af visse bestemmelser vedrørende ophavsrettigheder og ophavsretsbeslægtede rettigheder i forbindelse med radio- og tv-udsendelse via satellit og viderespredning pr. kabel⁽⁴⁾ og Rådets direktiv 93/98/EØF af 29. oktober 1993, om harmonisering af beskyttelsestiden for ophavsret og visse beslægtede rettigheder⁽⁵⁾.

Det har været nødvendigt at indlede en overtrædelsesprocedure mod Portugal for manglende tiltrædelse af den internationale konvention om beskyttelse af udøvende og fortolkende kunstnere, fremstillere af fonogrammer samt radio- og fjernsynsforetagender (Rom-konventionen 1961).

⁽¹⁾ EFT L 199 af 9.8.1993.

⁽²⁾ EFT L 76 af 23.3.1992.

⁽³⁾ EFT L 346 af 27.11.1992.

⁽⁴⁾ EFT L 248 af 6.10.1993.

⁽⁵⁾ EFT L 290 af 24.11.1993.

(2000/C 27 E/017)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0388/99**af Gerhard Schmid (PSE) til Kommissionen**

(1. marts 1999)

Om: Mål 5b-projekter i Bayern

1. Hvilke projekter i Bayern (i de enkelte regeringsdistrikter) har siden 1994 modtaget støtte fra 5b-programmet, og hvilke beløb har der i hvert enkelt tilfælde været tale om?
2. Hvilke projekter i Bayern (i de enkelte regeringsdistrikter) har siden 1994 modtaget støtte fra Den Europæiske Unions forskningsbudget, og hvilke beløb har der i hvert enkelt tilfælde været tale om?
3. Hvilke projekter i Bayern (i de enkelte regeringsdistrikter) har siden 1994 modtaget støtte fra Den Europæiske Socialfond (ikke under mål 5b), og hvilke beløb har der i hvert enkelt tilfælde været tale om?
4. Hvilke projekter i Bayern (i de enkelte regeringsdistrikter) har siden 1994 modtaget støtte fra EU-initiativer (som led i hvilket konkret initiativ), og hvilke beløb har der i hvert enkelt tilfælde været tale om?

**Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Manuel Marín**

(27. juli 1999)

Da svaret er meget omfattende, fremsendes det direkte til det ærede medlem og til Parlamentets generalsekretariat.

(2000/C 27 E/018)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0417/99**af Jens-Peter Bonde (I-EDN) til Kommissionen**

(1. marts 1999)

Om: Grønlandernes fri bevægelighed i EU og EØS

Hvorledes er grønlandere stillet i forhold til reglerne om fri bevægelighed i EU og EØS?

**Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti**

(4. august 1999)

Som supplement til Kommissionens svar af 19. april 1999⁽¹⁾ kan den nu fremlægge følgende oplysninger.

I medfør af EF-traktatens artikel 182-188 og artikel 299, stk. 3, (tidligere artikel 131-136 A og artikel 227, stk. 3) og Rådets afgørelse 97/803/EF af 24. november 1997 om midtvejsrevision af Rådets afgørelse 91/482/EØF om de oversøiske landes og territoriers associering med Det Europæiske Økonomiske Fællesskab⁽²⁾ har grønlandere ret til frit at etablere sig og udveksle tjenesteydelser i EU⁽³⁾. Det er en selvfølge, at udøvelsen af denne ret til fri etablering og fri udveksling af tjenesteydelser medfører en ret til indrejse⁽⁴⁾ og ophold. De oversøiske lande og territorier er i medfør af EF-traktatens artikel 186 dog ikke omfattet af retten til arbejdskraftens fri bevægelighed, når der ikke er indgået specifikke overenskomster med medlemsstaterne i denne henseende.

Hvad angår Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde har den franske regering i en erklæring knyttet som bilag til protokolens slutakt noteret sig, at Aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde ikke finder anvendelse på de oversøiske lande og territorier, der er associeret Det Europæiske Økonomiske Fællesskab i henhold til bestemmelserne i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab ⁽⁵⁾.

⁽¹⁾ EFT C 325 af 12.11.1999, s. 114.

⁽²⁾ EFT L 329 af 29.11.1997.

⁽³⁾ Selvom EF-traktatens artikel 183, stk. 5, kun nævner etableringsretten, henvises der i artikel 232 i ovenstående afgørelse fra Rådet til ordninger, der finder anvendelse i forbindelse med etablering og tjenesteydelser. Se ligeledes artikel 233b i samme afgørelse fra Rådet om anerkendelse af erhvervs kvalifikationer.

⁽⁴⁾ I medfør af artikel 5, stk. 1, i aftalen om Danmarks tiltrædelse af Schengenkonventionen gælder denne konvention ikke Grønland. Ifølge artikel 5, stk. 2, i samme aftale bliver personer, der rejser mellem Grønland og Schengenlandene (eller Island og Norge), dog ikke kontrolleret ved grænsen.

⁽⁵⁾ Se Protokol om tilpasning af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde — Slutakt — Fælleserklæring — Godkendt protokollat — Erklæring fra Frankrigs regering, EFT L 1 af 3.1.1994.

(2000/C 27 E/019)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0506/99

af Klaus Lukas (NI) til Kommissionen

(8. marts 1999)

Om: Det sjette momsdirektiv/Østrig

Under tiltrædelsesforhandlingerne fik Østrig indrømmet en undtagelse med hensyn til anvendelse af det sjette momsdirektiv. Således kunne Østrig på grundlag af denne undtagelsesbestemmelse indtil den 31. december 1998 anvende en reduceret afgiftssats på udlejning af grundstykker til boligformål.

I denne sammenhæng vil jeg gerne spørge Kommissionen:

1. Har den østrigske forbundsregering ansøgt om en forlængelse af ovennævnte undtagelsesbestemmelse?
2. Hvornår blev ansøgningen i bekræftende fald indgivet, og hvilke foranstaltninger blev der truffet af Kommissionen?
3. Hvilke konsekvenser for den anvendte afgiftssats har i benægtende fald udløbet af fristen?
4. Kan Kommissionen give oplysninger om den afgiftssats for udlejning af grundstykker til boligformål, der har været gældende siden den 1. januar 1999?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(26. april 1999)

1. og 2. Den østrigske regering har ikke anmodet om forlængelse af den undtagelse, som indtil den 31. december 1998 gav landet mulighed for at anvende en reduceret afgiftssats på udlejning af fast ejendom til boligformål.

3. og 4. Som følge af undtagelsesperiodens ophør skal Østrig fra den 1. januar 1999 anvende det fælles merværdiafgiftssystem ved udlejning af fast ejendom til boligformål. Principielt indebærer dette, at sådan udlejning fritages for beskatning i henhold til artikel 13, punkt B, litra b), i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag ⁽¹⁾. Østrig kan dog indrømme afgiftspligtige personer ret til at vælge at lade sådanne transaktioner beskattes (artikel 13, punkt C, litra a), i sjette momsdirektiv). Hvis en afgiftspligtig person vælger at lade udlejning af fast ejendom beskattes, skal den normale momssats anvendes.

⁽¹⁾ EFT L 145 af 13.6.1977.

(2000/C 27 E/020)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0513/99**af Sérgio Ribeiro (GUE/NGL) til Kommissionen**

(8. marts 1999)

Om: Handelsaftale med Den Sydafrikanske Republik på tekstil- og beklædningsområdet

Ifølge repræsentanter for tekstil- og beklædningssektoren drøftes det som led i forhandlingerne om handelsaftalen med Sydafrika at nedsætte eller endog afskaffe toldafgifterne for flere kategorier af tekstil- og beklædningsprodukter. Denne liberalisering vil blive asymmetrisk med øget adgang til det fælles marked.

Tekstil- og beklædningssektoren har fortsat betydning for EU's økonomi som helhed, idet den i 1996 tegnede sig for mere end 4 % af bruttoværditilvæksten og tæt ved 8 % af beskæftigelsen i forarbejdningsindustrien, samt havde stor økonomisk og samfundsmæssig betydning i visse EU-lande og -regioner.

Der har været store problemer i denne sektor, hvor antallet af arbejdspladser faldt med 600.000 i perioden 1990-1996, et fald som ifølge prognoserne vil fortsætte i de kommende år med yderligere 800.000 arbejdspladser. Dette skyldes den stadig større handelsmæssige liberalisering, i særdeleshed som følge af bilaterale aftaler (som f.eks. aftalen med Tyrkiet), indledningen af sidste fase af aftalen om tekstilvarer og beklædningsgenstande samt åbningen for de nye ansøgerlande fra og med 1. januar 1998.

Disse forhold har bragt denne sektor under stort konkurrencemæssigt pres, og den har ikke sjældent været brugt, når der skulle slås en handel af som led i internationale forhandlinger. Dertil kommer, at denne sektor er en af de industrisektorer (hvis ikke den industrisektor), der er hårdest ramt af den såkaldte »asiatiske krise«.

Kan Kommissionen oplyse, om disse informationer vedrørende aftalen med Sydafrika er i overensstemmelse med de faktiske forhold, hvilke produktkategorier inden for denne sektor som er omfattet af forhandlingerne, hvilke forpligtelser der er indgået med hensyn til reduktion eller afskaffelse af toldafgifterne, hvilken tidsplan der er fastsat for afvikling af tolden og hvilke modydelser der bliver tale om?

(2000/C 27 E/021)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0514/99**af Sérgio Ribeiro (GUE/NGL) til Kommissionen**

(8. marts 1999)

Om: Handelsaftale med Den Sydafrikanske Republik på tekstil- og beklædningsområdet

Kan Kommissionen i fortsættelse af en anden forespørgsel om de igangværende forhandlinger om og betingelser for en handelsaftale med Sydafrika, som vil kunne komme til at omfatte bestemmelser for tekstil- og beklædningssektoren, oplyse, hvilke forholdsregler der bør tages med henblik på at beskytte europæiske mærker og bekæmpe varemærkeforfalskninger, og hvilke interne kompensationsordninger den agter at indføre for at modvirke de følger, denne aftale forventes at ville få for virksomhederne i denne sektor og navnlig de små og mellemstore virksomheder?

Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af João de Deus Pinheiro
på skriftlige forespørgsler E-0513/99 og E-0514/99

(7. maj 1999)

Kommissionen har forhandlet en handels-, udviklings- og samarbejdsaftale med Sydafrika i overensstemmelse med de forhandlingsdirektiver, den modtog fra Rådet i juni 1995 og marts 1996. I henhold til disse direktiver tog forhandlingerne på handelsområdet sigte på at etablere et frihandelsområde i løbet af en overgangsperiode på i princippet højst 10 år og i overensstemmelse med reglerne i Verdenshandelsorganisationen (WTO).

Asymmetri og differentiering er blandt de vigtigste principper i frihandelsområdet, og de afspejler, hvordan udviklingen af aftalen skal foregå. I anerkendelse af Sydafrikas igangværende omstruktureringsbestrebelse vil Fællesskabet åbne sit marked hurtigere og mere omfattende for sydafrikanske produkter, end EU vil bede Sydafrika om at gøre for dets egne produkter. Disse principper går også igen i de forskellige handelssektorer, herunder tekstil- og beklædningsprodukter, hvor EU vil åbne sit marked hurtigere og mere omfattende for Sydafrika, end dette land vil gøre det for EU-eksporten. Principperne om asymmetri og differentiering afspejler også de forskellige konkurrenceniveauer for de to parter's industrier.

Fællesskabet tager sigte på at opnå størst mulig adgang på sine produkter til det sydafrikanske marked, herunder fuldstændig fri adgang over et passende tidsrum. Til gengæld har EU tilbudt Sydafrika fri adgang over en kortere periode (6 år). Ved udgangen af overgangsperioden vil Sydafrika principielt stadigvæk pålægge EU-produkter told. Aftalen indeholder imidlertid en bestemmelse om revision, ifølge hvilken der senest fem år efter aftalens ikrafttræden skal overvejes yderligere skridt i liberaliseringsprocessen, især i tekstil- og beklædningssektoren.

Kommissionen forsøger at sikre beskyttelsen af mærker fra EU og bekæmpe efterligninger i forbindelse med dens almindelige virksomhed, som omfatter bedrageribekæmpelse dækkende flere sektorer, herunder tekstil og beklædning, uafhængigt af forhandlingerne med Sydafrika.

(2000/C 27 E/022)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0680/99

af James Nicholson (PPE) til Kommissionen

(26. marts 1999)

Om: Kræftforskning

Kan Kommissionen oplyse om den finansielle og den øvrige bistand, som den yder til kræftforskning?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Edith Cresson

(22. april 1999)

Under programmet Biomed 2 (1994-1998) blev der afsat 35 mio. € direkte til en kræftforskningsforanstaltning. Et yderligere beløb på ca. 5 mio. € blev brugt til at støtte beslægtet forskning under andre dele af programmet.

Under telematikprogrammet (1994-1998) blev 12. mio. € tildelt en gruppe forskningsprojekter om telematikapplikationer til anvendelse med henblik på samarbejde inden for sundhedssektoren. Disse applikationer er generiske og kan anvendes inden for mange discipliner. Inden for rammerne af ovennævnte gruppe valgte man mennesker og hospitaler der beskæftigede sig med kræft til validering af de telematikinstrumenter, der blev udviklet under projekterne.

I programmet om livskvalitet og forvaltning af levende ressourcer under femte rammeprogram (1999-2002) dækkes kræftforskning mere specifikt under aktiviteter af generisk art. Beslægtet forskning udføres også i nøgleforanstaltning 1 (levnedsmidler og sundhed), nøgleaktion 2 (»cellefabrikken«), nøgleaktion 4 (miljø og sundhed) og nøgleaktion 6 (befolkningens stigende gennemsnitsalder og nedsat funktionsevne).

Endvidere støtte Kommissionens Fælles Forskningscenter udviklingen af nye kræftterapi, som bygger på dens kernekraft-knowhow. Et net af kliniske medarbejdere arbejder med Det Fælles Forskningscenters højfluxreaktor i Petten med henblik på at udvikle en boron-neutron indfangningsterapi mod glyoma, og et

andet net bruger meget specielle aktinider, som er produceret af Det Fælles Forskningscenter og forbundet med monoklone antistoffer med henblik på at udvikle α -immunoterapier mod leukæmi. Disse to projekter bruger ca. 11 mio. € under det femte rammeprogram.

Endvidere blev der under det andet handlingsprogram Europa mod kræft 1990-1994 (forlænget til 1995) givet bistand til 29 projekter om forskning og kræft til et beløb på i alt 0,87 mio. € I løbet af de første to år af det tredje handlingsprogram, Europa mod kræft (1996-1997), blev der givet bistand til 24 projekter om dataindsamling og forskning til et samlet beløb på i alt 8,09 mio. €.

(2000/C 27 E/023)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0687/99

af Fernand Herman (PPE) til Kommissionen

(26. marts 1999)

Om: Samlet tilskyndelse til dyrkning af afgrøder, der ikke skal anvendes til levnedsmiddelproduktion

Problemet med afsætning af de europæiske landbrugsprodukter bliver stadig mere tilspidset og en række medlemsstater forsøger – ikke uden vanskeligheder – at iværksætte politikker, som ikke medfører for mange omkostninger for fællesskabsbudgettet.

I denne forbindelse udgør »non-food«-formålene, dvs. afsætning af landbrugsprodukter til anden anvendelse end levnedsmiddelproduktion, en delløsning på dette problem, men Agenda 2000 indeholder intet herom.

Kan Kommissionen overveje, således som visse medlemsstater ønsker det, at yde en præmie på 90-100 euro/hektar som samlet tilskyndelse til andre afsætningsmuligheder end levnedsmiddelproduktion som nævnt i forordningen om industribraklægning til opfyldelse af behovene inden for en række landbrugs- og miljøforanstaltninger?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(6. maj 1999)

Anvendelsen af landbrugsprodukter til andet end levnedsmiddelproduktion er en fortræffelig måde at sprede afsætningsmulighederne og undgå overskudsproduktion.

Ganske vist indeholder reformen af den fælles landbrugspolitik i Agenda 2000 ikke en »non food-politik« som sådan, men Agenda 2000 indeholder dog forslag, som kan udnyttes til at indføre foranstaltninger til fordel for fornyelige råvarer, dels med henblik på markedets funktion, dels ud fra en strukturpolitisk synsvinkel.

Agenda 2000, som stats- og regeringscheferne vedtog på Det Europæiske Råds samling i Berlin den 24.-25. marts 1999, indeholder en referencesats for obligatorisk braklægning på 10 % fra høståret 2000/2001 til og med høståret 2006/2007.

Forædlingsindustrien kan således for de kommende år påregne en forsyning af fornyelige råvarer til rimelige priser og dermed bruge dette tidsrum til at sikre en bedre indtrængen af deres produkter på markedet og blive mere konkurrencedygtige.

Det er for øvrigt altid muligt at producere andre produkter end levnedsmidler under ordningen for frivillig braklægning.

Endvidere omfatter den nye forordning for udvikling af landdistrikter udtrykkeligt en tilskyndelse til produktion af »non food-produkter«. Medlemsstaterne får således mulighed for aktivt – gennem samfinansiering – at fremme denne sektor inden for rammerne af deres programmer for regionaludvikling.

(2000/C 27 E/024)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0881/99**af Ursula Schleicher (PPE) til Kommissionen**

(8. april 1999)

Om: Gift fra skimmelsvampe i majs mel og majsprodukter

Som det fremgik af Frankfurter Allgemeine Zeitung af 3. marts 1999 viste det sig i Tyskland, at 13 % af næsten 300 undersøgte prøver af majs, semulje, polenta og majs mel var forurenede med over 1000 mikrogram fumonisiner pr. kilogram majsprodukt. Fumonisiner er skimmelsvampe, der dannes af fusarier, en gruppe slangesvampe, og som afsondrer toksiner på hovedsagelig majs. Disse giftstoffer udløser allerede i ringe mængder alvorlige sygdomme hos heste og svin. Undersøgelser i Sydafrika og Kina tyder på, at indtagelse af således inficeret majs fremmer lever- og spiserørskræft hos mennesker. Imidlertid ved man på indværende tidspunkt ikke nok om fumonisiners toksiske virkning.

1. Er Kommissionen bekendt med dette problem?
2. Har Kommissionen til hensigt at træffe foranstaltninger med henblik på at fastsætte grænseværdier for rester af denne gruppe farlige skimmelsvampegifte på og i korn?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(7. maj 1999)

De giftige fumonisiner, der blev opdaget i 1988, dannes af skimmelsvampene *fusarium moniliforme* (= *fusarium verticilloides*) og *fusarium proliferatum*, som almindeligvis inficerer majs. Det er blevet konstateret, at disse giftstoffer er naturligt forekommende i majs og majs baserede fødevarer og foderstoffer fra alle egne af verden. Der er identificeret mange forskellige typer fumonisiner, hvoraf man kun har fundet fumonisin B1 (FB1) og i mindre grad fumonisin B2 og B3 som naturligt forekommende i fødevarer og foderstoffer.

Fumonisinerne lader til at være den sygdomsfremkaldende årsag til mindst to dyretoksikoser, nemlig *equin leukoencephalomalacia* (ELEM) hos heste og *lungedødemer* (PPE) hos svin. Undersøgelser har vist, at giftstofferne kan give lever- og nyreskader hos mange arter. I 1993 konkluderede Det Internationale Kræftforskningscenter, at giftstoffer hidrørende fra *fusarium moniliforme* kan være kræftfremkaldende for mennesker (B2-gruppen), mens der kun er begrænset bevis for den kræftfremkaldende virkning af FB1 og FB2. Der findes undersøgelser for yderligere informationssøgning om kræftfremkaldende virkninger. Herudover tyder epidemiologiske undersøgelsesresultater (korrelationsundersøgelser) på, at der findes en forbindelse mellem indtagelse af fumonisinholdige fødevarer og spiserørskræft hos mennesker i visse områder med høj forekomst af sygdommen.

Kommissionen finansierer i øjeblikket et projekt under programmet for normer, målinger og afprøvning med det formål at finde og godkende en analysemetode, der egner sig til forskellige majsprodukter.

Kommissionen erkender, at der findes huller i den tilgængelige information om giftstoffer. Den Videnskabelige Komité for Levnedsmidler er blevet bedt om på baggrund af det nuværende videnniveau at vurdere den helbredsrisiko, der er forbundet med indtagelse af forskellige fusariegiftstoffer i kornprodukter, på grundlag af den aktuelle viden at fastslå, hvilke af de giftige fusarier der er mest truende for den offentlige sundhed, samt hvor der er behov for forskning eller foranstaltninger til nedbringelse af deres tilstedeværelse i kornprodukter; samt om muligt at få fastlagt, hvilken type toksikologiske undersøgelser der skal iværksættes for at afdække disse giftstoffers toksiske virkning.

På grundlag af vurderingen fra Den Videnskabelige Komité for Levnedsmidler og af anden relevant information vil Kommissionen tage stilling til, hvilke foranstaltninger der bør træffes med henblik på om nødvendigt at begrænse tilstedeværelsen af disse mykotoksiner i fødevarer og foderstoffer.

(2000/C 27 E/025)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0897/99
af Roberta Angelilli (NI) til Kommissionen**

(8. april 1999)

Om: Bestræbelser på at nedlægge Den Europæiske Rumorganisation

Igennem flere år har der været bestræbelser på at nedlægge ESOC (European Space Operations Centre) og ESA (European Space Agency = Den Europæiske Rumorganisation) og i stedet opgradere de nationale rumforskningscentre, der er blevet oprettet i de seneste år, f.eks. det franske rumforskningscenter CNES i Toulouse, det tyske DLR i Oberpfaffenhofen og det italienske rumforskningscenter i Rom.

I et dokument offentliggjort af ESA for nylig (ESA/C (98) 103) opstilles der to løsninger i forbindelse med planerne for en international rumstation: den ene løsning rummer forslag til placeringen af ESOC's kontrolcentre, mens den anden løsning indebærer, at opgaverne overdrages til det tyske og det franske center, hvilket støttes af de lande, der er de største bidragydere til ESA, nemlig Tyskland, Frankrig og Italien.

I slutningen af december 1998 bestemte ESA sig for sidstnævnte løsning.

Kan Kommissionen i denne forbindelse oplyse:

1. hvilke kriterier der lå til grund for dette valg – taget i betragtning, at omkostningssiden talte til fordel for ESOC?
2. hvilket forhold, dvs. samarbejde eller kontrol, der består mellem Kommissionen eller Parlamentet på den ene side og ESA og ESOC på den anden side?
3. om den finder det relevant at beskytte de enorme professionelle ressourcer og den viden, som ESOC ligger inde med, under henvisning til den stadig større samhørighed i Europa?
4. om den finder, at det er tilstrækkeligt med et enkelt kontrolcenter for de europæiske rumekspeditioner, hvis man tager omkostningerne, der er for høje til, at medlemsstaterne kan afholde dem enkeltvis, i betragtning?
5. om Kommissionen har udarbejdet dokumenter om EU's rumpolitik?
6. hvad der er dens generelle opfattelse af sagen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Édith Cresson

(7. maj 1999)

ESOC (Det Europæiske Center for Rumforskning) er ét af de tre tekniske centre under Den Europæiske Rumorganisation (ESA) og dermed placeret direkte under dennes myndighed.

ESA er en tværstatslig organisation med 14 medlemslande, hvoraf dog kun de 12 ligeledes er medlemmer af Fællesskabet. Selv om der er tale om talrige udvekslinger mellem ESA og Fællesskabet samt en til stadighed bekræftet vilje til samarbejde, senest i form af Rådets resolution (nr. 9830/1/98) af 22. juni 1998 »om styrkelse af synergien mellem Den Europæiske Rumforskningsorganisation (ESA) og Det Europæiske Fællesskab«, findes der dog ingen organiske forbindelser mellem disse to instanser.

Ud over spørgsmålet om ESOC's fremtid, som melder sig i forbindelse med den igangværende overvejelse vedrørende den videre udvikling med hensyn til de offentlige tekniske centre for rumforskning i Europa, er ESA's beslutning af 30. november 1998 (ESA/C/98 103) i overensstemmelse med de forpligtelser, de lande, der er medlemmer af ESA, indgik på ministermødet i Toulouse i oktober 1995, vedrørende de følgerikninger for industrien, der er forbundet med beslutningen om at deltage i opbygningen af den internationale rumstation (International Space Station – ISS).

Eksistensen i Europa af en række forskellige centre for etablering og overvågning af satellitter såsom ESOC, såvel som det offentliges forvaltning af centre, som for en stadig større dels vedkommende varetager en form for kommerciel aktivitet, kan ved en første indledende analyse måske overraske. Det ville dog være at glemme den strategiske side af disse centre. På lidt længere sigt er det muligt og rimeligt sandsynligt, at der sker en vis videreudvikling: Denne er nøje kædet sammen med den samordnede beslutning om en gradvis stadig større specialisering af de enkelte offentlige rumforskningscentre i Europa, samt for så vidt angår Fællesskabet en fortsat videreudvikling af den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik.

Kommissionen går for sit vedkommende ind for nærmere forskning i synergier og større sammenhæng mellem ESA's rumforskningspolitik og den rumfartspolitik, der er fastsat på EU-niveau, på grundlag af Kommissionens meddelelse fra december 1996 med betegnelsen »Den Europæiske Union og rummet«⁽¹⁾.

(¹) KOM(96) 617 endelig udg.

(2000/C 27 E/026)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0906/99
af Manuel Escolá Hernando (ARE) til Kommissionen

(8. april 1999)

Om: Spansk politik i forbindelse med xenotransplantater

For nylig har Europarådets talsmand for bioetik stillet spørgsmålstegn ved de spanske regler vedrørende xenotransplantater og betegnede dem som farlige for mennesker.

Ifølge disse regler kan forskerne gøre forsøg med organer fra transgene svin på mennesker, når transplantationer på primater ikke har givet anledning til virusssmitte inden for seks måneder.

Er Kommissionen enig i denne opfattelse, som Europarådets talsmand for bioetik har givet udtryk for i forbindelse med de spanske regler? Hvis ikke, hvilke foranstaltninger agter den da at træffe?

Hvad mener Kommissionen om det faktum, at den spanske sundhedsminister ikke har accepteret det moratorium, som Europarådet har anbefalet i forbindelse med denne form for forskning?

Er Kommissionen enig med Europarådet om, at denne form for forskning bør standses indtil videre?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Édith Cresson

(7. maj 1999)

Xenotransplantation er allerede blevet drøftet indgående i Europa-Rådets forskellige instanser i flere år. Således fremsatte Europa-Rådets Ministerkomité i 1997 en henstilling (nr. RC (97) 15) om xenotransplantation, hvori medlemsstaterne opfordredes til at indføre nærmere bestemmelser for og registrering af alle aktiviteter i form af grundforskning og anvendt forskning, opdræt af forsøgsdyr med henblik på xenotransplantation, samt overvågning på lang sigt af patienter, der har fået foretaget en transplantation. Desuden vedtog Europa-Rådets parlamentariske forsamling i januar 1999 en henstilling med opfordring til et moratorium for xenotransplantation, som ikke er juridisk bindende. Endelig har Europa-Rådets ledende komitéer for hhv. bioetik og offentlig sundhed nedsat en arbejdsgruppe vedrørende xenotransplantation, hvori Europa-Kommissionen deltager som observatør.

Bestemmelserne vedrørende kliniske forsøg er et område, som henhører under de enkelte landes nationale kompetence. Derimod er den fælles udnyttelse af forskningsindsatsen, såvel på det videnskabelige plan, i særdeleshed med hensyn til evaluering af de infektionsmæssige risici, der er forbundet med xenotransplantation, som på det rent etiske plan en prioritet i såvel det fjerde som det femte rammeprogram for forskning og teknologisk udvikling.

(2000/C 27 E/027)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0917/99
af Eryl McNally (PSE) til Kommissionen

(8. april 1999)

Om: Lige muligheder og det femte rammeprogram

Kan Kommissionen forsikre mig om, at den mainstreaming af ligestillingsaspektet, som Parlamentet føjede til det femte rammeprogram, tilgodeses i udbuddene vedrørende alle projekter?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Édith Cresson

(7. maj 1999)

Kommissionens meddelelse »Kvinder og videnskab: Mobilisere kvinder til berigelse af europæisk forskning«⁽¹⁾ af 18. februar 1999 indeholder en præsentation af de aktiviteter, som Kommissionen efter planerne skal iværksætte med henblik på at fremme kvinders engagement i forskning. Blandt de forskellige tiltag for at få kvinder til i højere grad at deltage i Fællesskabets femte rammeprogram kan nævnes, at der i samtlige indkaldelser af forslag til FTU-aktiviteter gøres opmærksom på EF's ligestillingspolitik, og at kvinder tilskyndes til at indgive forslag eller deltage i udarbejdelsen heraf.

I tidsrummet fra den 6. marts til den 1. april 1999 er en første række af 29 indkaldelser af forslag vedrørende alle særprogrammerne under det femte FTU-rammeprogram blevet offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende⁽²⁾. Disse rummer alle følgende bemærkning: »Det Europæiske Fællesskab fører en aktiv ligestillingspolitik og hilser i denne forbindelse navnlig forslag fra kvinder eller forslag med kvinders deltagelse velkommen«.

Derudover indeholder den vejledning for forslagsstillere, der er til rådighed for alle potentielle deltagere, i afsnit I.3 »Gennemførelse« følgende særlige punkt I.3.4 om ligeret for mænd og kvinder: »I tråd med Kommissionens strategiske fremgangsmåde for indførelse af ligeret i alle Unionens politikker tages der under det femte rammeprogram særligt hensyn til behovet for at fremme kvinders deltagelse inden for forskning og teknologisk udvikling. Derfor opfordres kvinder til at deltage i forslag til de ovennævnte FTU-aktiviteter«.

⁽¹⁾ KOM(1999) 76 endelig udg.

⁽²⁾ EFT C 64 af 6.3.1999; EFT C 72 af 16.3.1999; EFT C 76 af 19.3.1999; EFT C 77 af 20.3.1999; EFT C 80 af 23.3.1999; EFT C 85 af 27.3.1999 og EFT C 92 af 1.4.1999.

(2000/C 27 E/028)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0946/99
af Freddy Blak (PSE) til Kommissionen**

(13. april 1999)

Om: Katastrofale besparelser på rumænske børnehjem

Jeg har fra forskellige kilder hørt og læst om den kritisable situation mange rumænske børnehjem befinder sig i for øjeblikket på grund af besparelser.

Mange børn sendes på gaden og børnehjem lukkes. Alt det, der er bygget op gennem de sidste år på børnehjemmene, forsvinder, massefyringer af personale og minimale madbudgetter og ingen penge til vand.

1. Foretager Kommissionen jævnlige undersøgelser om, hvorvidt EU-pengene bliver forsvarligt brugt til rumænske børnehjem?
2. Er der fra Kommissionens side foretaget nogle uanmeldte besøg på EU-støttede rumænske børnehjem?
3. Kan man acceptere optagelse i EU af et land, som ikke respekterer de mest banale menneskerettigheder?
4. Er Kommissionen klar over, hvordan situationen er i de rumænske børnehjem?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Hans van den Broek

(7. maj 1999)

Kommissionen er orienteret om situationen vedrørende institutionsanbragte børn i Rumænien.

Efter den indledende kritiske periode i begyndelsen af 1990'erne, hvor der blev ydet humanitær bistand til de institutioner, der havde det mest presserende behov, har PHARE-programmerne siden 1994 hoved-

sageligt taget sigte på at finansiere en reform til omstrukturering af hele børneforsorgssektoren. Formålet hermed er at få rådighed over en bred vifte af børnepasningsfaciliteter overalt i Rumænien og dermed i videst mulig omfang mindske antallet af institutionsanbragte børn.

PHARE-midlerne bevilges ikke direkte til hjem for forældreløse børn, men til projekter. Kommissionens delegation i Bukarest fører tilsyn med alle EU-finansierede projekter i form af månedlige møder med gennemførelsesinstanser og ved aflæggelse af kontrolbesøg. Hidtil har Kommissionen ikke aflagt noget uanmeldt besøg i de af Fællesskabet støttede børnehjem; men fremover vil der blive gennemført sådanne besøg.

I 1997 igangsatte den rumænske regering en samlet reform af hele systemet til beskyttelse af børn. Den vedtog en ny rammelovgivning, der sikrer børns rettigheder, og som lægger beslutningstagning og administration ud til amtskommunerne (judets). Det forventes, at denne reform på mellemlang sigt vil føre til et væsentligt mindre antal institutionsanbragte børn og til en markant forbedring af børnehjemmenes standard.

Som følge af den økonomiske krise mangler amtskommunerne dog ofte de ressourcer, der kræves til finansiering af de institutioner, som de overtager fra staten. Under PHARE-programmet bevilgede Kommissionen i 1997 450 000 EUR, der skulle bruges til at bistå departementet for beskyttelse af børn (DPC) samt de amtskommunale myndigheder med at udarbejde en ny politik for dette område. Efter at dette var sket, blev der i 1998 bevilget 10 mio. EUR til et samlet program til støtte for gennemførelsen af denne politik, hvis hovedmål er at reintegrere de børn, der er anbragt uden for hjemmet, i deres familier samt at forebygge nye tilfælde af anbringelse uden for hjemmet.

I den periodiske rapport fra 1998 om Rumænien⁽¹⁾, som Kommissionen vedtog i november 1998, hedder det, at »den underliggende reformstrategi, som får støtte gennem PHARE-programmet, er begyndt at give resultater. Der er opmuntrende tegn på, at antallet af børn, der er blevet genoptaget i deres familier eller adopteret af plejeforældre, er steget. Der kan dog ske yderligere forbedringer i gennemførelsen af politikken, navnlig for at fremme reintegrationen af børn i deres familier«.

⁽¹⁾ KOM(98) 702 endelig udg., s. 10-11.

(2000/C 27 E/029)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0950/99
af Bernd Lange (PSE) til Kommissionen

(7. april 1999)

Om: Forbud mod anvendelse af hormongiften tributyltin (TBT) i skibsmaling

Kommissionen har hidtil afholdt sig fra at indføre forbud mod anvendelse af hormongiften TBT i skibsmaling og har i stedet gjort sig til talsmand for et verdensomspændende forbud inden for rammerne af en IMO-aftale.

1. Hvor stor er efter Kommissionens opfattelse muligheden for, at der indføres et verdensomspændende forbud på grundlag af en IMO-aftale?
2. Hvornår kan man efter Kommissionens opfattelse regne med, at IMO-aftalen om forbud mod TBT bliver vedtaget?
3. Hvornår træffer Kommissionen, uafhængigt af resultatet af forhandlingerne om en IMO-aftale, de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at der endnu i år i Europa bliver indført et forbud mod anvendelse af TBT i skibsmaling?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Martin Bangemann

(7. maj 1999)

Den Internationale Søfartsorganisation (IMO) er i øjeblikket ved at forberede indførelse af et verdensomspændende totalt forbud mod brugen af tributyl tin (TBT) i begroningshindrende skibsmalinger. På det

seneste møde i IMO's udvalg for beskyttelse af havmiljøet (MEPC 42) opnåedes der enighed om, at der skal udarbejdes et globalt instrument med et forbud mod brugen af begroningshindrende maling, som indeholder organiske tinforbindelser som biocider, senest pr. 1. januar 2003, samt et totalt forbud mod tilstedeværelsen af sådanne malinger på alle skibe fra den 1. januar 2008. IMO-staterne vedtog dette enstemmigt.

EU's medlemsstater og de øvrige IMO-stater har siden da indgivet en række dokumenter til MEPC 43 (planlagt til juni/ juli 1999), hvori der nærmere redegøres for de forskellige måder til etablering af de lovgivningsmæssige rammer med henblik på at sikre et juridisk instrument, som skal træde i kraft på de anførte datoer. Forslagene vil blive behandlet på MEPC 43.

Medlemsstaterne samt de andre IMO-stater er fast besluttet på, at det juridiske instrument skal kunne ratificeres i rette tid. Medlemsstaterne vil blive fuldt ud inddraget i beslutningstagningsprocessen inden for IMO for at sikre, at det sker. Derfor nærer Kommissionen fuld tillid til, at der vil træde et totalt forbud i kraft på de datoer, der allerede er fastsat fra IMO's side.

I Fællesskabet er al markedsføring og brug af TBT til begroningshindrende skibsmalinger omfattet af bestemmelserne i Rådets direktiv 89/677/EØF, som er den ottende ændring af Rådets direktiv 76/769/EØF om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om begrænsning af markedsføring og anvendelse af visse farlige stoffer og præparater⁽¹⁾. Bestemmelserne vedrørende TBT er for nylig blevet drøftet med henblik på en revision, og et udkast til Kommissionens direktiv om tilpasning af Rådets direktiv 76/769/EØF til den tekniske udvikling modtog en positiv udtalelse fra udvalget for den tekniske udvikling den 12. februar 1999. I henhold til de reviderede bestemmelser må TBT fremover udelukkende anvendes i begroningshindrende maling til skibe, som er over 25 meter lange, såfremt det begroningshindrende element kun i begrænset omfang afgiver TBT til omgivelserne. Der er totalt forbud mod at anvende TBT på både på under 25 m længde. Desuden er der et totalt forbud mod brugen af TBT i begroningshindrende maling i Fællesskabets indre vandveje. Kommissionens direktiv indeholder ligeledes en bestemmelse om at revidere bestemmelserne inden den 1. januar 2003. Under denne revision vil der fuldt ud blive taget hensyn til den udvikling, der har fundet sted inden for IMO, og den vil blive indledt så snart, som IMO formelt er opnået til enighed om et verdensomspændende forbud mod TBT.

Som alle andre begroningshindrende malinger henhører TBT under anvendelsesområdet for det nyligt vedtagne direktiv 98/8/EF om markedsføring af biocid-produkter⁽²⁾. Heri er der bestemmelser om en fornyet evaluering af samtlige biocid-produkter inden 2008. Hvis der ikke kan nås til enighed herom i IMO, vil TBT påny blive taget op til revision i henhold til direktivet, og der vil blive foreslået passende forholdsregler i overensstemmelse med vurderingens resultater.

⁽¹⁾ EFT L 389 af 30.12.1989.

⁽²⁾ EFT L 123 af 24.4.1998.

(2000/C 27 E/030)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1017/99
af Nikitas Kaklamanis (UPE) til Kommissionen**

(20. april 1999)

Om: GD XII's manglende overholdelse af sine forpligtelser

Generaldirektorat XII (Direktorat SMT-C 03) underskrev den 15.10.1998 en samarbejdskontrakt med »Epsilon Holdings Limited« og »R. and D. Performers Representative« under University of Greenwich, som begge har hjemsted i Det Forenede Kongerige, med kontraktnummer SMT 4-CT 98-5514.

I henhold til denne kontrakt var Kommissionen forpligtet til at udbetale et beløb på 229.860 ecu i løbet af to måneder efter »Commencement Date« for at fremskynde gennemførelsen af projektet, som var blevet godkendt af tjenestegrene under Generaldirektorat XII. Dette var endnu ikke sket til trods for adskillige anklager fra repræsentanterne for de berørte selskaber, der bl.a. hævdede, at der var tale om »manglende budget« m.m.

Kender Kommissionen årsagerne til den ovennævnte forsinkelse?

Hvordan og hvornår agter Kommissionen at sørge for, at de forpligtelser, som den har påtaget sig over for de ovennævnte aftaleparter, overholdes?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Édith Cresson

(7. maj 1999)

Kommissionen takker det ærede medlem for at have henledt dens opmærksomhed på en forsinkelse i udbetalingen i forbindelse med kontrakt nr. SMT4-CT98-5514.

Efter at have verificeret kan Kommissionen oplyse, at det pågældende beløb nu skulle stå til rådighed på projektkoordinatorens konto.

Den stedfundne forsinkelse må tilskrives et sammenfald af flere faktorer, bl.a. den megen tid, det tog kontrahenten at stille den krævede bankgaranti (hvilket medførte, at kontrakten rent faktisk blev underskrevet den 7. december 1998 og ikke den 15. oktober 1998, som anført i den skriftlige forespørgsel), samt at de pågældende betalingsbevillinger for 1998 var opbrugt.

Gør kontrahenterne krav på erstatning, vil Kommissionen naturligvis holde dem skadesløse i henhold til de gældende bestemmelser for den tid, der er gået ud over den aftalte frist på 60 dage fra underskrivelsen af kontrakten frem til beløbets udbetaling.

(2000/C 27 E/031)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1057/99
af Phillip Whitehead (PSE) til Kommissionen**

(20. april 1999)

Om: Europæisk Agentur for Lægemiddelvurderings (EMA) procedure for notifikation af parallel distribution af centralt godkendte lægemidler

Kan Kommissionen venligst klart udtrykke, at den vil sikre, at EMA udsender en erklæring inden for 120 dage fra slutningen af dette år, som indeholder følgende oplysninger:

1. antallet af notifikationer modtaget af EMAs Humanmedicinske Vurderingsenhed om registrerede importører hvis hensigt det er at parallelimportere produkter, for hver måned af hvert år siden begyndelsen af de EMA-procedurer, som dækker denne handel, dvs. fra november 1998. Den første årlige sammenfattende oversigt skal dække perioden fra november 1998 til den 31. december 1999, begge måneder inkluderet.
2. en analyse af notifikationer fra medlemsstater.
3. Hvor lang tid man i gennemsnit har brugt til at behandle notifikationerne.
4. Antallet af enhver slags indsigelse (og en analyse af disses art) fra tilsynsmyndighederne mod den pågældende importør.
5. EMA's totale indkomst for så vidt angår hensigtsnotifikationer om at parallelimportere et lægemiddel.
6. Omkostninger registreret ved behandlingen af notifikationerne, opdelt efter de forskellige omkostningscentre.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Martin Bangemann

(7. maj 1999)

Proceduren for indgivelse af en officiel notifikation til Det Europæiske Agentur for Lægemiddelvurdering (EMA) om parallel distribution af centralt godkendte lægemidler trådte i kraft den 20. november 1998.

En udtømmende rapport fra EMA vedrørende dette agenturs aktiviteter, for så vidt angår den parallelle distribution af centralt godkendte lægemidler, offentliggøres som led i EMA's årsberetning for 1999. De årlige rapporter om EMA's aktiviteter godkendes af agenturets styrelse på dennes decembermøde og offentliggøres i begyndelsen af januar det følgende år på EMA's Internet-side) (<http://www.eudra.org/emea.html>).

Siden denne procedure ikrafttræden i november 1998 har EMEA modtaget i alt 31 notifikationer vedrørende parallel distribution af lægemidler til humant brug. Præparaterne hidrører fra flere forskellige medlemsstater, heriblandt Belgien, Frankrig, Italien og Østrig. De medlemsstater, præparaterne er bestemt for, er hovedsagelig Tyskland og de skandinaviske lande. Indtil nu er samtlige notifikationer blevet behandlet inden for den frist, der er fastsat i proceduren (30 arbejdsdage).

Nærmere enkeltheder vedrørende omkostningerne i forbindelse med behandlingen af notifikationer udforskes nu nærmere som led i de overordnede regnskabsførings- og tidsforbrugsordninger, EMEA har etableret, med henblik på at identificere dets omkostninger i detaljer. Resultaterne vil danne grundlag for revisionen af de administrative gebyrer ved udgangen af 1999, som hidtil var fastsat til 3000 euro.

(2000/C 27 E/032)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1120/99

af Astrid Thors (ELDR) til Kommissionen

(20. april 1999)

Om: Fremstilling af vulkaniserede dæk til person- og lastbiler

Er Kommissionen klar over, at en række medlemsstater ensidigt overvejer at gennemføre forordning 108 og 109, vedtaget af De Forenede Nationers Økonomiske Kommission for Europa (UNECE), der anbefaler ensartede bestemmelser for godkendelse af fremstilling af vulkaniserede dæk til person- og lastbiler?

Er det ikke korrekt, at 1) EU som kontrahent til UNECE-aftalen har enekompetence til i første række at vedtage, om UNECE-forordning 108/109 skal vedtages, 2) at medlemsstaterne må respektere de europæiske institutioners enekompetence på dette område og afvente en endelig afgørelse, og 3) at enhver foranstaltning truffet af en medlemsstat inden en sådan afgørelse er ugyldig?

Hvad agter Kommissionen desuden at gøre i denne sag?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Martin Bangemann

(6. maj 1999)

Regulativerne fra De Forenede Nationers Økonomiske Kommission for Europa (UNECE) vedrørende ensartede bestemmelser vedrørende godkendelse af fremstilling af vulkaniserede dæk til motorkøretøjer og påhængskøretøjer dertil (regulativ nr. 108) og for kommercielle køretøjer og påhængskøretøjer dertil (regulativ nr. 109) blev vedtaget før Fællesskabet tiltrådte den reviderede UNECE-overenskomst af 1958. Disse to regulativer trådte i kraft den 23. juni 1998 for alle kontraktparter, som ikke havde gjort indsigelser mod regulativerne. Da ingen af medlemsstaterne har indgivet indsigelser, gælder regulativ nr. 108 og 109 valgfrit i alle medlemsstater undtagen Irland, som ikke er individuel kontraktpart i den reviderede overenskomst.

Dengang Fællesskabet tiltrådte den reviderede UNECE-overenskomst fra 1958 den 28. marts 1998, erklærede Fællesskabet, at tiltrædelsen var begrænset til anerkendelse og godkendelse af de UNECE-regulativer, der er anført i bilag II til Rådets afgørelse 97/836/EF⁽¹⁾ af 27. november 1997 om Det Europæiske Fællesskabs tiltrædelse af overenskomsten under FN's Økonomiske Kommission for Europa om indførelse af ensartede tekniske forskrifter for hjulkøretøjer samt udstyr og dele, som kan monteres og/eller benyttes på hjulkøretøjer, samt vilkårene for gensidig anerkendelse af godkendelser, der er meddelt på grundlag af sådanne forskrifter («Overenskomst af 1958 som revideret»). Da kontraktparterne er blevet underrettet om regulativ nr. 108 og 109 inden Fællesskabets tiltrædelse af den reviderede overenskomst, kunne Fællesskabet ikke forpligtes til at overholde regulativer, som det ikke var underrettet om, og som faktisk ikke var trådt i kraft på det pågældende tidspunkt. Disse to regulativer er derfor ikke med på listen i bilag II i den nævnte rådsafgørelse. Medlemsstaterne kan således forvalte og udvikle dem i henhold til afgørelsens artikel 6.

Det er vigtigt, at det ærede medlem erindres om, at Kommissionen i øjeblikket undersøger, om det er hensigtsmæssigt at forelægge Rådet et forslag vedrørende Fællesskabets tiltrædelse til UNECE-regulativ nr. 108 og 109, og at Rådet, hvis det findes hensigtsmæssigt, kunne vedtage et sådant forslag, efter at Parlamentet har afgivet en positiv udtalelse.

(¹) EFT L 346 af 17.12.1997.

(2000/C 27 E/033)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1376/99

af Ole Krarup (EDD) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: EU midler til EFS (Den Europæiske Faglige Samarbejdsorganisation)

Der ønskes en redegørelse for, hvor store tilskudsbeløb EFS (Den Europæiske Faglige Samarbejdsorganisation) modtager fra EU? Jeg vil derfor bede Europa-Kommissionen om at fremskaffe oplysningerne ved at gennemføre en undersøgelse i egne direktorater. Hvor meget betaler EU til EFS som organisation, og hvor mange penge modtager de tilknyttede medlemsorganisationer? Undersøgelsen bedes omfatte tilskudsbeløb af enhver art, herunder udgifter til medlemmer og andre tilknyttedes rejsevirkomhed, opholdsudgifter etc.

EFS har ikke ønsket at oplyse, hvilke beløb organisationen og dens medlemmer får fra EU.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(4. oktober 1999)

Den Europæiske Faglige Samarbejdsorganisation (EFS) og de europæiske sektorfagforbund modtager ikke tilskud til deres løbende udgifter fra Kommissionen.

Fagorganisationerne kan dog i forbindelse med indkaldelse af forslag fremsætte anmodning om finansiel støtte til gennemførelse af aktioner med et europæisk sigte inden for området industrielle relationer og den sociale dialog. Kommissionen kan så give finansiel støtte til sådanne aktioner, hvis de er målrettede, tidsbegrænsede og så ressourcekrævende, at det overstiger, hvad den ansøgende organisation kan klare.

I den forbindelse har CES kunnet få tilskud til finansiering af fagforeningers oplysnings- og uddannelsesvirksomhed vedrørende europæiske spørgsmål fra budgetpost B3-4002 eller til aktioner i fællesskab med en anden arbejdsmarkedspart under budgetpost B3-4000, fremme af den sociale dialog i Europa. I forbindelse med disse fælles aktioner står CES undertiden efter aftale med og efter anmodning fra arbejdsgiversiden for styringen af finansieringen.

(2000/C 27 E/034)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1377/99

af Werner Langen (PPE-DE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Lov om skorstensfejerfaget i Forbundsrepublikken Tyskland

I Forbundsrepublikken Tyskland findes der en lov om skorstensfejerfaget af 15. september 1969. Væsentlige kendetegn ved denne lov er, at der ved aflønningen af den ved lov fastsatte tilkaldelse af distriktsskorstensfejermeisteren er tale om offentligretlige afgifter, og at loven bevirker en aftaletvang mellem distriktsskorstensfejermeisteren, som fra staten får anvist et fejedistrikt og husejeren, hvis hus befinder sig i fejedistriktet. Aflønningerne pålægges de enkelte delstater.

Jeg spørger Kommissionen:

1. Findes en sådan lovmæssig ordning også i andre af Den Europæiske Unions medlemsstater?
2. Er denne lov om skorstensfejerfaget, som pålægger borgerne i Forbundsrepublikken Tyskland betydelige udgifter, i strid med EF-traktaten, der foreskriver en harmonisering af leveforholdene?
3. Hvad agter Kommissionen at gøre for at sørge for en tilpasning af loven?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(15. september 1999)

Da der ikke er sket en harmonisering af skorstensfejerfaget på EU-plan, kan hver enkelt medlemsstat i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet frit lovgive inden for dette område, for så vidt som denne lovgivning ikke er diskriminerende eller medfører uforholdsmæssigt store byrder. Fællesskabslovgivningens mål er at sikre den frie bevægelighed for udøvere af forskellige erhverv og ikke at harmonisere betingelserne for adgang til og udøvelse af faget, og Kommissionens opgaver medfører ikke, at den råder over oplysninger om den lovgivning, der vedrører skorstensfejerfaget i alle medlemsstater. Under alle omstændigheder mener Kommissionen ikke, at en aflønningsordning fastsat ved lov er i strid med reglerne om det indre marked.

I henhold til det indre marked kræves der lige behandling, hvad angår adgang til en erhvervsaktivitet; der må ikke diskrimineres på grund af nationalitet mellem de af EU's borgere, der søger om adgang til at udøve skorstensfejerfaget.

I Tyskland udfører en skorstensfejer ikke kun traditionelle skorstensfejeropgaver, men har også af myndighederne fået til opgave at kontrollere brandsikkerheden i boligopvarmningsanlæg. Skorstensfejeren må ikke både udføre installatør- og vedligeholdelsesarbejde i forbindelse med varmeanlæg. Tilsyneladende er faget som distriktsskorstensfejermester (Bezirksschornsteinfegermeister) underlagt et krav om, at udøveren skal være tysk statsborger. Et sådant krav er i strid med retten til frit at etablere sig i henhold til EF-traktatens artikel 43 (tidligere artikel 52).

Kravet om statsborgerskab ville kun være berettiget i henhold til EF-traktatens artikel 45, stk.1, (tidligere artikel 55), under henvisning til at skorstensfejermesteren af myndighederne vil få pålagt at udføre kontrol og deltage i udøvelse af offentlig myndighed. Man kan altså kun anvende artikel 45, stk. 1, hvis det drejer sig om »sådan virksomhed, som i sig selv er direkte og særligt forbundet med udøvelse af offentlig myndighed« (se »Kommissionen mod Spanien«, sag C – 114/97, dom af 29.10.1998, punkt 35⁽¹⁾) vedrørende virksomhed udøvet af private vagtselskaber). Kontrol af varmeanlæg er ganske vist en virksomhed, der bidrager til sikkerhed i boliger. Dog berettiger det ikke til at stille krav til nationaliteten.

Nationalitetskravet synes heller ikke at være berettiget i henhold til EF-traktatens artikel 46 (tidligere artikel 56). Denne bestemmelse er en klar afvigelse fra princippet om lige behandling begrundet i hensynet til den offentlige orden, den offentlige sikkerhed og den offentlige sundhed. Medlemsstaternes mulighed for at begrænse den frie ret til etablering har dog ikke til formål at udelukke en økonomisk sektor som sådan fra at anvende det indre markeds regler (se ovennævnte dom, punkt 42).

Endelig gør Kommissionen opmærksom på, for så vidt angår anvendelsen af Fællesskabets konkurrence-regler, at kun de tilfælde, der har en mærkbar indvirkning på handlen mellem medlemsstaterne, hører ind under dens kompetenceområde. Derfor tilkommer det ikke Kommissionen, så længe der ikke er tegn på en sådan indvirkning, at undersøge, hvorvidt den nationale lovgivning er i overensstemmelse med disse regler.

Kommissionen er ikke enig med det ærede medlem i, at EF-traktaten foreskriver en harmonisering af EU-borgernes leveforhold. En sådan målsætning i forbindelse med et fællesskabsinitiativ burde have sin berettigelse i subsidiaritetsprincippet. En sådan berettigelse er ikke fastslået.

⁽¹⁾ Samling af afgørelser 1998, side I-6717.

(2000/C 27 E/035)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1378/99**af Barbara Weiler (PSE) til Kommissionen**

(1. september 1999)

Om: Europæisk volontørtjeneste

Deltagerne i den europæiske volontørtjeneste er p.t. udsat for betydelige ulemper i forhold til andre nationale volontørtjenester. Således er de ikke i besiddelse af en ensartet retlig status og mister deres ret til f.eks. arbejdsløsheds- og børnepenge.

1. Agter Kommissionen at fremsætte forslag om en fælles ordning, således at de europæiske volontørers retlige situation kan forbedres?
2. Hvordan bedømmer Kommissionen perspektiverne for, at medlemsstaterne definerer en fælles status for den europæiske volontørtjeneste, som omfatter en koordinering af den sociale beskyttelse og de skatteretlige ordninger for volontørerne?
3. Inden for hvilket tidsrum kan man regne med, at medlemsstaterne når til enighed om en fælles status for europæiske volontører?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(5. oktober 1999)

Kommissionen tillægger det stor betydning at fjerne alle retlige og administrative hindringer for adgang til programmet »Europæisk volontørtjeneste for unge«, for de unge europæiske volontørers transnationale mobilitet og for anerkendelsen af deres særlige forhold.

Programmet »Europæisk volontørtjeneste for unge« gennemføres imidlertid på grundlag af artikel 149 i EF-traktaten (tidligere artikel 126), i henhold til hvilken Fællesskabet fremmer samarbejdet mellem medlemsstaterne »med fuld respekt for« deres kompetence på området, hvilket udelukker enhver harmonisering af de eksisterende systemer.

Fællesskabets aktion har allerede påvirket visse medlemsstaters eksisterende lovgivning, men Kommissionen er af den opfattelse, at disse fremskridt stadig er utilstrækkelige. Den har derfor til hensigt, inden for rammerne af opfølgningen af grønbogen »Almen uddannelse — Erhvervsuddannelse — Forskning: Hindringer for mobiliteten i Det Europæiske Fællesskab⁽¹⁾«, at foreslå en henstilling om bl.a. de unge volontører, som skulle tage sigte på anerkendelse af de særlige forhold, der knytter sig til volontørtjenestens transnationale aktiviteter, og fjernelse af de retlige og administrative hindringer og den juridiske usikkerhed, der omgiver de unge volontørers mobilitet.

I spørgsmålet om social sikring af U-landsfrivillige, som ikke er en del af programmet Den Europæiske Volontørtjeneste⁽²⁾, bemærkes det, at Rådet efter forslag fra Kommissionen den 13. juni 1985 vedtog henstilling 85/308/EF⁽³⁾. Kommissionen forelagde den 31. marts 1992 en første rapport om anvendelsen af denne henstilling⁽⁴⁾ og for ganske nylig, den 2. juli 1999, en ny rapport⁽⁵⁾.

⁽¹⁾ KOM(96) 462 endelig udg.

⁽²⁾ KOM(98) 201 endelig udg.

⁽³⁾ KOM(85) 260 endelig udg.

⁽⁴⁾ SEK(92) 591 endelig udg.

⁽⁵⁾ KOM(1999) 326 endelig udg.

(2000/C 27 E/036)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1379/99**af Xaver Mayer (PPE-DE) til Kommissionen**

(1. september 1999)

Om: Beskyttelse af bævere — oversvømmelseskader

I forbindelse med oversvømmelserne ved floderne Isar og Donau i Tyskland i foråret er det blevet konstateret, at bævere har undermineret dæmninger til beskyttelse mod oversvømmelse. Dette bevirker en risiko for dæmningernes stabilitet. Spørgsmålet er, om eventuelle risici for dæmningernes sikkerhed kan udelukkes gennem en styring af bæverpopulationen.

1. Kommissionen anmodes om at meddele, hvilken beskyttelse bævere har inden for rammerne af direktivet om arternes beskyttelse.
2. Kan Kommissionen oplyse, hvilke foranstaltninger der vil være mulige på baggrund af de eksisterende beskyttelsesbestemmelser for at forhindre, at bævere underminerer de eksisterende beskyttelsesdæmninger og for igen at gøre de allerede underminerede dæmninger sikre?
3. Anser Kommissionen det for nødvendigt at der foretages en undersøgelse, der giver mulighed for at vurdere de eventuelle risici henholdsvis foranstaltninger for at undgå disse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard

(10. september 1999)

Kommissionen er klar over, at der eksisterer bestande af bævere ⁽¹⁾ (formentlig arten *Castor fiber*), som med godt resultat er genudsat og nu findes langs bredderne af floderne Isar og Donau i Tyskland.

Selv om man i dette tilfælde ikke kan udelukke muligheden for, at bæverne kan ødelægge dæmninger, som skal beskytte mod oversvømmelser, må der også tages hensyn til de skader, der forvoldes af andre gnavere såsom nutriaen ⁽²⁾ (*Myocastor coypus*) eller moskusrotten ⁽³⁾ (*Ondatra zibethica*). Disse to sidstnævnte arter henhører ikke under den europæiske naturbeskyttelseslovgivning.

1. For så vidt angår artsbeskyttelse, er den europæiske bæver (*Castor fiber*) beskyttet i medfør af artikel 12 i »habitat«-direktivet (92/43/EØF ⁽⁴⁾), hvilket betyder, at medlemsstaterne skal etablere en ordning med streng fredning og forbud mod enhver form for forsætlig indfangning af eller drab på enheder af denne art i vild tilstand såvel som forsætlig forstyrrelse eller ødelæggelse af denne arts ynglepladser.
2. Dog kan medlemsstaterne på de betingelser der er anført i artikel 16, i givet fald fravige bestemmelserne i artikel 12 af hensyn til den offentlige sikkerhed. Spørgsmålet om, hvilke foranstaltninger der bedst kan sikre dels en effektiv beskyttelse mod oversvømmelser, dels tilstrækkelig artsbeskyttelse, henhører under den pågældende medlemsstats myndigheder.
3. Disse myndigheder skal på eget ansvar beslutte, om det i et givet tilfælde er nødvendigt at foretage en særlig vurdering af risici og forholdsregler.

⁽¹⁾ Fr.:Castor / D: Biber.

⁽²⁾ Fr.:Ragondin / D: Nutria.

⁽³⁾ Fr.:Rat musqué / D: Bisamratte.

⁽⁴⁾ EFT L 206 af 22.7.1992.

(2000/C 27 E/037)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1380/99
af Johannes Swoboda (PSE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Opkrævelse af indkomstskat i en af Unionens medlemsstater på grund af ejendom

På forespørgsel af en østrigsk statsborger, som har et hus i Spanien, anmoder jeg Kommissionen om at besvare følgende:

1. Er østrigeren indkomstskattepligtig i Spanien, uafhængigt af, om han udlejer dette hus eller ej?
2. Ville han kun være indkomstskattepligtig, hvis han udlejer dette hus til tredjepart?
3. Er denne ordning i strid med EU-bestemmelser (f.eks. undgåelse af dobbeltbeskatning)?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(15. september 1999)

Ifølge spansk lovgivning skal personer, som ejer fast ejendom i Spanien, hvad enten de har fast bopæl i landet eller ej, til deres personlige skattepligtige indkomst lægge 2 % af ejendommens justerede skattepligtige værdi, også hvis ejendommen bebos af ejeren og ikke udlejes. For personer, der ikke har fast bopæl i landet, opkræves indkomstskatten til en fast sats på 25 %. For personer med fast bopæl er skattesatsen lig med den personlige marginale indkomstskattesats (maksimum 56 %).

I henhold til konventionen af 20. december 1966 mellem Østrig og Spanien om undgåelse af dobbeltbeskatning som ændret ved protokollen af 24. februar 1995, særlig artikel 6 og 24(1)(a), beskattes indkomst af fast ejendom udelukkende i det land, hvor ejendommen ligger, i det foreliggende tilfælde altså i Spanien. Der kan derfor ikke for den pågældende skatteborgers vedkommende forekomme nogen dobbeltbeskatning af en sådan indkomst.

Kommissionen kan ikke se, at den pågældende lov, som ikke synes at indeholde nogen diskriminerende bestemmelser, skulle være i strid med fællesskabslovgivningen.

(2000/C 27 E/038)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1381/99
af Mark Watts (PSE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Deregulering af den offentlige transportsektor

Kan Kommissionen oplyse, i hvilken udstrækning der har fundet deregulering sted af den offentlige transportsektor i de enkelte medlemsstater?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(7. september 1999)

Kommissionen støttede »Isotope« forskningsrapporten, som skelnede mellem (a) deregulering, hvor der er fri adgang til markedet (konkurrence »på markedet«); (b) begrænset konkurrence, hvor operatører opnår eksklusivrettigheder over bestemte ruter eller områder i forbindelse med konkurrenceprægede udbudsrunder med få års mellemrum (konkurrence »om markedet«); (c) den klassiske model, hvor en operatør nyder eksklusivrettigheder, så konkurrenter holdes ude i et ubegrænset tidsrum.

Der foretages ikke en central indsamling af oplysninger om deregulering af den offentlige transportsektor. Ifølge Kommissionens oplysninger er alle bustjenester i Det Forenede Kongerige dereguleret (bortset fra London og Nordirland), og der er indført begrænset konkurrence for nogle eller alle bustjenester i Danmark, Tyskland, Spanien, Frankrig, Portugal, Finland, Sverige og Det Forenede Kongerige (London). Der er også indført begrænset konkurrence for nogle eller alle konventionelle jernbanetjenester i Tyskland, Nederlandene, Sverige og Det Forenede Kongerige.

(2000/C 27 E/039)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1382/99

af Joan Colom i Naval (PSE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Fællesskabsstøtte til hørsektoren i Spanien

I flere uger har den spanske presse kritiseret den enorme stigning i fællesskabsstøtten til hør produceret i Spanien — der skal være steget fra 23 mio. pesetas i regnskabsåret 1993-1994 til over 10 mia. pesetas i regnskabsåret 1998-1999 — samt det forhold, at flere offentligt ansatte eller deres familiemedlemmer modtager støtte. På grund af disse oplysninger og den deraf følgende politiske diskussion har en højstående tjenestemand taget sin afsked.

Er Kommissionen bekendt med disse forhold? Kan den oplyse, om den har konstateret tilfælde af svig eller uregelmæssigheder, og om den har til hensigt at indlede en undersøgelse for at fastslå, om man kan drage de spanske myndigheder, der står for forvaltningen af støtten via den fælles landbrugspolitik, til ansvar?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(9. september 1999)

Stigningen i EU's udgifter til spansk spindhør afspejler blot udviklingen for de seneste produktionsår i de arealer, der er tilsat med spindhør i Spanien: 187 ha i 1993/1994, 3 599 ha i 1994/1995, 11 497 ha i 1995/1996, 46 613 ha i 1996/1997, 49 045 ha i 1997/1998 og 92 202 ha i 1998/1999.

Der er foretaget betydelige ændringer i EU-forskrifterne for den fælles markedsordning for hør i den nævnte periode. Der er indført en række betingelser for ydelse af støtte, så den ikke kan udbetales for arealer, hvor der ikke reelt dyrkes hør. Det er navnlig blevet obligatorisk for producenterne at indgå kontrakter med en første forarbejdningsvirksomhed, som skal godkendes og forpligte sig til at forarbejde produktet. Fra produktionsåret 1998/1999 har støtten også været betinget af et minimumsudbytte i hørstrå.

Som led i regnskabsafslutningen af Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL) for regnskabsårene 1994 og 1995 afslørede kontrol af de udgifter, som Spanien anmeldte i forbindelse med støtteordningen for spindhør, visse svagheder i det nuværende kontrolsystem. Der blev følgelig blevet anvendt en fast støttenedsættelse på 10 % for de pågældende regnskabsår. Som led i EUGFL-regnskabsafslutningen for regnskabsårene 1996 til 1998 spurgte Kommissionen de spanske myndigheder om, hvilke foranstaltninger de havde truffet for at afhjælpe de tidligere konstaterede mangler. Arbejdet og procedurerne i tilknytning hertil er ved at blive gennemført.

Kommissionen har via pressen fået kendskab til de kendsgerninger, som det ærede medlem nævner, samt til arbejdet i den undersøgelseskommission, der er nedsat af det spanske parlament med henblik på at undersøge denne sag. Desuden har Kontoret for Bekæmpelse af Svig (OLAF) anmodet de retlige myndigheder i Spanien — i dette tilfælde den offentlige anklager for bekæmpelse af svig — om at indlede en undersøgelse med henblik på at fastlægge, om EU-støtten til spindhør er blevet korrekt forvaltet og kontrolleret af de ansvarlige myndigheder og i givet fald, om der er indtruffet nogen hændelser, som vil kunne retsforfølges. OLAF vil følge udviklingen i denne sag.

(2000/C 27 E/040)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1383/99**af Pedro Aparicio Sánchez (PSE) til Kommissionen**

(1. september 1999)

Om: Meddelelse om strukturfondene

Efter vedtagelsen og offentliggørelsen af de nye forordninger med generelle bestemmelser om strukturfondene og forordningerne om de enkelte fonde skal Kommissionen, jf. artikel 7, stk. 3, i Rådets forordning (EF) 1260/1999⁽¹⁾, have foretaget en opdeling af de disponible forpligtelsesbevillinger på de enkelte medlemsstater.

Kan Kommissionen give oplysning om den fulde ordlyd af den officielle meddelelse til Kongeriget Spanien, der, for så vidt angår mål nr. 1 og 2, skal indeholde en sontring mellem bevillingerne til regionerne og de områder, der kan modtage overgangsstøtte?

⁽¹⁾ EFT L 161 af 26.6.1999, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Monika Wulf-Mathies

(6. september 1999)

I overensstemmelse med artikel 7, stk. 3, i forordningen om vedtagelse af generelle bestemmelser for strukturfondene foretog Kommissionen den 1. juli 1999 en vejledende fordeling på de enkelte medlemsstater af de forpligtelsesbevillinger, der er til rådighed for programmeringen under mål 1, 2, og 3, samt for interventioner under det finansielle instrument til udvikling af fiskeriet uden for mål 1-regioner. De pågældende beslutninger blev offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende L 194 af 27. juli 1999. Det relevante udsnit af denne EF-Tidende sendes direkte til det ærede medlem og til Parlamentets generalsekretariat.

For så vidt angår mål 1 og 2, opføres i forbindelse med disse fordelinger bevillingerne til regioner og områder, der modtager overgangsstøtte, separat, jf. artikel 7, stk. 3.

(2000/C 27 E/041)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1384/99**af Per Gahrton (Verts/ALE) til Rådet**

(1. september 1999)

Om: EU's forsvarspolitik – betydningen af topmødet i Köln

Da der i Sverige er opstået en debat og fortolkningsproblemer omkring visse af Det Europæiske Råds beslutninger ved topmødet i Köln den 3. – 4. juni 1999 om den fortsatte udvikling af den fælles udenrigs-, sikkerheds- og forsvarspolitik, bedes Rådet redegøre for følgende: Indebærer beslutningen fra Köln, at WEU til en vis grad integreres i EU? Betyder beslutningen fra Köln, at EU vil kunne udføre militære opgaver udelukkende efter FN's Sikkerhedsråds beslutning, eller vil der være tilfælde, hvor EU griber ind militært også uden mandat fra FN? Er beslutningen fra Köln et skridt i en proces i retning af, at EU får en fælles forsvarspolitik og et fælles forsvar – eller er beslutningen fra Köln det absolut sidste skridt, når det drejer sig om at give EU »militær styrke«?

Svar

(22. oktober 1999)

1. I henhold til Traktaten om Den Europæiske Union etableres der tættere institutionelle forbindelser mellem EU og WEU »med henblik på muligheden af WEU's integration i Unionen, hvis Det Europæiske Råd træffer afgørelse herom.«

2. Det Europæiske Råd i Köln behandlede spørgsmålet om EU's kapacitet til effektiv krisestyring og pålagde Rådet (almindelige anliggender) at tilvejebringe de betingelser og foranstaltninger, der er nødvendige for at nå disse mål, herunder fastlæggelsen af de nærmere retningslinjer for integration af de WEU-

funktioner, der vil være nødvendige, for at EU kan påtage sig sit nye ansvar i forbindelse med Petersberg-opgaverne. Målet er at træffe de nødvendige afgørelser inden udgangen af år 2000. EU's formandskab vil forelægge en situationsrapport på Det Europæiske Råds møde i Helsingfors.

3. Det ærede parlamentsmedlem vil erindre, at artikel 11 i TEU nævner bevarelse af freden og styrkelse af den internationale sikkerhed i overensstemmelse med i De Forenede Nationers pagt som et af målene for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. Det Europæiske Råd i Köln bekræftede endnu engang dette princip.

Det Europæiske Råds mål var helt klart at styrke den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik ved at give den de nødvendige midler til at varetage krisestyringsopgaver.

Lige så klart er det, at spørgsmålet om medlemsstaternes kollektive forsvar ikke blev behandlet, idet Det Europæiske Råds konklusioner mindede om, at det er NATO, der fortsat vil være grundlaget for sine medlemmers kollektive forsvar, og ikke EU's politik.

(2000/C 27 E/042)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1385/99

af Ria Oomen-Ruijten (PPE-DE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Diskriminering af nederlandske virksomheder via den tyske skattelovgivning

1. Er Kommissionen bekendt med, at det tyske Forbundsrad den 19. marts 1999 har vedtaget et lovforslag om ny skattelovgivning, herunder artikel 50a, stk. 7 og 8 i den tyske »Einkommensgesetz«?
2. Er det korrekt, at denne ordning medfører, at ordregivere til udenlandske virksomheder, der udfører arbejde i Tyskland (evt. som underentreprenører), skal tilbageholde 25 % af bruttokontraktsummen og overføre dem til skattemyndighederne?
3. Er Kommissionen ikke enig i, at udenlandske virksomheder som følge af denne foranstaltning vil være tilbageholdende med at påtage sig opgaver i Tyskland, og at foranstaltningen dermed udgør en hindring for den frie bevægelighed for personer, varer og tjenesteydelser?
4. Hvad er Kommissionens holdning til denne ordning, mener Kommissionen, at den er acceptabel, og hvilke foranstaltninger har den eventuelt til hensigt at træffe?

(2000/C 27 E/043)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1389/99

af Klaus-Heiner Lehne (PPE-DE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Diskriminering af EU-borgere i Forbundsrepublikken Tyskland

Pr. 1. april 1999 er indkomstskatteloven i Tyskland blevet ændret. I henhold til dennes §50 a, stk. 7, er tyske ordregivere, der indgår kontrakter med udenlandske ordremodtagere — herunder også EU-borgere og EU-erhvervsdrivende — forpligtet til kun at udbetale 75 % af den aftalte arbejds løn og at indbetale de øvrige 25 % direkte til skattemyndighederne i Tyskland til dækning af de udenlandske erhvervsdrivendes eventuelle skattegæld. Denne ordning medfører diskriminering af ordremodtagere fra andre EU-lande.

Kommissionen bedes derfor oplyse følgende:

1. Hvorledes ser Kommissionen på disse nye bestemmelser fra den tyske lovgivende myndighed?
2. Hvad påtænker Kommissionen at foretage sig mod disse bestemmelser, der diskriminerer andre EU-borgere?

Til Kommissionens orientering vedlægges en artikel fra dagbladet »Die Welt« af 22.5.1999 med overskriften »Auftragsvergabe an Ausländer wird erschwert«.

(2000/C 27 E/044)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1471/99
af Elly Plooij-van Gorsel (ELDR) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Ny tysk skattelovgivning for byggesektoren

Pr. 1.4.1999 er en ny skattelov for byggesektoren trådt i kraft i Tyskland. Hermed er også denne lovs artikel 50a (stk. 7 og 8) om en 25%-ordning trådt i kraft. Denne 25%-ordning medfører, at også ordregivere til udenlandske virksomheder, der udfører arbejde i Tyskland (som entreprenører eller underentreprenører) skal tilbageholde 25 % af kontraktsummen og overføre denne til skattemyndighederne. Tilbagebetaling kan først finde sted det følgende kalenderår, efter at den udenlandske virksomhed har dokumenteret, at den ikke er skattepligtig i Tyskland.

1. Er Kommissionen bekendt med denne artikel 50a i den nye tyske skattelov?
2. Kan Kommissionen undersøge, om denne artikel er i overensstemmelse med fællesskabsretten, navnlig med bestemmelserne om det indre marked?
3. Mener Kommissionen i benægtende fald ikke, at denne lovgivning diskriminerer udenlandske virksomheder i forhold til tyske?
4. Hvilke foranstaltninger har Kommissionen til hensigt at træffe med henblik på at gøre en ende på dette?

Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti
på skriftlige forespørgsler P-1385/99, E-1389/99 og E-1471/99

(14. september 1999)

Kommissionen er bekendt med den nye bestemmelse i den tyske skattelovgivning, som indgår i loven af 24. marts 1999, der trådte i kraft den 1. april 1999. Det fremgår af en undersøgelse af sagen, at denne bestemmelse kan påvirke den frie udveksling af tjenesteydelser, som er en af det indre markeds grundlæggende friheder. Den 28. juli 1999 blev det besluttet at indlede en overtrædelsesprocedure mod Tyskland i medfør af artikel 226 i EF-Traktaten (ex artikel 169).

I henhold til de seneste oplysninger fra den tyske regering har denne forelagt et lovforslag om ophævelse af den omstridte bestemmelse.

(2000/C 27 E/045)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1387/99
af Carlos Costa Neves (PPE-DE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Produktion af raffineret sukker i den autonome region Azorerne

I artikel 1 i Rådets forordning (EØF) 1600/92 af 15. juni 1992⁽¹⁾ (Poseima) fastsættes særlige foranstaltninger, der skal afhjælpe følgerne af Madeiras og Azorernes afsides beliggenhed og økarakter, for så vidt angår visse landbrugsprodukter.

Den autonome region Azorerne har ret til at importere sukkerrør »på en sådan måde, at den samlede årlige mængde raffineret sukker på Azorerne ikke overstiger 10 000 tons«. Denne grænse fastsættes ud fra »vurderingen af behovene under hensyntagen til udviklingen af den lokale sukkerroeproduktion« — med andre ord den mængde af sukker, der er produceret af roer (Poseima-forordningens artikel 3, stk. 4). Dette

indebærer, at den samlede mængde på 10.000 tons raffineret sukker (af sukkerrør) mindskes i takt med mængden af produceret sukker (af sukkerroer) ud fra følgende ligning: Rørsukker = roesukker - 10.000 tons.

I henhold til Poseima-forordningens artikel 3, stk. 3, og artikel 8 har den autonome region Azorerne ret til at eksportere de overskydende mængder inden for denne grænse til dens traditionelle eksportmarkeder.

Ifølge Kommissionens forordning (EF) 1321/98 af 25. juni 1998⁽¹⁾ bevilgedes den autonome region Azorerne kun en rørsukkerkvote, der gjorde det muligt at producere 6.500 tons raffineret sukker i stedet for 9.000 tons, som den havde anmodet om.

Virksomheden SINAGA, der har eksisteret i over 100 år, er en af de vigtigste virksomheder på Azorerne med hensyn til det antal af arbejdspladser, som den har (den beskæftiger 150 personer), og er eksistensgrundlaget for 500 landbrugere og for andre relaterede aktiviteter.

Industrien er også af stor betydning for vekseldriftssystemet.

Kan Kommissionen redegøre for:

1. hvorfor der kun blev tildelt 6.500 tons i medfør af Kommissionens forordning (EF) 1321/98 af 25. juni 1998, da den autonome region Azorerne i april 1998 anmodede om en kvote på 9.000 tons rørsukker i medfør af Poseima-forordningen?
2. Kan Kommissionen også redegøre for, hvorvidt raffinaderierne på fastlandet i Portugal forsynes med sukkerrør på grundlag af nedsatte afgifter, og i bekræftende fald, i hvor store mængder og på hvilket grundlag?

⁽¹⁾ EFT L 173 af 27.6.1992, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 183 af 26.6.1998, s. 27.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(7. september 1999)

Rådets forordning (EØF) 1600/92 af 15. juni 1992 indeholder bestemmelser om særforanstaltninger vedrørende visse landbrugsvarer til fordel for Azorerne. Omfanget af de produkter, der henhører under den særlige forsyningsordning, fastsættes på grundlag af denne regions vigtigste markedsbehov og under hensyntagen til den lokale produktion og de traditionelle handelsmønstre.

I Kommissionens forordning (EØF) 2177/92 af 30. juli 1992⁽¹⁾ fastlægges betingelserne for anvendelse af den særlige forsyningsordning for Azorerne vedrørende sukker. Ifølge forordningen indføres råsukker med oprindelse i Fællesskabet, og som henhører under den nævnte ordning, til Azorerne med henblik på raffinering og konsum. De portugisiske myndigheders oplysninger om forbruget i produktionsåret 1998/1999 androg 6 300 tons, hvorfor de 6 500 tons, som blev fastsat for dette produktionsår med henblik på indførsel under den særlige forsyningsordning, er fuldt ud tilstrækkelig, når man tager den lokale produktion på grundlag af sukkerroer i betragtning.

Hvad angår råsukkerforsyningen til de portugisiske raffinaderier, indeholder artikel 303 i akten vedrørende Spaniens og Portugals tiltrædelse en bestemmelse om gennemførelse af en passende præferenceordning vedrørende forsyninger af disse raffinaderier ligesom den fællesskabserklæring, der er vedlagt slutakten til tiltrædelsestraktaten, omhandler behovet for at foretage en undersøgelse af hele Fællesskabets raffinaderiindustri, især den portugisiske.

I Rådets forordning (EF) 1101/95 af 24. april 1995 om ændring af forordning (EØF) 1785/81 om den fælles markedsordning for sukker og af forordning (EØF) 1010/86 om almindelige regler for produktionsrestitutioner for visse produkter fra sukkersektoren, der anvendes i den kemiske industri⁽²⁾, fastlægges derfor de maksimale behov for forsyning af raffinaderiindustrien på det portugisiske fastland til 292 000 tons pr. produktionsår, udtrykt i hvidt sukker. For import af rårørsukker med henblik på denne forsyning er der fastlagt en minimal opkøbspris og en reduceret importafgift. I Kommissionens forordning (EF) 1375/98 af 29. juni 1998 om åbning af toldkontingenter for indførsel af særligt præferencerårørsukker fra AVS-landene og Indien til forsyning af raffinaderierne i perioden fra 1. juli 1998 til 28. februar 1999⁽³⁾ er denne afgift for produktionsåret 1998/1999 fastsat til 54,1 EUR pr. ton råsukker af en standardkvalitet.

⁽¹⁾ EFT L 217 af 31.7.1992.

⁽²⁾ EFT L 110 af 17.5.1995.

⁽³⁾ EFT L 185 af 30.6.1998.

(2000/C 27 E/046)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1388/99**af Freddy Blak (PSE) til Kommissionen**

(1. september 1999)

Om: Videoovervågning af medarbejdere

I dag er det blevet mere og mere almindeligt for arbejdsgiverne at bruge videoovervågning. Overvågningen sigter ikke kun på kunder, men også medarbejdere. Det er så galt i dag, at mange medarbejdere overvåges helt uden for arbejdspladsen. Ved at ansætte privatdetektiver overvåger arbejdsgiverne deres medarbejdere såvel inden som uden for arbejdstiden.

Mener Kommissionen ikke, at en sådan fremgangsmåde indebærer en både uacceptabel krænkelse og unødvendig mistænkeliggørelse af de ansatte?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Padraig Flynn

(15. september 1999)

Kommissionen er opmærksom på, at teknisk udstyr, såsom telefonaflytnings- og videoovervågningsudstyr, anvendes på arbejdspladsen til at kontrollere medarbejdernes adfærd eller arbejdsindsats.

På EU-niveau findes der ingen særlige bestemmelser om overvågning af medarbejdere i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger⁽¹⁾.

På internationalt plan udelukker ILO's (Den Internationale Arbejdsorganisation) etiske regler fra 1996 om beskyttelse af medarbejdernes personlige oplysninger ikke overvågning af medarbejdere, men overvågningen begrænses dog tydeligt⁽²⁾. Overvågning kan finde sted på to betingelser. For det første kan overvågning kun gennemføres, hvis de pågældende medarbejdere på forhånd bliver informeret om arbejdsgiverens hensigt. For det andet kan arbejdsgiverne ikke uden videre vælge de metoder og midler til overvågning, de finder bedst egnede til deres formål, men skal tage hensyn til følgerne for medarbejdernes privatliv. De bør derfor foretrække det mindst påtrængende overvågningsudstyr.

Hvad angår hemmelig eller vedvarende overvågning fastlægger de etiske regler en meget restriktiv linje. Vedvarende kontrol begrænses til sager, hvor overvågning er nødvendig for at behandle særlige problemer i forbindelse med helbred og sikkerhed eller beskyttelse af ejendomsret. Hemmelig overvågning er kun acceptabel, i det omfang der i særlige bestemmelser gives mulighed herfor i den nationale lovgivning.

I forbindelse med beskyttelse af datahemmelighed vedrørende medarbejderoplysninger, undersøger Kommissionen i øjeblikket medlemsstaternes lovgivning på dette område.

(1) EFT L 281 af 23.11.1995.

(2) Etiske regler om beskyttelse af medarbejdernes personlige oplysninger, Dokument MEWP/1996/5.

(2000/C 27 E/047)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1390/99**af Klaus Hänsch (PSE) til Kommissionen**

(1. september 1999)

Om: Kommissionens beretning om anvendelse af bestemmelserne på det sociale område inden for vejtransporten

I beretningen om harmonisering af visse bestemmelser på det sociale område inden for vejtransport (KOM(97) 698) oplyser Kommissionen, at frekvensen af kontrollerne og hyppigheden af straf for overtrædelse i medlemsstaterne er meget forskellig. Af de over 1 mio. konstaterede overtrædelser i hele EU er over 900.000 konstateret i Tyskland.

1. Hvorledes forklarer Kommissionen dette forhold?
2. Hvad har Kommissionen til hensigt at foretage sig for at sikre overholdelse af bestemmelserne og fair konkurrence i hele EU?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(14. september 1999)

I sin seneste rapport om gennemførelsen af lovgivningen på det sociale område inden for vejtransport for 1993 og 1994⁽¹⁾ redegør Kommissionen nærmere for de statistiske tal, der er indgivet af medlemsstaterne, for så vidt angår antallet af foretagne kontroller og konstaterede lovovertrædelser ved deres ansvarlige myndigheder. Kommissionen erkender, at det af disse statistikker for det pågældende tidsrum fremgår, at især de tyske myndigheder har gjort en stor indsats med henblik på at håndhæve disse bestemmelser.

Desværre er det samlede billede blevet forvrænget af flere forskellige grunde. For det første har tre medlemsstater trods rykkerskrivelser herom, nemlig Grækenland, Italien og Østrig, ikke indgivet oversigter over denne periode; for det andet har både Finland og Sverige som nye medlemsstater været i fuld gang med først at få etableret de pågældende mekanismer til gennemførelse af ordningen; og for det tredje har en række medlemsstater som for eksempel Belgien, Frankrig og Portugal, kun indsendt delvise data, mens Det Forenede Kongerige kunne oplyse, at indsatsen fra landets politistyrkes side endnu ikke er blevet samordnet med de indgivne statistiske oplysninger.

Medlemsstaterne konsoliderer fortsat deres indsamling af data og forelæggelse af statistiske oplysninger for Kommissionen. Det bør hertil ligeledes bemærkes, at det i forbindelse med rapporten for 1993-1994 var første gang, der fra tysk side medtoges de statistisk set betydningsfulde gennemførelsesforanstaltninger ved de enkelte delstater via BAG (Bundesamt für Güterverkehr).

Kommissionen har iværksat de nødvendige overtrædelsesprocedurer i forbindelse med de medlemsstater, der ikke i tide har indgivet data, og har modtaget data fra samtlige medlemsstater i forbindelse med den næste rapport. I forbindelse med visse enkelte medlemsstater er der fremsat trusler om retsforfølgelse.

Kommissionen erkender, at medlemsstaterne griber gennemførelsen heraf an på vidt forskellig vis. For eksempel har Tyskland koncentreret sig om et meget stort antal individuelle kontroller. Andre medlemsstater foretager færre kontroller, men idømmer til gengæld højere bøder, medens andre medlemsstater har koncentreret sig om bestemte konkrete transportaktiviteter.

Indførelsen af den nye digitale fartskriver vil gøre det muligt for Kommissionen at insistere på indførelse af højere minimumsniveauer med hensyn til kontroller. En rapport med evaluering af effektiviteten og ensartetheden med hensyn til praksis for indførelsen heraf i medlemsstaterne er ligeledes under forberedelse, og der vil heri indgå en lang række forslag til forbedringer.

⁽¹⁾ KOM(97) 698 endelig udg.

(2000/C 27 E/048)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1392/99 af Ursula Schleicher (PPE-DE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Anvendelse i Portugal af direktiverne om unionsborgernes generelle opholdsret

Byen Cascais/Portugal, hvor mange borgere fra andre medlemsstater af Den Europæiske Union opholder sig, råder kun over et udlændingekontor, som på grund af den yderligere belastning med en række daglige ansøgere fra tredjelande ikke kan klare sit arbejde på korrekt vis. Gennemførelse og effektiv anvendelse af direktiverne om generel opholdsret (direktiv 90/364/EØF⁽¹⁾, 90/365/EØF⁽²⁾ og 93/96/EØF⁽³⁾) er dermed i fare.

Er Kommissionen bekendt med, at

1. unionsborgere, der ansøger om opholdstilladelse, i visse tilfælde må stå i kø i flere dage for at aflevere ansøgninger eller afhente tilladelser?

2. en organisatorisk underinddeling af ansøgerne efter oprindelse – fra Den Europæiske Union eller fra tredjelande – ville være en hensigtsmæssig foranstaltning til effektiv anvendelse af direktiverne om unionsborgernes generelle opholdsret?

⁽¹⁾ EFT L 180 af 13.7.1990, s. 26.

⁽²⁾ EFT L 180 af 13.7.1990, s. 28.

⁽³⁾ EFT L 317 af 18.12.1993, s. 59.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(15. september 1999)

I artikel 9, stk. 3, i direktiv 68/360/EØF af 15. oktober 1968 om afskaffelse af restriktioner om rejse og ophold inden for Fællesskabet for medlemsstaternes arbejdstagere og deres familiemedlemmer⁽¹⁾, der finder tilsvarende anvendelse for de personer, der er omfattet af direktiv 90/364/EØF af 28. juni 1990 om opholdsret, 90/365/EØF af 28. juni 1990 om opholdsret for lønmodtagere og selvstændige, der er ophørt med erhvervsaktivitet, og 93/96/EØF af 29. oktober 1993 om opholdsret for studerende, fastsættes det, at medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for mest muligt at forenkle formaliteter og fremgangsmåder ved fremskaffelse af opholdsdokumenter. Endvidere skal beslutningen om, hvorvidt man vil give den første opholdstilladelse, træffes så hurtigt som muligt og under alle omstændigheder senest seks måneder fra datoen for ansøgning om tilladelsen.

Proceduremæssige problemer og forsinkelser i behandlingen af ansøgninger om opholdstilladelser fra de personer, der er omfattet af fællesskabslovgivningen, kan være i strid med ovennævnte bestemmelser. Enhver person, som er omfattet af fællesskabslovgivningen, og som anser sine rettigheder for at være krænkede af sådanne problemer og forsinkelser, kan klage til Kommissionen med angivelse af de nærmere omstændigheder og anmode Kommissionen om at undersøge, hvorvidt den beskrevne administrative praksis er i strid med fællesskabslovgivningen.

Imidlertid er det op til medlemsstaterne at beslutte, om en forenkling af formaliteterne og procedurerne indebærer inddeling af ansøgerne i personer, der er omfattet af fællesskabslovgivningen, og personer, der ikke er omfattet heraf. Kommissionen skal gøre opmærksom på, at EU-borgeres familiemedlemmer fra tredjelande også er omfattet af fællesskabslovgivningen. Følgelig vil den inddeling, som det ærede medlem har foreslået, af ansøgere efter oprindelse – fra Den Europæiske Union eller fra tredjelande – ikke nødvendigvis komme alle de personer, der er omfattet af fællesskabslovgivningen, til gode.

⁽¹⁾ EFT L 257 af 19.10.1968.

(2000/C 27 E/049)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1393/99

af Bernd Lange (PSE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Støtte til Vion VvaG

Forsikringsselskabet HDI (Haftpflichtverband der Deutschen Industrie) med hjemsted i Hannover og det bayerske forsikringsselskab HUK-Coburg har planer om at fusionere i juli 1999. Det nye forsikringsselskab, der derved opstår, kommer til at hedde Vion VvaG og får juridisk hjemsted i Coburg. Valget af Coburg skyldes betydelige finansielle støtteforanstaltninger fra delstaten Bayern, hvis omfang ikke kendes officielt.

1. Har Kommissionen kendskab til den finansielle støtte fra delstaten Bayerns regering til Vion VvaG? Hvor høj er den finansielle støtte fra Bayern i bekræftende fald i dette tilfælde?
2. Har Bayern anmeldt støtten og støtteforanstaltningerne til Kommissionen som offentlig støtte?
3. Er denne støtte i strid med EU-rettens bestemmelser vedrørende konkurrence og offentlig støtte, særlig artikel 87?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Karel Van Miert

(6. september 1999)

Ved det ærede medlems skrivelse af 22. juni 1999 blev Kommissionens opmærksomhed henledt på, at det så ud til, at delstaten Bayern betalte statsstøtte til Vion VvaG.

Som Kommissionen gjorde rede for i sin skrivelse af 16. juli 1999, har den anmodet de tyske myndigheder om en udtalelse og oplysninger om den påståede statsstøtte. De tyske myndigheder har endnu ikke besvaret denne skrivelse.

Kommissionen vil underrette det ærede medlem om resultaterne af undersøgelsen.

(2000/C 27 E/050)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1394/99

af Jannis Sakellariou (PSE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Paul van Buitenen

Ifølge pressemeddelelser (Süddeutsche Zeitung af 7.6.1999) er EF-tjenestemanden Paul van Buitenen, der på grund af den rapport, han forelagde Kommissionen i december sidste år, i væsentlig grad har bidraget til opklaring af korruptions- og bedragerisagerne, nu blevet anbragt i en afdeling, der ikke svarer til hans kvalifikationer («tælle el-pærer»).

1. Er van Buitenen faktisk blevet flyttet til indkøbstjenesten, hvor længe har han arbejdet der, og hvilke konkrete arbejdsopgaver har han?
2. Hvis der er tale om en flytning, har det da været Kommissionens hensigt at diskvalificere van Buitenen gennem en sådan tvungen flytning?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(16. september 1999)

1. Paul van Buitenen er ved ansættelsesmyndighedens beslutning af 9. april 1999 af tjenstlige grunde blevet overført til en ny stilling. Denne beslutning trådte i kraft den 16. april 1999.

Efter Kommissionens mening svarer denne nye stilling til hans faglige kvalifikationer. Stillingen kræver omfattende praktisk erfaring med regnskabsføring og bl.a. indgående kendskab til finansforordningen og anvendelsen af edb — altsammen kvalifikationer, som Paul van Buitenen har.

I denne stilling har han ansvaret for at skabe en ny centraliseret regnskabsenhed for direktoratet »Bygningspolitik og Forvaltning. Forvaltning af de interne tjenester«. Denne enhed skal løse generelle og analytiske regnskabsopgaver og bl.a. føre regnskaberne vedrørende poster, som ikke er opført i budgettet. Enhedens årsbudget andrager omkring 210 mio. EUR samt yderligere 29 mio. EUR for aktiviteter, der ikke er opført på budgettet. Paul van Buitenens første opgave er at sammensætte et hold på en halv snes personer.

2. Oprettelsen af denne post, som der blev truffet beslutning om sidste år, og stillingsopslaget fra marts 1999 har intet at gøre med Paul Van Buitenens overflytning til denne stilling. Hans indsættelse i en sådan stilling kan ikke betragtes som en afstraffelse.

(2000/C 27 E/051)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1395/99
af Gerhard Schmid (PSE) til Kommissionen**

(1. september 1999)

Om: Driftledelse af kraftværkerne under Österreichisch-Bayrische Kraftwerke AG

Die Österreichisch-Bayrische Kraftwerke AG (ÖBK) har opgivet selvstændig driftledelse af virksomhedens kraftværker og overdraget denne til Grenzkraftwerke GmbH Inn/Donau (GKW). Ejer af BKW er Bayernwerk Wasserkraft-AG og Österreichische Elektrizitätswirtschafts-AG. Overdragelsen af driftledelsen er sket uden offentligt udbud.

Da de fleste af de berørte selskaber er offentligt ejet, bedes Kommissionen oplyse følgende:

1. Burde driftledelsen af kraftværkerne under ÖBK have været udbudt offentligt? Hvorfor, i bekræftende fald; og hvorfor ikke i benægtende fald?
2. Hvilke foranstaltninger vil Kommissionen i bekræftende fald træffe?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(15. oktober 1999)

Tjenesteydelsesaftaler indgået af Österreichisch-Bayerische Kraftwerke AG falder ind under anvendelsesområdet for Rådets direktiv 93/38/EØF af 14. juni 1993 om samordning af fremgangsmåderne ved tilbudsgivning inden for vand- og energiforsyning samt transport og telekommunikation⁽¹⁾ som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/4/EF af 16. februar 1998⁽²⁾, når følgende betingelser er opfyldt: Österreichisch-Bayerische Kraftwerke AG (ÖBK) er ordregiver i direktivets forstand, og aftalens værdi andrager eller overstiger de tærskelværdier, der er angivet i direktivet.

Den første betingelse lader til at være opfyldt: ÖBK er en ordregiver i den i artikel 2, stk. 1, anførte betydning, som udøver en af de former for virksomhed, der er omhandlet i stk. 2, litra a), nr. ii), som omfatter tilrådighedsstilling eller drift af faste net til betjening af offentligheden i forbindelse med produktion, transport eller distribution af elektricitet eller forsyning af disse net med elektricitet.

Kommissionen har imidlertid ikke tilstrækkelige oplysninger til at kunne vurdere aftalens værdi. Alligevel er den overdragelse af ÖBK's selvstændige driftsledelse til Grenzkraftwerke GmbH Inn/Donau (GKW), som det ærede medlem omtaler, en tjenesteydelse, der falder ind under kategori 27 (andre tjenesteydelser) i bilag XVI B til direktiv 93/38/EØF. Direktivets artikel 16 fastslår, at tjenesteydelsesaftaler indgås i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 18 og 24. Efter disse bestemmelser skal enhver ordregiver, der har indgået en aftale, senest to måneder efter aftalens indgåelse meddele Kommissionen resultatet heraf ved en bekendtgørelse.

Kommissionen mener derfor ikke, at overdragelsen af ÖBK's driftsledelse til Grenzkraftwerke GmbH Inn/Donau burde have været udbudt offentligt.

⁽¹⁾ EFT L 199 af 9.8.1993.

⁽²⁾ EFT L 101 af 1.4.1998.

(2000/C 27 E/052)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1397/99
af Mathieu Grosch (PPE-DE) til Kommissionen**

(1. september 1999)

Om: Sidestilling af rettigheder i forbindelse med ansøgning om førtidspension

En tysker, der bor i Belgien, har i ca. 12 år boet og arbejdet i Tyskland og i ca. 30 år boet og arbejdet i Belgien. I begge perioder var han ikke grænsegænger, da han i begge tilfælde boede i det land, hvor hans

arbejdsplads lå. I Belgien er der mulighed for at opnå førtidspension ved 60 år; arbejdstagere, der som grænsegængere har arbejdet i Tyskland, får fuld pension af den belgiske stat, indtil de kan få tysk alderspension. Da den pågældende ikke var grænsegænger, udbetales der kun pension for forsikringsperioden i Belgien. I Tyskland er det ifølge § 38 i sjette bind af »Sozialgesetzbuch« muligt at få førtidspension ved 60 år. Den pågældende person opfylder alle betingelser, undtagen den, der går ud på, at man det seneste halvandet år inden udbetalingen af pensionen skal have været arbejdsløs i mindst 52 uger. Den pågældende person var to år inden ansøgningen registreret som arbejdsløs i Belgien og stillede sig ikke til rådighed for det tyske arbejdsmarked.

Er det i forbindelse med vurdering af rettighederne til tysk førtidspension muligt at sidestille en arbejdsløshedsperiode i en anden medlemsstat (Belgien) med en arbejdsløshedsperiode i Tyskland?

Kan der ske en tilpasning af Rådets forordning (EØF) 1408/71⁽¹⁾ af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet?

⁽¹⁾ EFT L 149 af 5.7.1971, s. 2.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Padraig Flynn

(6. september 1999)

Kommissionen ønsker at gøre det ærede parlamentsmedlem opmærksom på, at Domstolen i forbindelse med D'Amico-sagen⁽¹⁾ bekræftede, at fællesskabsretten ikke kan forhindre en national lovgivning, der i forbindelse med fremskyndet åbning af en pensionsrettighed forudsætter, at den pågældende person er registreret som arbejdsløs i et vist tidsrum og står til rådighed for den pågældende medlemsstats arbejdsformidling.

Domstolens ræsonnement er baseret på den kendsgerning, at da beskæftigelsessituationen varierer mellem de forskellige regioner i EU, hænger arbejdsløshedsydelse sammen med forholdene i den region, hvor den pågældende er arbejdsløs. Dette afspejles ligeledes i Rådets forordning (EF) 118/97 af 2. december 1996 om ændring og ajourføring af forordning (EØF) 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, og af forordning (EØF) 574/72 om regler til gennemførelse af forordning (EØF) 1408/71⁽²⁾, som begrænser retten til at eksportere arbejdsløshedsydelse til en periode på 3 måneder. I denne 3 måneders periode opretholdes forbindelsen til den stat, hvor arbejdstageren blev registreret som arbejdsløs, idet den kompetente institution i den pågældende stat er forpligtet til at refundere arbejdsløshedsydelse.

Derfor er de tyske myndigheder ikke forpligtet til at sidestille en arbejdsløshedsperiode i Belgien med en arbejdsløshedsperiode i Tyskland.

Kommissionen har for nyligt vedtaget et forslag til forenkling⁽³⁾, som i artikel 3, stk. 2 indeholder princippet om ligestilling af begivenheder. Dette betyder, at den medlemsstat, hvis love, forskrifter og administrative bestemmelser tillægger indtrædelsen af visse begivenheder eller forhold retsvirkninger, i fornødent omfang tager hensyn til disse samme begivenheder eller forhold, der er indtrådt i en anden medlemsstat, som om de var indtrådt på medlemsstatens eget område.

I overensstemmelse med den fælles beslutningsprocedure er dette forslag i øjeblikket til behandling i Parlamentet. Forslaget er ligeledes til behandling i Rådet, hvor det skal vedtages enstemmigt.

⁽¹⁾ Domstolens dom af 9. juli 1975, 20-75 D'Amico, Sml. 1975, s. 891.

⁽²⁾ EFT L 28 af 30.10.1997.

⁽³⁾ EFT C 38 af 12.2.1999.

(2000/C 27 E/053)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1399/99
af Gerhard Schmid (PSE) til Kommissionen**

(1. september 1999)

Om: Kørellys og lygtetændingsautomatik

1. Råder Kommissionen over oplysninger om, hvorvidt pligten til at køre med såkaldt kørellys, som f.eks. i de skandinaviske lande, kan reducere antallet af ulykker?
2. Overvejer Kommissionen at foreslå indførelse af pligt til anvendelse af kørellys i Den Europæiske Union?
3. Overvejer Kommissionen at fremme indførelse af lygtetændingsautomatik?
4. Overvejer Kommissionen at træffe andre foranstaltninger for at opnå de positive virkninger af anvendelse af kørellys, uden at måtte tage de negative følgevirkninger med i købet?

Svar afgivet af Neil Kinnock på Kommissionens vegne

(10. september 1999)

Virkingen af kørellys i forbindelse med nedbringelse af antallet af ulykker er blevet grundigt undersøgt på grundlag af de tilgængelige data, efter at det blev indført i nogle medlemsstater samt Ungarn og Canada. Det er også blevet vurderet på grundlag af forsøg med anvendelse af kørellys på køretøjsflåder. Generelt tyder resultaterne på, at kørellys kan reducere antallet af ulykker, især ulykker med dødelig udgang, og at der er en direkte sammenhæng med breddegraden. Virkningen er således størst i de skandinaviske lande.

Konklusionerne af nogle af de mere solide undersøgelser for Centraleuropa viser, at nedbringelsen af antallet af ulykker på disse breddegrader er beskedent, men dog statistisk af en vis betydning. Der er en fortsat debat om, hvilken betydning kørellys har for nedbringelsen af ulykker.

Kommissionen undersøger stadig, i nært samarbejde med medlemsstaternes repræsentanter i gruppen på højt niveau vedrørende vejsikkerhed, hvilken virkning kørellys har, og navnlig virkningen med hensyn til øget brændstofforbrug og CO₂-emissioner, som i øjeblikket anslås at ligge mellem 0,4 % og 2,5 %. Resultaterne er meget afhængige af, hvilken type kørellysarrangement, der anvendes, eller af blandingen af forskellige kørellysarrangementer. »Skumringskontakten« kan automatisk tænde forlygterne, hvis det omgivende dagslys er svagt, eller hvis der er dårlig sigtbarhed, så de er ikke tændt i størstedelen af dagtimerne. Det medfører lavere ekstra brændstofforbrug og CO₂-emissioner.

I hvilket omfang kørellys øger brændstofforbruget er et vigtigt spørgsmål set i sammenhæng med de igangværende initiativer, som sigter mod at forbedre personbilers brændstoføkonomi. Kommissionen vil derfor overveje spørgsmålet nøje ved evalueringen af kørellys' samlede virkning.

(2000/C 27 E/054)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1400/99
af Michl Ebner (PPE-DE) og Doris Pack (PPE-DE) til Kommissionen**

(1. september 1999)

Om: Kommissionens klageprocedure mod faste bogpriser på tværs af grænserne i Østrig og Tyskland

1. Parlamentet har i en række beslutninger, senest den 20. november 1998 (beslutning B4-0991/98⁽¹⁾) udtalt sig om fastsættelse af faste bogpriser på tværs af grænserne. Hvad angår Kommissionens klage, regner Parlamentet med, at dialogen med Kommissionen vil blive fortsat i næste legislaturperiode, og at Kommissionen ikke forinden træffer nogen definitiv afgørelse om dette spørgsmål i overensstemmelse med principperne for god forretningspraksis.

- a) Hvornår agter Kommissionen at gennemføre den offentlige høring, som Parlamentet krævede i sin beslutning af 20.11.1998, om fastsættelse af faste bogpriser med deltagelse af den grænseoverskridende boghandel, og betydningen af EU-traktatens artikel 128, stk. 4, og andre konkurrencemæssige, kulturelle og forbrugerpolitiske aspekter?
- b) Hvilke foranstaltninger har Kommissionen gennemført for at indføre bindende ordninger, som gør det muligt at betragte både nationale faste bogpriser og grænseoverskridende aftaler om faste bogpriser i sprogområder på tværs af grænserne som værende i modstrid med konkurrencereglerne?

2. Rådet (kultur) opfordrede i sin sidste afgørelse af 8.2.1999 om fastsættelse af bogpriser for homogene områder med fælles sprog på tværs af grænserne på ny Kommissionen til at tage hensyn til bestemmelserne i og virkningerne af EU-traktatens artikel 128, stk. 4, bogmarkedets særlige betydning for kulturen og bogens særlige værdi som kulturobjekt samt den relevante nationale kulturpolitik i forbindelse med anvendelsen af de europæiske konkurrenceregler. Med Amsterdam-traktatens ikrafttræden er denne kulturklausul blevet endnu stærkere befæstet.

Hvilket retsgrundlag vil Kommissionen anføre for at tage hensyn til artikel 151, stk. 4, som er yderligere forstærket med Amsterdam-traktaten samt de nationale kulturpolitiske afgørelser ved anvendelsen af de europæiske konkurrenceregler, hvis det, som det ofte er tilfældet, ikke klart kan påpeges, hvilke fordele eller ulemper der er forbundet med en kulturpolitisk foranstaltning?

(¹) EFT C 379 af 7.12.1998, s. 391.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(5. oktober 1999)

1. Med hensyn til de verserende konkurrencesager, som de ærede medlemmer henviser til (dvs. de tyske og østrigske forlags anmeldelse af aftaler om faste bogladepriser mellem Tyskland og Østrig og de forskellige klager, der har været rettet mod fastprissystemet), vil Kommissionen gerne pege på, at det i henhold til de gældende regler og retspraksis er Kommissionen, der er den kompetente instans, og at den har pligt til at håndhæve EU's konkurrenceregler, hvilket den må gøre i fuld uafhængighed. De gældende regler åbner ikke mulighed for, at andre institutioner inddrages i individuelle konkurrencesager, undtagen i det omfang, hvor der er tale om høring af de nationale konkurrencemyndigheder i Det Rådgivende Udvalg for Kartel- og Monopolspørgsmål i henhold til artikel 10 i Rådets forordning nr. 17 af 6. februar 1962 (første forordning om anvendelse af bestemmelserne i traktatens artikler 85 og 86) (¹). Den foregående Kommissionen var på mødet den 14. juli 1999 nået til enighed om ikke at vedtage nogen beslutning i disse sager, og den overlod dermed den endelige behandling af dem til den nye Kommission, som netop er tiltrådt, og som bekræfter, at den vil fortsætte dialogen med Europa-Parlamentet.

- a) Kommissionen erindrer om, at den den 16. og 17. september 1998 foretog høring af parterne og af klagerne samt andre tredjeparter, bl.a. repræsentanter for forfattere, i de sager, de ærede medlemmer henviser til, for at sikre, at de berørte parter rettigheder blev tilgodeset i fuldt omfang i henhold til de gældende procedureregler (²).
- b) Med hensyn til det juridiske grundlag for at tage grænseoverskridende fastprissystemer for bøger til behandling, finder Kommissionen, at de gældende regler, nemlig konkurrencereglerne i EF-traktatens artikel 81 (tidl. artikel 85) ff. og kulturklausulen i artikel 151, stk. 4 (tidl. artikel 128, stk. 4) åbner mulighed for en tilbundsående analyse i hvert enkelt tilfælde under hensyn til alle relevante faktorer, herunder også de kulturelle aspekter. Denne vurdering stemmer overens med Kommissionens hidtidige beslutninger og EF-Domstolens retspraksis på området (³).

2. EF-traktatens artikel 151, stk. 4, fastsætter, at Kommissionen skal tage hensyn til de kulturelle aspekter i sin indsats i henhold til andre bestemmelser i traktaten, bl.a. for at tilgodese og fremme den kulturelle mangfoldighed inden for Det Europæiske Fællesskab. Når Kommissionen anvender EF-traktatens konkurrenceregler, foretager den derfor en konstruktiv vurdering af, hvorvidt en aftale eller praksis tager sigte på virkeliggørelse af kulturelle mål og indeholder bestemmelser med kulturelt sigte, der rent faktisk udmøntes i praksis, og som kan retfærdiggøre konkurrencebegrænsninger, der skal stå i et rimeligt forhold til det tilstræbte mål. Denne vurdering kan eventuelt give anledning til at bringe traktatens artikel 82, stk. 3, i anvendelse, ifølge hvilken Kommissionen kan indrømme fritagelse for en konkurrencebegrænsende aftale eller praksis, når den er forbundet med større fordele end ulemper for forbrugerne, bl.a. på betingelse af, at den pågældende aftale eller praksis kun indebærer de konkurrencebegrænsninger, der er nødvendige for at nå disse mål og ikke udelukker konkurrencen for en væsentlig del af de pågældende varer. Kommissionen

tager også hensyn til de ændringer, parterne måtte foretage. I denne henseende kan kulturelle fordele udgøre fordele for forbrugerne. Det må derfor konkluderes, at der i lyset af EF-traktatens artikel 151, stk. 4, kun kan indrømmes fritagelse, når den pågældende aftale eller praksis opfylder alle betingelserne i EF-traktatens artikel 81, stk. 1, hvilket bl.a. forudsætter, at de kulturelle fordele, der gøres gældende, kan dokumenteres.

(¹) EFT 13 af 21.2.1962, senest ændret ved akten vedrørende Østrigs, Finlands og Sveriges tiltrædelse.

(²) Jf. artikel 19 i ovennævnte forordning nr. 17 og Kommissionens forordning nr. 1999/63/EØF af 25. juli 1963 om høringer i henhold til artikel 19, stk. 1 og 2, i forordning nr. 17 (EFT 127 af 20.8.1963) — denne forordning er i mellemtiden blevet ophævet og erstattet af Kommissionens forordning (EF) 2842/98 af 22. december 1998 om høring af parter i visse procedurer efter EF-traktatens (tidligere) artikel 85 og 86 (EFT L 354 af 30.12.1998).

(³) Se Kommissionens beslutning af 25. november 1981, VBBB og VBVB (EFT L 54 af 25.2.1982, s. 12), Kommissionens beslutning af 12. december 1988, Publishers Association — Net Book Agreements (EFT L 22 af 26.1.1989), EF-Domstolens dom af 17. januar 1984 i de forenede sager 43/82 og 63/82, VBVB og VBBB mod Kommissionen (Sml. 1984), Førsteinstansrettens dom af 9. juli 1992 i sag T-66/89, Publishers Association mod Kommissionen (Sml. 1992 s. II-1995), EF-Domstolens dom af 17. januar 1995 i sag C-360/92 P Publishers Association mod Kommissionen, (Sml. 1995).

(2000/C 27 E/055)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1401/99

af Michl Ebner (PPE-DE) til Rådet

(1. september 1999)

Om: Fremme og bevarelse af mindre udbredte sprog i EU

Vil Rådet redegøre for sin politik for bevarelse og fremme af mindre udbredte sprog i Den Europæiske Union, og vil det støtte nye initiativer, der tager sigte på at fremme kulturelle og sproglige udvekslinger, f.eks. mellem unge i Irland, i Fællesskabets vestlige del og unge i Østtyskland, der lever i randområder?

Svar

(22. oktober 1999)

Det ærede medlem henvises til Rådets svar af 21. januar 1999 på mundtlig forespørgsel H-0038/99 af Pat Gallagher om samme emne.

Rådet vil også gerne understrege, at det med interesse afventer Kommissionens kommende forslag til et handlingsprogram for regionale sprog og mindretalssprog.

(2000/C 27 E/056)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1402/99

af Michl Ebner (PPE-DE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: EU-typegodkendelsesnumre i forbindelse med indregistrering af motorkøretøjer

Indregistrering af motorkøretøjer er som bekendt forbundet med meget bureaukrati. Med indførelsen af EU-typegodkendelsesnumre var det vel meningen, at de mange nødvendige henvendelser til offentlige kontorer skulle kunne reduceres; motorkontorerne i de enkelte medlemsstater råder imidlertid ikke over de nødvendige infrastrukturer, således at der f.eks. i Italien ikke kan gøres brug af EU-typegodkendelsesnumrene. Da de ansatte på de italienske motorkontorer ikke har adgang til køretøjernes tekniske data, som EU-typegodkendelsesnumrene er baseret på, er køberne stadig nødt til at forelægge en lang række papirer, lige fra EØF-overensstemmelsesattester til attester vedrørende støjniveauer.

Vil Kommissionen ikke på denne baggrund indtrængende opfordre medlemsstaterne til at sørge for, at motorkontorerne benytter sig af de detaljerede tekniske oplysninger i forbindelse med EU-typegodkendelsesnumrene, således at indregistreringen af motorkøretøjer gøres mindre kompliceret?

Svar afgivet af Frederik Bolkestein på Kommissionens vegne

(4. oktober 1999)

Det ærede parlamentsmedlems spørgsmål bør fortolkes sådan, at han ønsker at vide, om det typegodkendelsesnummer, der er anført på »EU-typegodkendelsen«, af indregistreringsmyndighederne vil kunne anvendes som adgangskode til køretøjernes tekniske data som konstateret i forbindelse med typegodkendelsen.

Rådets direktiv 70/156/EØF af 6. februar 1970 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om godkendelse af motordrevne køretøjer og påhængskøretøjer dertil⁽¹⁾ har medført, at medlemsstaternes individuelle godkendelsessystemer for motorkøretøjer gradvist er blevet erstattet af en fælles EU-typegodkendelsesprocedure. I henhold til dette rammedirektiv skal producenter bl.a. lade udarbejde en overensstemmelsesattest, der ledsager hvert køretøj, der er produceret i overensstemmelse med den typegodkendte model.

Indregistrering af køretøjer sker på basis af denne attest, der principielt indeholder alle oplysninger, der kræves i forbindelse med indregistreringen, oplysninger, der anvendes i forbindelse med beskatningen samt oplysninger i forbindelse med særlige bestemmelser for køretøjets anvendelse. Attesten indeholder også køretøjets typegodkendelsesnummer, hvilket særlig gør det lettere for personalet ved indregistreringsmyndighederne hurtigt og lettere at finde frem til køretøjernes tekniske data.

Adgangen til disse tekniske data i forbindelse med indregistrerings- eller beskatningsformål er ikke omfattet af direktiv 70/156/EØF, men er underlagt de enkelte medlemsstaters kompetence, der således administrerer disse forhold individuelt. Kommissionen råder ikke over oplysninger for så vidt angår tilrådighedsstillelse af tekniske data for motorkøretøjer i forbindelse med typegodkendelsen til andre myndigheder end de, der har ansvaret for typegodkendelserne.

⁽¹⁾ EFT L 42 af 23.2.1970.

(2000/C 27 E/057)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1404/99
af Graham Watson (ELDR) til Kommissionen**

(1. september 1999)

Om: Forsinket udbetaling af støtte til hørvlere

Kommissionen har for at undgå forsinkelser i udbetalingen af støtte til hørvlere overvejet muligheden af at indføre en forskudsordning, som indebærer sikkerhedsstillelse.

Foreligger der på indeværende tidspunkt yderligere oplysninger herom?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(8. september 1999)

Fra høståret 1999/2000 er bestemmelserne inden for den fælles markedsordning for hør og hamp blevet mere restriktive med hensyn til tildelingen af støtte til spindhør.

Det er især de nyere bestemmelser om kontrol med minimumsydelsen for hørstrå, der er blevet ændret. For at gøre kontrollen strengere, mindre omfangsrig og altså lettere at foretage er der blevet indført forpligtelse til nu at veje stråene i forarbejdningsvirksomheden. Dette krav kan, hvad udbetaling af støtte angår, ganske rigtigt give anledning til yderligere forsinkelser. Kommissionen har derfor nøje undersøgt muligheden af at indføre en forskudsordning, som indebærer sikkerhedsstillelse.

Imidlertid ville en sådan løsning også skabe visse ulemper. Den største del af denne sektor kræver for udbetalingen en streng, omend ubekvem, kontrol af om betingelserne for at modtage støtte er opfyldt. En forskudsordning kunne, hvad forvaltningen af Fællesskabets midler angår, forårsage yderligere administrative komplikationer i en sektor, der i forvejen er kompliceret, og den kunne øge den finansielle risiko for Fællesskabet.

Herudover har Kommissionen i forbindelse med prispakken for 1999/2000 forpligtet sig til at fremlægge et forslag til reform af spindhør- og hampesektoren med henblik på ikrafttrædelse i produktionsåret 2000/2001. Kommissionen vil naturligvis i sit reformforslag tage højde for de problemer, der er forbundet med den nuværende ordning.

Der er derfor ikke på nuværende tidspunkt taget skridt til at indføre nogen forskudsordning.

(2000/C 27 E/058)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1405/99

af Mary Banotti (PPE-DE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Eventuelle bivirkninger ved lægemidlet Roaccutane

Kan Kommissionen oplyse, om den er bekendt med de alvorlige bivirkninger, der kan være forbundet med brugen af det receptpligtige akne-middel Roaccutane?

I Frankrig har Roaccutane i mange år været forsynet med en udtrykkelig advarsel til brugerne om, at midlet kan medføre depression, psykose eller adfærdsproblemer.

Den 3. marts 1987 indførte det franske lægemiddelagentur skærpede mærkningskrav. I USA har FDA (levnedsmiddel- og lægemiddelstyrelsen) i mange år forlangt, at Roaccutane skulle forsynes med udtrykkelige advarsler om bivirkninger, herunder depression, psykose og psykiatriske forstyrrelser, og i marts 1998 blev dette udvidet til også at omfatte selvmord, selvmordsforsøg og selvmordsforestillinger.

Kan Kommissionen oplyse, om der er planer om at samordne disse mærkningskrav i betragtning af, at situationen for øjeblikket er, at producenten — Roche Products Ltd. — i nogle lande forsyner produktet med udtrykkelige advarsler om, at en af bivirkningerne kan være selvmord, men ikke i andre?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(5. oktober 1999)

Kommissionen er fuldstændig klar over de mulige alvorlige bivirkninger af lægemidlet Roaccutane, hvis aktive stof er Isotretinoin, og som anvendes til behandling af særlig alvorlig akne.

Lægemidlet er blevet markedsført i de fleste af EU's medlemsstater siden 1983. Brugen af det er dog begrænset til behandling af meget alvorlig akne, hvor alle andre terapier har været virkningsløse. Præparatet kan kun fås på recept, og i en række medlemsstater må det kun anvendes af specialiserede dermatologer.

Siden Roaccutane første gang markedsførtes, er dette lægemiddel stærkt blevet frarådet kvinder i tilfælde af en mulig graviditet, da midlet vides at være teratogent.

På det seneste er der kommet nye oplysninger frem om de psykologiske bivirkninger, herunder nærmere enkeltheder om depression og selvmordsforsøg. Disse bivirkninger er blevet gjort til genstand for omfattende drøftelser og indgående undersøgelser fra medlemsstaternes side som led i arbejdet i arbejdsgruppen vedrørende lægemiddelovervågning under udvalget for farmaceutiske specialiteter i løbet af perioden marts- oktober 1998.

Som følge af disse drøftelser er der i alle de medlemsstater, hvor dette lægemiddel markedsføres, blevet indført ændringer i markedsføringstilladelsen for at sikre, at der anføres særlige advarsler om risikoen for depression, selvmord eller selvmordstendenser samt at der er behov for at tage ganske særlige hensyn m.h.t. overvågning af patienter, som har fået denne medicin ordineret. Disse advarsler er blevet indført i oplysningerne i indlægssedlerne.

Kommissionen er tilfreds med, at disse aktioner har resulteret i, at advarslerne er blevet harmoniseret i alle de medlemsstater, hvor præparatet forhandles.

(2000/C 27 E/059)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1406/99

af Mary Banotti (PPE-DE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Irland og CITES

Som det er Kommissionen bekendt — og der henvises i den forbindelse til dennes svar på mit spørgsmål til spørgetiden H-0043/99⁽¹⁾ — er årsagen til, at EU ikke er part i CITES (konventionen om international handel med udryddelsestruede vilde dyr og planter) netop, at Irland ikke har ratificeret denne konvention. I det øjeblik Irland ratificerer CITES, kan EU tiltræde konventionen. Dette vil medføre en retlig sikkerhed, idet EU-medlemsstaterne vil være bundet af konventionen, ligesom de er bundet af adskillige andre internationale konventioner.

Der henvises ligeledes til resolutionen fra CITES-konferencen i Kyoto i 1992, hvori det henstilles indtrængende til de medlemsstater, der ikke er part i konventionen, at ratificere denne hurtigst muligt. Dette er, til trods for at EU har vedtaget særskilte forordninger om CITES, fortsat et ønske hos de øvrige parter.

Er Kommissionen ikke klar over, at Irland — fordi det ikke er part i CITES — er en af de få medlemsstater, hvor der ikke er foretaget kontrol med eventuel ulovlig handel? Der foreligger derfor ikke nogen som helst form for uvildig dokumentation på omfanget af den ulovlige handel i Irland med alt, hvad dette indebærer.

Finder Kommissionen ikke — i betragtning af at CITES er en af de vigtigste naturbevarelseskonventioner, som her på det seneste også tæller lande som Cambodja og Jamaica blandt sine parter — at det er uheldigt, at en af EU's medlemsstater stadig ikke har tiltrådt konventionen og således fratager EU muligheden for at være med til at forme den fremtidige politik?

Kan Kommissionen i sit svar tage mere indgående hensyn til disse spørgsmål og oplyse, hvorledes den inden for sine administrative beføjelser vil kunne være med til at give spørgsmålet om Irlands ratificering en højere prioritering på den politiske dagsorden?

⁽¹⁾ Fuldstændigt forhandlingsreferat fra mødet den 10. februar 1999, spørgetidsbilaget s. 6.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(15. oktober 1999)

Denne skriftlige forespørgsel vedrører det svar, Kommissionen har givet på det ærede medlems mundtlige forespørgsel nr. H-43/99 om Irlands manglende ratificering af konventionen om international handel med udryddelsestruede vilde dyr og planter (CITES) under Europa-Parlamentets spørgetid i mødeperioden i februar 1999⁽¹⁾.

Idet Kommissionen atter engang skal påpege, at den ikke besidder juridiske midler til at forpligte Irland til at ratificere konventionen, er den helt enig med det ærede medlem om, at det er beklageligt, at Irland endnu ikke har gjort dette, i betragtning af, at samtlige de øvrige medlemsstater er medunderskrivere heraf og at ratificeringen vil være nyttig for Fællesskabet i relation til Rådets forordning (EF) 338/97 om beskyttelse af vilde dyr og planter ved kontrol af handelen hermed⁽²⁾.

Kommissionen vil dog gerne påpege, at Irlands ratificering af CITES ikke i sig selv automatisk vil føre til, at Fællesskabet bliver CITES-medlemsstat. Dette afhænger igen af ratifikationen af en ændring til konventionens tekst, som en række andre CITES-medlemsstater har fået indføjet. Kommissionen arbejder aktivt med dette spørgsmål med de pågældende CITES-medlemsstater.

På den positive side har Kommissionen forstået, at der for nylig er kommet et lovudkast på bordet i det irske parlament (med sigte på at ændre Irlands »Wildlife Act« fra 1976), hvilket skal gøre det ud for et ratificeringsinstrument. Det forventes, at denne lovgivning vil kunne vedtages i løbet af de kommende måneder. Og det er Kommissionens håb, at det ærede medlems problem herigennem vil blive behørigt behandlet.

(¹) Parlamentets forhandlinger (februar 1999).

(²) EFT L 61 af 3.3.1997.

(2000/C 27 E/060)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1407/99

af Mary Banotti (PPE-DE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Tillæg til rejseomkostninger for personer, der rejser alene

Kan Kommissionen oplyse, hvorvidt de tillæg der lægges til rejseomkostningerne for personer, der rejser alene, er i modstrid med EU's lovgivning?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(19. oktober 1999)

Der findes ingen særlig fællesskabslovgivning om tillæg for personer, der rejser alene. Rådet vedtog i juni 1990 direktiv 90/314/EØF (¹) om pakkerejser, herunder pakkeferier og pakketure, hvis formål det var at tilnærme medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om sådanne rejser, der sælges eller udbydes til salg på Fællesskabets område. Direktivet blev udarbejdet for at beskytte forbrugere, der køber pakkerejser i Fællesskabet.

I artikel 2 defineres under 4) forbrugeren som en person, der køber eller erklærer sig villig til at købe en pakkerejse (»hovedkontrahenten«), eller enhver person, i hvis navn hovedkontrahenten forpligter sig til at købe pakkerejsen (»de øvrige modtagere«), eller enhver person, til hvilken hovedkontrahenten eller en af de øvrige modtagere overdrager pakkerejsen (»overtageren«). Fællesskabets retsakt gør ikke forskel på de rejsende med udgangspunkt i, om de rejser alene eller ej, og bestemmelserne gælder for alle.

Generelt set følger af markedsmekanismen en »højere pris for personer, der rejser alene« med den begrundelse, at de forårsager højere rejseomkostninger.

(¹) EFT L 158 af 23.6.1990.

(2000/C 27 E/061)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1408/99

af Mary Banotti (PPE-DE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Muligheder for jobdeling

Som det er Kommissionen bekendt, er det inden for det offentlige tilladt at dele en stilling, og denne mulighed skal, så vidt det kan lade sig gøre, komme personer, som har ansøgt herom, til gode. En sådan forpligtelse findes imidlertid ikke på nuværende tidspunkt i den private sektor.

Kan Kommissionen oplyse, om det overvejes at indføre EU-direktiver, som åbner mulighed for obligatorisk jobdeling i den private sektor?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pádraig Flynn

(6. september 1999)

Kommissionen finder, at jobdeling kan være en meget nyttig måde at forbedre fleksibiliteten og mulighederne for at forene arbejds- og familieliv på. Generelt er det imidlertid vigtigt, at ordningerne er frivillige, og at alle involverede parter fuldt ud går ind for disse og er tilstrækkelig fleksible til at få dem til at fungere. Kommissionen finder under disse omstændigheder ikke, at det vil være hensigtsmæssigt med et direktiv for at kræve indførelse af obligatoriske jobdelingsordninger. Den finder imidlertid, at det vil være hensigtsmæssigt, hvis medlemsstaterne så nærmere på deres love og administrative bestemmelser for derved at sikre, at de ikke hindrer udvikling af jobdelingsordninger, under forudsætning af at de involverede arbejdstagere får tilstrækkelig jobsikkerhed. Dette er i overensstemmelse med retningslinjerne for beskæftigelsen i 1999 (retningslinje 17).

(2000/C 27 E/062)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1409/99
af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen**

(1. september 1999)

Om: Områder af særlig videnskabelig interesse

Kan Kommissionen oplyse, hvor stor en procentdel af de femten medlemsstaters respektive areal disse for tiden betegner som bevarelsesværdigt og derfor ønsker opført som områder af særlig videnskabelig interesse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard

(10. september 1999)

Det ærede medlem spørger Kommissionen om de arealer, medlemsstaterne har foreslået udlagt som værende »områder af særlig videnskabelig interesse«. Denne klassifikation, som benyttes i Det Forenede Kongerige, findes imidlertid slet ikke inden for fællesskabsretten.

Kommissionen offentliggør derimod et naturbarometer (»Natural Barometer«) med angivelse for hver enkelt medlemsstats vedkommende af de procentdele af deres respektive territorium, der er foreslået fredet i medfør af fællesskabsdirektiverne herom, nemlig henholdsvis Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle⁽¹⁾, og Rådets habitatdirektiv, 92/43/EØF af 21. maj 1992, om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter⁽²⁾.

Dette naturbarometer ajourføres hver fjerde måned. Det offentliggøres i et gratis informationsblad med betegnelsen »Natura 2000« og kan desuden findes på følgende internetadresse: <http://europa.eu.int/comm/dg11/nature/natura.htm>.

⁽¹⁾ EFT L 103 af 25.4.1979.

⁽²⁾ EFT L 206 af 22.7.1992.

(2000/C 27 E/063)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1410/99
af Mark Watts (PSE) til Kommissionen**

(1. september 1999)

Om: Autorisation af børneentertainere

Kan Kommissionen oplyse, hvilke bestemmelser der findes i EU vedrørende autorisation og uddannelse af børneentertainere, samt hvorvidt disse har pligt til at medbringe sikkerhedsudstyr til deres forestillinger? Kan den ligeledes oplyse, om de er forpligtet til at forsikre sig selv — i hvert fald i et vist omfang?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(15. september 1999)

Der findes ikke på fællesskabsplan bestemmelser omhandlende autorisation og uddannelse af børneentertainere. Som følge heraf falder det ærede medlems forespørgsel ikke ind under Kommissionens kompetence.

(2000/C 27 E/064)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1411/99

af Carlos Carnero González (PSE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Rydning af Malmea-bosættelsen ved Madrid i Spanien

I sidste uge foretog de stedlige myndigheder en rydning af Malmea-bosættelsen. Dette skete ved kommunens mellemkomst og under stort politiopbud. Den umiddelbare konsekvens af denne rydning var, at de flere hundrede familier af rumænsk oprindelse, som havde været bosiddende der i længere tid, herunder over hundrede børn og unge under 16 år, blev spredt for alle vinde. Et af børnene blev på tragisk vis påkørt samme eftermiddag og døde af de deraf følgende kvæstelser. Disse alvorlige tildragelser har fået omfattende dækning i medierne og vakt stor furor i befolkningen. Ligeledes har mange politiske og samfundsmæssige kræfter taget afstand fra begivenheden, som understreger, at der ikke findes en egentlig politik for samfundsmæssig integration af de indvandrere, der er etableret i de eksisterende bosættelser i Madrid-området og i det øvrige Spanien, og som for Malmea-beboernes vedkommende levede under umenneskelige forhold. Disse mennesker vil nu efter at være blevet sat på gaden fortsat være tvunget til at leve under helt uacceptable forhold set på baggrund af de principper om lighed og solidaritet, som EU-landene allesammen gør sig til talsmænd for. Denne hændelse bekræfter endnu en gang, at regeringer som f.eks. den spanske fortsat ser problematikken i forbindelse med de ulovlige indvandring som et spørgsmål om offentlig ro og orden og ikke som en udfordring til samfundsmæssig integration.

Har Kommissionen kendskab til disse hændelser og agter den i benægtende fald at indhente alle relevante oplysninger herom hos de spanske myndigheder? Finder Kommissionen ikke, at samtlige EU-medlemsstater, herunder også Spanien, i overensstemmelse med de værdier og forskellige politikker, som det integrerede Europa bygger på, er forpligtet til at føre en integrationspolitik for indvandrere, som forhindrer, at der opstår disse yderst beklagelige situationer, som dem vi har set i de ulovlige bosættelser i Spanien, samt at der gribes til den form for foranstaltninger for at genskabe den offentlige ro og orden, som tilfældet var i Malmea, og som fik så skæbnsvangre følger?

Mener Kommissionen ikke, at medlemsstaterne bør bruge de instrumenter, som Unionen har til rådighed med henblik på at skabe økonomisk og social samhørighed, til at sikre en sådan integration? Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at sikre, at de indvandrergrupper, der lever under forhold som de ovenfor beskrevne, kan leve et normalt liv uden af måtte lide de afsavn, som man f.eks. har kunnet konstatere i Madrid-området, og der tænkes i den forbindelse i særdeleshed på de mindreårige?

(2000/C 27 E/065)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1473/99

af Carmen Cerdeira Morterero (PSE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Fremmedfjendske aggressioner i Spanien

Der er for nylig sket er alvorlig eskalering af racistiske eller fremmedfjendske aggressioner i Spanien. Nærmere bestemt har der i juli måned i år været så beklagelige begivenheder som ildspåsættelse på en moské og et beboelseshus, overfald på en indvandrer på gaden og konstant forvisning eller forfølgelse af en gruppe rumænske sigøjnere i Madrid. Denne form for begivenheder har hidtil været ret enkeltstående i et land som Spanien, hvilket gør dem så meget mere foruroligende. Spanien har i denne forbindelse en klart forældet lovgivning, der ikke formår at leve op til denne form for problemer, først og fremmest fordi lovgivningen lægger hovedvægten på de politi- og sikkerhedsmæssige aspekter i forbindelse med indvandrere og ikke tager hensyn til vigtigere aspekter som f.eks. fremme af sameksistens og social integration.

Eftersom det er nødvendigt at komme denne form for fremmedfjendske og racistiske aggressioner til livs i alle landene i Den Europæiske Union, hvilke projekter eller initiativer agter Kommissionen da at iværksætte i lyset af de nye beføjelser, den har fået på dette område efter Amsterdam-traktatens ikrafttræden, med henblik på at bekæmpe disse aggressioner ved hjælp af en aktiv politik til integration af indvandrergrupperne i de forskellige medlemsstater?

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou
på skriftlige forespørgsler E-1411/99 og P-1473/99**

(21. oktober 1999)

Kommissionen fordømmer sammen med Europa-Parlamentet og Det Europæiske Råd alle former for racisme og fremmedhad og beklager dybt de racistiske voldshandlinger, der finder sted over hele Unionen og uden for den. Kommissionen minder om den meddelelse, den vedtog den 25. marts 1998 om en handlingsplan mod racisme og om meddelelsen til Det Europæiske Råd i Köln den 3. og 4. juni 1999 om bekæmpelse af racisme, fremmedhad og antisemitisme i ansøgerlandene⁽¹⁾.

Kommissionen minder endvidere om den fælles aktion vedtaget af Rådet den 15. juli 1996 om bekæmpelse af racisme og fremmedhad⁽²⁾. Rådet noterede sig i maj 1998 en førstevurdering af medlemsstaternes opfyldelse af deres forpligtelser i henhold til denne fælles aktion. Der vil blive foretaget en yderligere undersøgelse af gennemførelsen af den fælles aktion inden udgangen af juni år 2000.

Kommissionen deler endvidere det ærede medlems opfattelse af de dårlige levevilkår for store mængder af mennesker, der er bosat i Unionen, og især i mange samfund af vandrende arbejdstagere og vandrende befolkningsgrupper. Medlemsstaterne og deres lokale og regionale myndigheder har klart hovedansvaret for at løse disse problemer. Kommissionen er endvidere enig med det ærede medlem i, at fællesskabsaktionen kan give et bidrag til integrationen af vandrende befolkningsgrupper og dermed til en forbedring af deres leve- og arbejdsvilkår og til mindskelsen af racistisk vold og fremmedhad. Kommissionen har tidligere med Europa-Parlamentets støtte givet finansiell bistand til projekter, som fremmer integrationen af flygtninge og andre legalt bosiddende vandrende befolkningsgrupper og til projekter, der specifikt bekæmper racisme.

Det er af vital betydning, at de vandrende befolkningsgrupper får lige adgang til almindelige fællesskabsprogrammer og -initiativer, især de programmer, der fremmer uddannelse og erhvervsuddannelse og ugunstigt stillede befolkningsgruppers sociale integration. Den Europæiske Socialfond står åben for deltagelse af alle, der bor lovligt i Unionen, herunder flygtninge og andre vandrende befolkningsgrupper, og det nye fællesskabsinitiativ EQUAL vil i henhold til aftalen fra Det Europæiske Råd i Berlin være særlig opmærksom på bekæmpelsen af forskelsbehandling på arbejdsmarkedet. Kommissionen er enig i, at medlemsstaterne, når det er hensigtsmæssigt, tager hensyn til de vandrende befolkningsgruppers behov, når de opstiller deres prioriteter for gennemførelsen af fondene.

På samme måde har Kommissionen til hensigt at bruge sine nye beføjelser i henhold til artikel 13 (tidligere artikel 3) og 137 (tidligere artikel 118) i EF-traktaten til at fremme samarbejdet mellem medlemsstaterne omkring bekæmpelsen af forskelsbehandling og social udelukkelse. Den vil i denne sammenhæng gå ind for, at det sikres, at de vandrende befolkningsgruppers behov indgår fuldt ud i overvejelserne på linje med behovene hos andre ugunstigt stillede befolkningsgrupper. I øvrigt er der efter bredt anlagte høringer med alle relevante initiativtagere, herunder medlemsstaterne, medlemmerne af Parlamentet, arbejdsmarkedets parter og ikke-statslige organisationer om, hvordan man skal anvende artikel 13, opstået en bred overensstemmelse om behovet for lovgivningsmæssige foranstaltninger på det europæiske plan med henblik på at forbyde racediskrimination på en række sociale og økonomiske områder og straffe forskelsbehandling og give ofrene en effektiv oprejsning. På grundlag af denne overensstemmelse har Kommissionen til hensigt i nær fremtid at fremkomme med forslag til retsakter.

Kommissionen er af den opfattelse, at foranstaltninger, der træffes af medlemsstaterne i forbindelse med udvisning af statsborgere fra tredjelande, der opholder sig ulovligt i Unionen, skal ske under overholdelse af de pågældende personers menneskerettigheder. Den minder også om, at Rådet i henhold til afsnit IV i EF-traktaten inden for en periode på fem år efter Amsterdam-traktatens ikrafttræden skal vedtage foranstaltninger vedrørende illegal indvandring og ulovligt ophold, herunder vedrørende tilbagesendelse til oprindelseslandet af personer, der opholder sig ulovligt i Unionen.

⁽¹⁾ KOM(1999) 256 endelig udg.

⁽²⁾ EFT L 185 af 24.7.1996.

(2000/C 27 E/066)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1412/99**af Francis Decourrière (PPE-DE) til Kommissionen**

(1. september 1999)

Om: Direktiv om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter

Det fastsættes i bilag III til Rådets direktiv 92/43/EØF⁽¹⁾ af 21. maj 1992 i ordlyden til Etape 2, stk. 2, litra b, at vurderingen af betydningen for Fællesskabet af en lokalitet sker under hensyntagen til »lokalitetens geografiske placering i forhold til migrationsvejene for arter i bilag II samt til dens eventuelle tilhørsforhold til et sammenhængende økosystem, der er beliggende på begge sider af en eller flere af Fællesskabets indre grænser«.

De socioøkonomiske aktiviteter er undertiden fuldstændig forskellige på hver side af en grænse, da disse henhører under den nationale ret. Således udgør jagt og fiskeri i offentligt tilgængelige kystområder i Frankrig legitime og traditionelle aktiviteter, mens de ikke findes i Belgien på den anden side af grænsen.

1. Da der skal tages hensyn til de økonomiske, sociale og kulturelle behov og til regionale og lokale særpræg (artikel 2 i ovennævnte direktiv), hvorledes agter Kommissionen da at harmonisere forvaltningen af disse grænseområder af stor økologisk værdi (klassificering som naturreservat, biogenetisk reservat osv.), som omfatter en af de i bilag II nævnte arter (*Phoca vitulina*) med så forskelligartede aktiviteter?

2. Kræves der en ensartet forvaltning af disse områder?

3. Nyder disse grænseoverskridende lokaliteter godt af særlige betingelser, særlig af finansiel art, i forbindelse med indførelsen af direktiv 92/43/EØF og den faktiske gennemførelse heraf i 2004?

⁽¹⁾ EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard

(15. september 1999)

1. Forvaltningen af lokaliteterne sorterer i medfør af artikel 6, stk. 1, i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter⁽¹⁾ under de enkelte medlemsstater. Det påhviler hver enkelt af disse at træffe de nødvendige bevaringsmæssige forholdsregler for at opfylde de økologiske behov for de arter i bilag II, der måtte forekomme på lokaliteterne. Kommissionen griber kun ind i forbindelse med udvælgelsen af lokaliteterne, men ikke med hensyn til, hvorledes disse forvaltes.

2. Direktivet forpligter ikke til ensartet forvaltning af grænseoverskridende lokaliteter. Det påhviler hver enkelt medlemsstat sammen med nabolandene at vurdere, i hvilken grad der skal samarbejdes for at opfylde direktivets formål.

3. Direktivets artikel 8 om samfinansiering af bevaringsmæssige foranstaltninger i lokaliteter, som huser prioriterede naturtyper eller arter, prioriterer ikke grænseoverskridende lokaliteter. Dog er det i kraft af nogle af Fællesskabets finansielle instrumenter muligt at yde disse lokaliteter særlig opmærksomhed. Kommissionen opfordrer medlemsstaterne til at benytte sig af disse instrumenter til forvaltning af de grænseoverskridende »Natura 2000«-lokaliteter.

⁽¹⁾ EFT L 206 af 22.7.1992.

(2000/C 27 E/067)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1414/99**af Heidi Hautala (Verts/ALE) til Kommissionen**

(1. september 1999)

Om: Jagt på store rovdyr i Finland

Er Kommissionen klar over, at der i Finland udøves ulvejagt i strid med EU's bestemmelser? Det er tilladt at jage ulve i Finland i perioden mellem 1.11. – 31.3. inden for rammerne af en kvote, der fastsættes årligt. I 1997 fastsattes jagtkvoten til 15 ulve og i 1998 til 9 ulve.

Finlands egen ulvebestand er særdeles begrænset på omkring 70-90 enheder, dvs. på fem nye ulvepar om året. Når de ulve, hvis bosted og leveområde hovedsagelig findes på det russiske område, medregnes, blev antallet af ulve i Finland anslået til at være på 120 i 1997.

Ulvejagten foregår under betegnelsen af skadedyrsbekæmpelse. De skader, som ulvene forårsager for husdyr, er imidlertid begrænsede. I 1997 forårsagede ulvene i Nordkarelen skader for 63.912 FIM. For at forebygge disse skader bevilgede det finske landbrugs- og skovbrugsministerium en kvote med en tilladelse til at jage 10 ulve. Til sammenligning forårsagede jærvnen i 1997 skader for rensdyrbestanden på op imod 5.648.700 FIM. Til trods for dette er der ikke tildelt jagttilladelser for jærvne.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(7. oktober 1999)

Kommissionen er blevet opmærksom på mulige problemer i forbindelse med ulvejagten i Finland gennem en række klager samt den toårige rapport om fravigelser, som Finland har indgivet i medfør af artikel 16 i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter⁽¹⁾. Denne rapport, som er tilgået Kommissionen den 9. juli 1999, dækker årene 1997 og 1998.

Kommissionen er for øjeblikket i gang med at analysere rapporten for at træffe en beslutning om, hvorvidt fravigelsen med hensyn til at drive jagt på ulve og andre større rovdyr er berettiget. Med henblik herpå har Kommissionen anmodet de finske myndigheder om at indgive yderligere informationer om anvendelsen af særlige begrundelser i henhold til artikel 16 i direktiv 92/43/EØF. Disse informationer er tilgået Kommissionen i august 1999. Når analysen heraf er afsluttet, vil Kommissionen træffe alle nødvendige foranstaltninger, dersom der skulle være tale om uoverensstemmelser.

⁽¹⁾ EFT L 206 af 22.7.1992.

(2000/C 27 E/068)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1416/99

af Bartho Pronk (PPE-DE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Modtagelse af flygtninge fra Kosovo

Modtagelse af flygtninge fra Kosovo bliver et stadig større problem.

Anser Kommissionen det for muligt som nødindkvartering at anvende skibe, der råder over de nødvendige faciliteter, og som har plads til nogle hundrede flygtninge?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Hans van den Broek

(16. september 1999)

Hvis det ærede medlem med sit spørgsmål henviser til modtagelsen på Fællesskabets område af flygtninge fra Kosovo, blev der tildelt medlemsstaterne 14,3 mio. EUR fra Fællesskabets budget til modtagelse og forplejning af flygtninge. De nærmere detaljer i forbindelse med indkvarteringen af disse flygtninge blev fastsat af de enkelte medlemsstater, men så vidt Kommissionen ved, blev der ikke anvendt skibe til indkvartering.

Hvis det ærede medlem henviser til modtagelsen i de omkringliggende områder (Albanien, Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien og Montenegro) af flygtninge og fordrevne personer fra Kosovo, foregik dette enten i form af indkvartering hos værtsfamilier eller i flygtningelejre. Kommissionen deltog via ECHO i driften af disse lejre. Det blev ikke overvejet at anvende skibe.

Hvis det ærede medlem imidlertid henviser til, at der skulle have været anvendt skibe til at modtage de flygtninge og fordrevne personer, som er vendt tilbage til Kosovo inden for de sidste uger, har det i sagens natur ikke været på tale. Størstedelen af disse personer er allerede vendt tilbage til deres hjemsted eller er blevet indlogeret hos familie andre steder i Kosovo.

(2000/C 27 E/069)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1417/99**af Nelly Maes (Verts/ALE) til Kommissionen**

(1. september 1999)

Om: Fri bevægelighed og ret til at praktisere frit for læger; sort arbejde udført af læger; illoyal konkurrence; overtrædelse af direktiv 93/16/EØF, 82/76/EØF og EF-traktatens artikel 12

Direktiv 82/76/EØF⁽¹⁾ og 93/16/EØF⁽²⁾, der begge regulerer den frie bevægelighed for læger og anerkendelse af disses eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, overtrædes groft af den belgiske stat, hvilket har væsentlige konsekvenser på personligt plan, men også for den belgiske stat.

Efter de foreliggende oplysninger (der stammer fra personaleadministrationen på et universitetshospital i Bruxelles) arbejder der alene på de tre universitetshospitaler i Bruxelles over 200 medicinske kandidater (fr. MACS – Médecins Assistant Candidats Spécialistes), der i strid med gældende regler arbejder som volontører (médecins surnuméraires); de har samme arbejdsvilkår som andre, men får ikke samme løn, hvilket er fastsat i bilag I til direktiv 93/16/EØF.

Disse lægers status svarer til den status, som fiktivt selvstændige har, et fænomen, der er velkendt inden for hotel- og restaurationsbranchen. Denne status er givet diskriminerende for de medicinske kandidater, men medfører også, at de statslige belgiske myndigheder og de regionale myndigheder mister indtægter på flere millioner euro på grund af det sorte arbejde, der udføres af de fiktivt selvstændige, som desuden skaber illoyal konkurrence i forhold til de hospitaler, der ikke bruger denne praksis.

Er Kommissionen bekendt med denne diskriminering, som savner enhver form for objektiv motivering og derfor er helt arbitrær? Mener Kommissionen ikke, at denne praksis er en overtrædelse af direktiv 82/76/EØF og 93/16/EØF? Råder Kommissionen over oplysninger fra andre medlemsstater, eller kan den indlede en undersøgelse af sådanne overtrædelser i medlemsstaterne? Hvilke medlemsstater er der i bekræftende fald tale om?

Kan Kommissionen oplyse, om den allerede har truffet foranstaltninger med henblik på at sætte en stopper for dette misforhold, der er en overtrædelse af Amsterdam-traktatens artikel 12 (tidligere artikel 6)? Er Kommissionen rede til på kort sigt at træffe andre foranstaltninger med henblik på at sikre gennemførelsen af dette direktiv og at gøre det til mere end en moralsk forpligtelse?

⁽¹⁾ EFT L 43 af 15.2.1982, s. 21.

⁽²⁾ EFT L 165 af 7.7.1993, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(15. september 1999)

For så vidt angår medicinske kandidaters ret til en passende aflønning, bør det bemærkes, at visse kategorier af læger, der følger en speciallægeuddannelse, ikke kommer ind under bestemmelserne i Rådets direktiv 93/16/EØF af 5. april 1993, der har til formål at fremme den frie bevægelighed for læger og anerkendelse af disses eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser.

Det nævnte direktivs anvendelsesområde er begrænset til personer bosat i Fællesskabet og forpligtelsen til en passende aflønning af speciallægers uddannelsesperioder er kun gældende for speciallæger, hvis specialer findes i samtlige medlemsstater eller som er fælles for to eller flere af dem, og som er anført i artikel 5 og 7 i direktiv 93/16/EØF.

Under disse omstændigheder kan der sameksistere forskellige statutter, uden at denne situation er i strid med fællesskabsretten.

For så vidt angår de resterende punkter i forespørgslen finder Kommissionen, at de ikke hører ind under dens kompetence, men under medlemsstaternes myndigheders, herunder også medlemsstaternes retslige og juridiske myndigheders.

(2000/C 27 E/070)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1418/99
af Roberta Angelilli (NI) til Kommissionen**

(1. september 1999)

Om: Finansiering på 5.000 milliarder fra de italienske statsbaner til forskellige fagforeninger

Med notarakkt af 10.5.1995 mellem de italienske statsbaner og fagforeningerne FILT-CGIL, FIT-CISL, FISAFS-CISAL og UIL-transport af ovennævnte organisationer gratis kommet i besiddelse af den såkaldte »fritidspakke for jernbanevæsenet«, dvs. besiddelser, der består af bygninger i byerne Rom, Bologne, Verona, Torino, Milano, Napoli og Pisa m.v., 60 biografte, 84 tennisanlæg, 300 idrætssale, 160 kantiner, 400 barer, 160 biblioteker, luksushoteller, børnehaver, billardsale, landbrugsarealer, campingpladser, skøjtebaner, hockeybaner, svømme- og badeanlæg, gymnastiksale, fodboldbaner, wolleyballbaner, basketballbaner osv. med en omsætning på ca. 800 milliarder lire og en samlet værdi på ca. 5.000 milliarder og et løntræk på 0,12 % om året for ansatte i statsbanerne, provision på 20 % på alle ferieophold, og på tilmeldelsesbeløb for cirka 270 ansatte, der arbejder i »fritidsparken«, som er betalt af statsbanerne.

Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse følgende:

1. Findes der europæiske direktiver, som forhindrer finansiering af fagforeningerne fra arbejdsgiverens side?
2. Mener den, at denne overdragelse kan forstyrre den fri konkurrence inden for turisme og fritid?
3. Mener den på baggrund af, at statsbanerne er offentlig ejendom, at denne overdragelse udgør en alvorlig krænkelse af offentlige værdier, der i dette tilfælde gives til private personer, som er organiseret i ikke anerkendte sammenslutninger?
4. Mener den, at denne fremgangsmåde forstyrrer den igangværende privatiseringsprocedure for statsbanerne?
5. Kan den fremsætte en generel bedømmelse af sagen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(6. oktober 1999)

Kommissionen har ikke kendskab til det ved notarialiter udfærdigede dokument af 10. maj 1995 og særligt de nærmere omstændigheder ved overdragelsen.

1. Der er ikke noget EF-direktiv om arbejdsgiveres finansiering af fagforeninger. Finansieringen af fagforeninger er underlagt regler og sædvaner i overensstemmelse med medlemsstaternes social- og arbejdsmarkedsmæssige traditioner.
2. Hvad angår mulighederne for at forvride den frie konkurrence i turist- og fritidssektoren, skal det bemærkes, at det er ret usandsynligt, at den omtalte overdragelse får virkninger på EF-plan. Følgerne for markedet er i princippet de samme, uanset om »Dopolavoro ferroviario« forvaltes direkte af »Ferrovie dello Stato« (FS) eller af fagforeningerne.
3. FS er et selvstændigt aktieselskab, der har form af et »Società per Azione« (SpA). Man må formode, at FS selv har truffet beslutningen om overdragelse. Det hører ikke ind under Kommissionens kompetence at bedømme, om denne beslutning var fornuftig eller formålstjenlig. I øvrigt udelukker fagforeningernes juridiske status, som er underlagt regler og sædvaner i overensstemmelse med medlemsstaternes social- og arbejdsmarkedsmæssige traditioner, ikke på forhånd, at de kan forvalte »Dopolavoros« formue.
4. I henhold til artikel 295 (tidligere artikel 222), berører EF-traktaten ikke i noget tilfælde medlemsstaternes ejendomsordning, og Kommissionen forfølger ikke en privatiseringspolitik. Følgelig udtaler Kommissionen sig ikke om medlemsstaternes privatiseringspolitik.
5. Da administrationen af »Dopolavoros« formue hører ind under den nationale kompetence, mener Kommissionen ikke, at den har kompetence til at udtale sig om denne sag.

(2000/C 27 E/071)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1419/99
af Roberta Angelilli (NI) til Kommissionen**

(1. september 1999)

Om: Beskyttelse af beskæftigelsen af den keramiske industrisammenslutning i Livorno

Den keramiske industrisammenslutning i Livorno er med sine 300 ansatte den største italienske producent af porcelænsisolatorer, og det har i den sidste tid lidt under de negative indvirkninger af den nye politik, der føres af ENEL (det nationale elektricitetsvæsen), som sigter på at udpine konkurrencen mellem leverandørerne gennem koncentrerede opkøb og leveringslicitationer til et begrænset antal virksomheder osv.

Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse, om den anser denne virksomhedsstrategi for at udgøre en alvorlig fare for beskæftigelsen på grund af de vanskeligheder, den sætter særlig de mindste virksomheder i, idet de udelukkes fra muligheden for at deltage i licitationer?

Svar afgivet af Mario Monti på Kommissionens vegne

(5. oktober 1999)

Kommissionen er ikke i stand til på baggrund af de oplysninger, det ærede medlem har fremlagt, at afgøre, om de forholdsregler, ENEL (Ente nazionale energia elettrica) har truffet for at sikre sig de nævnte fabrikanter produkter, er i strid med Fællesskabets konkurrenceregler, eller om der er tale om lovlige forholdsregler, som ikke indebærer hverken fordrejning eller diskrimination, og som er i overensstemmelse med de regler, der gælder for en virksomhed med en juridisk og økonomisk indflydelse som ENEL, når virksomheden vil købe de pågældende produkter.

Generelt har en virksomhed som ENEL mulighed for at skabe konkurrence mellem leverandørerne på et objektivt grundlag nedfældet i udbudbetingelserne. Endvidere kan leverandørerne beslutte at afgive tilbud alene eller i samlet i et konsortium, hvis de finder det nødvendigt for at dække udbyderens krav eller for at tage konkurrencen op med andre bydere.

(2000/C 27 E/072)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1420/99
af Roberta Angelilli (NI) til Kommissionen**

(1. september 1999)

Om: Omlægning af brandvæsenet

Dette spørgsmål er blevet lavet om til et mundtligt spørgsmål O-0200/99.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(8. oktober 1999)

Kommissionen råder ikke over de informationer, det ærede medlem har anmodet om. Det forholder sig sådan, at de pågældende spørgsmål i henhold til subsidiaritetsprincippet behandles i de enkelte medlemsstater hver for sig.

Det ærede medlem henvises til internetstedet for afdelingen for civilbeskyttelse: <http://europa.eu.int/comm/dg11/civil/>, hvor der findes »Vademecum of Civil Protection in the European Union« (»vejledning for civilbeskyttelse i Den Europæiske Union«), hvori det er beskrevet, hvordan udrykningstjenesterne er organiseret i de femten forskellige EU-medlemsstater.

(2000/C 27 E/073)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1421/99
af Roberta Angelilli (NI) til Kommissionen**

(1. september 1999)

Om: Anerkendelse af Antonio Zottis forældremyndighed

Den italienske borger Antonio Zotti har i flere år kæmpet en hård juridisk kamp for at få anerkendt forældremyndigheden over sin mindreårige datter, Sabrina, der i øjeblikket bor sammen med sin rumænske mor, Alina Boeda.

Selv om faderens har fået overdraget myndigheden af de italienske myndigheder og det udstedte visum er udløbet, har moderen taget barnet med sig til Rumænien og afslået enhver form for kontakt med Antonio Zotti.

Kan Kommissionen oplyse følgende:

1. Anser den det for hensigtsmæssigt at intervenere over for de rumænske myndigheder for at få anerkendt Antonio Zottis rettigheder som fader?
2. Hvilke direktiver fastsætter regler på europæisk plan for spørgsmål af denne art?
3. Kan Kommissionen afgive en generel bedømmelse af sagen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino

(15. oktober 1999)

Ifølge oplysningerne fra det ærede medlem har en italiensk statsborger fået tilkendt forældremyndigheden over sit barn. Moderen, der har rumænsk indfødsret, har taget barnet med til Rumænien, hvorved hun har tilsidesat faderens forældremyndighed og endog hans samkvemsret, idet hun nægter ham enhver kontakt med datteren.

1. Der findes til dato intet instrument i unionsretten, der kan finde anvendelse på et sådant tilfælde af international barnebortførelse. Hverken Kommissionen eller nogen anden institution i Unionen vil således have beføjelser til at gribe ind over for de rumænske myndigheder i denne smertelige sag.
2. Kommissionen skal gøre opmærksom på, at der den 25. oktober 1980 i Haag blev indgået en international konvention om de civile aspekter af internationale barnebortførelser. Konventionen har i henhold til artikel 1 til formål a) at sikre, at børn i alle de kontraherende stater, der ulovligt er fjernet fra deres hjem eller tilbageholdes omgående sendes hjem, b) at sørge for, at alle de øvrige kontraherende stater effektivt overholder en kontraherende stats bestemmelser om forældremyndighed og samkvemsret.

Ifølge oplysninger fra Haag-konferencen om international privatret er konventionen undertegnet og ratificeret af Italien; Rumænien har tiltrådt konventionen, men tiltrædelsen er endnu ikke godkendt af Italien. Når denne formalitet er opfyldt, må sagen kunne forelægges de af Italien og Rumænien udpegede centrale myndigheder, der ifølge konventionens artikel 6 skal sørge for, at de af konventionen pålagte forpligtelser opfyldes.

Nærmere oplysninger om de italienske og rumænske centrale myndigheder vil blive sendt direkte til det ærede medlem samt til Parlamentets generalsekretariat.

(2000/C 27 E/074)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1422/99
af Cristiana Muscardini (NI) til Rådet**

(1. september 1999)

Om: Bombardering af den kinesiske ambassade i Beograd

Den »fejltagelse«, der var skyld i bombarderingen af den kinesiske ambassade i Beograd, udgør på den ene side en alvorlig begivenhed på grund af de eventuelle diplomatiske og strategiske følger, og understreger på den anden side endnu en gang den funktion og det heraf følgende ansvar, som EU-medlemsstaternes regeringer har i Det Nordatlantiske Råd og i NATO's militærorganer.

Kan Rådet oplyse følgende:

1. Hvorledes agter det at reagere på svækkelsen af de bestræbelser, der blev igangsat af G8 for at finde en diplomatisk løsning på den krise, der blev fremkaldt af den pågældende »fejltagelse«?
2. Hvilke initiativer agter det at tage for at forhindre en ny truende spængning mellem Øst og Vest, hvori Europa ville blive hovedofferet?
3. Hvilke procedurer agter det at følge for at få fastslået ansvaret inden for Atlantpagten, for at forhindre, at dette ansvar i offentlighedens øjne også falder tilbage på Unionen?
4. Deler det det synspunkt, at regeringerne i de EU-stater, der er medlemmer af Det Nordatlantiske Råd, og Europa-Parlamentet bør forsikres om evnen til at sikre, at de militære operationer er i overensstemmelse med de politiske og de diplomatiske krav, som alliancen fra gang til gang fastlægger?
5. Anser Rådet det for hensigtsmæssigt, også på baggrund af de behov, der fremgik af krisen i Jugoslavien, at gøre alt, hvad der står i dets magt for at fremskynde den proces, der skal føre til en politisk union?

Svar

(8. november 1999)

1. På samlingen den 17. maj 1999 i Bruxelles gav Rådet (almindelige anliggender) udtryk for, at det delte FN's Sikkerhedsråds dybe beklagelse af bombningen af den kinesiske ambassade i Beograd.
2. Rådet har ikke observeret tegn på, at der er opstået et spændt forhold mellem Kina og EU i forlængelse af hændelsen.
3. Procedurer til fastlæggelse af ansvaret i NATO falder ind under Det Nordatlantiske Råds ansvarsområde. Rådet er endvidere overbevist om, at offentligheden fuldt ud var klar over, at det var NATO og ikke EU, der gennemførte militære aktioner i Forbundsrepublikken Jugoslavien.
4. Det er ubestrideligt, at krisen i Kosovo har tilskyndet medlemsstaterne til at undersøge, hvorledes den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik kan styrkes yderligere.

(2000/C 27 E/075)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1424/99

af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Fiskerisamarbejdet mellem EU og Argentina

Der er sket en alvorlig forværring af forholdene i fiskerisamarbejdet mellem EU og Argentina på grund af Argentinas manglende overholdelse af de aftalte bestemmelser i fiskeriaftalen med EU og vedtagelse af interne lovgivningsforanstaltninger, som diskriminerer EU-støttede frysefartøjer, der er etableret i overensstemmelse med fællesskabsretten, og som finansieres med europæisk kapital. Kan Kommissionen på baggrund af ovenstående oplyse, hvilke foranstaltninger den agter at træffe for at normalisere situationen og stabilisere det bilaterale samarbejde, således at EU-fiskerflåden igen kan fiske normalt og uden at blive udsat for diskrimination?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(4. oktober 1999)

Kommissionen vil gerne understrege, at ingen del af den argentinske fiskerflåde i det sidste år har kunnet drive fiskeri på normale vilkår, fordi det har været nødvendigt at anvende forvaltningsforanstaltninger for at afhjælpe den nuværende situation for bestandene af kulmule i argentinske farvande.

EU har protesteret imod de argentinske foranstaltninger og henvist til, at aftalens regler om meddelelser ikke er blevet overholdt, og at indførelsen af forskellige fiskeriområder efter fartøjstype (nedfrosne eller friske fisk) ikke har noget videnskabeligt belæg og er til skade for de fartøjer, som efter aftalen med Argentina er endeligt overført.

Indtil der er fundet en tilfredsstillende løsning på disse uoverensstemmelser, og da EU mener, at de argentinske foranstaltninger har forrykket balancen i aftalen, har Kommissionen suspenderet overførslen af restbeløbet af bidraget til det videnskabelige og tekniske samarbejde i forbindelse med fiskeriaftalen.

(2000/C 27 E/076)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1425/99

af Gary Titley (PSE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Kontrakter, som Kommissionen har indgået på forbrugersbeskyttelsesområdet

Kommissionen (Generaldirektorat XXIV) indgår hvert år en række kontrakter med konsulentfirmaer om gennemførelse af undersøgelser vedrørende forbrugerbeskyttelse.

1. Hvilke generelle kriterier anvender GD XXIV for udvælgelsen af konsulentfirmaer?
2. Hvilke kontrakter har GD XXIV indgået i de seneste to år på grundlag af offentlige udbud?
3. Hvilke kontrakter har GD XXIV indgået i de seneste to år på grundlag af begrænsede udbud?
4. Kan Kommissionen bekræfte, at GD XXIV i forbindelse med en udbudsværdi på under 100.000 euroer stadig har mulighed for at vælge, om det vil anvende en åben udbudsprocedure eller en begrænset udbudsprocedure?
5. Hvis generaldirektoratet har en sådan valgmulighed, hvorfor føler GD XXIV så, at det er mere hensigtsmæssigt af anvende den begrænsede udbudsprocedure, når den åbne udbudsprocedure må anses for mere gennemskuelig?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(5. oktober 1999)

1. Som generelle kriterier bruges eventuelle kandidaters ekspertise.
2. og 3. Kommissionen vil fremsende listerne over kontrakter til det ærede medlem og til Europa-Parlamentets generalsekretariat.
4. Kommissionen kan bekræfte, at dens tjenestegrene kan vælge, om de vil anvende en åben udbudsprocedure eller en begrænset udbudsprocedure ved udbud med en værdi på under 100 000 EUR. Alle undersøgelserne falder ind under bilag 1A i direktiv 92/50/EØF af 18. juni 1992 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige tjenesteydelsesaftaler⁽¹⁾. Det er altid muligt at offentliggøre et åbent udbud uanset kontraktbeløbet. En begrænset udbudsprocedure er tilladt ved kontrakter på under 133 000 EUR. Kontrakttagere skal i så tilfælde vælges fra en eksisterende liste over mulige kandidater. Ved et beløb på under 13 200 EUR er der mulighed for at indgå kontrakt direkte med tredjemand. Under alle omstændigheder skal alle kontrakter på et beløb over 46 000 EUR begrundes over for Det Rådgivende Udvalg for Indkøb og Kontrakter som fastlagt i artikel 60 i finansforordningen.
5. Den begrænsede udbudsprocedure blev udarbejdet for at lette den administrative byrde ved sager af mindre økonomisk betydning, eller hvor antallet af mulige kontrakttagere på markedet er begrænset og velkendt på grund af opgavens specielle karakter. Den begrænsede udbudsprocedure er ikke nødvendigvis

mindre gennemskuelig. Eventuelle kandidater udvælges og sættes på en liste, efter at de i et åbent udbud offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende er blevet opfordret til at tilkendegive deres interesse for at udføre opgaver inden for de forskellige aktivitetsområder, som er angivet i udbuddet. Listen er gyldig i flere år. I dette tidsrum kan nye interesserede kandidater anmode om at blive medtaget. Når Kommissionen anvender den begrænsede udbudsprocedure, er den forpligtet til at tage alle mulige kandidater på listen i betragtning. En tjenestegren, der bruger den begrænsede udbudsprocedure, tager altid hensyn til den ønskede undersøgelsestype, til den tidsplan, der skal overholdes for at få resultaterne, og til den ekspertise, der findes til udførelse af arbejdet. Resultaterne af undersøgelserne vil, når det er muligt, blive offentliggjort på Kommissionens websted.

(¹) EFT L 209 af 24.7.1992.

(2000/C 27 E/077)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1428/99

af Agnes Schierhuber (PPE-DE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Forberedelse af udvidelsen af de europæiske institutioner

Det er hævet over enhver tvivl, at Den Europæiske Union vil blive udvidet, og de europæiske institutioners personale vil inden for den nærmeste fremtid blive konfronteret med nye opgaver.

I den forbindelse bedes Kommissionen oplyse, om den forbereder sine egne tjenestemænd på denne situation.

Hvordan ser disse foranstaltninger i bekræftende fald ud, og indgår der også sprogkurser i ansøgerlandenes nationale sprog i de forberedende foranstaltninger?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(15. september 1999)

Kommissionen har arrangeret kurser i tjekkisk, ungarsk og polsk for de af dens oversættere, der ønsker at lære disse sprog. Der er planlagt kurser i estisk og slovensk i det kommende år. Det har endnu ikke været muligt at arrangere kurser i de fem andre ansøgerlandes sprog.

En højtstående tjenestemand er blevet udnævnt til rådgiver om Fællesskabets udvidelse i oversættelsestjenesten med det formål at yde teknisk bistand til de nationale centre, der er oprettet i hvert ansøgerland, etablere kontakter med universiteterne i disse lande for at få rettet deres oversætteruddannelse ind efter Kommissionens forventede fremtidige behov og opbygge et net af freelanceoversættere og -oversættelsesbureauer i disse lande med nuværende og potentielle behov for øje. Oversættelsestjenesten har også udlånt et medlem af sit personale til Informationskontoret for Teknisk Bistand (TAIEX) for at bistå det ved arbejdet med at tilpasse ansøgerlandenes lovgivning til Fællesskabets lovgivning.

Med hensyn til tolkning har Kommissionens fælles tolke- og konferencetjeneste (JICS) lovet at forøge tolkningen på møderne for at dække de seksten sprog. I denne forbindelse og i betragtning af tolkebehovet efter de kommende udvidelser har JICS truffet en række indledende foranstaltninger inklusive foredrag holdt af ansøgerlandenes diplomatiske repræsentanter og tilrettelæggelse af professionelle sprogkurser for JICS' tolke, for tiden tjekkisk og polsk, som til næste år vil omfatte sprogene i fem første ansøgerlande. Andre JICS-aktioner med et bredere sigte omfatter pædagogisk, teknisk og finansiel hjælp til uddannelseskurser i tolkning på universiteterne i de berørte lande, øremærkning af 80 stipendier for tolke, der

studerer ansøgerlandenes sprog og bedømmere i ansøgerlandene, der skal udvælge freelancetolke. JICS har også udnævnt en rådgiver om Fællesskabets udvidelse, der koordinerer JICS' arbejde med TAIEX, der også bistås af andre JICS-tjenestemænd, der er udlånt på heltid.

(2000/C 27 E/078)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1430/99

af Gary Titley (PSE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Kontrakter tildelt af Generaldirektorat XXIV i henhold til den begrænsede udbudsprocedure

Vil Kommissionen, i de tilfælde hvor Generaldirektorat XXIV tildeler kontrakter i henhold til den begrænsede udbudsprocedure, gøre rede for

1. hvorledes den sikrer sig, at konsulenter, som udvælges til sådanne undersøgelser, optræder upartisk og objektivt?
2. hvorledes den sikrer sig, at enkeltpersoner, som arbejder på vegne af de konsulenter, der udvælges til undersøgelserne, ikke har nogen kommerciel eller anden forbindelse med eller interesser i organisationer, som kunne have en speciel interesse i resultatet af undersøgelsen, og
3. hvorledes den endvidere sikrer sig, at de konsulenter, der udfører undersøgelserne, overholder de principper og forpligtelser til at foretage omfattende konsultationer, som er indeholdt i protokollen om anvendelse af nærhedsprincippet og proportionalitetsprincippet knyttet som bilag til Amsterdamtraktaten, før de udarbejder deres endelige henstillinger?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(5. oktober 1999)

1. Kommissionen kræver altid i alle udbud oplysninger om kontrakttagerens personlige situation. Kommissionen udarbejder også en liste med de minimumskriterier, der skal opfyldes for at få kontrakten. Ved mere vigtige undersøgelser kræver Kommissionen interimsrapporter. Dette giver Kommissionen lejlighed til at efterprøve arbejdets gang og til at kontrollere, hvorledes undersøgelsen udføres.

2. Til ethvert udbud er altid vedlagt som bilag de almindelige betingelser for Europa-Kommissionens entreprisekontrakter. I artikel 3 i disse almindelige betingelser står, at kontrahenten forpligter sig til ikke at udnytte og ikke til tredjemand at videregive oplysninger, viden, dokumenter eller andet, som han har måttet være blevet bekendt med eller have modtaget i forbindelse med opfyldelsen af kontrakten. Denne forpligtelse omfatter også resultaterne af det udførte arbejde og består fortsat efter udførelsen af kontrakten. Benytter kontrahenten sit eget personale til opfyldelse af kontrakten, indhenter han fra hver enkelt ansat skriftligt tilsagn om, at den pågældende vil overholde tavshedspligten med hensyn til alle oplysninger, vedkommende måtte få kendskab til i forbindelse med udførelsen af arbejdet, og ikke vil videregive dokumenter eller oplysninger, som ikke har været offentliggjort, til tredjemand eller anvende dem til egen fordel eller til fordel for tredjemand. Dette tilsagn skal fortsat være gældende, efter at den pågældende er ophørt med at udføre det pågældende arbejde. Der sendes en kopi af dette tilsagn til Kommissionen.

3. I den protokol, som det ærede medlem henviser til, står, at »Kommissionen, hvis initiativret ikke berøres, bør undtagen i særligt hastende eller fortrolige tilfælde foretage omfattende konsultationer, før den foreslår lovgivning, og i givet fald offentliggøre høringsdokumenter«.

Denne bestemmelse finder anvendelse på Kommissionen. Konsulenter er imidlertid ikke omfattet heraf. Kommissionen vil naturligvis fuldt ud overholde denne bestemmelse, inden der fremlægges forslag om lovgivning, hvis en undersøgelse skulle føre til den konklusion, at fællesskabslovgivning kunne blive nødvendig.

(2000/C 27 E/079)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1432/99**af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen**

(1. september 1999)

Om: Omstruktureringsplan for den spanske skibsbygningsindustri og konsekvenserne for det galiciske skibsværft Astilleros del Noroeste SA (Astano)

Rådets forordning (EF) 1540/98⁽¹⁾ af 29. juni 1998 om støtte til skibsbygning definerer skibsbygning som bygning af selvdrevne søgående handelsskibe og udelukker militærfartøjer.

Den spanske regering forelagde den 6. november 1995 Europa-Kommissionen en omstruktureringsplan for skibsbygningssektoren, som var genstand for langvarige forhandlinger, inden den officielt godkendtes den 6. august 1997. Senere på et møde i Ministerrådet i april 1999 gik et flertal i Rådet imod muligheden for ny støtte til sektoren.

I betragtning af skibsbygningsindustriens og især Astano-skibsværftets store betydning for den galiciske økonomi og for El Ferrol-området bedes Kommissionen besvare følgende spørgsmål:

1. Hvad er hovedindholdet og hovedkravene i omstruktureringsplanen for den spanske skibsbygningssektor, som blev godkendt af Kommissionen i august 1997?
2. På hvilket grundlag kan forbuddet mod Astanos fortsættelse af sine traditionelle aktiviteter inden for skibsbygning, hvor værftet altid har indtaget en førende position, retfærdiggøres?
3. Hvilke konsekvenser vil en statusændring få for Astanos nuværende produktion, såfremt værftet privatiseres? Vil værftet i givet fald kunne genoptage sine skibsbygningsaktiviteter?

⁽¹⁾ EFT L 202 af 18.7.1998, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Karel Van Miert

(13. september 1999)

Som det ærede medlem vil vide, er Astano et af de offentligt ejede skibsværfter i Spanien. Det beskæftiger sig med skibsreparationer og offshore-virksomhed (bygning af olieplatforme o.l.). Det har ikke haft noget at gøre med skibsbygning siden 1987.

De offentligt ejede værfter i Spanien har gennemgået en række omstruktureringer i de seneste år, hvortil de fik omfattende statsstøtte i henhold til en undtagelsesbestemmelse fra de almindelige regler for skibsbygningsindustrien.

Som led i en række godkendte støtteforanstaltninger tillod Kommissionen i 1991 støtte i henhold til Rådets direktiv 90/684/EØF af 21. december 1990 om støtte til skibsbygning⁽¹⁾ i form af dækning af tab på 126 779 mio. ESP. Som modydelse for denne støtte, der skulle mindske mulige forvridninger af konkurrencen i EF, gik Kommissionen med til, at ophør af skibsbygning i Astano kunne gøre det ud for kapacitetsnedsættelse (som almindeligvis kræves i tilfælde af omstruktureringsstøtte). I henhold til bestemmelserne i Kommissionens beslutning skulle værftet holdes lukket for skibsbygning i et tidsrum af ti år indtil marts 1997.

Senere i 1997 godkendte Kommissionen i henhold til Rådets forordning (EF) 1013/97 af 2. juni 1997 om støtte til visse skibsværfter under omstrukturering⁽²⁾ undtagelsesvis en yderligere og endelig række omstruktureringsforanstaltninger på grundlag af den plan, det ærede medlem henviser til. Sammen med lignende støtteforanstaltninger, der blev godkendt i 1996, nåede de samlede støtteforanstaltninger op på i alt 318 112 mio. ESP. Ifølge planen skulle værftet ved hjælp af en række foranstaltninger (herunder personalenedskæringer, investeringer og produktivitetsforbedringer) på ny blive levedygtigt inden den 31. december 1998.

I henhold til Kommissionens beslutning blev støtten godkendt på forskellige betingelser, navnlig med hensyn til kapacitetsnedsættelse og produktionsbegrænsninger. Som del af disse modydelse gav den spanske regering tilsagn om, at Astano fortsat skulle være lukket for almindelig skibsbygning, men fortsætte sin reparations- og offshore-virksomhed (herunder bygning af flydende anlæg med lagrings- og afskibningsfunktioner) uden at modtage direktivhjemlet kontraktstøtte.

Således står sagen, som ikke berøres af de efterfølgende ordninger i forbindelse med direktiv 90/684/EØF, som omhandlet i Rådets forordning (EF) 1540/98 af 29. juni 1998 om nye regler for støtte til skibsbygning⁽²⁾, som det ærede medlem også henviser til. På samme måde vil en hvilken som helst ændring af Astanos ejerforhold ikke få nogen virkning for begrænsningerne for dets virksomhed.

⁽¹⁾ EFT L 380 af 31.12.1990.

⁽²⁾ EFT L 148 af 6.6.1997.

⁽³⁾ EFT L 202 af 18.7.1998.

(2000/C 27 E/080)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1433/99
af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Fordelingen af strukturfondsmidler i Spanien

De strukturfondsmidler, der er afsat til investeringer, navnlig fra EFRU, og som er udbetalt til den spanske stat til de autonome regioner inden for mål nr. 1, er ikke blevet fordelt ligeligt — ikke en gang over så lang en tidshorisont som perioden 1994-1999 — eller ud fra objektive kriterier så som befolkning og per capita indkomst. Dette skyldes til dels, at centralregeringen forbeholder sig ret til selv at fordele over 50 % af fondenes midler direkte og derefter investerer dem efter kriterier, som ikke er i overensstemmelse med målsætningen for de egentlige strukturfonde, hvilket bevirker en territorial fordeling, som ikke lever op til det mål, der er fastsat i fællesskabsretten. Dette forhold skader navnlig autonome regioner som f.eks. Galicia.

Kommissionen bedes derfor besvare følgende spørgsmål: Hvilket grundlag giver EF-forordningerne, som gør det muligt for den spanske stat at praktisere denne politik?

Hvilken andel af strukturfondsmidlerne blev der i perioden 1994-1999 anvendt i Galicia til investeringer i produktionsanlæg eller infrastrukturer, navnlig i form af EFRU-midler, dels i relation til hele Spanien og dels i relation til befolkningen i de spanske autonome regioner under mål nr. 1?

Hvilke kriterier vil der blive fulgt i perioden 2000-2006 ved fordelingen af de strukturfondsmidler, der udbetales til Spanien, og som er tiltænkt de autonome regioner under mål nr. 1?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Monika Wulf-Mathies

(9. september 1999)

Kommissionen er i færd med at indhente de oplysninger, der er nødvendige for at besvare spørgsmålet, og skal meddele resultatet af sine efterforskninger, så snart det foreligger.

(2000/C 27 E/081)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1435/99
af Gérard Caudron (PSE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Legetøj indeholdende phtalat, der er giftigt for mindreårige børn

Hermed tillader jeg mig at forelægge et meget alvorligt problem vedrørende den offentlige sundhed, som især rammer mindreårige børn. Det drejer sig om de risici, der opstår på grund af legetøj og barneplejeartikler, som indeholder de blødgøringsmidler, der benævnes phtalater, og især om de genstande, der puttes i munden. Dyreforsøg har afsløret, at disse produkter er giftige og kræftfremkaldende (meget giftige virkninger for leveren og reproduktionsevnen).

Den franske regering har reageret hurtigt og har vedtaget en lov, der suspenderer markedsføringen af visse genstande, der er beregnet til at putte i munden, i en periode på et år.

Har Kommissionen til hensigt at gribe ind på et tidligt tidspunkt med henblik på at få opstillet en liste over phalatholdige produkter, der markedsføres i Den Europæiske Union? Dette stof, der har til formål at blødgøre plastikken, figurerer ikke på listen over forbudte stoffer i legetøj eller barneplejeartikler. Det er imidlertid yderst vigtigt at få det medtaget, så forældrene kan udøve kontrol.

Kan Kommissionen give forsikringer om, at den endnu en gang vil gribe ind over for alle medlemsstaterne, så de forbyder brugen af dette farlige stof i alle produkter, der har relation til børn? Kommissionen har jo allerede reageret herpå i 1998 ved at forbyde 6 phtalater, hvilket viser, at dette materiales giftighed allerede giver anledning til den største bekymring i Kommissionen. Indføres der ikke et forbud på europæisk plan, vil der stadig bestå en risiko for børnene.

Jeg anmoder derfor som talsmand for alle forurologede forældrene Kommissionen om at oplyse, om den har til hensigt at leve op til sine forpligtelser og reagere, som den bør, på dette offentlige sundhedsproblem?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(4. oktober 1999)

Kommissionen er klar over, at der er udbredt usikkerhed, når det gælder børns sundhed, fordi visse former for legetøj og småbørnsartikler under visse forhold afgiver phtalater. Kommissionen har allerede taget flere initiativer inden for området og agter snart også at foreslå en fællesskabsforanstaltning, der skal sikre et højt og ensartet beskyttelsesniveau for børns sundhed. Kommissionen har ikke i 1998 foreslået et forbud mod phtalater i de pågældende produkter. Derimod har Kommissionen den 1. juli 1998 henstillet til medlemsstaterne at teste de småbørnsartikler og legetøjsartikler, der er beregnet til at blive puttet i munden af børn på under 3 år, og at tage de nødvendige skridt til at sikre et højt beskyttelsesniveau for børnenes sundhed.

I dag har otte medlemsstater (Danmark, Tyskland, Grækenland, Frankrig, Italien, Østrig, Finland og Sverige) forbudt eller formelt bebudet, at man agter at forbyde anvendelsen af phtalater i visse småbørns- og legetøjsartikler ved hjælp af nationale foranstaltninger af varierende rækkevidde. Nederlandene og Det Forenede Kongerige har givet udtryk for, at de agter at fastsætte ekstraktionsgrænser for phtalater i de pågældende produkter.

Kommissionen har flere gange rådspurgt Den Videnskabelige Komité for Toksicitet, Økotoksicitet og Miljø om de risici, der er forbundet med de pågældende produkter. Komitéen konkluderede, at den mest anvendte phtalat i legetøj af blødt polyvinylklorid (pvc), diisonyl phtalat (DINP), giver anledning til bekymring, mens anvendelsen af en anden phtaladit, nemlig di (2 ethylhexyl) phtalat (DEHP), klart giver anledning til frygt. Disse overvejelser vedrører visse produkter blandt småbørnsartiklerne og legetøjet, som helt eller delvist er af blødt pvc og indeholder phtalater, og som kan puttes i munden af små børn. Kommissionen mener derfor, at disse beskyttelsesforanstaltninger skal omhandle disse produkter.

Efter Kommissionens opfattelse er det på nuværende stadium ikke tilstrækkeligt at udarbejde en liste over produkter til børn, som indeholder phtalater. Kommissionen mener derimod, at man skal have fastlagt fællesskabsforanstaltninger snarest muligt for så hurtigt som muligt at sikre et højt, ensartet beskyttelsesniveau for børns sundhed i hele Fællesskabet under overholdelse af principperne i EF-traktaten og for at sikre et velfungerende indre marked for de pågældende produkter.

(2000/C 27 E/082)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1439/99

af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Integration af Galicia i det transeuropæiske jernbanesystem for højhastighedstog

På baggrund af Marokkos negative holdning har hverken medlemsstaterne, herunder den spanske stat, eller Europa-Kommissionen udvist den nødvendige interesse for at forny den fiskeriaftale mellem Den Europæiske Union og dette land, som blev undertegnet den 15. november 1995, og som udløber ved udgangen af 1999. Alligevel er det nu tanken, at den skal afløses af en aftale, som bygger på oprettelse af blandede selskaber og betingelser for fiskeriet, som i praksis betyder, at man bryder fiskerfartøjernes og deres

besætningers tilknytning til deres oprindelseshavne og -områder i EU. Fællesskabsinstitutionernes og staternes holdning tager ikke hensyn til, at 170 fiskerfartøjer med omkring 3.000 arbejdstagere fra de galiciske havnebyer Riberira, El Morrazo og La Guarda, som er dybt afhængige af fiskeriet, fisker ved bankerne ud for De Canariske Øer og Sahara. De tager heller ikke hensyn til, at de galiciske redere, som fisker med fiskerilicenser ved disse banker, normalt kun ejer et enkelt fartøj, hvilket i praksis gør det umuligt for dem at indgå i et blandet selskab venture under marokkansk overhøjhed. I 1995 fulgte EF en anden fremgangsmåde, idet fiskeriaftalen blev forhandlet inden for rammerne af de samlede økonomiske forbindelser mellem EF og Marokko, og EF afviste at undertegne aftalen om økonomisk samarbejde med Marokko i tolv år, indtil dette land accepterede fiskeriaftalen på tærsklen til afholdelsen af Euro-Middelhavskonferencen i Barcelona.

Agter Kommissionen ligesom i 1995 at lade fiskeriaftalen indgå i forhandlingerne om de samlede forbindelser mellem EU og Marokko med sigte på at afslutte en aftale, hvori det undgås, at der mistes fiskerfartøjer og besætninger, som navnlig for Galicia er af stor økonomisk betydning?

Svar afgivet af Franz Fischler På Kommissionens vegne

(5. oktober 1999)

Det er korrekt, at fiskeri- og associeringsaftalerne mellem Fællesskabet og Marokko blev forhandlet sideløbende i 1995. Selv om forholdene i 1999 ikke er de samme, har fiskerirelationerne historisk set altid være tæt forbundet med de samlede politiske og økonomiske relationer mellem parterne. Kommissionen mener ikke, at disse tætte relationer vil ændre sig.

(2000/C 27 E/083)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1442/99

af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Fordelingen af midlerne fra Samhørighedsfonden til de forskellige autonome regioner i den spanske stat

Kan Kommissionen oplyse, hvilket beløb Galicia har modtaget fra Samhørighedsfonden i perioden 1994-1999, og hvilken andel det udgør af de beløb, som den spanske stat som helhed har modtaget?

Kan Kommissionen bekræfte, at Galicia, som er et område, der har særligt behov for modernisering af kommunikations- og transportstrukturerne, som er klassificeret som mål 1-område, og hvis indbyggertal udgør 7% af den spanske befolkning, kun har modtaget investeringer for 1,3% af de midler, som den spanske stat er blevet tildelt siden Samhørighedsfondens oprettelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Monika Wulf-Mathies

(16. september 1999)

Kommissionen gør opmærksom på, at Samhørighedsfonden blev oprettet ved forordning (EF) 1164/94 af 16. maj 1994⁽¹⁾ for at bidrage til miljø- og transportinfrastrukturinvesteringer på nationalt niveau. Af denne grund råder den ikke over statistisk materiale for de enkelte områder.

Det skal yderligere påpeges, at de investeringer, Fonden er med til at finansiere, godkendes af Kommissionen på grundlag af de projekter, de pågældende medlemsstater har forelagt den.

Oversigtstabellerne over beløbene for støtte til Spanien fra Samhørighedsfonden i perioden 1993-1999 sendes direkte til det ærede medlem og Parlamentets Generalsekretariat.

⁽¹⁾ EFT L 130 af 25.5.1994.

(2000/C 27 E/084)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1443/99**af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen**

(1. september 1999)

Om: Gennemførelse af et pilot-projekt for jobskabelse i Galicia i overensstemmelse med Amsterdam-traktatens bestemmelser

På trods af, at Galicia har en arbejdsløshedsprocent på 17 % af den erhvervsaktive befolkning, har hverken regionalregeringen eller den spanske stats centralregering en plan for jobskabelse i dette område, der er i overensstemmelse med den politik, som er fastsat i Amsterdam-traktaten og vedtaget på Det Europæiske Råds møde i Luxembourg. Begge regeringer har begrænset sig til at forelægge EU såkaldte jobskabelsesplaner, som grundlæggende ikke gør andet end at flytte om på allerede afsatte budgetmidler og ændre deres betegnelser for at det skal se ud, som om de er i overensstemmelse med EU's krav, men som ikke indeholder væsentlige fornyelser, der bevirker radikale ændringer på et område, der er af så stor betydning for den galiciske økonomi.

Mener Kommissionen på den baggrund, at det er muligt at gennemføre et pilot-projekt for jobskabelse i Galicia i perioden 2000-2006 i den betydning, der er fastsat i Amsterdam-traktaten?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(24. september 1999)

Der henvises til Kommissionens svar på det ærede medlems mundtlige forespørgsel nr. H-442/99 i spørgetiden under Parlamentets møde den september 1999 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Forhandlinger i Parlamentet (september 1999).

(2000/C 27 E/085)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1444/99**af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen**

(1. september 1999)

Om: Kulturel udvikling af de mindst udbredte europæiske sprog

Foranstaltningerne på kulturområdet bidrager til at fremme kendskabet til de forskellige europæiske kulturer, deres mangfoldighed og forskelligartethed. De såkaldte mindretalssprog får dog stadig en meget ugunstig behandling i EU's budgetter.

Hvad er Kommissionens holdning til den budgetmæssige ligestilling, der er nødvendig for kulturprogrammer, som er baseret på de mindst udbredte sprog i EU?

Svar afgivet på Kommissionens vegne Af Marcelino Oreja

(16. september 1999)

Indlæring og udbredelse af mindretalssprog bidrager klart til opretholdelse af Fællesskabets sproglige og kulturelle mangfoldighed. Kommissionen har fremmet Fællesskabets regionale sprog og indfødte mindretalssprog ved gennemførelse indtil 1998 af foranstaltningen »Fremme og bevarelse af regionale sprog og kulturer og mindretalssprog og -kulturer«, der blev finansieret over en særskilt budgetpost (post B3-1006). Budgettet til denne post steg fra 100 000 EUR i 1983 til 4 mio. EUR i 1998, og de vigtigste former for virksomhed, hvorved Kommissionen sikrede formålet, var finansiering af projekter, der blev forelagt af de sproglige mindretals beslutningstagere, finansiering af oplysningsvirksomhed (oplysningsnettet Mercator), og sprogforskning samt finansiering af Det Europæiske Kontor for Mindre Anvendte Sprog (EBLUL).

I 1999 har arbejdet vedrørende fremme af regionale sprog og mindretalssprog kunnet nyde godt af et budget på andre poster: A3015 (1 mio. EUR til finansiering af EBLUL'S OG Mercators virke); B3-1000 (Samarbejde om uddannelses- og ungdomspolitik; 2,5 mio. EUR til dækning af aktioner til fremme og bevarelse af regionale fællesskabssprog og -kulturer) og B3-2004 (500 000 EUR til fremme af Fællesskabets sproglige mangfoldighed i informationssamfundet, herunder regionale og mindre anvendte sprog).

Indkaldelsen af forslag for 1999 tog især sigte på indledende foranstaltninger, der kan gøre det muligt for Kommissionen at udforme en sammenhængende række forslag, der nøje svarer til den europæiske borgers behov for et fremtidigt flerårigt program for udvikling af den europæiske dimension i undervisningen i form af indlæring, fremme og udbredelse af regionale sprog og mindretalssprog.

Endvidere forventes Kommissionen dette efterår som led i det europæiske sprogår i 2001 at vedtage et forslag til beslutning. Denne foranstaltning skal tage sigte på at bevidstgøre borgerne om Fællesskabets sproglige mangfoldighed og tilskynde dem til at lære flere sprog, herunder mindretalssprog.

Mindretalssprogene får som formidlere af lokale og regionale kulturer støtte over Fællesskabets kulturprogrammer, der har til formål at bevare den kulturelle mangfoldighed i Fællesskabet. Programmet Ariane (et program til støtte for bøger og læsning) har hidtil finansieret foranstaltninger i tilknytning til mindretalssprogenes litteratur, som f. eks. i 1998 projektet »Mosaik« vedrørende et net af mindretalssprogsforlag. Lignende foranstaltninger til fordel for mindretalssprog vil altid være tilskudsberettigede i forbindelse med det kulturelle rammeprogram for 2000-2004, der kan yde støtte til foranstaltninger vedrørende samarbejde om fremme af mangesprogethed og fornyende foranstaltninger med henblik på offentlighedens adgang til og deltagelse i den regionale kulturelle mangfoldighed.

(2000/C 27 E/086)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1445/99

af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Anerkendelse af flersprogethed på grundlag af den gældende lovgivning i Den Europæiske Unions forskellige medlemsstater

EU henviser i alle sine dokumenter og retningslinjer til, at Europa sprogligt og kulturelt er som en mosaik, man lægger vægt på medlemsstaternes sproglige og kulturelle mangfoldighed og gør sig til talsmand for, at de mindst udbredte sprog og kulturer i Europa skal fremmes og stimuleres i EU-politikkerne.

I betragtning af de forskellige retsgrundlag, der anvendes for behandlingen af de forskellige sprog i medlemsstaterne, må det anses for positivt og som en anerkendelse af og en udviklingsmulighed for disse sprog, hvis EU overtager de dele af de eksisterende retsgrundlag i medlemsstater, som indeholder en positiv behandling af mindretalssprogene. Et klart eksempel er den spanske stat, hvor galicisk, baskisk og catalansk er omfattet af en ordning, der sidestiller dem som officielle sprog på linje med spansk.

Hvorledes vurderer Kommissionen muligheden for at erklære ikke blot medlemsstaternes officielle sprog, men også de officielle sprog i medlemsstaterne for officielle EU-sprog?

(2000/C 27 E/087)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1495/99

af Ingo Friedrich (PPE-DE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Bindende ordning om ligeberettiget anvendelse af engelsk, fransk og tysk som arbejdsprog i alle Fællesskabets organer

Rådets forordning nr. 1 af 15.4.1958⁽¹⁾ fastlægger entydigt anvendelse af alle 11 sprog som officielle sprog i Fællesskabets organer. I artikel 1 sondres ikke mellem officielle sprog og arbejdsprog, selv om dette er

tilfældet i praksis. I forbindelse med den forestående udvidelse mod øst og det dermed voksende antal officielle sprog vil det være hensigtsmæssigt at skabe en fælles og bindende fastlæggelse af de arbejdsprog, der skal anvendes i alle Fællesskabets organer.

Fastlæggelse af arbejdsprogene i EU-organerne må under alle omstændigheder sikre ligeberettiget anvendelse af tysk sammen med engelsk og fransk.

Af de i alt over 370 mio. EU-borgere har over 90 mio. tysk som modersmål, altså hver fjerde EU-borger.

Tyskland stod i 1997 for over 62 % af nettobetalingerne til EU-budgettet (Østrig 4 %).

I de fleste central- og østeuropæiske lande er tysk det vigtigste fremmedsprog før engelsk og det indtager dermed en vigtig brofunktion i tiltrædelsesprocessen.

Hvornår fremlægger Kommissionen et forslag om bindende fastlæggelse af arbejdsprogene engelsk, fransk og tysk, som indtil nu ikke er blevet anvendt ensartet i Fællesskabets organer?

(¹) EFT 17 af 6.10.1958, s. 385.

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi
på skriftlige forespørgsler E-1445/99 og P-1495/99**

(15. oktober 1999)

Kommissionen skal erindre det ærede medlem om, at i henhold til EF-traktatens artikel 290 (tidligere artikel 217) »fastsætter Rådet med enstemmighed den ordning, der skal gælde... på det sproglige område«. Traktaten giver således ikke Kommissionen hjemmel til at fremsætte forslag på området.

(2000/C 27 E/088)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1446/99

af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Tilskud til flytning af den kemiske virksomhed »Akcros Chemicals B.V.« fra Roermond til Greiz

1. Er det Kommissionen bekendt, at virksomheden »Akcros Chemicals B.V.« (der tidligere hed »Haagen Chemie«, og som ejes af AKZO Nobel Chemicals), hvor der fremstilles bly- og metalstearater og ikke-vinylholdige halvfabrikata til kunststofindustrien, agter at lukke Roermond-afdelingen (i den nederlandske provins Limburg) med 1200 arbejdstagere i stedet for at gennemføre de oprindelige planer om at flytte produktionen til den i Roermond-Ost beliggende virksomhed »Limax« (også en del af »Akcros«), som så skulle udvides?

2. Er det ligeledes Kommissionen bekendt, at AKZO Nobel-koncernen som argument for denne afdelingslukning i Roermond — en kommune med en efter nederlandske forhold høj arbejdsløshed — anfører et investeringstilskud på 35 %, som virksomheden har fået til at flytte fremstillingen af ikke-vinylholdige produkter til Greiz (i den tyske delstat Thüringen) og fremstillingen af blystearater til Düren (i den tyske delstat Nordrhein-Westfalen)?

3. Kan Kommissionen oplyse, om denne flytning af produktionsvirksomhed helt eller delvis sker med økonomisk bidrag fra Den Europæiske Union? Hvad er i bekræftende fald årsagen hertil? Hvorledes hænger den forventede forøgelse i antallet af arbejdspladser i Greiz sammen med det forventede tab af arbejdspladser i Roermond? Hvad er omkostningerne ved hver ekstra oprettet arbejdsplads?

4. Finder Kommissionen det rigtigt, at beskæftigelsen i ét område fremmes på den måde, at der med offentlige tilskud fjernes arbejdspladser fra et andet område, hvor der ligeledes hersker mangel på beskæftigelse? Hvad vil Kommissionen i benægtende fald gøre for at imødegå virksomheders unødvendige flytten rundt med arbejdspladser og det deraf følgende tab af arbejdspladser?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Monika Wulf-Mathies

(1. september 1999)

Kommissionen er i færd med at indhente de oplysninger, der er nødvendige for at besvare spørgsmålet, og skal meddele resultatet af sine efterforskninger, så snart det foreligger.

(2000/C 27 E/089)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1447/99

af Ioannis Marinos (PPE-DE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Forfølgelse af sigøjnerne i Kosovo

TV-kanalerne Euronews og RAI bragte for nogle få dage siden nogle reportager om den massive udvandring fra Kosovo af alle de derboende sigøjnere.

Man regner med, at Kosovo-albanerne vil tvinge hved 100.000 Kosovo-sigøjnere til at forlade deres hjem under henvisning til, at de har samarbejdet med serberne.

Hvordan forholder Kommissionen sig til dette nye tilfælde af etnisk udrensning, hvor ofrene denne gang er alle Kosovo-sigøjnerne, der er udsat for samme form for forfølgelse, som serberne anklages for at have iværksat over for Kosovo-albanerne? Hvilke foranstaltninger vil den træffe for at få sat en stopper for denne forfølgelse, og for at sigøjnerne kan vende hjem?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Hans van den Broek

(10. september 1999)

Kommissionen er imod og fordømmer på det strengeste enhver form for etnisk udrensning rettet mod en hvilken som helst etnisk befolkningsgruppe. EU fordømte de serbiske myndigheders udrensning af andre etniske grupper og har udtrykt sin fordømmelse af de beklagelige episoder, der for nylig fandt sted i Kosovo, og som involverede medlemmer af andre etniske grupper.

EU deltager i De Forenede Nationers mission i Kosovo (UNMiK), den civile forvaltning af Kosovo. Den civile forvaltning, som samarbejder med den militære forvaltning, »Military forces for Kosovo« (KFOR), arbejder på at bringe sådanne hændelser til ophør og fremme opbygningen af et tolerant, fredelig multietnisk samfund i Kosovo, hvor alle kan deltage fuldt ud.

(2000/C 27 E/090)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1448/99

af Giovanni Pittella (PSE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Overtrædelsesprocedure mod Italien på grund af uddannelses- og arbejdskontrakter og de alvorlige indvirkninger på de virksomheder, som i de seneste år har medvirket til at skabe arbejdspladser

Ifølge de tal, der er offentliggjort af Europa-Kommissionen (Eurostat), er arbejdsløshedsproblemet yderst alvorligt på vort kontinent. Der er tilsyneladende mindst 16 millioner arbejdsløse i EU. Syditalien er blandt de hårdest ramte regioner.

Europa-Kommissionens afgørelse for nylig om at indlede en overtrædelsesprocedure mod Italien, fordi den anser de uddannelses- og arbejdskontrakter for ulovlige, som i de seneste fire år er indgået af mange SMV'er i Syditalien på grundlag af de beskæftigelsesfremmende retningslinjer, der er fastsat af EU selv, for unge arbejdsløse, der ellers ville være udelukket fra arbejdsmarkedet, vil kunne få meget alvorlige følger på det økonomiske og sociale plan.

Har Kommissionen overvejet følgerne af denne bestemmelse? Anser den det for hensigtsmæssigt at ramme netop de virksomheder, der har ydet et vigtigt bidrag til skabelsen af arbejdspladser, som er af vital betydning i regioner med en meget høj arbejdsløshedssats, hvorved den risikerer yderligere at forværre dette problem?

Mener Kommissionen ikke, at den snarere har anvendt de i traktatens artikel 87 nævnte bestemmelser mod konkurrencefordrejning på en restriktiv og partisk måde? Vil den ikke på denne måde i sidste række privilegere de virksomheder, der anvender det frie marked til at foretage vigtige omstruktureringer til skade for SMV'er, der har større beskæftigelsesintensitet og opererer i ugunstigt stillede regioner?

Mener Kommissionen ikke, at dens holdning er i modstrid med principperne om at fremme et højt beskæftigelsesniveau og økonomisk og social samhørighed samt solidaritet på grundlag af den europæiske opbygning (artikel 2), med det nye afsnit om beskæftigelsen og med den beskæftigelsespagt, der for nylig blev undertegnet i Köln?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(5. oktober 1999)

Kommissionen tager ved gennemførelsen af sin konkurrencepolitik hensyn til målene med beskæftigelse og økonomisk og social samhørighed.

I overensstemmelse hermed og for at oplyse medlemsstaterne om de kriterier, Kommissionen anvender til at afgøre, om støtteforanstaltninger til fordel for beskæftigelsen er forenelige med fællesmarkedet, vedtog Kommissionen i juli 1995 »Retningslinjer for beskæftigelsesstøtte«⁽¹⁾.

Kommissionen har set nærmere på de uddannelses- og arbejdskontrakter, der blev indgået i henhold til lov 196/97 (der indførte støtte til ændring af kontrakter med begrænset varighed til kontrakter med ubegrænset varighed) og i henhold til lov 863/84, 407/90, 169/91 og 451/94 (der indeholder bestemmelser om støtte til ansættelse i henhold til uddannelses- og arbejdskontrakter), og den har derved fastslået, at disse foranstaltninger havde karakter af støtte i henhold til kriterierne i EF-traktatens artikel 87, stk. 1 (tidligere artikel 92).

EF-traktatens artikel 88, stk. 3 (tidligere artikel 93), fastslår, at medlemsstaterne skal underrette Kommissionen »om enhver påtænkt indførelse eller ændring af støtteforanstaltninger«. Eftersom de italienske myndigheder ikke har underrettet Kommissionen om ovennævnte love (særlig lov 863/84, 407/90, 169/91 og 451/94), har Kommissionen ikke andet valg end at betragte denne støtte som ulovlig i henhold til fællesskabsretten.

Hvad angår vurderingen af disse foranstaltningers forenelighed med fællesmarkedet, har Kommissionen vurderet en sådan forenelighed i lyset af ovennævnte bestemmelser, og den har fastslået, at denne støtte kan erklæres forenelig med fællesmarkedet, når den opfylder visse kriterier, f.eks. når den ydes til skabelse af nye arbejdspladser for unge arbejdsløse eller andre arbejdstagere, som har særligt vanskeligt ved at blive integreret på eller vende tilbage til arbejdsmarkedet såsom f.eks. langtidsledige. Til gengæld er denne støtte uforenelig med fællesmarkedet, hvis den ikke opfylder ovennævnte betingelser. I henhold til artikel 14 i Rådets forordning (EF) 659/1999 af 22. marts 1999 om gennemførelse af EF-traktatens artikel 93⁽²⁾ har Kommissionen i sin endelige afgørelse af 11. maj 1999 — med henblik på at genoprette status quo ante — krævet tilbagebetaling af den støtte, der var uforenelig med fællesmarkedet, og som medlemsstaterne havde ydet ulovligt.

Kommissionen er klar over, at sådanne afgørelser kan være upopulære i offentlighedens øjne. Imidlertid må resultatet af enhver afgørelse om statsstøtte også vurderes under hensyntagen til konkurrencepolitikens bidrag til vækst og skabelse af stabil beskæftigelse. Konkurrencepolitikken har nemlig til formål at sikre, at det indre marked fungerer godt og dermed også på længere sigt sikre, at virksomhederne bliver mere konkurrencedygtige, hvilket er den eneste garanti for en varig vækst, hvorimod støtteforanstaltningerne bidrager til en opsplitning af markederne og undertiden blot flytter arbejdsløshedsproblemet fra en region eller en medlemsstat til en anden.

⁽¹⁾ EFT C 334 af 12.12.1995.

⁽²⁾ EFT L 83 af 27.3.1999.

(2000/C 27 E/091)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1449/99
af Rainer Wieland (PPE-DE) til Kommissionen**

(1. september 1999)

Om: Fordelingen af Kommissionens tjenestemænd efter lønklasse og lande

Er det Kommissionen bekendt, at der den 27.4.1999 i Frankfurter Allgemeine Zeitung blev offentliggjort en statistik over fordelingen af Kommissionens medarbejdere efter lønklasser og lande?

Som kilde til denne statistik anføres »Europa-Kommissionen, pr. 1.3.1999«. Statistikken, der er offentliggjort i Frankfurter Allgemeine Zeitung, indeholder imidlertid visse inkonsekvenser, navnlig på følgende punkter:

Der anføres for Østrig et tal på 275 i stedet for 273, for Belgien et antal på 3884 i stedet for 4074, for Tyskland anføres 517(!) i stedet for 1326, for Italien et antal på 1882 i stedet for 2069, osv. Det samlede antal bliver til 15.696 i stedet for de anførte 16.861. Lodret sammentalt bliver det i sidste spalte til et antal på 14.966 i stedet for de anførte 16.861.

Hvordan stiller Kommissionen sig til, at denne statistik er blevet offentliggjort i Frankfurter Allgemeine Zeitung, og til de helt indlysende fejl på baggrund af, at Frankfurter Allgemeine Zeitung anfører »Europa-Kommissionen pr. 1.3.1999« som kilde? Kan Kommissionen stille den original, som den offentliggjorte statistik formentlig er baseret på, til rådighed?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(15. september 1999)

Kommissionen var ikke blevet underrettet om, at Frankfurter Allgemeine Zeitung ville offentliggøre den tabel, det ærede medlem omtaler.

Det drejer sig om et uddrag fra den månedlige statistiske oversigt »Kommissionens personale«, som Kommissionen udarbejder, som sendes direkte til det ærede medlem samt til Parlamentets generalsekretariat.

Denne tabel omfatter de tjenestemænd og midlertidigt ansatte, der aflønnes over driftsbudgettet.

Kommissionen har ikke kendskab til hvorfra det ærede medlem har sine oplysninger, men forskellen mellem de to tal kan eventuelt forklares ved, at de tal, det ærede medlem nævner, ikke omfatter tjenestemændene i sprog-tjenesten. Hvad de tyske ansatte angår, er det rigtige tal 1581 (517 er tallet for danske ansatte).

(2000/C 27 E/092)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1451/99
af Herbert Bösch (PSE) til Kommissionen**

(1. september 1999)

Om: Projektfinansiering på Ischia/Italien

Det forlyder, at 3 projekter på Ischia — nemlig 2 projekter i havnen på Ischia og 1 projekt vedrørende en uudnyttet mineralvandskilde i Nitrodi uden for byen Ischia — skal modtage støtte fra EU.

Da byggearbejderne endnu ikke er påbegyndt, har jeg følgende spørgsmål:

1. På hvilken måde vil disse projekter modtage støtte fra EU?
2. Hvordan er den samlede finansiering planlagt, og efter hvilken fordelingsnøgle skal EU og regionen stille midler til rådighed?
3. Hvilken tidshorisont er planlagt for færdiggørelsen af disse projekter?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Monika Wulf-Mathies

(9. september 1999)

Kommissionen er i færd med at indhente de oplysninger, der er nødvendige for at besvare spørgsmålet, og skal meddele resultatet af sine efterforskninger, så snart det foreligger.

(2000/C 27 E/093)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1454/99

af Ingo Friedrich (PPE-DE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Indsamlingsbeholdere til farligt engangsmateriale

1. Er det rigtigt, at indsamlingsbeholdere til farligt engangsmateriale, f.eks. forurenede sprøjter, kanyler, skalpeller m.m. ikke henhører under medicinsk tilbehør i henhold til direktiv 93/42/EF⁽¹⁾ om medicinske anordninger, selv om beholderne står til rådighed før, under og efter henholdsvis operation eller behandling i behandlingslokaler, så der af sundhedsmæssige og præventive årsager sikres en bortskaffelse af forurenede instrumenter på en måde, så ingen kommer til skade eller smittes.

2. I direktivet om medicinske anordning baseres spørgsmålet om klassificering som lægemiddel på fabrikantens formålsbestemmelse, og som eksempel på tilbehør anføres de såkaldte Peeltasker (tasker til nedpakning af nystерiliseret tilbehør), der på samme måde som indsamlingsbeholdere minimerer infektionsrisikoen. Hvorfor foretager Europa-Kommissionen denne skelnen?

3. Hvorfor afviser Europa-Kommissionen en EU-mærkning af indsamlingsbeholdere til farligt engangsmateriel?

⁽¹⁾ EFT L 169 af 12.7.1993, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(6. oktober 1999)

1. Beholdere til indsamling af farligt medicinsk affald, som for eksempel forurenede sprøjter, kanyler og skalpeller, anses ikke for at være »medicinsk udstyr« i henhold til Rådets direktiv 93/42/EEC af 14. juni 1993 om medicinsk udstyr, eftersom disse genstande ikke opfylder den angivne definition vedrørende formålet med medicinsk udstyr som beskrevet i artikel 1, stk. 2, litra a). »Medicinsk udstyr« er produkter, som anvendes på mennesker med henblik på diagnosticering, behandling af skader, udskiftning eller ændring af anatomien m.v.

Kommissionen erkender, at der er en vis risiko ved at håndtere farligt affald, men at forebyggende foranstaltninger med henblik på at sikre for eksempel bortskaffelse af forurenede instrumenter uden risiko for skader på den, der håndterer dem, ved at man bruger affaldsbeholdere, er genstand for anden lovgivning, især angående arbejderbeskyttelse.

2. Dokumenter vedrørende medicinsk udstyr for eksempel »retningslinjer for klassificering af medicinsk udstyr«, er ikke juridisk bindende, og de udarbejdes via en særlig proces i form af konsultation af de involverede parter (myndighederne, erhvervslivet, tredjepart) for at sikre en ensartet fortolkning af direktiv 93/42/EØF.

Klassifikationen som »medicinsk tilbehør«, som det ærede medlem ganske rigtigt anfører, afhænger helt af det formål, fabrikanten har til hensigt at opfylde med produktet, i henhold til artikel 1, stk. 2, litra b), i Rådets direktiv 93/42/EØF.

Formålet med særlige poser til brug ved indpakning af steriliseret medicinsk udstyr er at kunne garantere kvaliteten af det udstyr, der skal genbruges, og samtidig at sikre et tilstrækkeligt højt beskyttelsesniveau for patienten, og disse poser er derfor medicinsk tilbehør. Affaldsbeholdere, i dette tilfælde til affald i form af forurenede medicinsk udstyr, opfylder ikke det tilsigtede formål, som skal være at beskytte det bortkastede udstyr særlige kendetegn, og er derfor ikke medicinsk tilbehør.

3. Fabrikanten må kun anbringe EF-mærkningen på medicinsk udstyr i henhold til Rådets direktiv 93/42/EØF. Da affaldsbeholdere hverken er medicinsk udstyr eller medicinsk tilbehør, kan de ikke udstyres med den nævnte mærkning. Dette betyder dog ikke, at de i givet fald ikke kan forsynes med diverse andre mærkninger eller etiketter.

(2000/C 27 E/094)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1459/99

af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Bryggeri-monopoler

Har Kommissionen planer af nogen art om at genoverveje muligheden for at lovgive om ordningen med bryggeri-monopoler, som stadig gælder i Det Forenede Kongerige?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Karel Van Miert

(10. september 1999)

Kommissionen har i år vedtaget tre individuelle fritagelsesbeslutninger for de nationale bryggerier Bass, S&N og Whitbread. Bryggerierne anmeldte deres forpagtningsaftaler, fordi den nuværende gruppefritagelsesforordning om eksklusive købsaftaler, der ganske vist indeholder særlige bestemmelser om ølleveringsaftaler, ikke dækkede de britiske ølleveringsaftaler, da ølbindingen ikke faldt ind under forordningens anvendelsesområde. De nævnte individuelle fritagelser gælder for Bass' og S&N's vedkommende indtil udgangen af 2002 og for Whitbreads vedkommende indtil udgangen af 2008.

Kommissionen har ingen planer om at foreslå en særlig forordning for ølsektoren. Den nuværende gruppefritagelsesforordning udløber ved udgangen af 1999. Kommissionen er fast besluttet på at erstatte denne forordning og andre forordninger om vertikale aftaler med en vidtrækkende og generel gruppefritagelsesforordning, der ikke indeholder sektorspecifikke bestemmelser. I juli 1999 sendte Kommissionen et udkast til gruppefritagelsesforordning og et udkast til retningslinjer til høring i medlemsstaterne. Efter denne høring af medlemsstaterne vil disse udkast blive offentliggjort med henblik på høring af tredjemand.

(2000/C 27 E/095)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1460/99

af Richard Corbett (PSE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Foreslåede ændringer til direktiv 94/25/EF om fritidsfartøjer om at indføre de krav om udstødnings- og støjemissioner, som er fastsat i Europa-Kommissionens dokument doc.III 76032/9/-EN, 6. ændring, af 9.12.1998

Er Kommissionen enig i, at disse ændringer af direktiv 94/25/EF⁽¹⁾ har tilbagevirkende kraft, idet de definitioner, der fastsættes for »væsentlige ændringer af motoren« vil indbefatte alle eksisterende fartøjer, som får udkiftet eller moderniseret deres motorer på grund af »slid og ælde«?

Det er derfor et spørgsmål, om ikke disse ændringer vil påføre de små virksomheder inden for motor- og skibsbygningsindustrien en urimelig økonomisk byrde (skønnede omkostninger på £ 15,000 pr. motor/installation)? Kommissionen bedes oplyse, hvilke skridt der tages for at nedbringe omkostningerne til

overensstemmelseskontrollen, således at sektoren for fremstilling af motorer med lavt volumen og bådbygningsindustrien ikke skades fatalt?

Er Kommissionen enig i, at der, medmindre forslaget ændres, er en risiko for, at de eneste, der vil opnå fordele, vil være de store motorfabrikanter i Amerika og Det Fjerne Østen? Hvilke foranstaltninger træffer Kommissionen i øjeblikket for at beskytte den europæiske skibsmotorbygningsindustri, så den ikke går til grund på samme måde som den europæiske motorcykelindustri for mange år siden?

(¹) EFT L 164 af 30.6.1994, s. 15.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(12. oktober 1999)

Det dokument, det ærede medlem henviser til, er et arbejdsdokument, som er blevet omarbejdet først på året. Det nuværende udkast drøftes fortsat med medlemsstaterne, erhvervslivet og brugerne. Kommissionen er i gang med at indhente og analysere kommentarer og forslag hertil. Der vil blive taget hensyn til disse kommentarer og forslag, når Kommissionen vedtager et forslag, som skal forelægges Europa-Parlamentet.

(2000/C 27 E/096)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1461/99

af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Afgrænsning af Argentinas eksklusive økonomiske zone (EØZ)

Da Europa-Kommissionen endnu ikke har besvaret min tidligere forespørgsel om dette emne, og på baggrund af det chokerende, overraskende og efter vor opfattelse selvmodsiggende svar fra Kommissionen på vor forespørgsel E-3472/98 (¹), bedes Kommissionen oplyse, på hvilket grundlag den har ændret holdning. Kommissionen anfører i sit tidligere svar på min forespørgsel E-0496/98 (²), at den »er enig i, at situationer som den, der førte til den omhandlede opbringning (fartøjet Arpón), giver anledning til fortolkningsvanskeligheder og en vis usikkerhed for de fartøjer, der driver fiskeri i det pågældende område«.

Men nu ser det derimod ud til, at den, udelukkende fordi der ikke siden da har været yderligere tilfælde, som har medført opbringning, ikke længere har betænkeligheder vedrørende sikkerheden eller »ustabiliteten«, hvorfor »der ikke kræves yderligere handlinger i sagen«.

I betragtning af dette svage argument, som modsiger Kommissionens tidligere svar på vore forespørgsler E-3951/97 (³) og E-496/98, mener Kommissionen så ikke, at trods det, at der ikke har været tale om nye opbringninger, så består de »fortolkningsvanskeligheder og en vis usikkerhed for de fartøjer, der driver fiskeri i det pågældende område«, som Kommissionen tidligere har henvist til, stadig?

Vil Kommissionen fastholde sit tidligere udsagn om at »en kyststat i henhold til havretskonventionens artikel 56, stk. 2, og artikel 75 har en klar pligt til at foretage enhver nødvendig præcisering af afgrænsningen af sin EØZ, og at den, hvis den undlader at efterkomme denne forpligtelse, er ansvarlig herfor i henhold til folkeretten«?

I bekræftende fald, mener Kommissionen så ikke, at den burde træffe foranstaltninger til, at Argentina opfylder havretskonventionens bestemmelser og bringer den »ustabile« situation, der er opstået, til ophør?

(¹) EFT C 341 af 29.11.1999.

(²) EFT C 323 af 21.10.1998, s. 41.

(³) EFT C 310 af 9.10.1998, s. 5.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(4. oktober 1999)

Som svar på det ærede medlems spørgsmål og til supplerung af de af Kommissionen afgivne svar på spørgsmålene fra det ærede medlem P-1424/99 (¹), P-464/99 (²), E-3472/98 (³), E-3471/98 (⁴),

P-2559/98 ⁽⁵⁾, E-496/98 ⁽⁶⁾, E-399/98 ⁽⁷⁾, E-3951/97 ⁽⁸⁾ om samme emne skal Kommissionen oplyse at spørgsmålet om afgrænsning af Argentinas eksklusive økonomiske zone (BØZ) og særlig den argentinske forbundslov om fiskeri på dens anmodning er til drøftelse i Rådets havretsgruppe.

I denne sammenhæng har Kommissionen og medlemslandene mulighed for at undersøge samtlige aspekter af dette spørgsmål.

⁽¹⁾ Se side 62.

⁽²⁾ EFT C 348 af 3.12.1999, 76.

⁽³⁾ EFT C 341 af 29.11.1999.

⁽⁴⁾ EFT C 207 af 21.7.1999, s. 74.

⁽⁵⁾ EFT C 297 af 15.10.1999, s. 25.

⁽⁶⁾ EFT C 323 af 23.10.1998.

⁽⁷⁾ EFT C 386 af 17.12.1998.

⁽⁸⁾ EFT C 310 af 15.12.1998.

(2000/C 27 E/097)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1462/99

af Laura González Álvarez (GUE/NGL) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Havneudvidelsesprojekt i Citadella

I februar 1999 vedtog byrådet i Citadella og den balearske regionalregering at udarbejde et projekt til udvidelse af havnen i Citadella, et arbejde, som skal foretages af entreprenørvirksomheden Dragados y Construcciones S.L.. Dette projekt forventes at kræve en investering på omkring 13.500 millioner pesetas, hvoraf 6.600 millioner skal anvendes til bygning af et boligområde på 50,4 hektarer i Cala'n Busquets.

Med gennemførelsen af dette boligbyggeri, som vil ske sideløbende med havneanlægsarbejdet, vil befolkningen i Citadella vokse med en fjerdedel, og hermed vil der formentlig også ske en uforholdsmæssig stigning både i vandforbruget og de skadelige indvirkninger på miljøet i området.

Der er konstateret en række alvorlige uregelmæssigheder i forbindelse med dette projekt:

- det planlagte boligbyggeri er i modstrid med de prognoser for vækst, der er indeholdt i de overordnede retningslinjer for fysisk planlægning for Citadella (den balearske regionalregering har vedtaget en lov om at stille byudviklingen i bero, som vedrører de omtalte sektorer C2 og C3, hvor boligbyggeriet skal gennemføres);
- der er ikke blevet udarbejdet nogen seriøs undersøgelse af de miljømæssige og sociale omkostninger;
- forud for godkendelsen er der ikke blevet foretaget en undersøgelse af den miljømæssige indvirkning, og Kystgeneraldirektoratet (Dirección General de Costas) har heller ikke gennemført den obligatoriske undersøgelse.

I betragtning af, at nogle af ovenstående punkter er ensbetydende med en krænkelse af direktiv 85/337/EØF ⁽¹⁾ om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, bedes Kommissionen oplyse følgende:

1. Vil den træffe foranstaltninger til at få opfyldt bestemmelserne i artikel 2 i dette direktiv, hvori det fastsættes, at medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at projekter, som kan få væsentlig indvirkning på miljøet, som det er tilfældet i den foreliggende sag, undergives en vurdering af denne indvirkning?
2. Vil Kommissionen undersøge og nøje følge dette projekt, som efter planen skal gennemføres i år 2000?

⁽¹⁾ EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(11. oktober 1999)

Kommissionen kender intet til de forhold, det ærede medlem omtaler.

Kommissionen vil optage de nødvendige kontakter med henblik på at få de nødvendige oplysninger om disse forhold og sikre sig, at Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet⁽¹⁾ anvendes korrekt.

Det ærede medlem vil af Kommissionen blive underrettet om resultatet af disse kontakter.

(1) EFT L 175 af 5.7.1985, ændret ved direktiv 97/11/CE, EFT L 73 af 14.3.1999.

(2000/C 27 E/098)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1464/99

af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Fiskeriaftale mellem EU og Marokko

Da fiskeriaftalen mellem EU og Marokko snart udløber, og under hensyntagen til denne aftales vigtighed for Fællesskabets fiskerisektor og dens store indvirkning på beskæftigelsen, navnlig i ugunstigt stillede europæiske regioner, der er meget afhængige af fiskeriet, bedes Kommissionen besvare følgende spørgsmål.

1. Hvor store budgetmidler har den til hensigt at tildele til finansieringen af den nye aftale, som eventuelt vil blive indgået?
2. Kan Kommissionen give nærmere oplysninger om den tidsplan, som Marokko har udarbejdet, samt om, hvordan Fællesskabets delegation er sammensat, og på hvilket niveau?
3. Kommissionen bedes i betragtning af betydningen af de bilaterale forbindelser mellem EU og Marokko, både på det handelsmæssige og det finansielle område, oplyse, hvilke andre generaldirektorater ud over GD XIV der vil blive inddraget i disse forhandlinger for at nå frem til en ny fiskeriaftale?
4. Kan Kommissionen oplyse, hvilke midler EU har tildelt Marokko inden for rammerne af MEDA-samarbejdsprogrammet i indeværende år, og hvilke midler den planlægges at tildele i fremtiden?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(4. oktober 1999)

1. Rådet har under førstebehandlingen opført en reservebevilling på 125 mio. svarende til beløbet i aftalen. Da der hersker usikkerhed om formen af fiskerisamarbejdet med Marokko og de meget høje og svingende udgifter, der er forbundet hermed, mener Kommissionen, at det er rimeligt at opføre dette beløb på budgettet. Efterhånden som forhandlingerne skrider frem, vil Kommissionen ajourføre beløbet efter gældende budgetprocedurer.

2. og 3. Rådet bemyndigede den 10. juni 1999 Kommissionen til at indlede forberedende forhandlinger med de marokkanske myndigheder om fælles forskning og iværksættelse af nye samarbejdsområder inden for fiskeriet, som er til begge parter fordel. Efter Rådets konklusioner sendte Kommissionen i juni et brev til de marokkanske myndigheder, hvori der blev anmodet om forberedende kontakter. I brev af 9. juli 1999 erklærede de marokkanske myndigheder sig parate til at deltage i et møde og indlede forhandlinger efter den 15. september 1999. Den nærmere tidsplan for møderne vil blive fastlagt, når de første forberedende møder er blevet holdt. Forhandlingerne om en ny fiskeriaftale vil blive ført af Kommissionen.

4. For så vidt angår samarbejdet med Marokko som led i partnerskabet mellem EU og Middelhavslandene, har Kommissionen afsat 176 mio. til programmering af projekter og programmer i 1999.

(2000/C 27 E/099)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1466/99
af Heidi Hautala (Verts/ALE) til Kommissionen**

(1. september 1999)

Om: Kvindernes repræsentation i udvalg og komitéer

Det er vanskeligt for medlemmer af Europa-Parlamentet og borgerne at få oplysninger om de rådgivende udvalg, forvaltningskomitéer og forskriftsudvalg, som bistår Kommissionen i forbindelse med gennemførelsen af EU-bestemmelserne (den såkaldte komitologi-procedure). Medlemmerne af disse udvalg og komitéer, som der vel findes mere end 450 af, er udnævnt af medlemsstaterne. Kan Kommissionen redegøre for sammensætningen af disse udvalg med angivelse af fordelingen på køn. Hvor stor en andel udgør kvinderne i de udvalg og komitéer, som er undergivet Kommissionen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(6. oktober 1999)

Som fremført af det ærede medlem findes der mange udvalg, der skal bistå Kommissionen i de såkaldte udvalgsprocedurer. En indsamling af data om den procentuelle andel af kvinder og mænd i alle disse udvalg ligger i øjeblikket uden for Kommissionens muligheder. Desuden er det medlemsstaterne, som udpeger medlemmerne til disse udvalg og Kommissionen har således ingen formel magt til at gribe ind. Kommissionen agter imidlertid at indsamle data om de udvalg, som Kommissionen selv har nedsat, som en del af Kommissionens indsats for at gennemføre politikken om integrering af kønsaspektet i alle politikker.

(2000/C 27 E/100)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1467/99
af Heidi Hautala (Verts/ALE) til Kommissionen**

(1. september 1999)

Om: Anvendelse af animalske fedtstoffer i dyrefoder

I forbindelse med dioxin-skandalen i Belgien har det vist sig, at den dioxin, der er fundet i foderet, eventuelt kan stamme fra de fedtstoffer, der er blevet anvendt ved fremstillingen af foderet. Det vides endnu ikke, hvordan fedtstofferne er blevet forurenede med dioxin, men det formodes, at fedtet stammer fra friturekogere i restauranter, hvori fedtet er blevet opvarmet mange gange.

I Sverige er det forbudt at genbruge friturefedtstoffer til dyrefoder. Har Kommissionen til hensigt at forbyde anvendelsen af farlige fedtstoffer til dyrefoder i hele EU? Hvordan fører Kommissionen kontrol med, hvilke fedtstoffer der anvendes til dyrefoder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(18. oktober 1999)

Der er for nylig i kølvandet på den dioxinkontaminering af olie, der for kort tid siden har fundet sted, blevet foreslået et program af lovgivningsmæssige foranstaltninger for Europa-Parlamentet og Rådet for at garantere, at der anvendes sikre produkter til dyrefoder. Blandt disse lovgivningsmæssige foranstaltninger er det planlagt at supplere den nuværende liste over foderstoffer, hvis anvendelse forbydes i sammensatte foderstoffer, således at den omfatter produkter, hvis oprindelse ikke kan bestemmes med sikkerhed og produkter, hvis sikkerhed er tvivlsom. Der stilles spørgsmålstegn ved anvendelsen af genbrugsolie og -fedtstoffer fra fødevarersektoren i dyrefoder.

Kommissionen undersøger i øjeblikket i samarbejde med Det Stående Udvalg for Foder de eksisterende tilsynsordninger for disse genbrugsolier og -fedtstoffer i de forskellige medlemsstater og også i tredjelande, hvorfra disse produkter importeres, og disse produkters sikkerhed mht. sammensætning og genanvendelsesproces.

Tilsynet med fedtstoffer, der anvendes til dyrefoder, henhører i øjeblikket under medlemsstaternes kompetence og skal udføres i overensstemmelse med Rådets direktiv 95/53/EF af 25. oktober 1995 om principperne for tilrettelæggelse af offentlig kontrol på foderstofområdet⁽¹⁾. I den nuværende retstilstand kan Kommissionen kun udføre kontrol på stedet på foderstofområdet, når der anmeldes en overtrædelse af lovgivningen. Et forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv⁽²⁾ om at udvide retsgrundlaget for Kommissionens kontrol drøftes i øjeblikket i Rådet.

⁽¹⁾ EFT L 265 af 8.11.1995.

⁽²⁾ EFT C 346 af 14.11.1998.

(2000/C 27 E/101)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1468/99

af Lucio Manisco (GUE/NGL) til Rådet

(1. september 1999)

Om: Dødsdommen over den kurdiske leder Öcalan

Under henvisning til den farceagtige retssag, hvorved den kurdiske leder Öcalan blev dømt til døden, bedes Rådet besvare følgende spørgsmål:

1. Bør det ikke hurtigst muligt rette henvendelse til regeringen i Ankara for at få den til at foreslå parlamentet, at dødsdommen straks ændres til en fængselsstraf?
2. Bør det ikke officielt konstatere, at denne dødsdom udgør endnu en krænkelse af menneskerettighederne og de grundlæggende folkeretlige principper fra den tyrkiske regerings side?
3. Mener det ikke, at det i mellemtiden vil være nødvendigt at:
 - a) suspendere alle handelsmæssige præferenceaftaler (herunder på toldområdet) mellem EU og Tyrkiet,
 - b) indstille de igangværende forhandlinger vedrørende Tyrkiets tiltrædelse af EU og
 - c) forbyde salg af våben fra EU-lande til Tyrkiet?

Svar

(8. november 1999)

Med hensyn til den dødsdom, som Statens Sikkerhedsdomstol i Ankara afsagde over Abdullah Öcalan den 29. juni 1999, har formandskabet for Den Europæiske Union over for de tyrkiske myndigheder endnu en gang — og det vil ske igen — fastslået EU's velkendte og principielle holdning til dødsstraf uanset den anklagede og den forbrydelse, han er erklæret skyldig i. EU har endvidere gentaget, at den fordømmer alle former for terrorisme.

Rådet har noteret sig, at Højesteret holdt møde den 7. oktober for at behandle Abdullah Öcalans appel, og at den udsatte sine drøftelser til den 21. oktober. Rådet understreger, at dommen ifølge tyrkisk lovgivning skal prøves af den øverste appelret, og at det tyrkiske parlament har beføjelse til at afgøre, om dødsdomme, afsagt af en tyrkisk domstol, skal stadfæstes eller ej. Rådet giver dog fortsat over for den tyrkiske regering udtryk for forhåbning om, at Tyrkiet vil følge, hvad der har været fast praksis i de sidste femten år, og ikke fuldbyrde dødsdommen over Abdullah Öcalan. I lyset af Tyrkiets erklærede hensigt om at blive medlem af EU er det blevet fremhævet, at ikke-anvendelse af dødsstraf er en del af de fælles værdier og således af gældende EU-ret.

Rådet mener ikke, at en eventuel afbrydelse af samarbejdet med Tyrkiet vil gøre det lettere for EU at holde Tyrkiet orienteret om sine standpunkter, herunder i Öcalan-sagen. Rådet er tværtimod opmuntret af den nylige bedring i samarbejdsklimaet mellem EU og Tyrkiet efter jordskælvene i Tyrkiet og Grækenland og af

udviklingen i forholdet mellem Grækenland og Tyrkiet og er overbevist om, at det kun er gennem en dialog, der omfatter alle sagsområder, at Tyrkiet kan bringes nærmere EU's værdier og mål. I den forbindelse ønsker Rådet at understrege, at det anså det for særdeles vigtigt, at udenrigsminister Ismail Cem deltog i frokosten i forbindelse med samlingen i Rådet (almindelige anliggender) den 13. september 1999.

(2000/C 27 E/102)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1469/99

af Lucio Manisco (GUE/NGL) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Dødsdommen over den kurdiske leder Öcalan

Under henvisning til den farceagtige retssag, hvorved den kurdiske leder Öcalan blev dømt til døden, bedes Kommissionen besvare følgende spørgsmål:

1. Bør den ikke hurtigst muligt rette henvendelse til regeringen i Ankara for at få den til at foreslå parlamentet, at dødsdommen straks ændres til en fængselsstraf?
2. Bør den ikke officielt konstatere, at denne dødsdom udgør endnu en krænkelse af menneskerettighederne og de grundlæggende folkeretlige principper fra den tyrkiske regerings side?
3. Mener den ikke, at det i mellemtiden vil være nødvendigt at:
 - a) suspendere alle handelsmæssige præferenceaftaler (herunder på toldområdet) mellem EU og Tyrkiet,
 - b) indstille de igangværende forhandlinger vedrørende Tyrkiets tiltrædelse af EU og
 - c) forbyde salg af våben fra EU-lande til Tyrkiet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Hans van den Broek

(16. september 1999)

Dødsdommen over lederen af Kurdistans arbejderparti (PKK) Abdullah Öcalan, som blev afsagt den 29. juni 1999 af Statsikkerhedsretten i Ankara, har givet anledning til et utal af reaktioner i EU, blandt andet fra formandskabet, som har opfordret Tyrkiet til ikke at fuldbyrde dommen. Kommissionen har givet udtryk for den samme holdning, idet det ansvarlige kommissionsmedlem har opfordret de tyrkiske myndigheder til at tage i betragtning, at EU er modstander af dødsstraf.

Det er værd at bemærke, at dødsstraf ikke har været anvendt i Tyrkiet siden 1984. Et lovforslag om en ændring af straffeloven, som i øjeblikket er til behandling i det tyrkiske parlament, indeholder desuden en bestemmelse om afskaffelse af dødsstraf. Hvis dommen over Abdullah Öcalan eksekveres, vil alle Tyrkiets anstrengelser for definitivt at afskaffe dødsstraf naturligvis have været forgæves.

Kommissionen mener ikke, at der på nuværende tidspunkt bør træffes foranstaltninger mod Tyrkiet af den art, som det ærede medlem foreslår. Den følger med opmærksomhed, hvilke følger Statsikkerhedsrettens dom vil få, og holder fast ved, at de ansvarlige tyrkiske myndigheder vil tage hensyn til EU's holdning.

Tyrkiet er med i udvidelsesprocessen, og der er siden Det Europæiske Råds møde i Cardiff i juni 1998 blevet udarbejdet en årlig periodisk rapport om landets fremskridt mod tiltrædelsen. Kommissionen forelægger sin næste rapport inden årets udgang og vil tage behørigt hensyn til udviklingen i Öcalan-sagen.

(2000/C 27 E/103)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1472/99
af W.G. van Velzen (PPE-DE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Følger for folkesundheden af placeringen af GSM-sendemaster

I de seneste måneder er der i flere af Den Europæiske Unions medlemsstater opstået bekymring i befolkningen over de formodede skadelige virkninger for folkesundheden af GSM-sendemaster, navnlig hvor sådanne master er placeret på tage af huse, hospitaler og forsyningsvirksomheder.

1. Kan Kommissionen oplyse, hvilke forskningsresultater den kender vedrørende eventuelle skadelige følger for folkesundheden af placering af sendemaster på taget af bygninger i de forskellige EU-medlemsstater.
2. Kan Kommissionen, bl.a. på baggrund af nye forskningsresultater, oplyse, hvilke skadelige følger for folkesundheden der er tale om, navnlig de ikke-termiske følger for brugere, der ofte ringer med mobiltelefonen?
3. Er Kommissionen på baggrund af ovenanførte bekymring i befolkningen rede til på EU's budget for forskningsprogrammer at reservere midler til en EU-undersøgelse af de mulige skadelige — navnlig ikke-termiske — følger af placering af GSM-sendemaster og eventuelle andre skadelige følger for brugerne af mobiltelefoner?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(4. oktober 1999)

Kommissionen er fuldt ud klar over, at der er frygt for elektromagnetiske felters mulige skadelige virkninger for helbredet.

Den 9. marts 1999 vedtog Rådet og Europa-Parlamentet direktiv 1999/5/EF om radio- og teleterminal-udstyr samt gensidig anerkendelse af udstyrets overensstemmelse ⁽¹⁾. I dette direktiv fastlægges de krav, som radiosendere skal overholde for at blive markedsført og kunne sættes i drift. Det er fastsat i direktivet, at medlemsstater kan begrænse driften af hensyn til sundheden, f.eks. ved at fastlægge visse minimumsafstande mellem senderen og befolkningen.

Den 2. juli 1999 vedtog Rådet en henstilling efter forslag fra Kommissionen om begrænsning af befolkningens eksponering for elektromagnetiske felter ⁽²⁾. I denne henstilling tages der hensyn til den videnskabeligt begrundede udtalelse om konstaterede virkninger for menneskers sundhed som følge af eksponering for elektromagnetiske felter fra organisationen, International Commission of Non-ionizing Radiation Protection, som er blevet bakket op af Den Videnskabelige Styringskomité i Kommissionen.

I den forbindelse skal det bemærkes, at den omfattende forskning, der er blevet udført i det seneste tiår i Europa med den koordinerede aktion for COST 244- og COST 244bis-projekterne, ikke har påvist nogen reproducerbare skadelige virkninger for helbredet i forbindelse med de radiofrekvensmissionsbølger, der er typiske for mobiltelefoner og sendemaster.

Da mobiltelefoner bruges i udstrakt grad, er det klart, at hvis der er uønskede bivirkninger for helbredet, kunne det være en virkning på lang sigt. Derfor bør forskningen fortsat måle sådanne virkninger, og resultaterne af den nuværende og den fremtidige forskning inden for dette område vil blive undersøgt i forbindelse med den procedure for rapporter, som er fastsat i henstillingen.

I forbindelse med det femte rammeprogram inden for forskning, teknologisk udvikling og demonstration ⁽³⁾ er der i nøgleaktion 4 »miljø og sundhed« under programmet om »livskvalitet og forvaltning af bioressourcer« ⁽⁴⁾ fastlagt en specifik forskning af den elektromagnetiske strålings virkning for helbredet, og at der specielt skal gennemføres epidemiologiske og biomedicinske studier til fastlæggelse af eventuelle virkninger i forbindelse med non-ioniserende stråling, især fra mobiltelefoner og antenner. I øjeblikket er flere ansøgninger, som er relevante for dette område, ved at blive evalueret, og de gennemgås med henblik på eventuel støtte under 1999-budgettet.

⁽¹⁾ EFT L 91 af 7.4.1999.

⁽²⁾ EFT L 199 af 30.7.1999.

⁽³⁾ EFT C 173 af 7.6.1997.

⁽⁴⁾ KOM(98) 305 endelig udg.

(2000/C 27 E/104)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1474/99**af Mihail Papayannakis (GUE/NGL) til Kommissionen**

(1. september 1999)

Om: Forvaltning af olieaffald

Ifølge Kommissionens svar af 5. februar 1998 på min forespørgsel (E-3211/97)⁽¹⁾ om forvaltning af olieaffald »... vil Kommissionen indlede en såkaldt «rutinemæssig» sag, i forbindelse med hvilken den også vil kontakte de græske myndigheder for at få oplysninger om den effektive gennemførelse i Grækenland af direktiv 75/439/EØF, som ændret ved direktiv 87/101/EØF⁽²⁾. Efter det græske svar vil Kommissionen om nødvendigt anvende sine beføjelser i henhold til EF-traktatens artikel 169«.

Hvad var de kompetente græske myndigheders svar vedrørende gennemførelsen af ovennævnte direktiver, særlig artikel 4 og 8 i direktiv 87/101? Hvis de ikke er blevet gennemført i Grækenland, vil Kommissionen da virkelig anvende sine beføjelser i henhold til EF-traktatens artikel 169 og hvornår?

⁽¹⁾ EFT C 223 af 17.7.1998, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 42 af 12.2.1987, s. 43.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(7. oktober 1999)

Kommissionen har ved gentagne lejligheder anmodet de græske myndigheder om at indgive nærmere oplysninger om landets gennemførelse af Rådets direktiv 75/439/EØF af 16. juni 1975 om bortskaffelse af olieaffald som ændret ved Rådets direktiv 87/101/EØF af 22. december 1986. Da de græske myndigheder ikke har indgivet nogen oplysninger herom, har Kommissionen indledt en overtrædelsesprocedure mod Grækenland på grundlag af artikel 226 i EF-traktaten (flv. artikel 169) som følge af, at landet ikke har indgivet sin gennemførelsesrapport som krævet i direktivets artikel 18.

(2000/C 27 E/105)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1475/99**af Ioannis Marínos (PPE-DE) til Rådet**

(1. september 1999)

Om: Forfølgelse af sigøjnerne i Kosovo

TV-kanalerne Euronews og RAI bragte for nogle få dage siden nogle reportager om den massive udvandring fra Kosovo af alle de derboende sigøjnere.

Man regner med, at Kosovo-albanerne vil tvinge henvendte 100.000 Kosovo-sigøjnere til at forlade deres hjem under henvisning til, at de har samarbejdet med serberne.

Hvordan forholder Rådet sig til dette nye tilfælde af etnisk udrensning, hvor ofrene denne gang er alle Kosovo-sigøjnerne, der er udsat for samme form for forfølgelse, som serberne anklages for at have iværksat over for Kosovo-albanerne? Hvilke foranstaltninger vil det træffe for at få sat en stopper for denne forfølgelse, og for at sigøjnerne kan vende hjem?

Svar

(8. november 1999)

Rådet er ligesom det ærede medlem foruroliget over, at serberne og andre ikke-albanere i vid udstrækning har forladt eller er blevet tvunget til at forlade Kosovo. Rådet erindrer om, at Sikkerhedsrådets resolution 1244 fastslår, at alle flygtninge og internt fordrevne har ret til at vende tilbage. Rådet støtter fuldt ud UNMIK's bestræbelser på at fremme forsoning og samarbejde mellem de forskellige etniske og andre grupper i Kosovo og går fortsat kraftigt ind for et demokratisk og multi-etnisk Kosovo.

EU's repræsentanter har i deres kontakter med fremtrædende personer fra det Kosovo-albanske samfund udtrykkelig understreget, at forfølgelsen af Kosovo-serbere, Roma og andre etniske grupper er uacceptabel og må ophøre øjeblikkelig.

Det internationale samfund vil gøre alt for at lette flygtninges og internt fordrevnes tilbagevenden. I mellemtiden fortsætter EU med at yde humanitær bistand til et stort antal flygtninge i Serbien. ECHO har for nylig bevilget 56,1 mio. EUR i humanitær bistand til dette formål.

(2000/C 27 E/106)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1476/99
af Richard Corbett (PSE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Posttakster

Nogle nationale postvæsenere anvender forskellige takster for breve sendt til en adresse i samme land — uanset fjern beliggenhed — og for breve sendt til en adresse i en anden medlemsstat — uanset nær beliggenhed. Er dette foreneligt med traktaten, navnlig bestemmelsen om ikke-forskelsbehandling på grund af nationalitet?

Svar afgivet af Frederik Bolkestein på Kommissionens vegne

(6. oktober 1999)

Fællesskabet er tilhænger af omkostningsorienterede priser for hver enkelt af de tjenester, der udgør det indre marked for posttjenester, som krævet i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/67/EF af 15. december 1997 om fælles regler for udvikling af Fællesskabets indre marked for posttjenester og forbedring af disse tjenesters kvalitet⁽¹⁾.

De omkostninger, som visse postoperatører betaler for distribution af et brev inden for en medlemsstat kan være forskellige fra de, der påløber i forbindelse med forsendelse af et brev til en anden medlemsstat, og i denne forbindelse har afstandene kun en begrænset betydning. Det er sådan, at i tilfælde af en ren indenlandsk forsendelse intervenserer kun en enkelt operatør, der til sin rådighed har et net, der i længere tid har været anvendt til denne tjeneste, hvorimod der ved en grænseoverskridende forsendelse intervenserer flere forskellige operatører, der hver yder en del af tjenesten ved hjælp af sit eget net, og dette gør forsendelsesarbejdet mere kompliceret og dermed også mere kostbart.

Det er således ikke udelukket, i betragtning af den indflydelse, omkostningerne har på trafikken, at der kan forekomme forskelsbehandling mellem indenlandske og grænseoverskridende situationer. Eftersom posttjenesterne endnu ikke er liberaliserede, påhviler det den pågældende medlemsstat og postoperatør at påvise, at takstforskellene er begrundede. Dette kræver en særlig undersøgelse i henhold til EU-traktatens artikel 49 (tidligere artikel 59) og 86, stk. 2 (tidligere artikel 90).

⁽¹⁾ EFT L 15 af 21.1.1998.

(2000/C 27 E/107)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1477/99
af Robert Evans (PSE) til Rådet

(1. september 1999)

Om: Administrativ tilbageholdelse

Kan Rådet oplyse mig om, hvilke bestræbelser den udfolder for at forsøge at sikre, at den israelske regering overholder internationale bestemmelser om anvendelse af administrativ tilbageholdelse, navnlig artikel 9 i den internationale konvention om borgerlige og politiske rettigheder?

Jeg vil gerne minde Rådet om sagen om Bilal Dakrub, en af de 22 libanesere under arbitrer tilbageholdelse i Israel, som anvendes for fanger, den enten endnu ikke er stillet for en domstol, eller hvis straffe for længst er udstået.

Svar

(8. november 1999)

Den Europæiske Union fortsætter med en opfølgning på nært hold af situationen vedrørende de libanesere, der tilbageholdes af Israel, såvel som andre personer, der tilbageholdes administrativt af andre stater i regionen.

Forbindelserne med Israel er omfattet af en interimsaftale indtil indgåelsen af Euro-Middelhavs-aftalen, der blev underskrevet i 1995. I interimsaftalen hedder det i særdeleshed at »forbindelserne mellem parterne samt alle bestemmelserne i denne aftale bygger på respekten for menneskerettighederne og de demokratiske principper, som ligger til grund for deres interne og internationale politik, og som udgør et væsentligt element i aftalen (artikel 1)«. Derfor forventer Den Europæiske Union, at alle interimsaftalens bestemmelser respekteres i lige høj grad af signatarerne.

Unionen har rejst spørgsmålet om de libanesere, der tilbageholdes af Israel eller er under israelsk kontrol, over for de israelske myndigheder og udtrykte igen bekymring vedrørende anvendelsen af administrativ tilbageholdelse på det 55. møde i FN's Menneskerettighedskommission. Rådet kan forsikre det ærede medlem om, at det bliver ved med at behandle overtrædelser af menneskerettighederne i regionen med henblik på at sikre, at partnerlandene er bevidste om nødvendigheden af at overholde bestemmelserne i de internationale menneskerettighedsinstrumenter, inklusive den internationale konvention om borgerlige og politiske rettigheder.

(2000/C 27 E/108)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1478/99
af Robert Evans (PSE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Administrativ tilbageholdelse

Kan Kommissionen oplyse om, hvilke bestræbelser det udfolder for at forsøge at sikre, at den israelske regering overholder internationale bestemmelser om anvendelse af administrativ tilbageholdelse, navnlig artikel 9 i den internationale konvention om borgerlige og politiske rettigheder?

Jeg vil gerne minde Kommissionen om sagen om Bilal Dakrub, en af de 22 libanesere under arbitrær tilbageholdelse i Israel, som anvendes for fanger, den enten endnu ikke er stillet for en domstol, eller hvis straffe for længst er udstået.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Manuel Marín

(15. september 1999)

Kommissionen er bekendt med, at der anvendes administrativ tilbageholdelse i Israel, og med sagen om den libanesiske statsborger Bilal 'Abd al-Husayn Dakrub, som stadigvæk holdes fængslet i Israel, skønt hans oprindelige fængselsdom var færdigafsonet i 1988. (1) Bilal Akkrub og de andre libanesere, der holdes fængslet i Israel, tilbageholdes åbenbart for eventuelt at kunne bruges som »byttebrikker« i en udveksling med fire israelske soldater, som har været meldt savnet siden 1980'erne, og som menes at være i hænderne på islamiske militser i Libanon. (2)

Der er god grund til at håbe, at disse udvekslinger vil indgå i en israelsk-libanesisk fredsaftale, der vil omfatte tilbagetrækning af israelske tropper fra det besatte Sydlibanon i løbet af et år, som annonceret af Israels nye premierminister Ehud Barak.

De israelske myndigheder er udmærket klar over, hvor stor vægt EU lægger på respekten for retsstatsprincippet og en nøje overholdelse af de forpligtelser, som Israel har indgået ved sin tiltrædelse i 1991 af den internationale konvention om borgerlige og politiske rettigheder (ICCPR). Skønt artikel 9 i konventionen klart fastslår, at ingen må underkastes vilkårlig arrest eller frihedsberøvelse, er administrativ tilbageholdelse tilladt i henhold til israelsk lov (3). Kommissionen benytter enhver passende lejlighed i sine regelmæssige kontakter med de israelske myndigheder til at give udtryk for sit syn på menneskerettighedssituationen i Israel. Endvidere er de enkelte medlemsstater, som har tiltrådt konventionen specifikt bemyndiget til at tage menneskerettighedsspørgsmål op over for Israel.

Når Euro-Middelhavsassocieringsaftalen mellem Unionen og Israel først er blevet ratificeret, vil Unionen som helhed og Kommissionen som sådan have bedre mulighed for at udøve en positiv indflydelse i forbindelse med menneskerettighedsspørgsmål som led i den politiske med Israel i henhold til aftalen. En særlig menneskerettighedsklausul fastsætter, at respekt for menneskerettighederne er et væsentligt element i aftalen. I henhold til den nugældende interimsaftale er Israel allerede forpligtet til at respektere menneskerettighedsprincippet.

I denne forbindelse udtrykker Kommissionen sin glæde over den seneste positive udvikling med hensyn til menneskerettighederne i Israel, herunder erklæringer fra regeringen, som går i retning af at begrænse anvendelsen af administrativ tilbageholdelse, og højesterets dom, som reelt ulovliggør enhver former for tortur uanset omstændighederne.

- (¹) Efter forlydende blev Dakrub arresteret i det besatte Sydlibanon i 1986 og overført til Israel, hvor han blev stillet for en militærdomstol i Lod anklaget for at være medlem af en illegal organisation. Han blev idømt to og et halvt års fængsel. Hans dom var afsonet den 16. august 1988, men han er til dato ikke blevet løsladt.
- (²) Ron Arad (siden 1986), Zachary Baumel, Zvi Feldman and Yehuda Katz (siden 1982).
- (³) Administrativ tilbageholdelse, som anvendes i Israel og de besatte områder, er baseret på artikel 108 og 111 i The Defence (Emergency) Regulations, der blev vedtaget i september 1945 af de britiske myndigheder, der styrede det palæstinensiske mandat. I marts 1979 vedtoges The Emergency Powers (Detention) Law, som indførte større administrativ og juridisk beskyttelse i forbindelse med administrativ tilbageholdelse i Israel. I 1980 blev lignende bestemmelser udvidet til også at gælde i de besatte områder.

(2000/C 27 E/109)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1479/99

**af Rosa Díez González (PSE), Alejandro Cercas (PSE)
og Carmen Cerdeira Morterero (PSE) til Kommissionen**

(1. september 1999)

Om: En model for offentlig socialsikring og social samhørighed

Nye undersøgelser fra OECD og ILO støtter indholdet i Europa-Kommissionens seneste meddelelse om en samordnet strategi til modernisering af socialsikringen, hvoraf det fremgår, at beskæftigelsesfremmende foranstaltninger, alderspensioner og pensioner samt andre foranstaltninger inden for den offentlige socialsikring ikke blot ikke har nogen negativ indflydelse på beskæftigelsesniveauet, men tværtimod opretholder efterspørgslen og skåner personer og familier for en gradvis forringelse af deres levestandard. De 63 %, som det offentlige i Europa bruger på pensioner og sundhedssektoren, bidrager til en indkomstomfordeling, uden hvilken ca. 40 % af familierne ville leve i relativ fattigdom. Det fremgår imidlertid af EU's Husstandspanel, at dette tal er højere for Spaniens vedkommende med en ca. 10 % lavere opsparings- evne end gennemsnittet af Europas familier.

Hvorledes vurderer Kommissionen disse undersøgelser på baggrund af diskussionen om at reformere det offentlige system eller modellen for velfærd og social samhørighed i Unionen samt forsøgene på at foretage nedskæringer i systemet eller kombinere det med omfattende private ordninger for socialsikring og pensioner, der kun er tilgængelige for en del af de europæiske borgere og arbejdstagere?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(5. oktober 1999)

Sociale beskyttelsesordninger er af grundlæggende betydning i Fællesskabet, og sociale beskyttelsesordninger, der finansieres af det offentlige, tegner sig for størstedelen af udgifterne til social støtte, sundhedspleje og pensioner i medlemsstaterne. De spiller en afgørende rolle for omfordelingen af indkomst og for den sociale samhørighed. Sociale beskyttelsesordninger skal tilpasses den sociale og økonomiske virkelighed, der hersker omkring dem, og som har ændret sig betydeligt, siden disse ordninger blev etableret. I sin meddelelse for nylig om »En samordnet strategi til modernisering af den sociale beskyttelse« (¹), foreslog Kommissionen, at der igangsættes nye fælles overvejelser om den sociale beskyttelses fremtid på grundlag

af fire overordnede mål: at sørge for, at det kan betale sig at arbejde, og at sikre en fast indkomst; at sikre pensionerne og gøre dem bæredygtige; at fremme social integration; og at sikre bæredygtig sundhedspleje af høj kvalitet.

Disse mål gør det klart, at bekæmpelsen af social udstødning og modernisering af den sociale beskyttelse må følges ad. Udviklingen af private supplerende pensionsordninger kan bidrage til at lette moderniseringen af offentlige pensionsordninger, dels fordi sådanne ordninger kan reducere det demografiske pres på de eksisterende offentlige ordninger og derigennem bidrage til deres fremtidige solvens, dels fordi de ved at supplere de ordninger, der finansieres af det offentlige, kan bidrage til at opretholde et samlet højt niveau af social beskyttelse.

Balancen mellem private og statsfinansierede ordninger er et spørgsmål, de enkelte medlemsstater skal afgøre, og hver medlemsstat har alene kompetence til at organisere og finansiere sine sociale beskyttelsesordninger, herunder pensionsordninger. I den samlede policy mix er det vigtigt at være særlig opmærksom på de befolkningsgrupper, der ikke har mulighed for selv at investere i en supplerende pension.

Et problem, der skal løses på det europæiske plan, er udarbejdelse af en hensigtsmæssig juridisk ramme for private pensionsfonde, som både etablerer strenge forsigtighedskrav for at beskytte forbrugerne og samtidig giver en passende investeringsfrihed, så pensionsfondenes kapital kan drage fordel af det indre kapitalmarked og blive investeret fordelagtigt.

Kommissionens meddelelse »Mod et indre marked for supplerende pensioner«⁽²⁾ undersøger, hvilke elementer der kunne indgå i et udkast til direktiv om tilsynsordninger for pensionsfonde. Vedtagelse af et sådant direktiv er blevet identificeret som en topprioritet i handlingsplanen for finansielle tjenesteydelser (Kommissionens meddelelse »Etablering af en ramme for de finansielle markeder: en handlingsplan«⁽³⁾), som blev godkendt af Rådet den 25. maj 1999 og senere af Det Europæiske Råd i Köln.

(1) KOM(1999) 347 endelig udg.

(2) KOM(1999) 134 endelig udg.

(3) KOM(1999) 232 endelig udg.

(2000/C 27 E/110)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1484/99

af Piia-Noora Kauppi (PPE-DE) til Rådet

(1. september 1999)

Om: Politiets adfærd på Via Baltica

På nyhedssiderne i det største finske dagblad Helsingin Sanomat er der i den seneste tid blevet offentliggjort foruroligende beretninger om, at politiet på Via Baltica, vejforbindelsen gennem de baltiske lande og Polen til Centraleuropa, har afkrævet udenlandske chauffører ublu vejafgifter. Ifølge artiklerne har man være nødt til at forhandle om afgifternes størrelse, og man er blevet tvunget til at betale på stedet uden at have fået udstedt en kvittering.

På trods af vejenes dårlige tilstand er Via Baltica en vigtig rute for lastvognstrafikken fra Nordeuropa til Mellemeuropa og udgør et praktisk alternativ til ruten over Sverige og Danmark. Da dette problem berører Den Europæiske Union, navnlig i forbindelse med den kommende udvidelse, er der grund til at bringe alle uklarheder i forbindelse med benyttelsen af denne strækning ud af verden.

1. Er Rådet overbevist om, at politimyndighederne i ansøgerlandene altid opkræver rimelige og korrekte afgifter af EU-borgere, som benytter Via Baltica?

2. Hvad har Rådet, såfremt det viser sig, at myndighedernes adfærd er ukorrekt, til hensigt at foretage for at sikre, at an sådan »forvatningskultur« i ansøgerlandenes forvaltninger udryddes, og at EU-borgere kan benytte denne strækning uden at blive »flået«?

Svar

(22. oktober 1999)

De baltiske ansøgerlande erkender, at Via Baltica er en vigtig trafikvej for deres integration i Den Europæiske Union, og yder derfor særlige tilskud til den som led i deres transportpolitik.

Rådet har ingen underretninger om konkrete tilfælde, hvor der er blevet opkrævet afgifter eller bøder af udenlandske chauffører på Via Baltica i Estland, Letland eller Litauen. Hvis der skulle forekomme ulovlig praksis fra individuelle politifolks side, er det problem, som det ærede parlamentsmedlem har rejst, mere generelt et spørgsmål om udryddelse af korruption i ansøgerlandene.

I den forbindelse mindes der om, at tiltrædelsespartnerskaberne, som Kommissionen udarbejdede i april 1998 på grundlag af Rådets retningslinjer og prioritering, og som udgør et afgørende element i EU's strategi for at føre ansøgerlandene frem mod tiltrædelse af EU, indeholder et vigtigt kapitel om bekæmpelse af organiseret kriminalitet og korruption. Netop bekæmpelse af korruption er udpeget til en prioritet på kort sigt i tiltrædelsespartnerskabet med Letland og Litauen.

I øvrigt indgik eksperterne i bekæmpelse af organiseret kriminalitet i maj 1998 en førtiltrædelsespagt mellem EU-medlemsstaterne og ansøgerlandene, hvor bekæmpelse af korruption ligeledes er omhandlet.

Gennemførelsen af førtiltrædelsesstrategien og nærmere betegnet de prioriteter, der er fastlagt i partnerskaberne, følges regelmæssigt i de associeringsorganer, der er nedsat ved Europaaftalerne. Således er bekæmpelse af korruption de seneste måneder blevet drøftet i associeringsrådets organer.

Hvis de oplysninger, der er omtalt i dagbladet Helsingin Sanomat, og som det ærede medlem henviser til, er underbyggede, og det kan bekræftes, at der finder ulovlig praksis sted på Via Baltica, vil EU sørge for at tage spørgsmålet op som led i Europaaftalerne om associering med de pågældende baltiske ansøgerlande.

(2000/C 27 E/111)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1485/99

af Marie-Noëlle Lienemann (PSE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Engelsk oksekød, der er kontamineret af tuberkulose

Den franske presse har bragt meddelelser om markedsføring af engelsk oksekød fra dyr, der lider af tuberkulose.

Har Kommissionen haft kendskab til denne situation?

Hvornår har Kommissionen til hensigt at forbyde denne praksis, der er fuldstændig i modstrid med forsigtighedsprincippet, og at garantere de europæiske forbrugeres fødevarer sikkerhed?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(7. september 1999)

Ifølge Rådets direktiv 64/433/EØF af 26. juni 1964 om sundhedsmæssige problemer vedrørende handelen med fersk kød inden for Fællesskabet⁽¹⁾ skal kød hidrøre fra dyr, som har været undersøgt af en embedsdyrlæge før og efter slagtningen. Kødet skal erklæres uegnet til menneskeføde, hvis undersøgelserne viser, at det hidrører fra dyr med generaliseret tuberkulose, fra dyr, som har givet positiv eller usikker reaktion ved tuberkulinprøven, eller fra dyr, hvor undersøgelsen har påvist lokaliserede tuberkulose læsioner i et antal organer eller et antal steder i kroppen. Yderligere bestemmelser finder anvendelse, når

der er påvist lokaliserede tuberkuløse læsioner. Disse foranstaltninger har til formål at modvirke risikoen for overførsel af sygdommen til mennesker. Kød, som ikke er i overensstemmelse med kravene i direktiv 64/433/EØF, må ikke markedsføres.

Det er medlemsstaternes opgave at bekæmpe tuberkulose hos dyr og sikre, at kød opfylder sikkerhedskravene i fællesskabs-bestemmelserne.

Kommissionen har anmodet de pågældende myndigheder om yderligere oplysninger om dette spørgsmål. Så snart oplysningerne foreligger, vil den informere det ærede medlem herom.

(¹) EFT L 121 af 29.7.1964, konsolideret ved direktiv 91/497/EØF (EFT L 268 af 24.9.1991) og ændret ved direktiv 95/23/EØF (EFT L 243 af 11.10.1995).

(2000/C 27 E/112)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1486/99

af **Lucas Vander Taelen (Verts/ALE)** til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: International arkitektkonkurrence i det europæiske kvarter i Bruxelles

Léopold-kvarteret og det europæiske kvarter i Bruxelles hører uden tvivl til de mest prøvede byområder i Unionen. Tilstedeværelsen af de europæiske institutioner og ejendomsspekulationen har spillet en afgørende rolle i den hårdhændede og drastiske ændring af kvarterets sociale og bymæssige sammensætning samt af miljøet.

Kommissionen og hovedstadsregionen Bruxelles havde i maj 1997 udskrevet en international arkitektkonkurrence med henblik på at udnytte de offentlige områder i det europæiske kvarter. Udvælgelsen af projekterne fandt sted i to faser. Vinder blev det projekt, der allerede fra begyndelsen af første fase havde været udsat for den hårdeste kritik! Under første fase havde udvælgelseskomitéen betragtet en række vigtige programpunkter i vinderprojektet som helt urealistiske, såsom tunnelerne i Rue de Loi og nedrivningen af Résidence Palace, og havde kritiseret projektets ringe hensyntagen til det lokale miljø. Dette er ikke overraskende i betragtning af, at deltagerne ikke hørte noget til kommentarer og ønsker fra beboerne eller eksperterne på stedet. På den anden side var Kommissionen under alle faser af projektudvælgelsen bl.a. repræsenteret i udvælgelseskomitéen ved et medlem. Som følge af uregelmæssigheder, der afsløredes under udvælgelsen, og som viste sig ved manglende overholdelse af direktiv 92/50/EØF (¹) af 18. juni 1992 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige tjenesteydelsesaftaler samt overtrædelse af konkurrencereglerne vedrørende kriterierne for projektvurdering og udvælgelseskomitéens sammensætning, indbragte en af de arkitekter, der deltog i konkurrencen, en klage for Belgiens statsråd og Kommissionen (klage 98/5025, SG(98) A/17139).

Kan Kommissionen forklare, i hvilket omfang den har været inddraget i tilrettelæggelse og afvikling af konkurrencen? Hvorledes agter den at reagere på ovennævnte klage? Hvilke foranstaltninger agter den, såfremt der er tale om interne uregelmæssigheder i konkurrencens forvaltning, at træffe for at rette op på disse? Mener Kommissionen ikke, at det er nødvendigt at blokere enhver gennemførelse af vinderprojektet og tage pristildelingen op til fornyet overvejelse, inden undersøgelsen har ført til et endeligt resultat? Mener den ikke også, at det er nødvendigt at ændre konkurrencen, således at det bliver obligatorisk, at beboerne inddrages i projekternes udformning? Har Kommissionen til hensigt at anvende overtrædelsesproceduren i henhold til EF-traktatens artikel 169 mod den belgiske stat for manglende overholdelse af direktivet om offentlige tjenesteydelsesaftaler?

(¹) EFT L 209 af 24.7.1992, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(15. september 1999)

Hovedstadsregionen Bruxelles er den eneste ordregivende myndighed i forbindelse med den nævnte kontrakt. Fællesskabets rolle består udelukkende i, at det er med til at finansiere projektet. Rådet, Parlamentet og Kommissionen var repræsenteret ved hver ét medlem i udvælgelseskomitéen.

Den klage, der er indgivet til Kommissionen, vedrører flere punkter, bl.a. manglende overholdelse af reglerne for konkurrencen vedrørende udvælgelseskomitéens sammensætning og afstemningsproceduren, og overtrædelse af forpligtelsen til, at projekterne skal forblive anonyme for udvælgelseskomitéen.

Sagen behandles efter gældende fællesskabsret og særlig Rådets direktiv 92/50/EØF af 18. juni 1992 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige tjenesteydelsesaftaler. Ved skrivelse af 18. december 1998 blev de belgiske myndigheder anmodet om oplysninger. Kommissionen modtog ikke svar inden for den fastsatte frist og rejste derfor på ny sagen ved skrivelse af 3. maj 1999 og på et møde med de belgiske myndigheder den 21. maj 1999. Ved skrivelse af 14. juni 1999 fremsendte de belgiske myndigheder deres svar. De gjorde bl.a. gældende, at visse bestemmelser om repræsentation og afløsning af udvælgelseskomitéens medlemmer ganske vist var blevet overtrådt, men at der ikke er nogen som helst grund til at formode, at udvælgelseskomitéen har begunstiget nogen af ansøgerne, eller at udvælgelseskomitéens sammensætning har kunnet påvirke det endelige resultat. Ifølge de belgiske myndigheder har klageren i øvrigt ikke under selve proceduren krævet en streng anvendelse af reglerne for konkurrencen, men har tværtimod forsvaret sit projekt, hvorved han godtog, at ingen af projekterne bevarede deres anonymitet. Kommissionen er for øjeblikket ved at behandle dette svar mere indgående.

Ifølge Kommissionens oplysninger har pristildelingen allerede fundet sted, og tjenesteydelsesaftalen er blevet tildelt det eneste vinderprojekt, i hvilken forbindelse man bestræbte sig på at inddrage de forskellige berørte kredse.

(2000/C 27 E/113)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1487/99

af Marie Isler Béguin (Verts/ALE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Miljøvirkninger og arbejdsforhold ved virksomheden »Caleras de San Cucao« i Asturias

Kommissionen undersøger i øjeblikket, om virksomheden »Caleras de San Cucao« i Agüera, Llanera (Asturias), som beskæftiger sig med kalkproduktion ved brænding af kalksten og dolomit, har foretaget uautoriseret afbrænding af giftigt og farligt affald (slam fra rensningsanlæg). Formålet er at fastslå, om der er sket overtrædelse af Rådets direktiv 75/442/EØF⁽¹⁾, ændret ved direktiv 91/156/EØF om affald⁽²⁾. Arbejdsforholdene på virksomheden har skadet og skader såvel arbejdstagernes som de omkringboendes sundhed, idet det afbrændte giftige slam fra virksomheden indeholder et højt antal tungmetaller og andre farlige stoffer. Det miljøtekniske laboratorium ved Universitetet i Oviedo har på anmodning af undersøgelsesdomstolen i samme by foretaget prøver, som afslører en meget høj grad af forurening med bundfældende stoffer, der kun kan forklares med, at der ikke på virksomheden findes apparatur til fjernelse af partikler. Virksomheden har ikke haft tilladelse til at behandle giftigt og farligt affald, og den har derfor ikke haft de nødvendige beskyttelsesmidler til disse opgaver til sin rådighed og har dermed ikke kunnet overholde Rådets direktiv 98/24/EF af 7. april 1998 om beskyttelse af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet mod risici i forbindelse med kemiske agenser⁽³⁾, Rådets direktiv 90/394/EØF af 28. juni 1990 om beskyttelse af arbejdstagerne mod risici for under arbejdet at være udsat for kræftfremkaldende stoffer⁽⁴⁾ og Rådets direktiv 94/67/EF af 16. december 1994 om forbrænding af farligt affald⁽⁵⁾. De kommunale og regionale myndigheder i Asturias har ikke udvist den fornødne handlekraft i denne sag, eftersom de korrigerende foranstaltninger, som blev påbudt ved en beslutning truffet af den asturianske regionalregerings erhvervsministerium den 1. december 1995 vedrørende stenbrudssektoren, konsekvent er blevet ignoreret.

Kan Kommissionen oplyse, hvor langt man er nået med de allerede indledte sager? Mener Kommissionen ikke, at det vil være nødvendigt at udvide den allerede indledte undersøgelse af formodede overtrædelser begået af »Caleras de San Cucao« med hensyn til beskyttelse af de ansattes og de omkringboendes sundhed? Mener Kommissionen ikke, at virksomheden og den regionale forvaltning i Asturias bør drages til ansvar for afbrænding af giftigt slam i strid med bestemmelserne i Rådets direktiver 94/67/EF, 98/24/EF og 90/394/EØF?

⁽¹⁾ EFT L 194 af 25.7.1975, s. 39.

⁽²⁾ EFT L 78 af 26.3.1991, s. 32.

⁽³⁾ EFT L 131 af 5.5.1998, s. 11.

⁽⁴⁾ EFT L 196 af 26.7.1990, s. 1.

⁽⁵⁾ EFT L 365 af 31.12.1994, s. 34.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(8. oktober 1999)

Det ærede medlem bedes venligst henholde sig til det svar, Kommissionen har givet på skriftlig forespørgsel nr. E-4104/98 fra fr. González Alvarez ⁽¹⁾ om de miljøproblemer, der er opstået som følge af aktiviteterne i virksomheden »Caleras de San Cucao«. Kommissionen har her indledt en rutinemæssig sag herom. Desuden har Kommissionen modtaget et brev om samme emne, og dette er nu registreret som en klage.

Som led i behandlingen af denne sag har Kommissionen anmodet om kommentarer fra de spanske myndigheder vedrørende de fremførte forhold, herunder blandt andet om den officielle tilladelse til virksomheden til afbrænding af slamrester, arten af det pågældende slam samt de retslige eller administrative aktioner, der er indledt af de spanske myndigheder i denne sag. Efter at Kommissionen har modtaget yderligere præciseringer fra klageren med hensyn til den pågældende virksomhed, har den på ny rettet henvendelse til de spanske myndigheder for at få endnu mere fuldstændige oplysninger med det formål at få bekræftet, hvorvidt der har fundet en overtrædelse af fællesskabsretten sted eller ej.

I deres svar hævder de spanske myndigheder, at der ikke har været tale om konkrete miljøskader som følge af den pågældende virksomheds aktiviteter. Virksomheden har i henhold til de spanske myndigheder foretaget en række forskellige berigtigende foranstaltninger, som var krævet af administrationen, med henblik på at tilpasse sig til ny, endnu renere teknologi. Desuden afviser de spanske myndigheder, at virksomheden skulle have afbrændt sit affald, herunder farligt affald. De erklærer, at virksomheden ikke forvalter affald, men at den en enkelt gang har afbrændt slam fra rensningsanlæg med henblik på at vurdere muligheden for at genvinde kalkindholdet i dette slam, men nåede til den slutning, at dette ikke havde det nødvendige kalorieindhold til kalcineringen.

Kommissionen vil imidlertid omhyggeligt undersøge de nye oplysninger, det ærede medlem har fremsendt.

For så vidt angår Rådets direktiv 98/24/EF af 7. april 1998 om beskyttelse af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet mod risici i forbindelse med kemiske agenser, henleder Kommissionen det ærede medlems opmærksomhed på, at medlemsstaterne har en frist indtil den 5. maj 2001 til at vedtage og iværksætte de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige med henblik på at efterkomme dette direktiv.

For så vidt angår den eventuelle overtrædelse af bestemmelserne i Rådets direktiv 90/394/EØF af 28. juni 1990 om beskyttelse af arbejdstagerne mod risici for under arbejdet at være udsat for kræftfremkaldende stoffer ⁽²⁾, råder Kommissionen ikke over tilstrækkelige informationer til, at den kan udtale sig herom. I forbindelse hermed vil de spanske myndigheder blive kontaktet med henblik på at få indhentet de nødvendige oplysninger til at kunne vurdere situationen.

⁽¹⁾ EFT C 386 af 17.12.1998.

⁽²⁾ EFT L 196 af 26.7.1990, s. 1.

(2000/C 27 E/114)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1488/99
af Liam Hyland (UEN) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: EU-politik for Verdenskanalkonferencen i Irland den 16.-18. maj 2001

Som Kommissionen utvivlsomt ved, afholdes der hvert år en verdenskanalkonference. Temaet for den konference, som Irland skal være vært for den 16.-18. maj 2001, er »Living Heritage« (»Levende kulturarv«). Konferencens mødesteder omfatter bl.a. Dublin Castle og Waterfront Hall i Belfast.

Vil Kommissionen skitsere, på hvilken måde den kan bidrage til at gøre konferencen til en succes, og er den enig i, at den i betragtning af den positive og forskelligartede rolle, som kanalerne spiller i Irland og i medlemsstaterne, skal udarbejde en handlingsplan for EU's indre vandveje/kanaler?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(7. oktober 1999)

Som led i udviklingen af det transeuropæiske transportnet er det planen, på grundlag af de allerede eksisterende sejlbare vandveje, at etablere et sammenhængende og såvel økonomisk som økologisk rationelt net af sejlbare vandveje, som kan fungere sammen, og som vil gøre det muligt for indlandsskibsfarten på optimal vis at tilbyde denne form for transportservice, som er både økonomisk, sikker og miljøvenlig.

Desuden sikrer vandvejen ud over sin transportfunktion en lang række andre funktioner som for eksempel flodturisme, egnsudvikling, vandforvaltning (kunstvanding, drikkevand samt vandtilførsel til grundvandspejlet) samt en »historisk kulturarv« (»canal du Midi« i Frankrig og skibselevatorer på »canal du Centre« i Belgien). Disse forskellige dimensioner forsøger Kommissionen at integrere i sine overvejelser om for eksempel infrastrukturaftgifter.

I denne sammenhæng følger Kommissionen med interesse resultaterne af de forskellige arrangementer, som fremhæver vandvejenes rolle, således som det f.eks. er tilfældet med Verdenskanalkonferencen.

(2000/C 27 E/115)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1489/99
af Brian Crowley (UEN) til Kommissionen**

(1. september 1999)

Om: Stråling fra kontorcomputere

Som Kommissionen sikkert er klar over, er kontorpersonele med computerarbejde ifølge den nyeste forskning udsat for skadelig stråling. Der kan imidlertid monteres en ny anordning over computerskærmen, som kan opfange denne stråling.

Hvordan agter Kommissionen således at reagere på den konklusion, at lavfrekvente magnetfelter er skyld i over en tredjedel af de forekommende indeklimagener?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pádraig Flynn

(16. september 1999)

I juni 1998 fremlagde Kommissionen et forslag til Rådets henstilling⁽¹⁾ om begrænsning af befolkningens eksponering for elektromagnetiske felter. Dette blev vedtaget af Rådet den 8. juni 1999⁽²⁾.

I dette forslag tages der hensyn til den videnskabeligt begrundede udtalelse fra ICNIRP (International commission on non-ionising radiation), som også er blevet understøttet af Kommissionens Videnskabelige Styringskomité.

Der vil blive taget hensyn til den igangværende og fremtidige forskning på dette område i sammenhæng med den procedure for udarbejdelse af rapporter, som er fastsat i dette forslag.

⁽¹⁾ KOM(1999) 247 endelig udg.

⁽²⁾ EFT L 199 af 30.7.1999.

(2000/C 27 E/116)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1490/99
af Pat Gallagher (UEN) til Kommissionen**

(1. september 1999)

Om: Det nye EF-initiativ EQUAL

Ifølge de nye strukturfondsforlag skal de eksisterende programmer ADAPT og EMPLOYMENT erstattes med et enkelt initiativ, der skal hedde EQUAL.

Kan Kommissionen garantere, at det nye initiativ vil gavne personer med handicap, og vil det sikre ngo'erne en passende rolle?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pádraig Flynn

(8. september 1999)

I henhold til bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) 1262/1999 af 21. juni 1999 om Den Europæiske Socialfond (⁽¹⁾) skal Fællesskabets initiativ, EQUAL, fremme nye metoder til bekæmpelse af alle former for forskelsbehandling og uligheder i forbindelse med arbejdsmarkedet.

Kommissionen forventes i nær fremtid at vedtage forslaget til retningslinier for dette initiativ, som vil blive gennemført i overensstemmelse med de tværgående emner, der alle kan være af interesse for handicappede. På grundlag af de erfaringer, man har draget af initiativerne EMPLOYMENT og ADAPT, vil man lægge vægt på, at projekterne omfatter flere partnere, hvilket indebærer, at hvert projekt skal drage nytte af samarbejdet mellem især offentlige myndigheder, arbejdsmarkedets parter og ikke-statslige organisationer inden for det pågældende område eller den pågældende sektor.

Ligesom ved EMPLOYMENT og ADAPT vil projekternes udvælgelsesprocedurer udelukkende være medlemsstaternes ansvar.

(¹) EFT L 161 af 26.6.1999.

(2000/C 27 E/117)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1491/99
af Struan Stevenson (PPE-DE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Elsammenkobling mellem Skotland og Nordirland

1. Har Kommissionen taget ad notam en afgørelse fra en domstol i Mannheim, Tyskland, om at en langfristet aftale om køb af strøm, indgået mellem et kommunalt elværk og dets leverandør inden liberaliseringens start, er ugyldig i henhold til EU-lovgivning? Er Kommissionen derfor enig med forespørgeren i, at den afgørelse, som den britiske regering traf i sin egenskab af ejer af Northern Ireland Electricity på daværende tidspunkt, om at indgå en kontrakt med Scottish Power om at bygge sammenkørlingslinjen Scotland-Ireland Electricity Interconnector uden at afholde en åben licitation i forbindelse med kontrakten om at levere den næste tranche elektricitet i Nordirland derfor bør annulleres?

2. I »harmoniseringsrapporten« om EU's elsektor, som for nylig blev forelagt Rådet og Parlamentet, hævder Kommissionen, at langfristede kapacitetsallokeringer (som f.eks. dem, der hidrører fra aftaler om køb af strøm) bør reguleres og begrænses til rettigheder med hensyn til prioriteret anvendelse af linjen og bør være ledsaget af en pligt til at stille ubenyttet kapacitet til rådighed for det langfristede marked. I betragtning af, at aftalen om sammenkørlingslinjen Scotland-Northern Ireland Electricity Interconnector ikke indeholder sådanne bestemmelser og blev indgået, uden at der blev afholdt en åben licitation blandt eksisterende eller potentielle strømproducenter i Nordirland, udgør dette da ikke konkurrencebegrænsning i henhold til EF-traktatens artikel 85 (konkurrencebegrænsende aftaler mellem virksomheder)?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(4. oktober 1999)

1. Kommissionen har noteret, at en domstol i Mannheim har dømt en langvarig eksklusiv leveringskontrakt mellem en kommunal virksomhed og dens regionale leverandør ulovlig efter de nationale konkurrenceregler, fordi kontrakten begrænsede konkurrencen. Kommissionen mener, at omstændighederne omkring sagen i Mannheim og den foreliggende sag er forskellige, og er derfor ikke enig med det ærede medlem i, at de to sager bør behandles analogt.

Domstolen i Mannheim fastslog nemlig, at en række bestemmelser — herunder en eksklusiv leveringsklausul og et forbud mod videresalg — i en tiårig kontrakt mellem en elproducent og et lokalt distributionselskab bevirkede, at det geografiske marked blev opdelt på en måde, der var i strid med den nationale

konkurrenceret. Elkøbsaftalen mellem Northern Ireland Electricity og Scottish Power er anderledes, fordi den ikke indeholder nogen eksklusiv leveringsklausul eller noget absolut forbud mod videresalg uden for det område, som Northern Ireland Electricity dækker.

2. Kommissionen skal påpege, at aftalerne mellem Northern Ireland Electricity og Scottish Power vil føre til den første sammenkobling af Irlands og Skotlands elektricitetsnet, og at halvdelen af den nye transmissionskapacitet vil blive stillet til rådighed for tredjemand, så snart kablet tages i brug. Desuden har elkøbsaftalen i den foreliggende sag en varighed på under 6 år.

I Kommissionens anden rapport om harmoniseringsbehovene⁽¹⁾, som det ærede medlem henviser til, påpegede Kommissionen, at selv langvarige kontrakter om reservering af kapacitet kan være nødvendige for at fremme ny sammenkoblingskapacitet.

Kommissionen skal også gøre det ærede medlem opmærksom på, at de foreliggende kontrakter ikke vedrører fordeling af uudnyttet kapacitet. Den kapacitet, som parterne udnytter i henhold til elkøbsaftalen, vil være underlagt de generelle regler for anvendelse af samkøringslinjer, som er under udarbejdelse i styrelsen for el- og gasregulering i Nordirland.

⁽¹⁾ KOM(1999) 164 endelig udg.

(2000/C 27 E/118)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1492/99

af Christa Kläß (PPE-DE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Innovative foranstaltninger til fordel for kvinder i landbruget

Hvordan går det med gennemførelsen af programmet om innovative foranstaltninger til fordel for kvinder i landbruget? Hvor mange projekter er støttet inden for rammerne af projektet? Hvor mange ansøgninger er endnu ikke behandlet? Hvor store bevillinger er brugt indtil nu, og hvad sker der med de ubrugte bevillinger?

Forskellige tyske organisationer for kvinder inden for landbruget har indsendt ansøgninger om støtte til projekter inden for fristen. Indtil i dag har mange ansøgere hverken modtaget en bekræftelse på, at deres ansøgning er indgået i Kommissionen, eller en afgørelse om, hvorvidt deres projekter kan tildeles støtte.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(7. september 1999)

Arbejdet med at evaluere og udvælge projekter efter indkaldelsen af forslag til pilot- og demonstrationsprojekter vedrørende innovative foranstaltninger til fordel for kvinder i landbruget og landdistrikterne er endnu ikke endeligt afsluttet. Det er derfor ikke muligt på nuværende tidspunkt at besvare det ærede medlems spørgsmål angående antallet af finansierede projekter og omfanget af fællesskabstilskud. Det forventes, at disse oplysninger vedtages inden årets udgang.

Derimod kan Kommissionen bekræfte, at alle ansøgere, der inden for den pågældende tidsfrist indsendte et forslag, har modtaget et brev til bekræftelse af modtagelsen. Ansøgerne er også blevet holdt skriftligt underrettet om de forskellige etaper i evaluerings- og udvælgelsesprocessen. Endvidere er ansøgere, hvis projekter under de forskellige etaper af gennemgangen er blevet elimineret, blevet underrettet om, at deres projekt ikke kommer i betragtning med henblik på fællesskabsstøtte i forbindelse med denne indkaldelse af forslag.

(2000/C 27 E/119)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1493/99
af Eryl McNally (PSE) til Kommissionen**

(1. september 1999)

Om: Den Internationale Termonukleare Forsøgsreaktor (ITER)

Hvorledes er den nuværende situation med hensyn til ITER (Den Internationale Termonukleare Forsøgsreaktor)? Holder partnerne stadig fast ved deres engagement?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Edith Cresson

(6. september 1999)

Detailprojekteringen af ITER udføres inden for rammerne af aftalen om den tekniske projektering af ITER (engineering design activities – EDA), som er forlænget til juli 2001. Arbejdsopgaven er blevet ændret med henblik på at begrænse opførelsesomkostningerne til 50 % af det oprindelige skøn (dvs. til cirka 3 300 mio. €) ved at indskrænke de teknologiske målsætninger, men stadig opfylde programmets generelle formål. Det nye design drager fordel af de fremskridt inden for fysik og teknologi, som er opnået med EDA. Undersøgelsen af det nye anlægs overordnede design vil foreligge ved udgangen af året.

Den nuværende situation for ITER-partnerne er, at Fællesskabet (med deltagelse af Schweiz og Canada), Japan og Rusland stadig holder fast ved deres engagement i henseende til at afslutte ITER EDA. USA – som trak sig endeligt ud af ITER i juli 1999 – reviderer strategien for sit videnskabelige program for fusionsenergi.

(2000/C 27 E/120)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1496/99
af Richard Howitt (PSE) til Kommissionen**

(1. september 1999)

Om: Budgetpost B7-651

Budgetbevilling B7-651 »Koordination af udviklingspolitikken: evaluering af resultaterne af Fællesskabets bistand, opfølgning og inspektion« omfatter følgende anmærkning: Bevillingen skal desuden dække finansiering af en undersøgelse af EU-standarder og adfærdskodekser for virksomheder i tredjelande på grund af den store interesse herfor i industrien, fagforeningerne og det civile samfund.

Vil Kommissionen oplyse, hvad der til dato er foretaget med hensyn til Parlamentets ønske om, at der gennemføres en undersøgelse? Gennemfører Kommissionen undersøgelsen internt, eller er den blevet udbudt i licitation?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson

(6. oktober 1999)

Kommissionen har fuldt kendskab til Parlamentets beslutning med forslag til initiativer til EU-standarder og adfærdskodekser for europæiske virksomheder i tredjelande og Parlamentets ønske om at gennemføre en undersøgelse om dette spørgsmål via budgetpost B. 7-6.

Som det ærede medlem er klar over, er denne budgetpost hovedsageligt beregnet til evaluering af samarbejdsprogrammer i udviklingslandene, som finansieres af Kommissionen (midtvejs-evalueringer, endelige evalueringer, sektorielle og globale evalueringer).

Eftersom den foreslåede undersøgelse er kompliceret, er der behov for omfattende samråd mellem de forskellige berørte parter for at definere formålet med undersøgelsen og at udarbejde et detaljeret opdrag.

Kommissionen har sidste år under hensyntagen til dette spørgsmåls store betydning organiseret forskellige møder om adfærdskodekser i forbindelse med respekten for sociale rettigheder. Kommissionen har til hensigt at fortsætte med denne type møder og at støtte udvekslingen af oplysninger og erfaringer mellem de forskellige aktører, som er berørt af udviklingen af disse kodekser. Disse møder og udvekslinger er af stor betydning i en undersøgelse af indholdet af de regler, som udarbejdes i Europa.

(2000/C 27 E/121)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1497/99**af Hans Kronberger (NI) til Rådet**

(1. september 1999)

Om: Virksomheder, der formidler lejetropper

Der er i den seneste tid indløbet stadig flere beretninger om virksomheder, der formidler lejetropper, og der som regel er organiseret ud fra Europa og først og fremmest opererer i Afrika, men også på andre krigsskuepladser.

1. Har Rådet kendskab hertil?
2. Ser Rådet en opgave i bekæmpelsen af disse virksomheder, der må løses på EU-plan?
3. Har Rådet allerede taget skridt til at forhindre denne suspekterede adfærd? I bekræftende fald hvilke? I benægtende fald hvorfor ikke?

Svar

(22. oktober 1999)

Rådet har noteret sig de mange forlydender om udenlandske lejesoldater af forskellig nationalitet i lande som Den Demokratiske Republik Congo, Sierra Leone og Angola samt på det vestlige Balkan.

Rådet har navnlig udtrykt sin holdning til udenlandske lejesoldater i konklusionerne af 2. juni 1997 om konfliktforebyggelse og -løsning i Afrika, hvor medlemsstaterne forpligtede sig til at undersøge, om der er mulighed for at træffe yderligere foranstaltninger for at begrænse deres borgeres deltagelse i voldelige konflikter som lejesoldater.

(2000/C 27 E/122)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1499/99**af Hans Kronberger (NI) til Kommissionen**

(1. september 1999)

Om: Godkendelse af østrigske produkter på det italienske marked

Østrigske producenter af tekniske produkter støder igen og igen på problemer i forbindelse med eksporten af deres varer til Italien. Disse problemer skyldes den langvarige procedure med at få disse produkter godkendt på det italienske marked. (Dette kan de facto hindre markedsadgangen for de producenter, som på grund af deres størrelse, der er typisk for Østrig, ikke råder over de finansielle midler til at stå de langvarige og dyre procedurer igennem, der er tale om i den forbindelse).

Østrigske producenter af gylleanhængere kan således kun med uforholdsmæssigt store udgifter få deres produkter godkendt til kørsel i Italien.

Denne foranstaltning med samme virkning som kvantitative restriktioner indvirker negativt på den fri bevægelighed for varer inden for EU:

1. Har Kommissionen kendskab til denne problematik?
2. Har den allerede taget skridt til løsning heraf, og i bekræftende fald hvilke?
3. Eller har den til hensigt at gøre det?

Svar afgivet af Frederik Bolkestein på Kommissionens vegne

(5. oktober 1999)

Kommissionen har med de italienske myndigheder drøftet den nationale lov om anhængertræks forenelighed med EU-traktaten og har anmodet om, at den gældende foranstaltning ændres, således, at der åbnes mulighed for indregistrering af landbrugsanhængere ledsaget af anordninger, der ikke er forudsat i henhold til den nationale lovgivning, men som fremstilles eller markedsføres i en anden medlemsstat. Af sikkerhedsgrunde vil indregistreringen af sådanne anhængere kun kunne tillades under forudsætning af, at de vil blive brugt sammen med passende koblingsanordninger.

Et svar på Kommissionens forespørgsel forventes i slutningen af oktober.

(2000/C 27 E/123)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1500/99
af Hans Kronberger (NI) til Kommissionen**

(1. september 1999)

Om: Direktiv 96/92/EF om fælles regler for det indre marked for elektricitet

1. Mener Kommissionen, at de østrigske love og administrative bestemmelser, særlig lov om elproduktion og -forsyning (ElWOG = Elektrizitätswirtschafts- und organisationsgesetz) fuldt ud opfylder bestemmelserne, målsætningerne og hensigterne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/92/EF⁽¹⁾ om fælles regler for det indre marked for elektricitet? Hvilke betænkeligheder nærer Kommissionen i benægtende fald?
2. Med hvilken begrundelse mener Kommissionen i bekræftende fald, at bestemmelserne i ElWOG's § 69, stk. 9, opfylder gældende fællesskabsret, særlig bestemmelserne og principperne i direktiv 96/92/EF?
3. Mener Kommissionen, at den bestemmelse i loven, efter hvilken energiforsyningsvirksomheder frem til den 31.12.2003 er udelukket fra det liberaliserede marked for elektricitet, er i overensstemmelse med gældende fællesskabsret, særlig bestemmelserne og principperne for det indre marked for elektricitet?
4. Kan Kommissionen bekræfte, at der med bestemmelserne i ElWOG's § 69, stk. 9, i det mindste frem til år 2003, er tale om cementering af en monopolstilling, nemlig den, som indtages af »Verbundgesellschaft« (de nationale energimyndigheder)? Hvilke argumenter taler i benægtende fald imod dette?
5. Kan Kommissionen udelukke, at den bestemmelse i loven (ElWOG's § 69, stk. 9), på grundlag af hvilken godkendte kunder (f.eks. elektricitetselskaber i delstaterne) holdes ude fra at deltage på det liberaliserede marked for elektricitet, er ensbetydende med misbrug af en markedsdominerende stilling?

⁽¹⁾ EFT L 27 af 30.1.1997, s. 20.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio del Valle-Lersundi

(18. oktober 1999)

1. Kommissionen har i de sidste to år ført nøje tilsyn med gennemførelsen i national lovgivning af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/92/EF af 19. december 1996 om fælles regler for det indre marked for elektricitet. I gennemførelsesperioden, som i de fleste medlemsstater udløb den 19. februar 1999, blev der afholdt fire multilaterale konferencer om gennemførelsesspørgsmål og en række bilaterale møder med de enkelte medlemsstater. De foreløbige resultater af Kommissionens evaluering af gennemførelsen af elektricitetsdirektivet blev forelagt i Kommissionens anden beretning til Rådet og Europa-Parlamentet om, hvor langt man er kommet med liberaliseringen af markedet⁽¹⁾, som også indeholdt et detaljeret bilag med alle medlemsstaternes evaluering. Beretningen findes på Kommissionens internet-side. De fleste medlemsstater, herunder også Østrig, har bidraget meget konstruktivt til samarbejdet og har drøftet deres udkast til lovgivning om elektricitet uformelt med Kommissionen for at undgå at begå større fejltagelser i forbindelse med gennemførelsen. For Østrigs vedkommende er resultatet af disse høringer, at Kommissionen på grundlag af de foreliggende oplysninger og med forbehold af nedenstående bemærkninger ikke mener, at den østrigske lov om elektricitet (ElWOG) er i modstrid med elektricitetsdirektivet. Kommissionen har dog hele tiden (som den også har gjort over for de fleste andre medlemsstater) givet

udtryk for det forbehold, at den endelige vurdering af, hvorvidt visse bestemmelser er fuldt i overensstemmelse med direktivet og EF-traktatens bestemmelser måske kunne give et andet resultat i lyset af anvendelsen af disse bestemmelser.

2.-5. Ifølge de østrigske bestemmelser kan eksisterende kontrakter ophæves pr. 31. december 2003, også selv om den fastsatte kontraktperiode skulle være længere. På den anden side forpligter bestemmelserne også kontraktpartnerne til at vedstå deres kontraktmæssige forpligtelser indtil den 31. december 2003 ved at neutralisere eventuelle retsakter baseret på en ændring af lovgivningens argumenter. Under alle omstændigheder er det en forudsætning for anvendelsen af denne bestemmelse i § 69, stk. 9, at der allerede findes en retsgyldig kontrakt om indkøb af strøm ud over år 2003. I spørgsmålet om Kommissionens vurdering af denne bestemmelse er det ærede medlem formodentlig bekendt med den klage, Kommissionen for nylig har modtaget herom. Kommissionen undersøger i øjeblikket de argumenter, der er fremsat, men er endnu ikke nået til en endelig konklusion. Den kan derfor ikke på dette stadium tage stilling til, hvorvidt denne bestemmelse som påstået er i strid med elektricitetsdirektivet og EF-traktatens bestemmelser om konkurrence.

(¹) KOM(1999) 198 endelig udg.

(2000/C 27 E/124)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1501/99

af Christoph Konrad (PPE-DE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Tilbageføring af påhængskøretøjer til motorkøretøjer inden for EU

1. Er Kommissionen klar over, at tilbageføringen fra Italien til Tyskland af en campingvogn, der er registreret i Tyskland (og i nogle år har været afmeldt), kun kan lade sig gøre på betingelse af, at denne forsynes med prøveplader, som ifølge Strassenverkehrsamt Oberhausen imidlertid ikke anerkendes af Italien og Østrig?
2. Strider denne bestemmelse ikke mod gældende fællesskabsret, jf. Rådets direktiv 70/156/EØF (¹) om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om godkendelse af motordrevne køretøjer og påhængskøretøjer dertil?
3. Kan Kommissionen i tilfælde af, at de relevante bestemmelser i Italien og Østrig ikke vedrører fællesskabsretten, oplyse, hvordan der kan udvirkes en fællesskabsprocedure eller en procedure, der finder anvendelse i hele Fællesskabet, for udstedelse af godkendelse for en campingvogn?

(¹) EFT L 42 af 23.2.1970, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(13. oktober 1999)

På grundlag af de oplysninger, det ærede medlem har fremført, er det ikke muligt at fastslå, i hvilket omfang særdirektiver, der er vedtaget inden for rammerne af Rådets direktiv 70/156/EØF med henblik på køretøjer af denne art, er relevante for dette konkrete tilfælde.

Kommissionen henviser det ærede medlem til dens meddelelse af 15. maj 1996 (¹), som indeholder Kommissionens udlægning af fællesskabsrettens bestemmelser om indregistrering af såvel nye køretøjer som køretøjer, der tidligere har været indregistreret i en anden medlemsstat.

Kommissionen skal henlede det ærede medlems opmærksomhed på, at harmoniseringen af bestemmelserne om EF-typegodkendelse af køretøjer af denne art (campingvogn) endnu ikke er fuldført. Følgelig gælder de

nationale bestemmelser om typegodkendelse af enkeltkøretøjer fortsat i de enkelte medlemsstater, selv om det er muligt, at visse systemer, komponenter og særskilte tekniske bestanddele for campingvogne kan være godkendt under Rådets direktiv 70/156/EØF af 6. februar 1970 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om godkendelse af motordrevne køretøjer samt påhængskøretøjer hertil.

Kommissionen håber, at EF-typegodkendelsen inden for en overskuelig fremtid også vil omfatte køretøjer af denne art.

(¹) EFT C 143 af 15.5.1996.

(2000/C 27 E/125)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1507/99
af Maria Sanders-ten Holte (ELDR) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Den franske regerings forbud mod (lastvogns)kørsel i forbindelse med solformørkelsen den 11. august

Den 27. juli 1999 blev det i en nyhedsudsendelse nævnt, at den franske regering vil udstede et forbud mod (lastvogns)kørsel i Frankrig i forbindelse med solformørkelsen den 11. august 1999. Som årsag anfører den franske regering sikkerhedshensyn.

1. Er Kommissionen bekendt med disse franske planer, og mener Kommissionen, at forbuddet er berettiget?
2. Er Kommissionen ikke enig i, at dette forbud lammer det internationale erhvervsliv og den internationale landevejstransport og derved medfører unødvendige økonomiske tab, hvilket er uacceptabelt?
3. Er Kommissionen ikke enig i, at dette forbud er en overdreven reaktion, da der normalt også køres om natten i Frankrig, uden at dette medfører ekstra sikkerhedsforanstaltninger?
4. Er Kommissionen ikke enig i, at ikke blot Frankrig, men også den øvrige internationale handel rammes af denne foranstaltning, og at Frankrig dermed ikke blot kan gennemføre den uden videre?
5. Hvilke foranstaltninger har Frankrig til hensigt at træffe inden den 11. august for at sikre, at dette forbud ikke træder i kraft?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(10. september 1999)

I betragtning af, at dette spørgsmål ganske klart vedrørte et specifikt tidspunkt og en specifik begivenhed under Europa-Parlamentets sommerferie, sendte Kommissionen et brev til det ærede medlem den 6. august og besvarede hendes skriftlige forespørgsel. Heri udtalte Kommissionen, at den var klar over den franske regering havde til hensigt at forbyde lastvognskørsel den 11. august 1999 på grund af solformørkelsen, og at den mente, at et sådant forbud er berettiget, hvis det sker af hensyn til færdselssikkerheden, og hvis det står i rimeligt forhold til de tilsigtede mål, selv om det kan få indvirkning på den internationale trafik. Kommissionen mener dog at sikkerhedsrisikoen ikke så meget skyldes det mørke, der fremkaldes af solformørkelsen i Frankrig, men forventede massebevægelser af mennesker, der ønsker at se solformørkelsen på bestemte steder.

I dette særlige tilfælde var det Kommissionens opfattelse, at »proportionalitet« betyder at forbuddet bør begrænses tidsmæssigt (dvs. ikke hele dagen), områdemæssigt (dvs. ikke hele den franske område) og at der bør skelnes mellem vejkatégorier (dvs. landeveje og motorveje). Kommissionen skrev et officielt brev til de franske myndigheder i overensstemmelse hermed, men har ikke modtaget noget svar herpå.

(2000/C 27 E/126)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1509/99**af Elisabeth Schroedter (Verts/ALE) til Kommissionen**

(1. september 1999)

Om: Utilstrækkelig gennemførelse af ændringen af EU-VVM-direktivet i Brandenburgs vejbygningslovgivning

1. Har Kommissionen fået forelagt ændringen af Brandenburgs vejbygningslovgivning, som skulle bidrage til at gennemføre ændringen af EU-VVM-direktivet (97/11/EF)⁽¹⁾, og som navnlig vedrører artikel 1, punkt 6, ændring af artikel 4, stk. 2 og 3, til behandling?
2. I bekræftende fald, hvordan bedømmer Kommissionen gennemførelsen af de i bilag III i VVM-direktivet anførte kriterier, hvorefter der skal (!) foretages en VVM?
3. I benægtende fald, hvornår vil Kommissionen få forelagt denne lov, navnlig ud fra det synspunkt, at ændringen af VVM skulle have været gennemført af medlemsstaterne inden den 14.3.1999, og at bestemmelserne vedrørende VVM-undtagelser skulle meddeles Kommissionen?
4. Mener Kommissionen, at kriterierne i bilag III er opfyldt, når Brandenburgs delstatsregering i sin nye vejbygningslovgivning kun bedømmer et fredet område som sådant, hvis vejen berører det på en strækning på mindst 2,5 km., selvom naturreservaternes gennemsnitlige størrelse og lignende fredede områder i delstaten Brandenburg er under 2x2 km.?
5. Mener Kommissionen, at kriterierne i bilag III er opfyldt, når den ugunstige påvirkning af vådområder (som i regionen meget ofte forekommer som biotoper af stor værdi) i Brandenburgs vejbygningslovgivning slet ikke er blevet opført som kriterium for en VVM?
6. Hvad agter Kommissionen at gøre for at få Brandenburgs regering til i fuldt omfang at gennemføre det ændrede VVM-direktiv?

⁽¹⁾ EFT L 73 af 14.3.1997, s. 5.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(8. oktober 1999)

1. og 2. Kommissionen skal oplyse det ærede medlem, at Tyskland med sin skrivelse af 16. september 1999 har tilstillet Kommissionen loven om vejanlæg i delstaten Brandenburg. Denne lovgivning er nu til nærmere vurdering.
3. og 6. Medlemsstaterne er blevet forpligtet til at gennemføre Rådets direktiv 97/11/EF af 3. marts 1997 om ændring af direktiv 85/337/EEC om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet inden senest den 14. marts 1999 og straks at underrette Kommissionen herom. Forbundsrepublikken Tyskland har endnu ikke informeret Kommissionen herom.
4. og 5. For så vidt angår det pågældende projekts mulige evt. indvirkning på vådområder, sådan som det ærede medlem understreger det, må det i forbindelse med projekter, som er opregnet i bilag II til direktiv 97/11/EF, nærmere fastslås, om sådanne projekter kan forventes at få indvirkning på miljøet, og følgelig, hvorvidt der skal foretages en miljøindvirkningsvurdering i overensstemmelse med det pågældende direktiv. Når medlemsstaterne bedømmer, om dette behov gør sig gældende, skal de tage behørigt hensyn til de udvælgelseskriterier, der er opregnet i bilag III til samme direktiv. I bilag III, nr. 2, litra a), står der, at den miljømæssige følsomhed i de geografiske områder, der kan blive berørt af projekter, skal tages i betragtning, navnlig for så vidt angår det naturlige miljøes bæreevne med særlig opmærksomhed på vådområder. Heraf følger, at man i lovgivningen til direktivets gennemførelse skal tage hensyn til denne særlige områdeform.

(2000/C 27 E/127)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1512/99**af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen**

(1. september 1999)

Om: Rapport om uranholdige bomber i Jugoslavien

Det Regionale Miljøcenter for Central- og Østeuropa, der har sæde i Budapest, har på Kommissionens vegne udarbejdet en endnu ikke offentliggjort rapport vedrørende de miljømæssige indvirkninger af luftbombardementerne i Jugoslavien. I rapporten understreges det, at hver enkelt af de særlig uranholdige bomber, som den amerikanske luftstyrke anvendte mod de serbiske panservogne under dens angreb, indeholdt 275 g inaktivt uran, som nok er det mest farlige af de kræftfremkaldende og giftige stoffer, der blev frigjort i miljøet i Jugoslavien. Endvidere kan mange af de agenser, der blev frigjort, fremkalde misdannelser og genetiske komplikationer, og andre kan forårsage livstruende nyre- og leversygdomme. Det mest foruroligende i rapporten er henvisningen til, at denne radioaktive substans kan optræde som en »mobil spraydåse« med omkringgribende geografiske følger. I rapporten anføres det også meget karakteristisk, at de amerikanske militærbestemmelser kræver, at mandskabet er iført handsker og beskyttende masker, når det håndterer den slags materiel. Det understreges tillige, at anvendelsen af våben med inaktivt uranium under Golfkrigen havde forårsaget alvorlige sygdomme blandt amerikanske og engelske veteraner og ført til abnormiteter blandt den irakiske befolkning.

Kan Kommissionen derfor give følgende oplysninger:

1. Hvorfor offentliggør den ikke denne rapport fra Det Regionale Miljøcenter for Central- og Østeuropa, som den oven i købet selv har anmodet om?
2. Hvorfor giver den ikke advarsler og informationer, og hvorfor stiller den ikke forslag om konkrete foranstaltninger med henblik på beskyttelse af befolkningen i de områder, der blev udsat for bombardementer?
3. Har den til hensigt omgående at indlede en undersøgelse af de klimatologiske forudsætninger, under hvilke den radioaktive forurening kan omdannes til en »mobil spraydåse«, og vil den stille forslag om konkrete foranstaltninger til fordel for befolkningen i andre Balkan-regioner?
4. Vil den kræve, at man anvender princippet om, at forurenere skal betale, hvilket betyder, at USA har pligt til at påtage sig alle udgifter i forbindelse med de forholdsregler, der er nødvendige for at imødegå problemet med den giftige forurening?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(8. oktober 1999)

Der henvises til Kommissionens svar på det ærede medlems mundtlige forespørgsel nr. H-429/99 i spørgetiden under Parlamentets møde den september 1999⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Forhandlinger i Parlamentet (september 1999).

(2000/C 27 E/128)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1514/99**af Marie-Noëlle Lienemann (PSE) til Kommissionen**

(1. september 1999)

Om: Ophævelse af embargoen mod britisk oksekød

Kommissionen har meddelt, at udførslen af britisk oksekød vil kunne genoptages i august, men kan den også garantere, at de udførte kød er ledsaget af EU-godkendelsesattester?

Kan Kommissionen endvidere garantere, at ordningen for sporbarhed af dyrene er effektiv, så der kan træffes de nødvendige foranstaltninger for at sikre den offentlige sundhed, idet det er bekendt, at kogalskab endnu ikke er fuldstændig udryddet i Storbritannien, og at antallet af tilfælde med Creutzfeldt-Jakobs sygdom er i stigning i landet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(4. oktober 1999)

Den 14. juli 1999 besluttede Kommissionen at fastsætte den 1. august 1999 som dato for, hvornår eksporten af oksekød og oksekødsprodukter med oprindelse i Storbritannien under den datobaserede eksportordning (date based export scheme, DBES) kan begynde. Den datobaserede eksportordning blev i princippet vedtaget den 25. november 1998 med Kommissionens beslutning 98/692/EF om ændring af beslutning 98/256/EF, for så vidt angår visse hasteforanstaltninger til beskyttelse mod bovin spongiform encephalopati (BSE)⁽¹⁾. I juli 1998 var der blevet gennemført et forberedende besøg i forbindelse med udkastet til den datobaserede eksportordning, inden Kommissionens beslutning 98/692/EF blev vedtaget. Beslutningen indeholdt en bestemmelse om, at datoen for, hvornår eksporten af produkter igen kunne begynde, først ville blive fastsat, når det på en tilfredsstillende måde var blevet kontrolleret af Fællesskabet, om ordningen var blevet iværksat. Kontrollen fandt sted i april i år, og resultatet var generelt tilfredsstillende. Der blev i kontrolrapporten givet visse henstillinger om, hvordan ordningen kunne gøres endnu mere pålidelig, og de britiske myndigheder har svaret positivt på henstillingerne.

I henhold til Rådets direktiv 64/433/EØF af 26. juni 1964 om sundhedsmæssige problemer vedrørende handelen med fersk kød inden for Fællesskabet⁽²⁾ skal kød fra et slagteri, der ligger i en region eller et område med restriktioner, være ledsaget af et sundhedscertifikat. I beslutning 98/692/EF står, at Det Forenede Kongerige skal føre detaljerede protokoller, der omfatter alle krav gældende for mærkning og certifikatudstedelse efter slagtning frem til salgsstedet. I forbindelse med Fællesskabets kontrol i april 1999 undersøgte man de foreslåede protokoller vedrørende mærkning og certifikatudstedelse samt modellerne for certifikater og fandt dem tilfredsstillende.

Systemet til tilbagesporing af kvæg er blevet kontrolleret ved fællesskabstilsyn i september/ oktober 1996, juni 1997, juli 1998 og senest i april 1999. Generelt vurderedes systemet som tilfredsstillende. Endvidere har Det Forenede Kongerige reageret positivt på de henstillinger, Kommissionen har foreslået til en yderligere forbedring af systemet.

⁽¹⁾ EFT L 328 af 4.12.1998.

⁽²⁾ EFT 121 af 29.7.1964.

(2000/C 27 E/129)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1515/99
af Roberta Angelilli (NI) til Kommissionen**

(1. september 1999)

Om: Placering af et center for rehabilitering af narkomaner i nærheden af Pratos frugt- og grøntsagsmarked

I nærheden af frugt- og grøntsagsmarkedet i Prato kommune, det eneste sted, der både er engros- og detailmarked, har man til hensigt at indrette en del af området som center for rehabilitering af narkomaner, bl.a. med det formål at foretage en kontrolleret udlevering af metadon til narkomanerne.

Brugerne af dette center vil blive nødt til at gå igennem frugt- og grøntmarkedet ad den eneste disponible indgang for at kunne komme hen til centeret. På dette marked arbejder ca. 100 mennesker, som risikerer at blive kraftigt generet af at skulle leve side om side med dette center, som har kontakt til de dårligst stillede samfundslag. Virksomhederne og de ansatte på markedet er på ingen måde blevet hørt eller inddraget i det forberedende arbejde vedrørende centeret.

For øjeblikket befinder frugt- og grøntmarkedet sig i en vanskelig situation, hvad angår de hygiejniske forhold og arbejdstagernes sundhed, idet forholdene overhovedet ikke er i overensstemmelse med lov nr. 626, som netop indeholder beskyttelsesforskrifter vedrørende dette område. Arbejdet vedrørende de nødvendige ændringer kan ikke begynde, fordi kommunen for nogen tid siden har besluttet at flytte markedet uden dog at tilbyde en alternat placering.

1. Anser Kommissionen det ikke for hensigtsmæssigt at gribe ind for at forhindre, at dette center placeres i nærheden af Pratos frugt- og grøntmarked med det formål at beskytte de ansattes arbejde og deres sundhed og sikkerhed?

2. Kan den udtale sig generelt om spørgsmålet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(4. oktober 1999)

Kommissionen har ingen retlige beføjelser til at gribe ind i spørgsmål om placering af et behandlingscenter for narkomaner. Dette er et spørgsmål, der udelukkende hører under de nationale, regionale eller lokale myndigheders ansvar, som handler i overensstemmelse med de lokale love og bestemmelser.

Kommissionens rolle er at sætte nyttige initiativer i gang for at fremme samarbejdet mellem medlemsstaterne, at støtte deres aktioner og at fremme koordineringen af medlemsstaternes politikker og programmer inden for det forebyggende område. I den forbindelse er et fællesskabshandlingsprogram vedrørende forebyggelse af narkotikamisbrug for perioden 1996-2001⁽¹⁾ ved at blive iværksat af Kommissionen i tæt samarbejde med medlemsstaterne.

I forbindelse med substitutions- og støtteprogrammer har Det Europæiske Overvågningscenter for Narkotika og Narkotikamisbrug i sin årsrapport for 1998 om situationen vedrørende narkoproblemer i EU konstateret, at metadonbehandling bliver stadig mere udbredt i Europa. I samme rapport gives der udtryk for, at substitutionsbehandlingen er det bedst evaluerede område, når det gælder en begrænsning af efterspørgslen, og at der generelt set er positive resultater (stigende antal i beskæftigelse, forbedringer rent psykisk, fysisk og sundhedsmæssigt, bedre familierelationer og sociale relationer, forbedringer finansielt og med hensyn til erhvervsuddannelse, nedsat kriminalitet, løbende retssager, gæld og brug af heroin).

⁽¹⁾ KOM(96) 201 endelig udg.

(2000/C 27 E/130)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1518/99

af Roberta Angelilli (NI) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Yderligere oplysninger om virksomheden Cartiere Milani og privatiseringsproceduren

I tilslutning til min tidligere forespørgsel E-0742/1999⁽¹⁾ om afskedigelser fra virksomheden Cartiere Milani Fabriano og Kommissionens svar herpå, som jeg modtog den 20. april 1999, bedes Kommissionen oplyse følgende:

1. Har den italienske regering sørget for at orientere Kommissionen om strukturomlægningsplanen for Cartiere Milani, der ejes af det statsejede Istituto Poligrafico, og mener Kommissionen ikke, at de kollektive afskedigelser, der har fundet sted, falder ind under anvendelsesområdet for Rådets direktiv 98/59/EF⁽²⁾ af 20. juli 1998, især på baggrund af den manglende inddragelse og orientering af arbejdstagerne samt tillige direktiv 77/187/EF⁽³⁾?
2. Er det blevet fastslået med sikkerhed, at der blev ydet statsstøtte til det statsejede Istituto Poligrafico eller Cartiere Milani, og i bekræftende fald, vil der blive indledt overtrædelsesprocedure i henhold til artikel 93, stk. 2?
3. Burde Kommissionen ikke henvende sig til de kompetente italienske myndigheder med henblik på at få suspenderet strukturomlægningsplanen og privatiseringsproceduren, indtil der foreligger tilstrækkelige oplysninger om ovennævnte spørgsmål fra den italienske regering samt med det formål at beskytte de 430 arbejdstageres stillinger?

⁽¹⁾ EFT C 348 af 3.12.1999, s. 126.

⁽²⁾ EFT L 225 af 12.8.1998, s. 16.

⁽³⁾ EFT L 61 af 5.3.1977, s. 26.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(6. oktober 1999)

Som nævnt i Kommissionens svar på det ærede medlems tidligere forespørgsel E-742/99 besluttede Kommissionen den 28. oktober 1998 at indlede proceduren efter EF-traktatens artikel 88 (tidligere artikel 93), stk. 2, med hensyn til Italiens støtte til virksomheden Poligrafico og dens datterselskaber.

Den italienske regering fremsatte sine bemærkninger den 1. februar 1999 og sendte efter anmodning fra Kommissionen yderligere oplysninger den 26. marts og den 27. maj 1999. Kommissionen har dog hidtil ikke modtaget nogen omstruktureringsplan for Poligrafico eller Cartiere Milani. Hvis virksomhedens omstruktureringsplan skulle indebære kollektive afskedigelser, der falder ind under Rådets direktiv 98/59/EF af 20. juli 1998 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger vedrørende kollektive afskedigelser, vil de nationale gennemførelsesbestemmelser finde anvendelse, som Kommissionen også anførte i sit foregående svar.

På grundlag af de foreliggende oplysninger mener Kommissionen, at Poligrafico og nogle af dens datterselskaber modtog statsstøtte som omhandlet i EF-traktatens artikel 87 (tidligere artikel 92). Som led i den igangværende undersøgelsesprocedure vil Kommissionen derfor undersøge, om støtten er forenelig med fællesmarkedet i henhold til EF-traktatens artikel 87, stk. 2 og 3.

Den italienske beslutning om at omstrukturere og privatisere Cartiere Milani (som Kommissionen dog ikke har nogen oplysninger om) indgår i medlemsstatens industripolitik, hvor Kommissionen ikke har nogen kompetence. Kommissionen vil eventuelt vurdere omstruktureringsplanen som led i den igangværende undersøgelsesprocedure for at fastslå, om støtten til Poligrafico og dens datterselskaber er forenelig med fællesmarkedet i henhold til EF-traktatens artikel 87, stk. 3, litra c).

(2000/C 27 E/131)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1520/99

af Roberta Angelilli (NI) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Placering af en losseplads i Aspio (Ancona)

Ancona kommune har til hensigt at etablere en losseplads i nærheden af Aspio beregnet til bortskaffelse af kommunalt affald. I Italien blev direktiv 91/159/EØF⁽¹⁾ og 91/689/EØF⁽²⁾ gennemført via den såkaldte Ronchi-forordning, hvorefter vedtagelse af yderligere gennemførelsesbestemmelser vedrørende særlige forhold overlades til regionerne.

Imidlertid har regionen Marche (hvor Ancona ligger) endnu ikke vedtaget en sådan gennemførelsesbestemmelse, hvilket betyder, at Ronchi-forordningen ikke kan anvendes. Lossepladsen i Aspio skal placeres i umiddelbar nærhed af Rocca di Belignano, et vigtigt historisk monument, der står under beskyttelse af Soprintendenza per i Beni Culturali e delle Terma (departementet med ansvar for beskyttelse af kulturarven og termerne).

Det står derfor klart, at en sådan losseplads ville være i direkte modstrid med bestemmelserne i de ovennævnte direktiver samt Ronchi-forordningen, som kræver, at der gennemføres en miljøindvirkningsvurdering, og at det kun skyldes forsinkelser og passivitet fra regionen Marches side og ligegyldighed og forsømmelighed fra Ancona kommunes side, at projektet kan gennemføres:

1. Udgør den manglende vedtagelse af en gennemførelseslov i regionen Marche ikke en overtrædelse af ovennævnte direktiver?
2. Hvis et sådant projekt skal gennemføres, bør lokalbefolkningen i området ikke inddrages og godkende projektet?
3. Bør placeringen af en losseplads i et område med vigtige kulturelle monumenter ikke fordømmes, da det kan skade disse mindesmærker alvorligt og forringe nydelsen deraf?

4. Bør Kommissionen ikke opfordre regionen Marche til at vedtage gennemførelsesloven som en presserende nødvendighed og opfordre Ancona kommune til at opgive et projekt, som kan skade den fælles kulturarv?
5. Kan Kommissionen udtale sig generelt om spørgsmålet?

(¹) EFT L 78 af 26.3.1991, s. 32.

(²) EFT L 377 af 31.12.1991, s. 20.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(8. oktober 1999)

Gennemførelsen af det såkaldte »Decreto Ronchi« (den italienske retsakt, der omsætter Fællesskabets direktiver om affald) er ikke uddelegeret til de enkelte regioner, og regionen Marche skal derfor ikke selv føre dette ud i livet for at opfylde bestemmelserne i Rådets direktiv 75/442/EØF om affald, som ændret ved Rådets direktiv 91/156/EØF af 18. marts 1991, samt Rådets direktiv 91/689/EØF af 12. december 1991 om farligt affald. Kommissionen har for nylig besluttet sig for at indbringe spørgsmålet om Italiens manglende opfyldelse af sine forpligtelser til at vedtage affaldshåndteringsplaner i henhold til Rådets direktiver, hhv. 75/442/EØF om affald, som ændret ved 91/156/EØF, 91/689/EØF om farligt affald, samt 94/62/EF af 20. december 1994 (¹) om emballage og emballageaffald, for Domstolen. Kommissionen er desuden altid rede til at behandle konkrete og detaljerede klage over manglende opfyldelse af forpligtelsen til at vedtage affaldshåndteringsplaner som foreskrevet i fællesskabslovgivningen om affald.

Det projekt, det ærede medlem omtaler, synes at høre til de klasser, der er opført i bilag II til Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet (²), både før og efter ændringerne ved Rådets direktiv 97/11/EC (³). I henhold til direktiv 85/337/EØF skal projekter henhørende under bilag II underkastes en vurdering af virkningerne på miljøet (VVM), når medlemsstaterne er af den opfattelse, at det er påkrævet som følge af projekternes særlige karakteristika. Bestemmelserne i Rådets direktiv 85/337/EØF forud for ændringerne gælder fortsat i forbindelse med projekterne, når anmodningerne om udviklingsgodkendelse er indgivet inden den 14. marts 1999. I henhold til Rådets direktiv 97/11/EF er det medlemsstaterne selv, som i forbindelse med sager henhørende under bilag II afgør — enten ved undersøgelse sag for sag heraf eller ved hjælp af tærskler eller kriterier, som fastsættes af den pågældende medlemsstat — om et projekt skal gøres til genstand for en vurdering i henhold til direktivets artikel 5-10. Artikel 6, stk. 2, i det ændrede direktiv lyder som følger: Medlemsstaterne sørger for, at enhver anmodning om tilladelse såvel som de oplysninger, der er indhentet i henhold til artikel 5, stilles til rådighed for offentligheden så betids, at de berørte dele af offentligheden får lejlighed til at udtale sig, inden der gives tilladelse til projektet.

Artikel 8 lyder som følger: Der skal tages hensyn til de i henhold til artikel 5, 6 og 7 foretagne høringer og indhentede oplysninger i forbindelse med tilladelsesprocedurer. I direktivets bilag III er landskaber af historisk, kulturel eller arkæologisk betydning opregnet som ét af kriterierne til bestemmelse af — enten ved en undersøgelse sag for sag eller ved tærskler eller kriterier, som fastsættes af den enkelte medlemsstat — om et projekt skal gøres til genstand for en vurdering i henhold til direktivets artikel 5-10.

Da Kommissionen ikke kender noget til den situation, det ærede medlem har redegjort for, vil den tage skridt til at indhente nærmere oplysninger herom og sikre en behørig overholdelse af fællesskabslovgivningen.

(¹) EFT L 365 af 31.12.1994.

(²) EFT L 175 af 5.7.1985.

(³) EFT L 73 af 14.3.1997.

(2000/C 27 E/132)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1521/99 af Ursula Stenzel (PPE-DE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Misbrug af EU-støtte til lærlinge

I forbindelse med kampagnen for lærepladser i Østrig har den såkaldte »Euroteam-gruppe« også fået tildelt EU-støtte fra Den Europæiske Socialfond. Denne gruppe er kommet i miskredit på grund af dårlig forvaltning og favorisering.

Kan Kommissionen i denne forbindelse oplyse:

1. hvilket beløb Euroteam-gruppen har fået tildelt i støtte fra Den Europæiske Socialfond, og
2. om Kommissionen har ført kontrol med anvendelsen af denne støtte?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(4. oktober 1999)

Kommissionen råder ikke over informationer om tildeling af midler fra Den Europæiske Socialfond (ESF) til bestemte modtagere. Udvælgelse af modtagere og finansiering af projekter henhører under de nationale myndigheders kompetence. I dette tilfælde drejer det sig om Forbundsministeriet for beskæftigelse, sundhed og sociale anliggender og Arbejdsmarkedstjenesten i Østrig.

De østrigske myndigheder har ikke på grundlag af Kommissionens forordning nr. 1681/94 af 11. juli 1994 om uregelmæssigheder og tilbagebetaling af beløb, der uberettiget er udbetalt inden for rammerne af finansieringen af strukturpolitikkerne, samt om oprettelse af et informationssystem på dette område⁽¹⁾, oversendt nogen meddelelse til Kommissionen.

Kommissionen har dog inden for rammerne af partnerskabet henvendt sig til de østrigske myndigheder for at høre om sagens videre forløb.

⁽¹⁾ EFT L 178 af 12.7.1994.

(2000/C 27 E/133)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1524/99 af Luis Berenguer Fuster (PSE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Statsstøtte fra den spanske regering til elvirksomheder

I henhold til sjette overgangsbestemmelse i den spanske lov 54/1997 for elsektoren, som affattet i artikel 107 i lov 50/1998 om skattemæssige, administrative og sociale foranstaltninger, skal der til de spanske elvirksomheder udbetales et beløb på 1.300.000 millioner pesetas til dækning af omkostningerne ved overgangen til fri konkurrence. Denne bestemmelse har Europa-Kommissionen i princippet anset for ulovlig statsstøtte og har derfor indledt procedure mod Spanien.

Støtteforanstaltningen kan efter bestemmelserne i traktatens artikel 88, stk. 3, ikke gennemføres, men på trods heraf er afregningsprisen til de spanske forbrugere blevet forhøjet med 4,5% til dækning af omkostningerne ved overgangen til fri konkurrence, og de spanske elvirksomheder har i dag allerede modtaget over 45.000 millioner pesetas, som vil skulle tilbagebetales, såfremt Kommissionens beslutning går den spanske regering imod.

Rådets forordning (EF) 659/1999⁽¹⁾ fastsætter, at Kommissionen, såfremt den kommer i besiddelse af oplysninger om påstået ulovlig støtte, omgående undersøger oplysningerne, hvorefter den efter bestemmelserne i artikel 11 kan vedtage et påbud om indstilling af støtten.

Agter Europa-Kommissionen på den baggrund at vedtage et påbud om indstilling af den spanske regerings støtte til elvirksomhederne?

⁽¹⁾ EFT L 83 af 27.3.1999, s. 1.

Svar afgivet af Mario Monti på Kommissionens vegne

(5. oktober 1999)

Kommissionen er i færd med at undersøge de oplysninger, de spanske myndigheder har fremlagt om overgangsbestemmelsen i den spanske lov 54/1997 for elsektoren.

De spanske myndigheder fremfører i denne forbindelse, at ordningen med overgangsbestemmelser ikke indeholder elementer, der kan betragtes som statsstøtte i henhold til EF-traktatens artikel 87 (tidligere artikel 92).

Selv om sagen af administrative årsager er registreret som ikke-anmeldt støtte, er de spanske myndigheder blevet underrettet om, at denne registrering ikke på forhånd stempler foranstaltningerne som statsstøtte eller som uforenelige med EF-traktaten.

På grund af de manglende rammer for behandling af statsstøtte på dette område, sagens kompleksitet og de løbende kontakter med de spanske myndigheder, har Kommissionen ikke på nuværende tidspunkt til hensigt at udnytte den bemyndigelse, den har i medfør af artikel 11, stk. 1, i Rådets forordning nr. 659 af 22. marts 1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93, til at påbyde, at udbetalingen af støtten indstilles.

(2000/C 27 E/134)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1525/99

af Luis Berenguer Fuster (PSE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Eventuelle vanskeligheder for nye virksomheders adgang til det spanske elkraftmarked

Det spanske parlaments beslutning om at ændre indholdet af sjette overgangsbestemmelse i lov 54/1997 om elsektoren, vedtaget ved lov 50/1998, og at kvantificere de spanske elvirksomheders omkostninger ved overgangen til fri konkurrence gennem en forhøjelse på 4,5 % af forbrugstaksterne, giver de virksomheder, der er på markedet i dag ekstra indtægter på over en milliard pesetas.

Denne foranstaltning, som ikke står i forhold til udviklingen på markedet eller de reelle omkostninger, kan betyde konkurrencefordele for elvirksomhederne — og meget store ulemper for de spanske forbrugere — samt øget hindring for adgang til elkraftmarkedet.

Mener Kommissionen, at denne kvantificering af omkostningerne ved overgangen til fri konkurrence til fordel for de spanske virksomheder kan vanskeliggøre nye virksomheders adgang til det spanske elkraftmarked?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(11. oktober 1999)

Forhøjelsen på 4,5 % af de spanske elektricitetstakster, der har til formål at dække betalinger i forbindelse med kontoen »omkostninger ved overgangen til fri konkurrence (CTC)«, skal ses i sammenhæng med Kommissionens samlede undersøgelse af det spanske system for tabte investeringer i henhold til reglerne for statsstøtte.

Spørgsmålet om, hvorvidt indførelsen af afgiften på 4,5 % er en ekstra indtægt i forbindelse med de overordnede CTC-betalinger, og spørgsmålet om, hvorvidt kvantificeringen af CTC for spanske virksomheder kan hindre nye virksomheders adgang til det spanske elkraftmarked, tages op i undersøgelsen af reglerne for statsstøtte.

Kommissionens undersøgelse af ordningen fortsætter, men indtil der er truffet en endelig afgørelse, er det ikke muligt at kommentere specifikke detaljer i CTC-systemet.

(2000/C 27 E/135)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1526/99

af María Sornosa Martínez (PSE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Miljøkatastrofen i Marjal de Pego-Oliva

Gennem hele den foregående valgperiode har jeg klaget over ødelæggelsen af miljøet i Marjal og i Parque de Pego-Oliva i Valencia, der er et af de vigtigste vådområder i Spanien, og som nu er ved at blive tørlagt

til landbrugsformål. I en række forespørgsler, E-0349/99 ⁽¹⁾, E-3006/98 ⁽²⁾, E-3831/97 ⁽³⁾, E-2834/97 ⁽⁴⁾, E-1387/96 ⁽⁵⁾, har jeg redegjort over for Kommissionen for ødelæggelserne i området, hvor skaderne på miljøet allerede ansættes til over 1.500 millioner pesetas. Særligt alarmerende er halveringen af de fuglearter, der yngler i Marjal, fiskedøden på grund af pumpeanlæggene, udledningen af pesticider fra landbruget, kvæget, der dør af at drikke forurenede vand, ophobningen af affald fra nødtørftigt opførte landbobebbyggelser, det faldende grundvandsspejl og den deraf følgende tørlægning af vådområderne samt den ødelæggelse af de landskabelige værdier, som sker ved dyrkningen af helt andre afgrøder end de oprindelige. Marjal de Pego-Oliva er medtaget på den liste over beskyttelsesværdige vådområder, som er udarbejdet af miljøforvaltningen i den autonome region Valencia, og desuden klassificeret som særligt beskyttet område for fugle (direktiv 79/409/EØF). Området modtager samtidig støtte fra Life-programmet.

På baggrund af den lange række klager foretog Kommissionen en undersøgelse på stedet og fandt situationen i Marjal foruroligende. Den overlod det imidlertid til de spanske myndigheder at løse problemet og genoprette miljøet i området. Efter fire år er situationen stadig den samme. Ødelæggelserne fortsætter, mens myndighederne forholder sig passive og undlader at straffe denne alvorlige overtrædelse af miljølovgivningen, samtidig med at de tillader videreførelsen af dræningsarbejdet.

Den seneste tids begivenheder har medført en yderligere forringelse af miljøsituationen. Vandingslavet har lukket Enmig-kanalen og afvandet Els Lluent, hvortil der kun var adgang i båd, og som i dag ligger hen som en enorm mudderpøl. Vandingslavet har desuden anlagt en dræningskanal på omkring 200 m midt i naturparken og bygget en dæmning for at dræne hele det område, der hører til bebyggelsen Pego.

Kommissionen var i februar 1998 inde på muligheden af at stille medfinansieringen fra Life-Natur i bero og indlede overtrædelsesprocedure mod Spanien. Mener Kommissionen på den baggrund ikke, at det er nødvendigt, at Kommissionen stiller støtten fra Life-programmet i bero, indtil de kompetente myndigheder standser og afhjælper denne miljøkatastrofe?

Er Kommissionen indstillet på at indbringe Spanien for Domstolen for overtrædelse af EU's miljølovgivning?

Kan Kommissionen udtale sig om et spørgsmål, som forblev ubesvaret i den foregående valgperiode, nemlig oprettelsen af et organ for hurtig miljømæssig indgriben på europæisk plan, som kan gribe hurtigt ind mod ødelæggelse af truede naturområder uden hensyn til langsommelige retslige og administrative procedurer?

⁽¹⁾ EFT C 341 af 29.11.1999.

⁽²⁾ EFT C 142 af 21.5.1999, s. 68.

⁽³⁾ EFT C 187 af 16.6.1998, s. 64.

⁽⁴⁾ EFT C 134 af 30.4.1998, s. 23.

⁽⁵⁾ EFT C 356 af 25.11.1996, s. 33.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(15. oktober 1999)

Kommissionen vil gerne henvise det ærede medlem til dens svar på hendes skriftlige forespørgsler E-349/99 ⁽¹⁾ og E-3006/98 ⁽²⁾.

Kommissionen mener ikke, at en midlertidig udsættelse af LIFE-finansieringen vil kunne bidrage til at løse det pågældende problem, det kan tværtimod snarere være til hinder for myndighedernes indsats med henblik på at beskytte det pågældende område, eftersom problemet består i den private ejendomsret til den pågældende jord, mens man ved finansiering over LIFE opererer med offentlighedens erhvervelse af jorden med henblik på at sikre fuld beskyttelse af området.

Derimod er det rigtigt, som det ærede medlem har forklaret i sin skriftlige forespørgsel, at de foranstaltninger, de spanske myndigheder har truffet, tilsyneladende ikke har været nok til at sikre en tilfredsstillende beskyttelse af lokaliteten. Kommissionen har derfor indledt en ny efterforskning, som omfatter alle de spørgsmål, det ærede medlem har fremført, herunder forringelsen og forureningen af lokaliteten. Hvis der konstateres en overtrædelse af lovgivningen, iværksættes der overtrædelsesprocedurer i henhold til artikel 226 (fhv. artikel 169) i EF-traktaten. Kommissionen vil holde det ærede medlem løbende orienteret om resultaterne af denne efterforskning.

Kommissionen har indtil nu ikke overvejet at oprette en hurtigt- arbejdende særlig interventionsinstans i miljøsager. Dog var der i Kommissionens meddelelse om gennemførelse af Fællesskabets miljø-lovgivning fra oktober 1996 ⁽¹⁾ anført en række forskellige mekanismer med henblik på at skabe endnu mere effektiv gennemførelse, herunder for eksempel retningslinjer vedrørende minimums-kriterier for miljøinspektioner (Europa-Parlamentet afgav sin udtalelse herom den 16. september 1999 i forbindelse med et forslag til Europa-Parlamentets og Rådets henstilling om tilvejebringelse af minimumskriterier for miljøinspektioner i medlemsstaterne ⁽⁴⁾) samt oprettelse af særlige klageinstanser på medlemsstatsniveau samt bedre adgang til domstolene i forbindelse med miljøsager. Dette spørgsmål drøftes nu i en større sammenhæng, nemlig i forbindelse med ratifikationen af Århus-konventionen.

(1) EFT C 341 af 29.11.1999.

(2) EFT C 142 af 21.5.1999.

(3) KOM(96) 500 endelig udg.

(4) KOM(98) 772.

(2000/C 27 E/136)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1527/99

af Stephen Hughes (PSE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Somalifolkets stilling i Somalia

Hvad foretager Kommissionen sig for at fremme kreative løsninger på problemet, som kan:

1. muliggøre en nominel integrering af Somalia i AVS-landegruppen, med en bestemmelse om formel tiltrædelse, hvis der kommer en anerkendt regering, og
2. muliggøre kanalisering af EUF-midler til somalifolket, selv om der ikke findes en anerkendt regering?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af João de Deus Pinheiro

(6. september 1999)

For at sikre, at Somalia kan blive formelt optaget i gruppen af stater i Afrika, Vestindien og Stillehavet (AVS-staterne), blev der indføjet en særlig artikel (364a) for Somalia i den sidste Lomé-konvention, som gav Somalia mulighed for at tilslutte sig konventionen efter anmodning fra en eventuel ny regering og efter Ministerrådets afgørelse.

Da der ikke var indsat en anerkendt regering, blev restbeløbene (47 mio. EUR) fra den 5. og 6. Europæiske Udviklingsfond (EUF) slået sammen og anvendt til det andet rehabiliteringsprogram for Somalia. Da disse midler nu er taget i anvendelse, er der blevet anmodet om en forhøjelse af loftet på 15 % (7 mio. EUR) til fortsat støtte. Alle projekterne gennemføres af ngo'er og organisationer under FN. Kommissionen forvalter endvidere samfinansiering af foranstaltninger med Italien og administrerer humanitær bistand.

(2000/C 27 E/137)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1528/99

af Monica Frassoni (Verts/ALE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Lossepladsen ved Dos Aguas, Valencia (Spanien)

I september 1998 blev der åbnet en losseplads ved Dos Aguas, en lokalitet i Valencia beliggende i

nærheden af floden Jucar. Lossepladsen ligger i en naturlig kløft med en hældning på 35 % knap 400 m fra floden uden nogen mur til at dæmme op for affaldet og med områder med gennemtrængelig jord, samtidig med at der uforholdsmæssigt losses i tonsvis af ikke-komprimeret og undertiden helt ubehandlet affald, selv om det er fastsat i kontrakten om affaldshåndteringen, at der udelukkende må deponeres affald, der er komprimeret i kugler. Ifølge to rapporter fra Universidad Politécnică i Valencia er der meget alvorlig risiko for forurening af de vandressourcer, som Valencia også benytter til drikkevand, på grund af den uheldige beliggenhed, som lossepladsens ledelse har valgt, og som både de lokale og de regionale myndigheder har godkendt. Den Hydrografiske Sammenslutning i Jucar kræver desuden, at perkolatet oplagres inden for lossepladsens område i strid med erklæringen om miljøvirkninger fra 26. september 1997, hvilket medfører øgede risici for forurening. I sit svar på en skriftlig forespørgsel fra Europa-Parlamentet ⁽¹⁾ anførte Kommissionen, at den ville rette henvendelse til de spanske myndigheder og bede dem om nærmere oplysninger for at sikre sig, at direktiv 91/156/EØF ⁽²⁾ om affald samt direktiv 85/337/EØF ⁽³⁾ om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet var blevet korrekt anvendt. Ifølge Plataforma Cívica Riu Xuquer er erklæringen om miljøvirkninger skrevet i åbenlys ond tro, idet den ikke kommer ind på den nære beliggenhed i forhold til Jucar-floden og nationalparken Caza de la Muela de Cortes eller eksistensen af mindst otte vigtige kilder i nærheden. Der henvises til en rapport fra Det Spanske Minegeologiske Institut, der ikke foreligger som sådan. Den har udeladt de fleste af de forskriftsmæssige rapporter fra den regionale miljøforvaltnings afdeling for fysisk planlægning, og den bygger på undersøgelser foretaget af en ikke-specialiseret virksomhed og i forkerte områder. Det nye direktiv om deponering af affald 1999/31/EF ⁽⁴⁾ fastsætter, at de eksisterende lossepladser tilpasses de nye vilkår.

Påtænker Kommissionen på baggrund af den store risiko for forurening af vandressourcerne til såvel vanding som drikkevand at undersøge de påklagede forhold? Hvad har Kommissionen foretaget sig over for de spanske myndigheder for at sikre overholdelse af direktiv 91/156/EØF og 97/11/EF ⁽⁵⁾? Påtænker Kommissionen i dette tilfælde at undersøge proceduren for vurderingen af miljøvirkningerne? Hvilke foranstaltninger påtænker Kommissionen at træffe for at sikre, at lossepladsen tilpasses kravene i artikel 14 i direktiv 1999/31/EF?

⁽¹⁾ Indgivet af Gonzáles Álvarez og Marset Campos (E-1261/98), EFT C 402 af 22.12.1998, s. 103.

⁽²⁾ EFT L 78 af 26.3.1991, s. 32.

⁽³⁾ EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40.

⁽⁴⁾ EFT L 182 af 16.7.1999, s. 1.

⁽⁵⁾ EFT L 73 af 14.3.1997, s. 5.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard

(15. september 1999)

Kommissionen kender intet til de oplysninger, det ærede medlem har bragt på bane, om driftsbetingelserne for den offentlige losseplads ved Dos Aguas i Valencia.

Kommissionen vil optage de nødvendige kontakter for at indhente nærmere oplysninger og for at sikre sig, at de pågældende direktiverne på dette område overholdes.

(2000/C 27 E/138)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1529/99

af María Sornosa Martínez (PSE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Bebyggelse af naturområdet ved golfbanen i Manises, Valencia (Spanien)

Ifølge en rapport om fauna og vegetation ved golfbanen i Manises, som netop er udarbejdet af ornitologforeningen i Valencia er denne golfbane på grund af sin skovbevoksning et levende eksempel på et beskyttelsesværdigt naturområde. Med sine næsten 7.000 træer, buske og jord, som holdes fugtig på grund af vandingen af plænen, giver den ly og føde til mange fuglearter og andre dyr.

Den spanske regering har besluttet at lukke golfbanen i Manises den 31. juli 1999 sammen med alle de installationer, som tilhører den flybase, der er beliggende i området. Grundene er blevet overdraget til

selskabet AENA, som agter at bebygge dem i forbindelse med en udvidelse af den nuværende lufthavns fragtterminalområde. I den forbindelse skal AENA fælde et stort antal fyrretræer, som er over 50 år gamle. Det selskab, som forvalter lufthavnen i Manises, kunne udmærket bevare naturområdet ved golfbanen ved at udvide fragtterminalen på de arealer, som er beliggende ved siden af hovedvej A3 på den anden side af landingsbanerne.

Golfbanen i Manises er et område af stor miljømæssig værdi, et virkeligt åndehul, som over 500 familier nyder godt af. Det er en naturpark på over 500.000 m² med frodige, århundredegamle fyrretræer, johannesbrødtræer, mandeltræer, figentræer, cypresser, jerntræer og en lang række andre træsorter, i alt over 7.000 træer. I området findes der desuden over 84 fuglearter (kohejre, spurvehøg, almindelig og rødhalset natravns osv.) samt et stort antal egern, vilde harer og alle mulige andre dyr og insekter, der er fredede og klassificeret som værende af særlig interesse.

Kan Kommissionen på denne baggrund rette henvendelse til de spanske myndigheder om at bevare naturområdet ved golfbanen i Manises og de fuglearter, der lever der?

Har Kommissionen kendskab til bilaget i ovenfor nævnte rapport fra ornitologforeningen i Valencia, som indeholder en fortegnelse over de truede fuglearter?

Kan Kommissionen ved henvendelse til de spanske myndigheder opklare, om der er sket overtrædelse af EF-bestemmelserne om beskyttelse af fugle, jf. bilaget til direktivet om beskyttelse af vilde fugle (79/409/EØF), hvori der findes en liste over beskyttede arter, sammenholdt med bestemmelserne i direktivet om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard

(15. september 1999)

Kommissionen kender intet til de forhold, det ærede medlem her har fremført. Den vil optage de nødvendige kontakter for at få alle de fornødne oplysninger og for at sikre sig, at direktiverne på dette område overholdes.

Kommissionen kender intet til rapporten om dyre- og plantelivet i forbindelse med golfbanen i Manises. Den vil være interesseret i at modtage en kopi heraf.

Kommissionen har kunnet fastslå, at det pågældende område ikke er blevet fredet som et særligt beskyttet fugleområde i medfør af artikel 4 i Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle⁽¹⁾. Det er heller ikke opført i oversigten over de vigtigste fugleområder i Europa. Ej heller har de spanske myndigheder i medfør af artikel 4 i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter⁽²⁾ foreslået området fredet som lokalitet af fællesskabsbetydning, der kan integreres i Natura 2000-nettet. På grundlag af de informationer, Kommissionen råder over, kan det ikke konkluderes, at de ovenfor anførte direktiver er blevet overtrådt i det foreliggende tilfælde.

⁽¹⁾ EFT L 103 af 25.4.1979.

⁽²⁾ EFT L 206 af 22.7.1992.

(2000/C 27 E/139)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1530/99

af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Fremme af eksport af skifer fra Fællesskabet

I sit svar på mine forespørgsler E-4009/97 og E-4011/97⁽¹⁾ meddelte Kommissionen mig, at den havde iværksat et nyt initiativ — en strategi til sikring af markedsadgang — som havde til formål at fastlægge og fjerne hindringer for Fællesskabets eksport. I lighed med alle andre økonomiske sektorer var skiferindustrien blevet opfordret til at deltage aktivt i fastlæggelsen af eksisterende hindringer for den internationale

samhandel. Kommissionen tilføjede, at den i samråd med medlemsstaterne ville vedtage alle sådanne foranstaltninger, som var nødvendige og hensigtsmæssige for at løse de påpegede problemer.

Kan Kommissionen oplyse, hvorledes den har fremmet skifersektorens deltagelse i denne strategi til sikring af markedsadgang, og om der har været en reel deltagelse af skiferindustrien?

Kan Kommissionen oplyse, hvilke problemer der findes for skiferindustriens markedsadgang, og hvilke foranstaltninger der er truffet for at løse disse problemer?

(¹) EFT C 196 af 22.6.1998, s. 56.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pascal Lamy

(4. oktober 1999)

Strategien til sikring af markedsadgang har til formål at fastslå og fjerne hindringer for Fællesskabets eksport. Den europæiske industrisektor er i lighed med medlemsstaternes myndigheder blevet anmodet om at gøre opmærksom på enhver hindring, som kunne begrænse eller hindre mulighederne for eksport til tredjelande. På denne måde vil enhver hindring, som de europæiske myndigheder får kendskab til, systematisk blive analyseret af Kommissionen. Hvis tilfældet viser sig at være begrundet, bliver den pågældende hindring registreret i databasen over markedsadgang på internetadressen <http://mkaccdb.eu.int>. Kommissionen vil derefter i samarbejde med medlemsstaterne nøje undersøge den pågældende hindring og i givet fald udarbejde en egnet strategi til at få den handelspartner, der er årsag hertil, til at fjerne hindringen

Hvad særligt angår skiferindustrien, er Kommissionen af denne industrisektor hidtil ikke blevet informeret om særlige problemer i forbindelse med markedsadgangen, der berettiger registrering i den nævnte database. Derfor er der for denne sektor endnu ikke truffet særlige foranstaltninger, ud over de fællesskabsaktioner, som har til formål at fjerne de horisontale handelshindringer, hvis virkning ikke er begrænset til en bestemt industrisektor.

(2000/C 27 E/140)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1531/99

af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Finansiering af forberedelserne til projekt europæiske kulturbyer i år 2000

For at fejre det kommende årtusindskifte har EU vedtaget, at der i år 2000 for første gang skal gennemføres et fælles projekt for ni europæiske kulturbyer (Avignon, Krakov, Reykjavik, Santiago de Compostela, Helsinki, Bergen, Bologna, Bruxelles og Prag), som på denne måde kæder fem europæiske byer i fem forskellige medlemsstater og fire europæiske byer i fire ikke-medlemsstater sammen i et fælles kulturprojekt uden fortilfælde i Europa, idet det repræsenterer tre byer fra Nordeuropa, tre fra Central-europa og tre fra Sydeuropa. Det er klart, at et så vigtigt og ambitiøst projekt kræver en særlig støtte og en passende finansiering, hvis bestræbelserne på at synliggøre det som et fælles kulturprojekt for hele Europa og knytte de bånd, som kan og bør skabes derved, skal krones med held.

I sit svar på min tidligere forespørgsel E-0420/99 (¹) anførte Kommissionen, at der »i 1999 ydes støtte til forsøgsprojekter med sigte på rammeprogrammet via budgetpost B3-2005 i overensstemmelse med den interinstitutionelle aftale af 13. oktober 1998 om retsgrundlaget for og gennemførelsen af budgettet«.

Kan Kommissionen oplyse, hvilke typer forsøgsprojekter og konkrete projekter, der er finansieret indtil nu, og hvilke der vil blive finansieret fremover inden for de to anførte rammer?

Kan Kommissionen oplyse om størrelsen af de respektive støttebeløb?

(¹) EFT C 348 af 3.12.1999, s. 67.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(4. oktober 1999)

Kommissionen indkaldte den 10. juni 1999⁽¹⁾ ansøgninger til »forsøgsprojekter med sigte på rammeprogrammet på kulturområdet«, hvortil der kan ydes støtte fra budgetkonto B3-2005. Fristen for indsendelse af ansøgninger var den 30. juli 1999, og Kommissionen er i øjeblikket ved at gennemgå de indkomne ansøgninger.

De ansøgninger, der opfylder de formelle kriterier, der blev offentliggjort i indkaldelsen af ansøgninger, vil derefter blive forelagt en gruppe af uafhængige eksperter på kulturområdet. Disse eksperter, som udvælges fra lister forelagt af alle medlemsstaterne, anmodes om at afgive en vurdering af de støtteberettigede projekters kulturelle værdi. De uafhængige eksperters møde skal finde sted midt i oktober 1999, og Kommissionen vil under hensyntagen til eksperternes rådgivning kort efter udsende en pressemeddelelse om, hvilke projekter der vil modtage støtte.

⁽¹⁾ EFT C 163 af 10.6.1999.

(2000/C 27 E/141)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1532/99

af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Finansiering af forberedelserne til projekt europæiske kulturbyer i år 2000

For at fejre det kommende årtusindskifte har EU vedtaget, at der i år 2000 for første gang skal gennemføres et fælles projekt for ni europæiske kulturbyer (Avignon, Krakov, Reykjavik, Santiago de Compostela, Helsinki, Bergen, Bologna, Bruxelles og Prag), som på denne måde kæder fem europæiske byer i fem forskellige medlemsstater og fire europæiske byer i fire ikke-medlemsstater sammen i et fælles kulturprojekt uden fortilfælde i Europa, idet det repræsenterer tre byer fra Nordeuropa, tre fra Central-europa og tre fra Sydeuropa. Det er klart, at et så vigtigt og ambitiøst projekt kræver en særlig støtte og en passende finansiering, hvis bestræbelserne på at synliggøre det som et fælles kulturprojekt for hele Europa og knytte de bånd, som kan og bør skabes derved, skal krones med held.

I sit svar på min tidligere forespørgsel E-0420/99⁽¹⁾ anførte Kommissionen, at den via Kalejdoskop-programmet har ydet støtte til det forberedende arbejde, som gennemføres i fællesskab af de ni europæiske kulturbyer på grundlag af konkrete projekter, at denne støtte i 1997 beløb sig til 200.000 ecu og i 1998 til 250.000 ecu, samt at Kalejdoskop-programmet var blevet forlænget med et år til og med 1999, og at Kommissionen i 1999 ville bestræbe sig på om muligt at yde et højere bidrag end i 1998, men at den dog var nødt til at tage hensyn til det begrænsede budget på kulturområdet og til de andre kulturprojekter.

Kan Kommissionen på baggrund af dette tvetydige svar på min forespørgsel E-0420/99 konkretisere, hvilken støtte den nøjagtigt påregner at yde i 1999 til den vigtige og bekostelige forberedende indsats i forbindelse med dette ambitiøse europæiske projekt, netop i dette sidste år før denne vigtige begivenhed i år 2.000.

Kan Kommissionen ligeledes oplyse om den samlede budgetterede støtte og om, hvilke budgetposter den påregner at anvende til finansieringen af denne vigtige begivenhed på budgettet for år 2000?

⁽¹⁾ EFT C 348 af 3.12.1999, s. 67.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(4. oktober 1999)

Ud over de 200 000 EUR og 250 000 EUR, der er ydet i støtte henholdsvis i 1997 og 1998 til de ni europæiske kulturbyer i år 2000, vil Kommissionen i 1999 yde 350 000 EUR i støtte til de ni byer. Dette sker på trods af, at det generelle budget for 1999 for Kaleidoskop-programmet er uændret i forhold til

budgettet for 1998. Førnævnte støtte, der vil blive givet inden for rammerne af Kaleidoskop-programmet, skal bidrage til det forberedende arbejde, som de ni byer udfører, inden de i fællesskab er værter for det europæiske kulturbyarrangement næste år.

Hvad angår omfanget af den støtte, der gives til de ni europæiske kulturbyer i år 2000, er det planlagt, at denne støtte vil blive givet inden for rammerne af det forestående første rammeprogram for kulturstøtte. Kommissionens forslag til et sådant rammeprogram er endnu ikke blevet godkendt af alle fællesskabsinstitutionerne, men man håber, at man vil få denne godkendelse så hurtigt, at man kan give den tilbudte støtte i år 2000. For at give et fingerpeg kan det oplyses, at Kommissionens forslag omtaler støtte for 2,5 mio. EUR til de ni europæiske kulturbyer i år 2000.

(2000/C 27 E/142)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1533/99

af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: En national regerings forskelsbehandling af trossamfund (Jehovas Vidner i Frankrig)

1. Er Kommissionen enig i, at alle trossamfund bør have fuldstændig samme rettigheder og pligter, uagtet om de allerede har bestået i flere århundreder eller først er opstået i løbet af det 19. eller 20. århundrede, og at der mellem dem ikke må skelnes inden for områder som kirkebygninger, information om deres synspunkter, organisering af møder, trossamfundets organisation, opkrævelse af bidrag fra deres medlemmer og pligten til at betale skat til staten?

2. Har Kommissionen kendskab til klager fra Jehovas Vidner om, at deres trossamfund i Frankrig (som har eksisteret siden 1906, 250.000 medlemmer) har mindre rettigheder end i andre af Den Europæiske Unions medlemsstater, og at de i de senere år er blevet sat i en ugunstig position i forhold til den romersk-katolske kirke, som næsten har eksisteret i Frankrig i 2 årtusinder, og at denne tilsidesættelse navnlig giver sig udslag på beskatningsområdet, da erhvervelsen af kirkebygninger, udbredelsen af publikationer og modtagelse af bidrag fra medlemmerne betragtes som gevinst fra en kommerciel organisation, som beskattes med en skatteprocent på 60 %, selvom trossamfundet har været fuldstændig åben omkring sine finanser og sin organisation og dermed mener at kunne bevise det modsatte?

3. Har Kommissionen kendskab til andre eksempler inden for Unionens medlemsstater, hvor relativt unge trossamfund og mindretalskirker diskrimineres over for de kirkesamfund, der har eksisteret siden tidernes morgen?

4. Hvad agter Kommissionen at gøre for at få gennemført, at religionssamfund fremover behandles fuldstændig ens i alle Unionens medlemslande?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Antonio Vitorino

(26. oktober 1999)

1. Unionen respekterer og griber ikke ind i den status, som kirker, religiøse sammenslutninger eller trossamfund i medlemsstaterne har i den nationale lovgivning. Det bekræftes i erklæring 11 i bilaget til Amsterdam-traktaten.

De spørgsmål, som det ærede medlem rejser med hensyn til de religiøse trossamfundes bygninger, information om synspunkter og organisering af møder, falder inden for rammerne af den nationale lovgivning.

Alle medlemsstaterne er parter i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, der blev undertegnet i Rom den 4. november 1950. Artikel 9 i konventionen bestemmer, at »Enhver har ret til at tænke frit, til samvittigheds- og religionsfrihed; denne ret omfatter frihed til at skifte religion eller overbevisning såvel som frihed til enten alene eller sammen med andre, offentligt eller privat at udøve sin religion eller overbevisning gennem gudstjeneste, undervisning, religiøse skikke og overholdelse af rituelle forskrifter«. Der er visse restriktioner, men bortset herfra må medlemsstaterne ikke træffe foranstaltninger, som griber ind i disse rettigheder. Det ser imidlertid ikke ud til, at bestemmelsen indebærer, at staterne er forpligtet til at behandle alle religiøse trossamfund på samme måde.

2. Da der ikke findes nogen lovgivning vedrørende beskatning af donationer, kan medlemsstaterne frit tage stilling til beskatningen heraf under overholdelse af de grundlæggende principper i traktaten.
3. Kommissionen ligger ikke inde med de ønskede oplysninger.
4. Bortset fra ovennævnte bestemmelse i den europæiske konvention er der ikke noget EU-krav om, hvorledes religiøse trossamfund skal behandles i medlemsstaterne. Med forbehold af det ovenfor anførte bestemmer artikel 13 (tidligere artikel 6a) i EF-traktaten, at Rådet inden for rammerne af sine beføjelser i medfør af traktaten og under overholdelse af de nationale bestemmelser på dette område kan træffe de nødvendige foranstaltninger for at bekæmpe forskelsbehandling.

(2000/C 27 E/143)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1535/99

af Reinhold Messner (Verts/ALE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Fornylse af motorvejskoncessionerne i Italien og motorvejsforbindelsen Det Tyrrhenske Hav-Brennerpasset

Den italienske regering agter at forny koncessionen til selskabet Autocisa og Autobrennero vedrørende forvaltningen af ovennævnte motorvej uden at anvende en offentlig udbudsprocedure.

Projektet vedrørende konstruktion af motorvejsstrækningen »Tibre«, som forbinder Autocisa og Autobrennero, er afhængig af disse koncessioner. De to selskaber har erklæret sig villige til at finansiere denne forbindelse til gengæld for en forlængelse af koncessionerne. Projektet forventes at beløbe sig til ca. 1.600 mia. lire, hvoraf Autocisa betaler 800, Autobrennero 600 og Serenissima (motorvejen Milano-Venezia) 200.

De regionale og lokale forvaltninger, der berøres af forbindelsen Tirreno-Brennero, er splittet mellem tilhængere af motorvejsforbindelsen og tilhængere af jernbaneforbindelsen, på trods af at der inden for de sidste år er gjort en indsats for gradvis at overføre godstrafikken via Brennerpasset til jernbanerne.

1. Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at få den italienske regering til at overholde fællesskabsdirektiverne om indgåelse af offentlige tjenesteydelsesaftaler (92/50/EØF⁽¹⁾ af 18.6.1992, 93/36/EØF⁽²⁾ af 14.6.1993, 93/37/EØF⁽³⁾ af 14.6.1993) i forbindelse med forvaltningen af motorvejskoncessionerne, som er direktiver, der skulle sikre samtlige europæiske selskaber mulighed for at deltage i de offentlige udbud vedrørende fornyelsen af disse koncessioner?

2. Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at udvirke, at jernbaneforbindelsen prioriteres højere end motorvejsforbindelsen mellem Brennerpasset og Det Tyrrhenske Hav, således at de europæiske retningslinjer vedrørende den bæredygtige mobilitet og overførsel af godstrafikken fra landevejstransport til jernbanerne overholdes?

⁽¹⁾ EFT L 209 af 24.7.1992, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 199 af 9.8.1993, s. 1.

⁽³⁾ EFT L 199 af 9.8.1993, s. 54.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(16. september 1999)

1. Kommissionen har til hensigt at anmode de italienske myndigheder om alle de oplysninger, der er nødvendige for at kunne vurdere, om tildelingen af en kontrakt om anlæg af motorvejsstrækningen, som det ærede medlem henviser til, er i overensstemmelse med fællesskabslovgivningen om indgåelse af offentlige tjenesteydelsesaftaler. Hvis undersøgelsen af disse oplysninger viser, at de anvendte procedurer ikke er i overensstemmelse med ovennævnte fællesskabslovgivning, kan Kommissionen indlede en overtrædelsesprocedure i henhold til EF-traktatens artikel 226 (tidligere 169).

2. En forbedring af transportsystemets kvalitet, ved at man tager højde for miljømæssige aspekter, er et gennemgående tema inden for alle områder af transportpolitikken, herunder infrastrukturudvikling, åbning af markeder og større samordning i forbindelse med betaling for infrastruktur og samfundsmæssige omkostninger.

Hvad angår de transeuropæiske netværk, har Kommissionen gennem en særlig budgetkonto støttet infrastrukturforbedringer på Brenner-jernbanestrækningen (nye gallerier, styre- og kontrolsystem), på den tyrrenske jernbanestrækning (styre- og kontrolsystem) samt en fordobling af sporkapaciteten på jernbanestrækningen Bologna — Firenze. Disse foranstaltninger skal afhjælpe de kapacitetsproblemer, der eksisterer på disse strækninger, navnlig hvad angår godstrafik. Ifølge de seneste oplysninger er der ikke større kapacitetsproblemer på jernbanestrækningen, der forbinder den tyrrenske linje og det nordøstlige Italien (La Spezia-Parma/Fidenza).

Imidlertid afhænger et transportsystems kvalitet ikke kun af infrastrukturens kvalitet. Jernbanesektoren leverer stadigvæk ikke gode serviceydelser, især inden for godstransport. Åbning af markedet er stadigvæk langt bag efter andre sektorer. Kommissionen har foreslået yderligere lovgivningsmæssige tiltag for at fremskynde det beskedne fremskridt i forbindelse med liberaliseringen. Disse tiltag vil også få en positiv indflydelse på fremme af den kombinerede transport.

Sidst men ikke mindst varierer de metoder, der anvendes til at opkræve betaling for brug af infrastruktur meget fra land til land i EU og fra transportform til transportform. Disse forskelle kan ændre balancen mellem transportformerne. Nærmere bestemt giver den nuværende betaling for transport ikke de rette incitamenter til en varig brug af transportsektoren, da den ikke afspejler de samfundsmæssige omkostninger (forurening, trafikpropper og ulykker), der i dag er transportsektorens største problem. På denne baggrund udarbejdede Kommissionen en hvidbog, »Fair betaling for brug af infrastruktur«⁽¹⁾, der blev offentliggjort i juli 1998. Den indeholder rammer på EU-plan for en trinvis reform af fælles afgiftsbestemmelser og betaling i hele transportsektoren, hvorved nye og mere effektive omkostningsforbundne afgifter skal erstatte eksisterende ineffektive afgifter. Betalingen skal baseres på de samfundsmæssige marginalomkostninger, således at de eksterne udgifter indgår i beregningen.

⁽¹⁾ KOM(98) 466 endelig udg.

(2000/C 27 E/144)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1536/99
af Anna Terrón i Cusí (PSE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Det europæiske informationsnet for racisme og fremmedhad (Raxen)

I april 1997 godkendte Europa-Parlamentet oprettelsen af et europæisk overvågningscenter for racisme og fremmedhad samt etableringen af et europæisk informationsnet for racisme og fremmedhad (Raxen, A4-0110/97)⁽¹⁾. Medlemsstaterne, forskningscentre, fællesskabsinstitutioner osv. skal overdrage oplysninger til både overvågnings- og informationscenteret.

Da der er konstateret en række tilfælde af racisme i Spanien, bedes Kommissionen oplyse, om der er sket indberetninger desangående? Er det muligt at danne sig et billede af omfanget af indberetningerne og samarbejdet mellem medlemsstaterne på det pågældende område? Er der fremsat nye konkrete forslag med henblik på at sætte en stopper for racisme og fremmedhad?

⁽¹⁾ EFT C 132 af 28.4.1997, s. 94.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(21. oktober 1999)

Det Europæiske Observatorium for Racisme og Fremmedhad blev oprettet ved Rådets forordning (EF) 1035/97 af 2. juni 1997⁽¹⁾.

Dets faktiske etablering er sket lidt efter lidt. Europa-Parlamentet, medlemsstaterne og Europa-Rådet udpegede bestyrelsesmedlemmerne i slutningen af 1997, og bestyrelsen trådte sammen for første gang den 20. og 21. januar 1998.

Observatoriets direktør blev udnævnt i maj 1998, og i øjeblikket arbejder der 10 personer i observatoriet.

Observatoriet har indledt det forberedende arbejde med etableringen af Det Europæiske Informationsnet om Racisme og Fremmedhad (RAXEN).

Observatoriet har kendskab til de alvorlige handlinger, der fandt sted i Spanien i juli 1999, og det forsøger at indsamle oplysninger herom.

I spørgsmålet om at bringe racistisk vold til ophør henviser Kommissionen til sine svar på skriftlig forespørgsel E-1411/99 af Carnero González ⁽¹⁾ og 1473/99 af Cerdeira Morterero ⁽²⁾.

⁽¹⁾ EFT L 151 af 10.6.1997.

⁽²⁾ Se side 54.

⁽³⁾ Se side 54.

(2000/C 27 E/145)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1538/99
af Evelyne Gebhardt (PSE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Udbetaling af støttemidler fra Leonardo da Vinci-programmet

Jeg har fået oplyst, at deltagere i Leonardo da Vinci-programmet fra Baden-Württemberg i månedvis forgæves har ventet på at få udbetalt tildelte støttemidler fra Kommissionen.

Hvordan begrundes Kommissionen forsinkelserne i udbetalingen af støttemidler fra Leonardo da Vinci-programmet?

Er der tale om enkeltstående tilfælde, eller ligger problemet i gennemførelsen af Leonardo da Vinci-programmet?

Hvornår agter Kommissionen at udbetale de endnu udestående støttemidler til de pågældende personer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Edith Cresson

(16. september 1999)

Da kontrakten om teknisk bistand til gennemførelsen af Leonardo da Vinci-programmet ikke blev videreført, besluttede Kommissionen at overtage den direkte forvaltning af de opgaver og aktiviteter, som det tidligere kontor for teknisk bistand/Technical Assistance Bureau (TAB) havde ansvar for. Dette blev gennemført for at opfylde de kontrakter, som blev indgået med projektinitiativtagerne for 1995, 1996 og 1997, samt for at indgå kontrakter om den række af projekter, der blev godkendt i 1998 og gennemføre den planlagte indkaldelse af forslag for 1999.

Overtagelsen af TAB's aktiviteter har forårsaget en del forsinkelser i behandlingen af ansøgninger idet det har været nødvendigt med ansættelse af eksternt personale (vikarer og hjælpeansatte), flytning og praktisk omstrukturering af tjenestegrenene.

Indtil videre har evalueringsholdene overtaget evalueringsaktiviteterne i forbindelse med de foreløbige og de endelige rapporter for projekterne fra 1995, 1996 og 1997. Disse evalueringshold behandler først og fremmest mobilitetsprojekterne for ikke at skabe for store forsinkelser hvad angår udbetaling af støtten. Der er indgået kontrakter for næsten alle 1998-projekter: 600 ud af 722 kontrakter er således underskrevet og sendt til initiativtagerne, som ligeledes skal skrive dem under. Der er udbetalt støtte for de 150 kontrakter, der er kommet retur i underskrevet stand.

Hvad angår indkaldelsen af forslag for 1999 har Kommissionen modtaget og evalueret 2172 forslag i maj og juni måned 1999. I ugen fra den 19. til den 23. juli 1999 afsluttede Kommissionen de indledende faser i forbindelse med udarbejdelse af listen over projekter til udvælgelse, som forelægges de deltagende medlemsstater. Listen over projekter fordelt på hver enkelt medlemsstat blev sendt til medlemsstaterne den 30. juli 1999 og er til behandling på de bilaterale møder, som afholdes fra den 6. til den 23. september 1999.

På Internettet kan man finde oplysninger om arbejdet med kontrakter, evaluering og udbetalinger. En informationstjeneste for initiativtagere (service d'information aux promoteurs — SIP), som blev oprettet den 15. juli 1999, gennemfører regelmæssigt informationsaktiviteter for initiativtagere og nationale koordine-

ringsinstanser. Denne informationstjeneste gør det muligt at følge de enkelte projekter og initiativtagerne kan finde disse oplysninger på Europa-serveren <http://europa.eu.int/en/comm/dg22/leonardo.html>). På denne adresse findes der ligeledes en situationsoversigt, der indeholder nøjagtige og opdaterede informationer om projekterne. Derudover sendes en oversigt over situationen for projekterne fra Baden-Württemberg direkte til det ærede medlem og til Parlamentets generalsekretariat.

På baggrund af ovenstående kan man konkludere, at forsinkelserne i udbetalingen af støttemidler til initiativtagerne skyldes særlige omstændigheder. Faktisk har Kommissionen siden februar 1999 truffet alle mulige foranstaltninger for at sikre en effektiv gennemførelse af indkaldelsen af forslag for 1999, ligesom den har indgået kontrakter om og udbetalt støttemidler til projekter for 1998 og evalueret de foreløbige og endelige rapporter. Derudover har Kommissionen også udbetalt det andet forskud og restbeløbene i forbindelse med projekter for 1995, 1996 og 1997. Situationen vil i princippet vende tilbage til normale tilstande inden oktober måned 1999, og under alle omstændigheder inden årets udgang. Dette skal ske gennem et samarbejde mellem initiativtagere, nationale koordineringsinstanser og Kommissionen.

(2000/C 27 E/146)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1539/99

af Wolfgang Kreissl-Dörfler (Verts/ALE) til Rådet

(8. september 1999)

Om: Fremme af naturfredningsområderne »Königsbrucker Heide« og »Am Spitzberg« (Sachsen/D) inden for rammerne af fællesskabsinitiativet til omstilling af den europæiske våbenindustri og militærbaser

Inden for rammerne af fællesskabsinitiativet Konver blev der stillet økonomiske midler til rådighed for de sachsiske naturfredningsområder »Königsbrucker Heide« og »Am Spitzberg«.

Rådet bedes oplyse følgende:

1. Hvor store tilskud og lån blev der udbetalt og til hvilket formål, og hvilke konkrete foranstaltninger blev støttet med disse midler?
2. Har de trufne foranstaltninger ført til, at områdernes bevaringsstatus er forringet (f.eks. ved ødelæggelse af biotoper, beplantning af skov på åbent land, anlæggelse af brandbælter i skovområder)?
3. Har de støttede foranstaltninger ført til, at den potentielle egnethed som FFH-områder (direktiv 92/43/EØF⁽¹⁾) om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter er truet?
4. I hvilket omfang er de støttede foranstaltninger i modstrid med de gældende retlige miljø- og naturfredningsbestemmelser eller med den bestemmelse, der er forankret i fællesskabsinitiativet Konver, nemlig at støttede foranstaltninger skal bidrage til miljøforbedringen?
5. Er Rådet bekendt med, at der med henblik på ansøgning om yderligere midler fra fællesskabsinitiativet Konver, er ansøgt om ophævelse af fredningsstatus for naturfredningsområdet »Am Spitzberg«?

⁽¹⁾ EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

Svar

(8. november 1999)

Det tilkommer ikke Rådet at besvare det ærede parlamentsmedlems spørgsmål om situationen i naturfredningsområderne »Königsbrucker Heide« og »Am Spitzberg« inden for rammerne af fællesskabsinitiativet Konver, eftersom ansvaret for iværksættelse, forvaltning og opfølgning af dette fællesskabsinitiativ i Freistaat Sachsen ikke er placeret hos Rådet, men hos Tyskland, i Freistaat Sachsen og Kommissionen.

(2000/C 27 E/147)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1540/99
af Wolfgang Kreissl-Dörfler (Verts/ALE) til Kommissionen**

(1. september 1999)

Om: Læggehønehold i Tjekkiet

I Tjekkiet nær grænsen til Bayern skal der opføres tre anlæg til læggehøner, hvert til 600.000 dyr. Til anlægget i Vseruby (Domazlice landkreds) skal der allerede være givet byggetilladelse. Tjekkiet hører til de lande, der forbereder sig på at tiltræde Den Europæiske Union.

1. Kommissionen bedes oplyse, hvilke virksomheder fra Den Europæiske Union der deltager i ovennævnte projekt i Tjekkiet.

2. Kan Kommissionen udelukke, at dette projekt direkte eller indirekte (f.eks. inden for rammerne af PHARE eller Den Europæiske Udviklingsbank) har modtaget eller i fremtiden skal modtage finansielle midler fra EU? Kommissionen bedes oplyse, hvorledes, fra hvilke fonds og i hvilket omfang (angive venligst også årstal) dette projekt har fået eller vil få tildelt finansielle midler fra EU?

3. Hvilke muligheder ser Kommissionen for ved hjælp af disse midler at begrænse eller hindre eventuelle miljøbelastninger, f. eks. forurening af grundvandet; ammoniak- og støvemissioner; lugtgener, for de tilgrænsende nabolande? Har Kommissionen planer om aktiviteter i denne forbindelse? I bekræftende fald, hvilke?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(8. oktober 1999)

Kommissionen har ingen oplysninger om, hvilke virksomheder fra EU der deltager i opførelsen af hønsier, ud over at det drejer sig om en tysk virksomhed.

På dette område er der ikke tilkendt midler fra Phare-programmet, og der er heller ingen planer herom i fremtiden. Efter hvad Kommissionen har kendskab til, finansierer Den Europæiske Bank for Økonomisk Genopbygning og Udvikling (EBRD) ingen projekter på dette område.

I forbindelse med forberedelserne til tiltrædelsen bestræber de tjekkiske myndigheder sig konstant på at tilpasse deres lovgivning til EU's og at opbygge administrative strukturer til at anvende og gennemføre Fællesskabets regelværk, bl.a. på miljøområdet. Denne proces beskrives i Kommissionens periodiske rapporter, hvor ansøgerlandenes fremskridt mod tiltrædelse bedømmes. I denne sammenhæng bør det understreges, at Kommissionen lægger stor vægt på, at ansøgerlandene begrænser grænseoverskridende forurening. Dette er grunden til, at der i Den Tjekkiske Republik i henhold til det grænseoverskridende Phare-program med Tyskland og Østrig er foretaget betydelige investeringer til at begrænse forureningen.

(2000/C 27 E/148)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1542/99
af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen**

(1. september 1999)

Om: Den fælles markedsordning for mejeriprodukter og situationen i Galicia

Ved de afsluttende Agenda 2000-forhandlinger sidste forår om den fælles markedsordning for mejeriprodukter fastsattes der en lineær fordeling af forhøjelsen af kvoterne på 1,5 % til andre områder eller medlemsstater i særlige situationer som Spanien, Grækenland, Italien, Irland og Nordirland.

Forhøjelserne af mælkekvoterne fordeles efter kriterier, som fastsættes af Kommissionen og medlemsstaterne.

Galicia befinder sig i en særlig situation i den spanske stat, idet denne region producerer over 33 % af den spanske mælk uden at få del i de betydelige støttemidler fra EU, til trods for at denne sektor tæller et større antal malkekvægbedrifter end i Nederlandene.

Har Kommissionen på denne baggrund taget hensyn til de mælkeproducerende familiebrug i Galicia ved fastsættelsen af kriterierne for fordelingen af de 350.000 ton i år 2000 og 200.000 ton i år 2001, som tilkommer den spanske stat?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(16. september 1999)

Den reform af den fælles markedsordning for mælk, som Rådet traf beslutning om gennem sin forordning (EF) 1255/1999 af 17. maj 1999 om den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter⁽¹⁾, og som det ærede medlem omtaler, omfatter væsentlige ændringer i den »mælkekvote«-ordning, der er omhandlet i Rådets forordning (EØF) 3950/92 af 28. december 1992 om en tillægsafgift på mælk og mejeriprodukter⁽²⁾, som ændret ved forordning (EF) 1256/1999⁽¹⁾, der er et resultat af samme aftale i Rådet.

Der er bl.a. tale om en differentieret forhøjelse af de globale mængder tildelt medlemsstaterne enten gennem en linear forhøjelse på 1,5 % (almindelige tilfælde) eller en specifik forhøjelse for at tage hensyn til særlige situationer. Spanien hører til den sidste kategori, idet der er tale om forhøjelser på 350 000 tons i 2000 og 200 000 tons i 2001 (dvs. i alt +10 %). Disse forhøjelser fremgår af bilag 2 (tabel »a« og »b«) i forordning (EØF) 3950/92.

Det er op til medlemsstaterne i overensstemmelse med forordning (EØF) 3950/92 at fordele de individuelle referencemængder mellem producenterne. Kommissionen vil derfor undersøge de kriterier, hver medlemsstat vil anvende, så snart den bliver underrettet herom.

⁽¹⁾ EFT L 160 af 26.6.1999.

⁽²⁾ EFT L 405 af 31.12.1992.

(2000/C 27 E/149)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1543/99

af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Den fælles markedsordning for mejeriprodukter og mælkekvoternes arealtilknytning

De afsluttende Agenda 2000-aftaler om den fælles markedsordning for mejeriprodukter tilgodeser salg af mælkekvoter uden arealtilknytning, hvilket skaber mulighed for spekulation.

Denne politik er til skade for familiebrugene, hvis produktion er tilknyttet arealet, som det er tilfældet for næsten alle malkekvægbrug i Galicia. Samtidig tilgodeses intensive driftsformer, som i stigende grad fører til produktioner, der er skadelige for menneskers sundhed og skaber alvorlige kriser i landbruget som i forbindelse med de alarmerende tilfælde af kogalskab (BSE) i Det Forenede Kongerige og dioxin i fjerkræfoderet i Belgien.

På tænker Kommissionen på denne baggrund at korrigere dette kriterium og gøre overførsel af mælkekvoter gratis og knyttet til arealet i overensstemmelse med den fælles landbrugspolitik principper om miljøvenligt landbrug?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(16. september 1999)

Den reform af den fælles markedsordning for mælk, som Rådet traf beslutning om gennem sin forordning (EF) 1255/1999 af 17. maj 1999 om den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter⁽¹⁾, og som det ærede medlem omtaler, omfatter væsentlige ændringer i den »mælkekvote«-ordning, der er omhandlet i Rådets forordning (EØF) 3950/92 af 28. december 1992 om en tillægsafgift på mælk og mejeriprodukter⁽²⁾, som ændret ved forordning 1256/1999, der er et resultat af samme aftale i Rådet.

I artikel 7, stk. 1, i forordning (EØF) 3950/92 hedder det: »Den referencemængde, der er til rådighed på en bedrift, overdrages sammen med bedriften ved salg, bortforpagtning eller overdragelse ved arv til de producenter, som overtager den, efter regler, som medlemsstaterne fastsætter under hensyn til de arealer, der anvendes til mælkeproduktionen, eller under hensyn til andre objektive kriterier...«. Denne bestemmelse bekræfter altså princippet om en arealtilknyttet kvote.

Endvidere er der ved ændringsforordningen til forordning (EØF) 3950/92 indsat en ny artikel 8a med henblik på at bekæmpe spekulation i mælkekvoter. Denne bestemmelse gør det muligt for medlemsstaterne at overføre kvoter til den nationale reserve og genfordele kvoter, der eventuelt er tildelt ikke-aktive mælkeproducenter.

Ifølge Kommissionen er det derfor ikke rigtigt, at reformen af mælkesektoren begunstiger salg af ikke-arealtilknyttede kvoter og opmuntrer til spekulation.

Kommissionen mener ikke, det er nødvendigt at ændre de kriterier, der er nedfældet i ovennævnte bestemmelser. I øvrigt henhører den daglige forvaltning af kvoterne under medlemsstaterne, og det er deres opgave at tage højde for særlige regionale eller lokale situationer.

(¹) EFT L 160 af 26.6.1999.

(²) EFT L 405 af 31.12.1992.

(2000/C 27 E/150)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1544/99
af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Forskelsbehandling ved tildeling af præmier for oksekødsproduktion

De nuværende konstant dalende priser kompenserer ikke for omkostningerne ved produktion af oksekød af høj kvalitet og fremmer således produktion af kød af lavere kvalitet.

Kompensationer for lave priser gennem præmieordningerne for ammekøer eller tyrekalve løser ikke problemet, fordi størstedelen af disse ikke registreres, og registrene derfor ikke afspejler virkeligheden.

I Galicia fødes der årligt omkring 240.000 tyrekalve, men der modtages kun præmier for omkring 8.000. Halvdelen af ammekøerne giver heller ikke ret til præmier, fordi de ikke er registreret.

Oksekødssektoren lider under udstrakt forskelsbehandling i forbindelse med tildeling af præmier både på grund af de kriterier, der anvendes, og som følge af den mangelfulde registrering.

Kan Kommissionen på denne baggrund med passende hyppighed tage kriterierne for tildeling af præmier til oksekødssektoren og registreringen af mælkekvæget op til fornyet overvejelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(4. oktober 1999)

Inden for rammerne af den aftale om Agenda 2000, som i marts 1999 blev indgået på Det Europæiske Råds møde i Berlin, er der truffet beslutning om en reform af den fælles markedsordning for oksekød (Rådets forordning (EF) 1254/1999 af 17. maj 1999)⁽¹⁾. Med henblik på at styrke konkurrenceevnen for europæisk oksekød er det navnlig planlagt at nedsætte støttepriserne for oksekød med 20 % i tre årlige etaper fra år 2000. Som modvægt til dette indføres der tre former for finansiel kompensation: en forøgelse i tre årlige etaper af de eksisterende præmier (særlig handypræmie og ammekopræmie), indførelse af en slagtepræmie samt supplerende udbetalinger, sædvanligvis kaldet »nationale puljer«.

De dyrekategorier, som det ærede medlem nævner, dvs. ammekøer og kalve, indgår i denne kompensationsordning. Til ammekøer kan der ydes slagtepræmie og efter medlemsstatens beslutning supplerende udbetalinger. Kalve er kun berettiget til slagtepræmien. For at få tildelt slagtepræmien skal den kvægavler, som har holdt det pågældende dyr i en minimumsperiode, der skal fastsættes nærmere, i princippet udfærdige en ansøgning ledsaget af et bevis for slagtning eller eksport. Herefter kan præmien ydes for det præcise antal slagtede eller eksportede dyr. Der fastsættes nationale lofter pr. medlemsstat, og slagte-

epræmierne nedsættes proportionelt med det beløb, de overskrides med. Disse lofter (forskellige lofter for voksent kvæg og kalve) skal svare til det antal dyr, som blev slagtet i den pågældende medlemsstat i 1995, samt de dyr, som blev eksporteret til tredjelande, i henhold til data fra Eurostat eller andre officielle statistikker, der er offentliggjort for dette år, og som Kommissionen godtager. Der er altså tale om et antal slagtede eller eksporterede dyr og ikke en besætning. Hvad angår de nationale supplerende udbetalinger, er de samlede maksimumsbeløb pr. medlemsstat også baseret på data om slagtninger.

Efter Kommissionens opfattelse er de planlagte kompensationer i denne reform ikke til skade for oksekødssektoren. De ovenfor skitserede beregninger viser, at disse kompensationer, navnlig for ammekøer og kalve, ikke berøres af registreringen af kvæg.

I det konkrete tilfælde i Galicien, hvor et stort antal handyr slagtes for tidligt for at få tildelt den særlige præmie, vil reformen af den fælles markedsordning for oksekød medføre to væsentlige ændringer. For det første sænkes alderen for ydelse af den særlige præmie fra ti til ni måneder, og for det andet sættes aldersgrænsen for slagtepræmien (han- og hundyr) til otte måneder. Disse ændringer vil resultere i, at et stort antal dyr under benævnelsen »Ternera Gallega« fremover vil være berettiget til EU-støtte.

(¹) EFT L 160 af 26.6.1999.

(2000/C 27 E/151)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1545/99

af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Vedtagelse og offentliggørelse af forordning om udvikling af landdistrikterne

EU's nye politik for udvikling af landdistrikterne anerkender landbruget som en faktor, der bidrager til at bevare de landskabelige værdier, og omfatter skabelse af alternative investeringskilder til støtte for produktionen i landdistrikterne. De nødvendige politiske instrumenter er imidlertid endnu ikke udmøntet i form af den forventede forordning om støtte til udvikling af landdistrikterne, som fastsætter de nærmere bestemmelser for medlemsstaternes og de regionale myndigheders fastlæggelse af prioriteter for indsatsen gennem regionale udviklingsplaner.

Vil Kommissionen oplyse, hvornår forordningen om støtte til udvikling af landdistrikterne vil blive vedtaget og offentliggjort?

Har Kommissionen kendskab til udkast til forslag eller forslag om udviklingsplaner for landdistrikterne, som for nylig er forelagt af den galiciske regionalregering?

Mener Kommissionen, at der i disse planer kan indgå støtteforanstaltninger til ekstensivt opdræt af hornkvæg, får og geder for at opnå en bedre udnyttelse af uproduktive bjergområder?

Kan der ligeledes tages hensyn til etnografisk og arkæologisk genopretning af affolkede bebyggelser i landdistrikterne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(4. oktober 1999)

Rådets forordning (EF) 1257/1999 af 17. maj 1999 om støtte til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL) og om ændring af visse forordninger (¹) anvendes fra den 1. januar 2000.

Ved Kommissionens forordning (EF) 1750/1999 (²) er der vedtaget gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning.

Den spanske regering har endnu ikke meddelt Kommissionen planer for hverken det selvstændige samfund Galicia eller noget andet område. Fristen for indsendelse af planer er dog kun lige begyndt.

Planerne om udvikling af landdistrikterne udarbejdes på det hensigtsmæssige geografiske niveau af de myndigheder, som er udpeget af medlemsstaterne, der forelægger planerne for Kommissionen efter høring af de geografisk relevante myndigheder og organisationer. Derved kan hver region udarbejde en plan for udvikling af landdistrikterne, der er tilpasset dens behov. Det kan således forventes, at områder med lav produktion vil fremlægge planer, der skal fremme en ekstensiv kvæg-, fåre- og gedeavl. Dette vil bl.a. kunne ske gennem udligningsgodtgørelser for naturlige ulemper og miljøvenlige foranstaltninger i landbruget.

Flere foranstaltninger i den nye forordning kan anvendes til at fremme bevarelsen af befolkningen og kulturarven i affolkede områder. Det drejer sig især om støtte til etablering af unge landbrugere, udligningsgodtgørelser for ugunstigt stillede områder, miljøvenlige landbrugsforanstaltninger vedrørende pleje af landskaber og traditionelle kendetegn for landbrugsarealer, renovering og udvikling af landsbyer og beskyttelse og bevarelse af kulturarven i landdistrikterne.

(¹) EFT L 160 af 26.6.1999.

(²) EFT L 214 af 13.8.1999.

(2000/C 27 E/152)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1546/99

af Marco Cappato (NI) til Rådet

(1. september 1999)

Om: Det kinesiske politis anholdelse af tusinder af medlemmer af den religiøse, buddhistiske organisation Fa Lun Gong

Ifølge oplysninger fra forskellige kilder har de kinesiske kommunistiske myndigheder i løbet af de seneste uger anholdt flere tusinde personer fra den religiøse buddhistiske organisation Fa Lun Gong. Myndighederne i Beijing erklærede tirsdag den 27. juli, at de anholdte personer var anklaget for regeringsfjendtlig virksomhed. Denne omfattende politioperation er en klar overtrædelse af de internationale konventioner, der er underskrevet af Beijing-styret, og udgør en ny optrapning af de kommunistiske myndigheders undertrykkelsespolitik over for alle dem, som i Kina ønsker at gøre brug af deres grundlæggende frihedsrettigheder.

Er Rådet underrettet om, hvor mange personer fra organisationen Fa Lun Gong der er anholdt, og under hvilke forhold de tilbageholdes?

Hvilke initiativer har Rådet taget eller agter det at tage for at få de kinesiske kommunistiske myndigheder til at opgive deres undertrykkelsespolitik over for organisationen Fa Lun Gong og løslade de tusinder af medlemmer af denne organisation, som for tiden tilbageholdes?

Mener Rådet ikke, på baggrund af disse begivenheder samt den dramatiske menneskerettighedssituation i Tibet, i det indre Mongoliet, i Østturkistan og i hele Kina, at det generelt fremover er nødvendigt hurtigst muligt at tage den såkaldte konstruktive dialog med Folkerepublikken Kina op til revision?

Svar

(22. oktober 1999)

Formandskabet har anmodet om yderligere oplysninger fra de kinesiske myndigheder om de foranstaltninger, der er truffet mod Fa Lun Gong-bevægelsen, og vil fortsat følge udviklingen nøje. Mere generelt er Rådet, selv om det ser med tilfredshed på den udvikling, som Kinas samarbejde med FN's menneskerettighedsmekanismer er inde i, bekymret over, at dette samarbejde ikke er blevet fulgt op af tilsvarende

forbedringer på stedet. Det blev chokeret over, at der blev slået ned på systemkritikere i december 1998, og gav i august 1999 udtryk for, at det er foruroliget over de hårde domme, som medlemmer af Kinas Demokratiske Parti er blevet idømt.

Rådet betragter fortsat EU's dialog om menneskerettighederne, hvor det næste møde forventes at finde sted i Beijing i ugen fra den 18. oktober, og samarbejdsprogrammet vedrørende menneskerettigheder som vigtige instrumenter til fremme af respekten for menneskerettighederne i Kina. Men som Rådet har understreget, er dialogen ikke et mål i sig selv. Der skal ske konkrete resultater på stedet. Rådet tilstræber derfor, at dialogen i højere grad rettes mod bestemte prioriteter, føres mere regelmæssigt og koncentreret om at sikre konkrete forbedringer.

(2000/C 27 E/153)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1549/99

af Graham Watson (ELDR) til Rådet

(1. september 1999)

Om: Præsidentvalg i Togo

Har Rådet kendskab til, at en række medlemmer af Amnesty International har været tilbageholdt af myndighederne i Togo efter offentliggørelse af en rapport fra Amnesty International, som afslører stærke beviser for, at chikane, tortur og henrettelser uden rettergang var gængse under og efter kampagnen i forbindelse med præsidentvalget i 1998?

Hvilket pres vil Rådet udøve over for myndighederne i Togo i betragtning af de krav om at respektere de demokratiske rettigheder og principper, som stilles til signatarstaterne af Lomé-konventionens artikel 5?

Svar

(8. november 1999)

1. Rådet er bekendt med, at generalsekretæren for Amnesty International Pierre Sané for nylig er blevet tilsagt til at møde for Tribunal de Grande Instance i Lomé den 15. november 1999, hvor han muligvis vil blive tiltalt for foragt, tilskyndelse til oprør, udbredelse af urigtige oplysninger og sammensværgelse mod statens ydre sikkerhed.

Unionen har ved flere lejligheder gentaget, at den lægger vægt på at beskytte menneskerettighederne i Togo, og den vil fortsat insistere på, at personer, der krænker menneskerettighederne, indbringes for en domstol.

2. I sin besvarelse af det ærede medlems spørgsmål til Rådet sidste år vedrørende præsidentvalget i Togo i juni 1998, nævnte Rådet forskellige reaktioner, hvorigennem det har givet udtryk for sin skuffelse over den måde, hvorpå valgene var blevet gennemført, nemlig erklæringen af 26. juni 1998 og konsultationerne med den togolesiske regering på grundlag af artikel 366a i den ændrede udgave af fjerde Lomé-konvention.

Der er siden blevet forberedt en intern togolesisk dialog mellem regeringen og de politiske partier i oppositionen, som blev afholdt den 19.-29. juli 1999 i Lomé. Dialogen blev fulgt af mæglere fra Den Internationale Francofoniororganisation og Den Europæiske Union. Alle parterne underskrev ved afslutningen af mødet en Lomé-rammeaftale (»Framework Agreement of Lomé«). Der fastsættes bl.a. følgende i aftalen: der skal afholdes valg efter opløsning af nationalforsamlingen i marts 2000, valget skal organiseres af en uafhængig kommission, alle politiske grupper skal have adgang til de offentlige medier, og flygtninge skal kunne vende tilbage og kunne leve i sikkerhed.

Rådet følger for tiden den politiske situation på nærmeste hold og gentager, at det er rede til at bistå i en proces, der skal fremme den demokratiske udvikling i Togo og sikre, at de krænkelser af menneskerettighederne, som det ærede medlem omtaler i sin forespørgsel, bringes til ophør.

(2000/C 27 E/154)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1550/99
af Graham Watson (ELDR) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Præsidentvalg i Togo

Har Kommissionen kendskab til, at en række medlemmer af Amnesty International har været tilbageholdt af myndighederne i Togo efter offentliggørelse af en rapport fra Amnesty International, som afslører stærke beviser for, at chikane, tortur og henrettelser uden rettergang var gængse under og efter kampagnen i forbindelse med præsidentvalget i 1998?

Hvilket pres vil Kommissionen udøve over for myndighederne i Togo i betragtning af de krav om at respektere de demokratiske rettigheder og principper, som stilles til signatarstaterne af Lomé-konventionens artikel 5?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson

(12. oktober 1999)

Kommissionen har kendskab til den rapport, der blev offentliggjort af Amnesty International den 5. maj 1999 under titlen »Togo: Rule of Terror«. Den har imidlertid ikke selv mulighed for at be- eller afkræfte de yderst alvorlige forhold, der er beskrevet i denne rapport, og vil derfor anbefale en international undersøgelse under FN.

Kommissionens holdning har ikke ændret sig siden 1992, da det finansielle og faglige samarbejde blev suspenderet som følge af de alvorlige overtrædelser af menneskerettighederne.

I anledning af de grove uregelmæssigheder, der blev konstateret under det sidste præsidentvalg i juni 1998, har der været afholdt flere drøftelser med dette land. Den Europæiske Union har meddelt de togolesiske myndigheder, at samarbejdet ikke kan genoptages så længe der forekommer tydelige overtrædelser af menneskerettighederne, de demokratiske principper og retsstatsprincipperne, som er væsentlige elementer i artikel 5 i Lomé-konventionen, og som danner grundlag for forholdet mellem Den Europæiske Union og AVS-landene.

Siden er der kun gennemført decentrale samarbejdsprojekter, som direkte er kommet befolkningen til gode, samt projekter til fremme af respekten for menneskerettighederne.

Kommissionen har ligeledes til hensigt at støtte opgaven for de europæiske mæglere, som har gjort det muligt at åbne en dialog mellem myndighederne og den togolesiske opposition med henblik på en demokratisk og transparent tilrettelæggelse af parlamentsvalg.

(2000/C 27 E/155)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1551/99
af Graham Watson (ELDR) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Støtte til økologiske landbrug

Mener Kommissionen i betragtning af fødevarskandalerne i Det Forenede Kongerige og for nylig på kontinentet, at foranstaltninger, der stiller økologiske landbrugsmetoder dårligt, er stadig mere uholdbare?

Er Kommissionen enig i, at en gradvis forøgelse af støtte, som gør det muligt for landbrugeren at få mere kapital til udvidelse, eventuelt kunne være en metode til at fremme alternative former for landbrug i stedet for konventionelle intensive landbrugsmetoder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(4. oktober 1999)

Kommissionen er enig i, at mere bæredygtige produktionsformer i landbruget som f.eks. økologisk produktion bør fremmes. På økologikonferencen i Baden/Wien i maj 1999 forpligtede Kommissionen sig til at fortsætte og om nødvendigt at øge sine bestræbelser på at stimulere udviklingen af den økologiske produktion.

Reformen af den fælles landbrugspolitik i Agenda 2000 udgør på mange områder et vigtigt skridt i den videre udvikling af denne sektor. Mange foranstaltninger i Rådets forordning (EF) 1257/1999 af 17. maj 1999 om støtte til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget og om ændring og ophævelse af visse forordninger⁽¹⁾ (f.eks. investering, miljøforanstaltninger i landbruget og forarbejdning og afsætning) kan således øremærkes til at fremme den økologiske landbrugsproduktion. Mange medlemsstater har allerede anvendt denne mulighed til at fremme den økologiske produktion gennem betalinger for miljøydelse i deres programmer for miljøvenligt landbrug. Det nye krav til medlemsstaterne om at fremlægge integrerede programmer for udvikling af landdistrikterne vil yderligere lette indførelsen af afsætnings- og andre foranstaltninger, som vil bidrage til en mere afbalanceret og bæredygtig økologisk landbrugsproduktion.

Kommissionen har gennemført retsfor skrifter for økologisk produktion, hvorved definitionerne af produktionsmetoder og -kontrol harmoniseres for medlemsstaterne. For nylig blev retsfor skrifterne udvidet til at omfatte animalsk produktion, og et EU-logo for økologiske produkter vil snart blive indført.

Den af det ærede medlem foreslåede flerleddede indsats for miljøprogrammerne er allerede iværksat i Det Forenede Kongerige i indeværende programperiode og vil kunne fortsætte i fremtiden.

⁽¹⁾ EFT L 160 af 26.6.1999.

(2000/C 27 E/156)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1552/99

af Graham Watson (ELDR) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Kommissionens task force om vitaminer og mineraler

Kommissionen har anmodet Den Videnskabelige Komité for Levnedsmidler til at oprette en ny task force til at undersøge sikkerheden vedrørende vitaminer og mineraler. Vil Kommissionen offentliggøre task forcens medlemsliste og dens nærmere definerede arbejdsområde?

(2000/C 27 E/157)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1593/99

af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Taskforce vedrørende vitaminer og mineraler

Kan Kommissionen oplyse, om den har anmodet Den Videnskabelige Komité for Levnedsmidler om at oprette en taskforce, der skal se på sikkerheden i forbindelse med vitaminer og mineraler, og med hvilket mandat?

Hvem er medlem af denne taskforce, hvis den allerede er oprettet? På hvilket grundlag vil medlemmerne blive udpeget, hvis dette ikke allerede er sket?

Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne
på skriftlige forespørgsler E-1552/99 og E-1593/99

(25. oktober 1999)

De ærede medlemmer har anmodet om oplysninger vedrørende arbejdsområdet for og sammensætningen af en arbejdsgruppe under Den videnskabelige Komité for Levnedsmidler, der er oprettet med henblik på at undersøge de øvre sikkerhedsgrænser for vitaminer og mineraler.

Som de ærede medlemmer ved, er Kommissionen ved at udarbejde forslag til en harmonisering af lovgivningen om kosttilskud, der indeholder vitaminer og mineraler, og lovgivningen om tilsætning af vitaminer og mineraler til fødevarer. Sådanne forslag skal i givet fald tage højde for både henstillinger om ernæring og øvre grænser for vitaminer og mineraler. Den Videnskabelige Komité for Levnedsmidler har allerede udarbejdet henstillinger om de ernæringsmæssige krav til disse næringsstoffer. Komitéen har for nylig nedsat en arbejdsgruppe som reaktion på en anmodning fra Kommissionen om rådgivning i forbindelse med de øvre sikkerhedsmæssige grænser for 29 nærmere bestemte vitaminer og mineraler.

I den forbindelse gælder følgende:

I overensstemmelse med Kommissionens arbejdsprogram for 1998 er harmoniseringen af lovgivningen om kosttilskud, der indeholder vitaminer og mineraler, og om tilsætningen af vitaminer og mineraler til fødevarer i øjeblikket til overvejelse.

Henstillinger om ernæring og øvre sikkerhedsgrænser for vitaminer og mineraler vil udgøre et væsentligt videnskabeligt grundlag for den tekniske del af Kommissionens forslag. Den Videnskabelige Komité har allerede udarbejdet henstillinger om de ernæringsmæssige krav til disse næringsstoffer.

Komitéen anmodes derfor om at rådgive Kommissionen ud fra følgende retningslinjer.

Retningslinjer

- a) De øvre grænser for daglige doser af de enkelte vitaminer og mineraler, som ikke kan tænkes at udgøre en risiko for negative sundhedsmæssige virkninger, skal tages op til overvejelse.
- b) Der skal skabes et grundlag for etablering af sikkerhedsfaktorer, hvor det måtte være nødvendigt, i forbindelse med enkelte vitaminer og mineraler, der kunne bidrage til at garantere sikkerheden med hensyn til fødevarer med kunstigt forøget næringsværdi og kosttilskud, der indeholder disse næringsstoffer.

Arbejdsgruppen blev nedsat i medfør af bestemmelserne i artikel 7 i Kommissionens afgørelse 97/579/EF af 23. juli 1997 om oprettelse af videnskabelige komitéer inden for forbrugersundhed og levnedsmiddel-sikkerhed⁽¹⁾. Artiklen indeholder bestemmelser om, at de videnskabelige komitéer kan nedsætte sådanne arbejdsgrupper og inddrage udefra kommende eksperter. I henhold til denne artikel skal arbejdsgrupperne ledes af et medlem af komitéen og rapportere til den videnskabelige komité, hvortil de er knyttet. Udvælgelsen af de udefra kommende eksperter sker på baggrund af rådgivningen fra de videnskabelige komitéer i forhold til behov og ekspertise i forbindelse med det berørte emne. Udefra kommende eksperter er i henhold til artikel 6, stk. 3, i afgørelsen underlagt de samme betingelser som medlemmerne, for så vidt angår en erklæring om eventuelle interessekonflikter, der skal afgives før hvert møde.

Tilrettelæggelsen af arbejdet i denne særlige arbejdsgruppe (»task force«) kompliceres af den omstændighed, at der findes en lang række enkelte vitaminer og mineraler, som skal vurderes, og som kræver videnskabelig ekspertise. Dette forhold kan gøre det nødvendigt at inddrage yderligere eksperter i fremtiden. Indtil videre har deltagerne i disse task force-møder været medlemmer af Den Videnskabelige Komité for Levnedsmidler (Dr. A. Flynn (Formand), Dr. A. Carere, Dr. I. Elmadfa, Dr. A. Ferro-Luzzi, Dr. I. Knudsen, Dr. W. Grunow, Dr. R. Walker) og udefra kommende eksperter (Dr. Azaïs-Braesco, Dr. J. Alexander, Dr. P. Elias, Dr. A. Renwick, Dr. Schumann, Dr. A. Van den Berg). Der kan komme yderligere eksperter til i fremtiden, hvis der er videnskabeligt behov herfor. Navnene på disse deltagere offentliggøres for at sikre åbenhed på dette område, men Kommissionen insisterer på, at det er nødvendigt at sikre uafhængighed i forbindelse med det arbejde, der udføres i den videnskabelige komités regi.

Almindelige oplysninger om Den Videnskabelige Komité for Levnedsmidler (og andre videnskabelige komitéer) herunder udtalelser, referater, dagsordner og medlemskab kan fås på Internettet på adressen http://www.europa.eu.int/comm/dg24/health/sc/scf/index_en.html.

⁽¹⁾ EFT L 237 af 28.8.1997.

(2000/C 27 E/158)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1556/99**af Olivier Dupuis (NI) til Rådet**

(1. september 1999)

Om: De 3000 Kosovo-fanger, som stadig tilbageholdes i Serbien

Under de sidste dage af det internationale politis operation i Kosovo foretog de serbiske militære og paramilitære styrker bortførelse og tvungen overførsel til serbiske fængsler af ca. 3000 Kosovo-fanger, heriblandt også professor Ukshin Hoti, fremtrædende medlem af oppositionen, hvis fængselsstraf udløb i maj 1999 og Albin Kurti, kandidat til Europa-Parlamentets Sakharov-pris i 1999 og tidligere leder af studenterbevægelsen i Pristina.

Kan Rådet give detaljerede oplysninger om, hvor og under hvilke forhold professor Hoti, Albin Kurti og de 3000 andre Kosovo-fanger, som stadig tilbageholdes i Serbien, er fængslet?

Hvilke initiativer har Rådet til hensigt at tage for at tvinge styret i Beograd til øjeblikkelig og betingelsesløst at løslade disse 3000 personer og lade dem vende tilbage til deres familier i Kosovo?

Kan Rådet give fuld garanti for, at hverken sanktionerne eller embargoen over for Serbien og Jugoslavien vil blive ophævet, før styret i Beograd har løsladt alle de Kosovo-fanger, der tilbageholdes i de jugoslaviske fængsler?

Svar

(22. oktober 1999)

Rådet deler fuldt ud det ærede parlamentsmedlems bekymring for de Kosovo-fangers skæbne, som er blevet flyttet til Serbien. I tilknytning til samlingen i Rådet (almindelige anliggender) den 19. juli 1999 opfordrede ministrene FRJ til at sikre ICRC fri adgang til disse fanger. Rådet opfordrede desuden til øjeblikkelig frigivelse af fanger, der tilbageholdes uden sigtelse, og til, at fangerne behandles i overensstemmelse med gældende internationale standarder. Hvad angår detaljerede oplysninger om, hvor og under hvilke forhold fangerne er fængslet, skal Rådet oplyse det ærede parlamentsmedlem, at myndighederne i Beograd har givet ICRC adgang til de serbiske fængsler, og at det foreløbig har identificeret 2000 kosovoalbanske fanger. Vedrørende spørgsmålet om lempelse af sanktionerne ønsker Rådet at forsikre det ærede parlamentsmedlem om, at fremskridt med hensyn til de demokratiske frihedsrettigheder og med hensyn til at respektere mindretallets rettigheder vil være centrale elementer, når der skal træffes beslutning om ophævelse af sanktionerne over for styret i Beograd.

(2000/C 27 E/159)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1557/99**af Rolf Linkohr (PSE) til Kommissionen**

(1. september 1999)

Om: Spørgsmål vedrørende EU-påtaleproceduren — direktiv 65/65/EØF

1. Har Kommissionen undersøgt, hvorvidt andre EU-lande har opfyldt disse krav, og hvilke skridt vil den i denne sammenhæng indlede i de andre berørte EU-lande?
2. Kan forelæggelsen af disse videnskabelige resultater anføres som eneste dokumentation for virkning og uskadelighed i forbindelse med en bibliografisk ansøgning efter artikel 4, nr. 8, litra a), i direktiv 65/65/EØF ⁽¹⁾?
3. Hvilke muligheder er der efter Kommissionens opfattelse for, at en ansøger kan opnå gensidig europæisk anerkendelse af empiriske lægemidler, f.eks. gennem nedsættelse af en »committee for alternative medicinal products«?

(¹) EFT L 22 af 9.2.1965, s. 369.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Karel Van Miert

(16. september 1999)

1. I henhold til artikel 1 i Rådets direktiv 65/65/EØF af 26. januar 1965 om tilnærmelse af lovgivningen om medicinske specialiteter skal ethvert stof eller enhver sammensætning af stoffer, der betegnes som middel til helbredelse eller forebyggelse af sygdomme hos mennesker eller dyr anses for at være et lægemiddel. Desuden skal ethvert stof eller enhver sammensætning af stoffer, som indgives i mennesker eller dyr med henblik på at stille en medicinsk diagnose eller at genoprette, forbedre eller påvirke legemsfunktioner hos mennesker eller dyr, anses for at være et lægemiddel. Det generelle princip er, at færdiglavede lægemidler kun kan markedsføres i en medlemsstat, hvis deres kvalitet, sikkerhed og effekt er blevet bevist via en markedsføringstilladelsesprocedure.

Medlemsstaterne skulle have anvendt disse grundlæggende bestemmelser for mange år siden. I forbindelse med visse klagesager blev Kommissionen imidlertid opmærksom på, at den nationale lovgivning i nogle medlemsstater ikke fuldstændigt gennemførte ovennævnte regler med hensyn til alle markedsførte produkter. Kommissionen var derfor i sin egenskab af fællesskabsrettens vogter forpligtet til at anmode visse medlemsstater om at tilpasse deres nationale lovgivning fuldt ud til fællesskabsrettens bestemmelser.

2. I henhold til artikel 4, stk. 8, litra a), ii) i direktiv 65/65/EØF skal den, der ansøger om en markedsføringstilladelse for et lægemiddel, ikke fremlægge resultater af farmakologiske og toksikologiske forsøg eller resultaterne af kliniske forsøg, såfremt han kan påvise »ved detaljeret henvisning til offentliggjort videnskabelig litteratur, der er forelagt i overensstemmelse med artikel 1, stk. 2, i direktiv 75/318/EØF, at den eller de bestanddele, som indgår i lægemidlet, finder almindelig anerkendt anvendelse på det medicinske område, og at de er effektive og tilstrækkeligt sikre.« Den praktiske anvendelse af denne bestemmelse vil blive detaljeret beskrevet i et kommissionsdirektiv, som ændrer bilaget til rådsdirektiv 75/318/EØF af 20. maj 1975 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om normer og forskrifter vedrørende analytiske, toksikologisk-farmakologiske og kliniske undersøgelser af lægemidler⁽¹⁾. Det Stående Udvalg for Humanmedicinske Lægemidler har allerede godkendt dette kommissionsdirektiv, og Kommissionen vil sandsynligvis vedtage det og offentliggøre det i løbet af efteråret 1999.

3. De såkaldte »komplementære lægemidler«, som opfylder kravene om kvalitet, sikkerhed og effekt kan opnå tilladelse som lægemidler og derefter omfattes af den gensidige anerkendelse i medlemsstaterne i henhold til bestemmelserne i Rådets direktiv 65/65/EØF og 75/319/EØF af 20. maj 1975 om tilnærmelse af lovgivning om lægemidler. Lægemidler, som ikke opfylder kravene om kvalitet, sikkerhed og effekt, må ikke tillades i Fællesskabet, dog med den ene undtagelse, som vedrører homøopatiske lægemidler, som kan godkendes eller registreres i henhold til særbestemmelserne i direktiv 92/73/EØF af 22. september 1992. Dette direktiv udvider gyldighedsområdet for direktiv 65/65/EØF og 75/319/EØF om tilnærmelse af lovgivningen om lægemidler og fastlægger yderligere bestemmelser for homøopatiske lægemidler⁽²⁾.

I løbet af den revision af Fællesskabets lægemiddellovgivning, der vil finde sted i 2000/2001, vil det blive overvejet, om der skal foretages ændringer i det nuværende system. Et af de spørgsmål, som vil blive drøftet i forbindelse med denne revision, kan være en eventuel oprettelse af et udvalg for alternativ medicin.

⁽¹⁾ EFT L 147 af 9.6.1975.

⁽²⁾ EFT L 297 af 13.10.1992.

(2000/C 27 E/160)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1559/99

af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) til Rådet

(8. september 1999)

Om: Konservesindustrien for fiskeri- og akvakulturprodukter i Den Europæiske Union

Under juni-mødeperioden i 1998 i forrige valgperiode behandlede og vedtog Europa-Parlamentet en initiativbetænkning om konservesindustrien for fiskeri- og akvakulturprodukter i Den Europæiske Union

(A4-0137/98⁽¹⁾), i hvis konklusioner Europa-Parlamentet opfordrede Rådet til at gennemføre en detaljeret analyse af de af Fællesskabets toldregler, der var gældende for konserver af fiskeri- og akvakulturprodukter, med det formål at fjerne de adgangsfordele til Fællesskabets marked, som ikke længere havde nogen berettigelse.

Kan Rådet oplyse, hvilke foranstaltninger der er iværksat for at efterkomme denne opfordring fra Europa-Parlamentet, og hvilke resultater der er opnået til dato?

⁽¹⁾ EFT C 210 af 6.7.1998, s. 295.

Svar

(8. november 1999)

1. Fællesskabets toldbestemmelser hænger snævert sammen med Fællesskabets handelspolitik, navnlig med tildelingen af præferenceordninger på autonomt grundlag (GSP) eller aftalemæssigt grundlag (Lomé-konventionen). De tilpasses regelmæssigt dels under hensyn til markedsudviklingen, dels ændringer i GSP-ordningen (ny ordning fra 1.7.1999 til 31.12.2001) samt de igangværende forhandlinger vedrørende den nye Lomé-konvention. Under disse revisioner og genforhandlinger ophæves de handelsfordele, som ikke længere har nogen berettigelse.

2. Fællesskabets toldbestemmelser tager ligeledes hensyn til politikken for udviklingssamarbejde. Det skal ligeledes understreges, at opnåelse af en toldnedsættelse på indførsel af varer fra lande, der har lettere adgang til fællesskabsmarkedet, ikke i sig selv udgør illoyal konkurrence, da disse varer er underkastet samme forskrifter som fællesskabsvarer.

3. Det sker, at Fællesskabets forarbejdningsindustri for nogle varers vedkommende, hvor fællesskabsproduktionen er utilstrækkelig eller hvor der ikke er nogen produktion, må forsyne sig på de eksterne markeder. I sådanne situationer må Fællesskabet træffe de nødvendige toldforanstaltninger, for at Fællesskabets industri kan blive konkurrencedygtig i forhold til tredjelands industrier.

4. Rådet har vedtaget en forordning om åbning og forvaltning af autonome fællesskabstoldkontingenter for visse fiskerivarer. I betragtning af sagens særdeles følsomme karakter har Rådet på grundlag af et forslag fra Kommissionen fundet en kompromisløsning.

5. Ved vedtagelsen af denne forordning anmodede Rådet Kommissionen om, at den inden årets udgang med hensyn til stykker af tun udarbejder en forsyningsopgørelse for fællesskabsmarkedet på kort og mellemlang sigt.

6. Den detaljerede analyse af toldreglerne, som det ærede parlamentsmedlem har anmodet om, kan kun udarbejdes på grundlag af en sådan opgørelse og statistikker fra indsamling af data vedrørende produktionen af fiskeri- og akvakulturprodukter, samt økonomiske oplysninger vedrørende forarbejdningsindustrien. Ifølge Kommissionens arbejdsprogram for 1999 skal der foretages en sådan indsamling af oplysninger.

(2000/C 27 E/161)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1560/99

af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) til Rådet

(8. september 1999)

Om: Konserverindustrien for fiskeri- og akvakulturprodukter i Den Europæiske Union

Under juni-mødeperioden i 1998 i forrige valgperiode behandlede og vedtog Europa-Parlamentet en initiativbetænkning om konserverindustrien for fiskeri- og akvakulturprodukter i Den Europæiske Union (A4-0137/98⁽¹⁾), i hvis konklusioner Europa-Parlamentet opfordrede Rådet til at sørge for, at konserver fra EU kom til at indgå i fødevarebistanden til de lande, der havde hjælp behov, både fordi konserverprodukterne bevarer levedsmidlernes næringsværdi, og fordi de frembyder optimale opbevarings- og transportmuligheder.

Kan Rådet oplyse, hvilke foranstaltninger der er iværksat for at efterkomme denne opfordring fra Europa-Parlamentet?

(¹) EFT C 210 af 6.7.1998, s. 295.

Svar

(12. november 1999)

Rådet fastlagde rammerne for fødevarehjælpspolitikken i Rådets forordning (EF) 1292/96 af 27. juni 1996 om fødevarehjælpspolitik og fødevarehjælpsforvaltning og om særlige aktioner til støtte for fødevarerikkerheden (¹). Det hedder i forordningens artikel 2, stk. 1, andet afsnit, at:

»Når varerne udvælges, skal det tages i betragtning, hvorledes man kan maksimere mængden af fødevarer for at nå det størst mulige antal mennesker under hensyn til produkternes kvalitet med henblik på at sikre passende ernæringsniveauer.«.

Da gennemførelsen af Fællesskabets fødevarehjælpspolitik henhører under Kommissionen, foreslås det, at det ærede medlem retter spørgsmålet angående anvendelsen af konserverprodukter direkte til Kommissionen.

(¹) EFT L 166 af 5.7.1996.

(2000/C 27 E/162)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1566/99

af Paulo Casaca (PSE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Statistikker om købekraftspariteter

Kommissionen har gennem sit statistiske kontor EUROSTAT i en publikation fra 1996, der hedder *Comparison in Real Terms of the Aggregates of ESA*, s. 1, offentliggjort en liste over publikationer om sammenligninger i faste priser af de aggregerede størrelser i nationalregnskaberne.

1. Kan Kommissionen levere disse publikationer på engelsk (helst) eller på fransk?
2. Findes der herudover andre publikationer, hvor Kommissionen redegør for det teoretiske, metodologiske og empiriske grundlag for det instrument, som den betegner som købekraftspariteter?
3. Hvorledes forholder EUROSTAT's købekraftspariteter sig til OECD's?
4. Kan Kommissionen levere en liste over relevante publikationer fra OECD, som omhandler det teoretiske, metodologiske og empiriske grundlag for denne indikator?

Svar afgivet af Pedro Solbes Mira på Kommissionens vegne

(22. oktober 1999)

1. De publikationer, der refereres til i Eurostat-publikationen »Comparison in real terms of the aggregates of ESA« kan fås via Eurostat's Data Shops i alle medlemsstater. Det vil også være anbefalelsesværdigt at se nærmere på den seneste Eurostat-publikation »Purchasing power parities and related indicators — results for 1995-1996«, der udkom i 1999.
2. Kommissionens metodologiske grundlag fremgår af ovennævnte publikationer.
3. Både Kommissionen og OECD deltager i det verdensomspændende internationale program til sammenligning af bruttonationalprodukter i reelle termer. Kommissionen samordner dette arbejde for de 15 medlemsstater, 3 EFTA-lande (Island, Norge og Schweiz) samt 12 lande, der har ansøgt om EF-

medlemskab (Bulgarien, Cypern, Estland, Letland, Litauen, Malta, Polen, Rumænien, Slovakiet, Slovenien, Tjekkiet og Ungarn.). OECD udfører de samme opgaver for de øvrige OECD-lande. Kommission og OECD anvender lignende metoder.

4. De mest relevante OECD-publikationer om købekraftspariteter, -metodologier, -praksis og -resultater er: Purchasing power parities and real expenditures in the OECD (1980), Michael Ward, OECD, Paris, 1985; Purchasing power parities and real expenditures, 1985, OECD, Paris, 1987; Purchasing power parities and real expenditures, 1990, Volume 1, EKS results, OECD, Paris, 1992; Purchasing power parities and real expenditures, 1990, volume 2, GK results, OECD, Paris, 1993; Purchasing power parities and real expenditures, 1993, volume 1, EKS results, OECD, Paris, 1995; Purchasing power parities and real expenditures, 1993, volume 2, GK results, OECD, Paris, 1996. Publikationen om 1996-resultaterne vil blive offentliggjort i oktober 1999.

(2000/C 27 E/163)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1567/99

af Paulo Casaca (PSE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Retsgrundlag for købekraftspariteter

De europæiske institutioner har i forskellige sammenhæng, herunder med stor budgetmæssig betydning, anvendt en indikator, som benævnes købekraftspariteter.

Rådets forordning (EF) 2223/96 af 25. juni 1996⁽¹⁾ indeholder imidlertid intet om denne indikator.

1. Kan Kommissionen oplyse, om der findes et retsgrundlag for købekraftspariteterne, og i givet fald oplyse dette?
2. Kan Kommissionen, såfremt der ikke findes et retsgrundlag, oplyse, hvilke skridt der er taget for at skabe et retsgrundlag?
3. Mener Kommissionen, at situationen i forbindelse med købekraftspariteternes retsgrundlag er tilfredsstillende, navnlig i betragtning af de regler, der følges på statistiske områder af lignende betydning og vigtighed?

⁽¹⁾ EFT L 310 af 30.11.1996, s. 1.

Svar afgivet af Pedro Solbes Mira på Kommissionens vegne

(20. oktober 1999)

1. Der findes foreløbig ikke noget specifikt retsgrundlag for købekraftspariteterne. Købekraftspariteterne er imidlertid nævnt i artikel 3 i Rådets forordning (EF) 1260/1999 af 21. juni 1999 om generelle bestemmelser for strukturfondene⁽¹⁾ samt artikel 4 i Rådets forordning (EF) 1267/1999 af 21. juni 1999 om oprettelse af et strukturpolitisk førtiltraedelsesinstrument¹. Hertil kommer, at de data, hvormed købekraftspariteterne udarbejdes, i medfør af personalevedtægtens artikel 64 og dennes gennemførelsesbestemmelser, benyttes til at etablere købekraftspariteter for EU-tjenestemænds vederlag afhængig af tjenestested i forhold til Bruxelles.

2. Kommissionen erkender manglen på et specifikt retsgrundlag for købekraftspariteterne, og der blev afholdt en indledende drøftelse på det møde mellem lederne af de nationale statistiske kontorer, der blev afholdt den 25. maj 1999 i Haag.

3. Foreløbig er arbejdet omkring købekraftspariteterne baseret på årlige kontrakter indgået med de nationale statistiske kontorer samt frivillige bidrag fra to deltagende EØS-lande (Island og Norge). Manglen på et specifikt retsgrundlag har indtil nu ikke bevirket væsentlige problemer, men Kommissionen er af den opfattelse, at grundlaget for arbejdet omkring købekraftspariteterne vil kunne styrkes yderligere ved at vedtage et specifikt retsgrundlag, der vil kunne omfatte både den metodologiske basis og de anvendte procedurer.

⁽¹⁾ EFT L 161 af 26.6.1999.

(2000/C 27 E/164)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1569/99**af Hiltrud Breyer (Verts/ALE) til Rådet**

(8. september 1999)

Om: Måling af dioxinindholdet i levnedsmidler

I en skrivelse fra juni 1999 oplyser det tyske »Bund für Lebensmittelrecht und Lebensmittelkunde« (BLL), at de belgiske myndigheder erklærer slutprodukter »dioxinfri«, selv om der kun lægges målinger af 7 pcb-stoffer til grund herfor. Denne målemetode kan eventuelt anvendes i forbindelse med spild- og smøreolier men ikke på levnedsmiddeldområdet.

1. Har de belgiske myndigheder orienteret Rådet om denne forkastelige målemetode?
2. Er Rådet enig i, at der ikke må anvendes vilkårlige målemetoder på grund af de alvorlige eventuelle risici i forbindelse med pcb-stoffer?
3. Er Rådet enig i, at en tolerancetærskel på 1-4 pg/kg er fuldstændig absurd og vilkårlig og ikke kan garantere, at sundhedsfarer er udelukket?
4. Hvornår vil Rådet anmode Kommissionen om at fastsætte grænseværdier for dioxin i levnedsmidler for derved at bringe den skandaløse situation med den manglende beregning af grænseværdier og en uforsvarlig »selvregulering« i levnedsmiddelindustrien til ophør?
5. Er Rådet orienteret om, at det amerikanske »Environmental Protection Agency« (EPA) ligger inde med resultaterne af nye undersøgelser, som viser, at langt flere pcb-stoffer (ud over de syv stoffer, vi har fået udpeget) klassificeres som toksiske? Har Rådet kendskab til disse undersøgelser? Hvilke konsekvenser vil det drage heraf?

(2000/C 27 E/165)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1572/99**af Hiltrud Breyer (Verts/ALE) til Rådet**

(8. september 1999)

Om: Manglende grænseværdier for dioxin og pcb-stoffer

På baggrund af dioxinskandalen i Belgien og den femte betragtning i Kommissionens afgørelse af 3. juni 1999, hvori det konstateres, at der ikke er blevet fastsat maksimalværdier for dioxinforureningen for de enkelte basislevnedsmidler, og at der ikke findes maksimalværdier for dioxin på internationalt plan, på fællesskabsplan eller på nationalt plan, bedes Rådet oplyse følgende:

1. Hvorfor har Rådet undladt at anmode Kommissionen om at fastsætte en grænseværdi for pcb-stoffer, dioxin og andre klorforbindelser?
2. Hvornår vil Rådet rette denne forsømmelse?
3. Hvornår kan der nøjagtigt forventes et direktiv eller en forordning med de ovennævnte grænseværdier?
4. Agter Rådet at tage initiativ til oprettelsen af en uafhængig, neutral levnedsmiddelkontrolcentral på EU-plan?
5. Er det rigtigt, at der på EU-plan ikke findes retsforskrifter hverken for animalske eller vegetabiliske produkter, som indeholder bestemmelse om maksimalværdier for pcb-stoffer?

**Samlet svar
på skriftlige forespørgsler E-1569/99 og E-1572/99**

(29. oktober 1999)

Rådet drøftede ved først givne lejlighed spørgsmålet om dioxinkontaminering i Belgien med det resultat, at Rådet på samlingen den 14-15. juni 1999 blev enig om en række konklusioner. Rådet har taget spørgsmålet op til fornyet behandling på alle de efterfølgende samlinger.

Ved disse lejligheder har den belgiske minister detaljeret orienteret Rådet om, hvilke forholdsregler Belgien har truffet, og han nævnte i sin orientering også ekstrapolationsmetoden.

På samlingen den 14.-15. juni 1999 anmodede Rådet Kommissionen om at kontrollere den ensartede, effektive gennemførelse af EU's systemer til hurtig varsling og i givet fald forelægge forslag til forbedring af disse systemer samt undersøge, hvorvidt de bestående overvågningssystemer skal udvides til at omfatte restkoncentrationer og intensiveres.

Desuden blev Kommissionen anmodet om under det finske formandskab at aflægge rapport til Rådet om, hvor langt man er kommet med hensyn til at udbygge Fællesskabets Levnedsmiddel- og Veterinærkontor og gøre det fuldt funktionsdygtigt. Denne rapport skal også komme ind på nødvendigheden af en generel forbedring af levnedsmiddelkontrollen og herunder behovet for et organ for levnedsmiddelkontrol.

Rådet anmodede også Kommissionen om hurtigt at fortsætte gennemgangen af foderbestemmelserne, som allerede er indledt i Foderstofkomitéen, og i givet fald at forelægge ændringsforslag inden for rammerne af en fortsat streng harmonisering. Disse forslag skal især dreje sig om:

- det nuværende kontrolsystems effektivitet og tilstrækkelighed
- nødvendigheden af at godkende/registrere andre producenter af foderblandinger end dem, der er nævnt i direktiv 95/69/EF
- forbedring af sporbarheden af de fodermidler og tilsætningsstoffer, der anvendes i denne sektor
- nødvendigheden af at udvide listen over forbudte ingredienser
- nødvendigheden af at udvide listen over uønskede stoffer.

På samlingen den 19. juli 1999 hilste Rådet i princippet det grundige lovgivningsmæssige program, Kommissionen har forelagt med henblik på at tilpasse foderstoflovgivningen og foreslå foranstaltninger angående animalsk affald, velkommen.

Rådet noterer, at der som led i dette lovgivningsmæssige program og inden for Kommissionens kompetence er planlagt foranstaltninger vedrørende fastsættelse af maksimalgrænseværdier for dioxin for så vidt angår olie og fedtstoffer, fastsættelse af maksimalgrænseværdier for dioxin for så vidt angår andre former eller alle former for foder og indsamling af oplysninger om baggrundskontaminering med PCB og dioxinagtig PCB, således at der kan fastsættes maksimalgrænseværdier for disse kontaminerende stoffer.

For så vidt angår grænseværdier for slutprodukter har Kommissionen ikke hidtil forelagt Rådet noget forslag.

Andre aspekter, der er rejst af det ærede medlem, henhører under Kommissionens kompetence.

(2000/C 27 E/166)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1570/99

af Hiltrud Breyer (Verts/ALE) til Rådet

(8. september 1999)

Om: Illegal markedsføring af genetisk modificeret majs fra såsædkoncernen Pioneer

I begyndelsen af maj 1999 kom det frem, at såsædkoncernen Pioneer Hi-Bred i Sydtykland har solgt genetisk modificeret majs, der ikke var godkendt.

1. Blev Rådet informeret om denne overtrædelse af EU's bestemmelser og af den tyske lov om genteknologi?
2. Hvilken dato blev Rådet informeret om denne overtrædelse?
3. Hvilke skridt og konsekvenser vil Rådet tage som følge af denne overtrædelse?

Svar

(12. november 1999)

Ifølge traktaten har Kommissionen og de nationale myndigheder til opgave at påse, at den europæiske lovgivning overholdes i medlemslandene. Det ærede parlamentsmedlem opfordres derfor til at rette dette spørgsmål til Kommissionen.

(2000/C 27 E/167)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1577/99

af Carles-Alfred Gasòliba I Böhm (ELDR) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Fordelingen af indtægterne fra Europa Cup'ens finale i Barcelona den 26. maj 1999

Det kaos, der udviklede sig i forbindelse med det offentlige salg af billetter til Europa Cup'ens finale i Barcelona den 26. maj 1999, gav anledning til lange køer og uacceptable ventetider. UEFA havde tilsyneladende reduceret det antal billetter, der oprindeligt var afsat til FC Barcelona fra 10.000 til 7.500, og klubben havde kun overdraget salgsstederne 2.100 billetter, som var forbeholdt klubbens medlemmer. Ifølge UEFA havde FC Barcelona efter salget ved salgsstederne 5.250 billetter tilbage, hvoraf 3.100 blev fordelt mellem selve organisationen, andre sportsinstitutioner, klubbens personale og offentlige institutioner, mens der ikke foreligger oplysninger om de resterende 2.150 pladser. Ni dage før kampen reagerede formanden for FC Barcelona på pressens kritik og overgav en pakke på 4.900 pladser til salgsstederne, samtidig med at han indrømmede, at klubben havde organiseret billetsalget dårligt.

Mener Kommissionen ikke efter Cassis de Dijon-sagen og med den symbolske bøde til den franske komité for VM i fodbold som præcedens, at den foreslåede fordelingsordning for adgangsbilletter er en grundlæggende krænkelse af lovgivningen om det indre marked?

Agter Kommissionen at iværksætte en undersøgelse af forvaltningen af adgangsbilletsalget og den manglende åbenhed og gennemskelighed?

Svar afgivet af Mario Monti på Kommissionens vegne

(8. oktober 1999)

Det ærede medlem spørger Kommissionen, om systemet til fordeling af billetterne til Europa Cup-finalen i 1999 er i strid med lovgivningen om det indre marked og henviser til resultatet i Cassis de Dijon-sagen og den symbolske bøde, Kommissionen idømte de lokale organisatorer af VM i fodbold i Frankrig i 1998.

Domstolens dom i Cassis de Dijon-sagen vedrørte specifikt anvendelse af EF-traktatens bestemmelser om varers frie bevægelighed, særlig EF-traktatens artikel 28 (tidligere artikel 30) til 30 (tidligere artikel 36). Hvad angår salg af fodboldbilletter, tvivler Kommissionen alvorligt på, om billetter kan betegnes som varer, som defineret i disse bestemmelser, da de blot giver ihændehaveren ret til en tjenesteydelse. Domstolens tidligere retspraksis (sag C-275/92, Schindler [1994], Sml. I, s. 1039) synes at bekræfte denne opfattelse. Endvidere synes de salgsbestemmelser, det ærede medlem omtaler, ikke at være resultatet af foranstaltninger, der kan tilskrives en medlemsstat. Derfor finder Kommissionen ikke anledning til at drage de pågældende salgsbestemmelser i tvivl i henhold til EF-traktatens bestemmelser om varers frie bevægelighed.

Hvad angår Kommissionens beslutning af 20. juli 1999 om den lokale organisationskomité for VM i fodbold sidste år og den symbolske bøde, organisatorerne blev idømt, tog beslutningen udelukkende udgangspunkt i virkningen af organisatorernes beslutning om at begrænse billetsalget til forbrugere, der var i stand til at opgive en adresse i Frankrig, hvilket var diskriminerende over for europæiske forbrugere uden for Frankrig på grundlag af deres nationalitet. Kommissionen konkluderede, at der var tale om misbrug af organisatorernes dominerende stilling på markedet for billetsalg i strid med EF-traktatens artikel 82 (tidligere artikel 86), og idømte dem en bøde på 1 000 EUR. Kommissionen vil ikke tøve med at gribe

ind over for lignende praksis i fremtiden, men det ærede medlem bedes forstå, at spørgsmålet om salg af billetter til dette års Europa Cup-finale adskiller sig meget fra baggrunden for ovennævnte beslutning. Det ville derfor være upassende for Kommissionen at basere et eventuelt søgsmål mod dem, der er ansvarlige for salg af billetter til årets Europa Cup-finale på de konklusioner, der blev draget i forbindelse med salg af billetter til VM i fodbold i Frankrig sidste år.

På grundlag af en generel vurdering af de fremlagte oplysninger, synes den praksis, det ærede medlem omtaler, ikke at være i strid med EF-traktaten, selv om den kan forekomme beklagelig. Kommissionen vil derfor ikke iværksætte en undersøgelse af spørgsmålet om, hvordan billetterne til den pågældende kamp blev tildelt og solgt.

(2000/C 27 E/168)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1578/99

af Jaime Valdivielso de Cué (PPE-DE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Sundhed og forbrugerbeskyttelse

Den 26. juli 1999 fremlagde Europa-Kommissionen hovedlinjerne for sin handlingsplan for løsningen af den såkaldte dioxinkrise efter afsløringen i sidste uge af forekomsten af dioxinforurenede svinebedrifter i fuld produktion. Kommissionen anslog, at det ville vare omkring seks måneder, før planen var fuldstændigt iværksat.

Hvilke forsigtighedsforanstaltninger vil der på baggrund af sagens alvor og de skader, som indtagelsen af dette stof kan påføre mennesket, blive truffet, indtil handlingsplanen er iværksat?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(8. oktober 1999)

På grund af udviklingen i Belgien i »dioxinkrisen« i slutningen af juli 1999 så Kommissionen sig nødsaget til at ændre de foranstaltninger, der havde været i kraft siden krisens begyndelse. Kommissionens beslutning 1999/551/EF af 6. august 1999 om ændring af beslutning 1999/449/EF af 9. juli 1999 om beskyttelsesforanstaltninger over for animalske produkter til konsum eller foderbrug, som er forurenede med dioxiner⁽¹⁾ fastsatte således, at sporbarhedssystemet ikke længere kunne benyttes som basis for udstedelse af attester for kød, æg og produkter afledt heraf af belgisk oprindelse til afsætning, samhandel med medlemsstaterne og eksport til tredjelande. Denne beslutning betød derfor, at de belgiske myndigheder måtte udstede certifikater på grundlag af analyseresultaterne for PCB'er og dioxin som bevis for, at de pågældende levnedsmidler ikke var forurenede med dioxin. Foranstaltningen vedrørende suspension af sporbarhedssystemet blev forlænget ved Kommissionens beslutning 1999/601/EF af 1. september 1999 om ændring af beslutning 1999/551/EF for så vidt angår genbehandling af beskyttelsesforanstaltningerne over for dioxinforurening⁽²⁾.

I øvrigt er Kommissionen ved at overveje, hvilke konklusioner man på længere sigt kan drage af denne krise. Overvejelserne drejer sig især om fremstillingsmetoderne for dyrefoder, kontrollen med de råvarer, der benyttes i fremstillingen af dyrefoder, og kontrollen med levnedsmidlernes forureningsniveau i medlemsstaterne.

⁽¹⁾ EFT L 209 af 7.8.1999.

⁽²⁾ EFT L 232 af 2.9.1999.

(2000/C 27 E/169)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1579/99
af Sebastiano Musumeci (UEN) til Kommissionen**

(1. september 1999)

Om: Afskaffelse af den trettende overgangsbestemmelse i den italienske forfatning

I den italienske forfatning er der indføjet en trettende overgangsbestemmelse, som indeholder et absolut forbud mod, at mandlige efterkommere af slægten Savoia rejser ind i Italien. Denne bestemmelse, som blev defineret og beskrevet som en overgangsbestemmelse, har uden afbrydelse været i kraft fra 1948 til nu, hvilket er en krænkelse af ethvert grundlæggende borgerretligt princip, som afviser begrebet »eksil«, fordi det er en krænkelse af menneskets værdighed.

Denne bestemmelse, som er rettet imod efterkommerne af en familie, under hvis ledelse Italiens samling fandt sted, og som ansvarsbevidst har respekteret folkets vilje, som den kom til udtryk under folkeafstemningen den 2. juni 1946, er nu blevet overhalet af de historiske begivenheder og kan ikke accepteres hverken af den italienske eller den europæiske offentlighed og er i øvrigt en åbenbar overtrædelse af menneskerettighedserklæringen.

Mener Kommissionen ikke, den bør gribe ind for at få denne overgangsbestemmelse i den italienske forfatning afskaffet (eksil for de mandlige efterkommere af huset Savoia), idet et sådant indgreb ikke vil krænke den nationale suverænitet, men derimod ligger i forlængelse af et borgerretligt princip, hvorefter eksil udgør en barbarisk livslang tortur, i det givne tilfælde mod repræsentanterne for et dynasti, som har bidraget til at gøre Italien til det, det er i dag, hvor alle — bl.a. takket være Schengen-bestemmelserne — kan rejse frit rundt, undtagen medlemmerne af slægten Savoia?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Antonio Vitorino

(8. oktober 1999)

Det ærede medlem henvises til Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel P-2703/97 fra Luigi Florio ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EFT C 60 af 25.2.1998.

(2000/C 27 E/170)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1580/99
af Erik Meijer (GUE/NGL) til Rådet**

(8. september 1999)

Om: Udelukkelse af sportsfolk med jugoslavisk nationalitet fra sportsbegivenheder

1. Har Rådet kendskab til, at de anmeldte deltagere fra Forbundsrepublikken Jugoslavien ved Verdensmesterskabet i bordtennis, der blev afholdt den 3. og 4. august 1999 i Eindhoven (Nederlandene) med deltagere fra 90 lande, ikke fik visum til Nederlandene, og at den nederlandske regering også har udøvet pres på den overordnede nationale sportsorganisation NOC/NSF for at forhindre, at en i Tyskland boende deltager med jugoslavisk nationalitet, som på grundlag af Schengen-aftalerne havde adgang til Nederlandene, deltog i sportskonkurrencerne?

2. Hvilke andre medlemsstater end Nederlandene udelukker efter afslutningen af krigen i Jugoslavien ligeledes sportsfolk med jugoslavisk nationalitet fra at deltage i konkurrencer? Hvilke medlemsstater giver dem adgang til at deltage?

3. Findes der inden for Den Europæiske Union aftaler om at forhindre sportskontakter med indbyggere fra Jugoslavien som et pressionsmiddel, der tilsigter at isolere og/eller afsætte den nuværende jugoslaviske regering? Er dette effektivt?

4. Er Rådet ligesom jeg af den opfattelse, at der bør skelnes mellem stater og deres enkelte indbyggere og at De Forenede Nationer eller Europa-Parlamentet burde have fremsat en opfordring, inden der iværksættes specifikke foranstaltninger fra andre landes side som udelukkelse eller isolering af sportsforeninger og enkelte sportsudøvere?

5. Hvad agter Rådet at gøre for så hurtigt som muligt at genoprette normale sportskontakter mellem medlemsstaterne og Jugoslavien?

Svar

(22. oktober 1999)

1. Rådet minder om, at det på samlingen den 26. april 1999 (almindelige anliggender) blev enigt om at »opfordre medlemsstaterne og sportsorganisationer til ikke af afholde internationale sportsstævner med deltagelse af FRJ«.

2. I overensstemmelse hermed har Nederlandene meddelt medlemsstaterne, at de ikke vil udstede visum til sportsfolk fra FRJ, der ønsker at deltage i internationale sportsstævner, der afholdes i Nederlandene.

3. Til trods for alle medlemsstaternes indsats udtrykte Rådet (almindelige anliggender) på samlingen den 31. maj 1999 »skuffelse over, at der stadig gennemføres en række store sportsstævner. Det opfordrer de internationale sportsorganisationer i Europa, herunder ikke mindst UEFA, til igen at overveje beslutninger, der tillader sådanne sportsstævner.«

4. Rådet vil gerne understrege, at det forsat ønsker at gøre en gestus overfor det serbiske folk, som har lidt på grund af dets ledes skadelige politik. Der blev taget hensyn til denne sondring mellem regimet i Beograd og befolkningen i FRJ, da Rådet (almindelige anliggender) på samlingen den 13. september 1999 besluttede at tilbagekalde sin beslutning om at afbryde forbindelserne på sportsområdet.

(2000/C 27 E/171)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1583/99

af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: »Grønt« fiskemel

Er Kommissionen rede til at foretage en skelnen mellem fiskemel, der er fremstillet af fiskeaffald, og fiskemel, der er fremstillet på grundlag af »industrielt fiskeri«, der truer med at ødelægge levesteder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(4. , oktober 1999)

Fiskemel fremstilles af fisk, der af forskellige grunde ikke er direkte konsumegnede. Der er tale om fiskeaffald, fisk der ikke kan sælges og fiskearter, som kun i meget begrænset omfang eller slet ikke spises. Som i forbindelse med andre former for fiskeri lægger Kommissionen stor vægt på at sikre, at industrielt fiskeri foregår på ansvarlig og bæredygtige betingelser. Direkte industrifiskeri reguleres og kontrolleres derfor omhyggeligt og Kommissionen er ikke bekendt med, at denne form for fiskeri skulle udgøre en trussel mod fiskens levesteder.

Kommissionen er ikke sikker på, at det er praktisk og lovligt gennemførligt at foretage en sådan skelnen ved mærkning af fiskemel, da de fleste fiskemelsfabrikker anvender både fiskeaffald og fisk fra industrielt fiskeri. Det er vigtigere at sikre sig, at produkterne stammer fra bæredygtigt fiskeri.

(2000/C 27 E/172)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1597/99**af Marco Pannella (NI) til Rådet**

(8. september 1999)

Om: Den Internationale Straffedomstol

Den 18. juli 1998 vedtog den diplomatiske konference i Rom statutten for Den Permanente Internationale Straffedomstol for folkedrab og forbrydelser mod menneskeheden. Domstolens oprettelse forudsætter, at mindst 60 stater ratificerer statutten. Indtil nu har 84 stater undertegnet statutten, men kun 4 har ratificeret den, nemlig Senegal, Trinidad og Tobago, San Marino og Italien. Med andre ord har alle Unionens medlemsstater undertegnet statutten, men kun Italien har ratificeret den.

Hvilke oplysninger kan det finske formandskab give om medlemsstaternes fremskridt med at ratificere statutten?

Hvilke initiativer har det finske formandskab taget eller agter at tage for at fremme en hurtig ratificering af statutten fra medlemsstaternes side, således at domstolen kan etableres inden udgangen af 2000?

Hvilke initiativer har det finske formandskab endvidere taget eller agter at tage for at tilskynde til undertegnelse og/eller ratificering fra tredjelandes side, især sådanne med hvem Unionen har indgået associerings- eller samarbejds- og partnerskabsaftaler?

Svar

(8. november 1999)

1. Rådet deler den opfattelse, at oprettelsen af en permanent international straffedomstol (ICC) udgør et afgørende skridt mod en garanti for, at de, der begår de alvorligste forbrydelser, som vækker bekymring i det internationale samfund, ikke længere kan gøre det ustraffet. I overensstemmelse hermed støtter Den Europæiske Union i høj grad en snarlig oprettelse af domstolen. Alle EU's medlemsstater har undertegnet Rom-statutten, der blev vedtaget den 17. juli 1998, og er fast besluttet på at sikre, at domstolen kan påbegynde sit arbejde så snart som muligt.

2. EU har hilst de første ratifikationer af statutten velkommen, og hermed også Italiens den 26. juli 1999. De andre medlemsstater er forpligtet til at ratificere statutten så hurtigt som muligt. Ratificeringen af en væsentlig folkeretlig konvention, især én hvis iværksættelse involverer nationale strafferetlige myndigheder, er en omfattende opgave. For nogle stater vil en ratificering af statutten kræve forfatningsændringer. Medlemsstater underretter jævnligt hinanden om fremskridtene i ratificeringsprocessen. Hvis de forskellige lovgivningsmæssige og/eller forfatningsmæssige foranstaltninger forløber i henhold til planen, mener medlemsstaterne, at de sandsynligvis vil have ratificeret Rom-statutten inden udgangen af næste år. Medlemsstaterne koordinerer deres standpunkter inden for rammerne af den nuværende forberedende kommission for oprettelsen af ICC.

3. EU gør også en indsats for at fremme undertegnelsen og ratificeringen af ICC-statutten på verdensplan. I sin tale på FN's Generalforsamling den 21. september bekræftede Rådets formand Unionens forpligtelse til at lade Rom-statutten træde i kraft så tidligt som muligt og opfordrede alle stater til at undertegne og ratificere den. Ved åbningen af det seneste møde i ICC's forberedende kommission (juli-august 1999) udsendte formandskabet en erklæring herom. Uden for dagsordenen på den forberedende kommissions møde organiserede formandskabet også et møde for juridiske eksperter fra medlemsstaterne, de associerede stater og EFTA-landene. Formålet var at udtrykke EU's medlemsstaters vilje og beredvillighed til at yde juridisk assistance til de stater, der havde brug for det med hensyn til spørgsmål, der angik ICC ratifikationen, da nogle af dem havde omtalt interne vanskeligheder i den forbindelse. Nogle EU-medlemsstater præsenterede deres nationale metoder, og nogle specifikke juridiske problemer blev drøftet. EU agter at fortsætte dette samarbejde. EU's medlemsstater fremmer også jævnligt tiltrædelse af ICC-statutten i deres bilaterale kontakter med tredjelande.

(2000/C 27 E/173)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1598/99
af Caroline Jackson (PPE-DE) til Kommissionen

(15. september 1999)

Om: Åbenhed omkring arbejdsgrupper under EU's videnskabelige udvalg

I 1997 blev EU's videnskabelige udvalg omorganiseret ud fra tre grundlæggende principper: der blev stillet krav om, at udvalgene skulle opvise den allerhøjeste faglige standard, at de skulle være uafhængige, og at deres arbejde skulle foregå i fuld åbenhed. Der kan ikke stilles spørgsmålstegn ved de nye udvalgs professionalisme og uafhængighed, men til gengæld hersker der ikke åbenhed omkring udvalgsarbejdet. Det er offentligt kendt, hvem der er medlemmer af de egentlige udvalg, og udvalgenes dagsordner og mødeprotokoller offentliggøres løbende på Internettet. Størstedelen af det videnskabelige arbejde udføres imidlertid i et utal af arbejdsgrupper, og offentligheden har ikke adgang til oplysninger om disse arbejdsgruppers forhandlinger, medlemskreds og procedurer. Arbejdsgrupperne omfatter forskere, som for flertallets vedkommende ikke er medlemmer af de egentlige udvalg, og Kommissionen lever således slet ikke op til det tilsagn, der blev givet i sin tid. Derfor er det relevant at stille følgende spørgsmål:

1. Hvordan agter Kommissionen at leve helt og holdent op til sin forpligtelse til at skabe fuld åbenhed omkring de videnskabelige vurderingsprocesser i EU-regi (navnlig i ikke-kontroversielle sager)?
2. Hvordan agter Kommissionen eksempelvis at sikre, at der skabes fuld åbenhed omkring arbejdet i de talrige arbejdsgrupper, der beskæftiger sig med et så ukontroversielt spørgsmål som sikker anvendelse af vitaminer og mineraler?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(3. november 1999)

Kommissionen glæder sig over denne lejlighed til at forklare, hvordan man generelt behandler spørgsmål vedrørende sikring af gennemsigtigheden hos arbejdsgrupperne under de videnskabelige komitéer og spørgsmål vedrørende uafhængighed og fortrolighed.

Det er klart, at processen i forbindelse med at afgive videnskabelige udtalelser ofte fordrer et betragteligt forberedende arbejde med hensyn til at indsamle, sammenligne og evaluere videnskabelige data; disse opgaver udføres ofte af arbejdsgrupper under de videnskabelige komitéer. Arbejdsgruppernes arbejde fastlægges ifølge de for nedsættelsen af arbejdsgrupperne ansvarlige videnskabelige komitéers interne procedurer, hvilket sikrer, at disse bevarer det fulde ansvar for sådanne grupper forberedende arbejde. Artikel 7 i Kommissionens afgørelse af 23. juli 1997 om oprettelse af videnskabelige komitéer inden for forbrugersundhed og levnedsmiddelsikkerhed⁽¹⁾, som indeholder bestemmelser om nedsættelsen af arbejdsgrupper, herunder udefrakommende specialister og de mandater, disse tildeles af de videnskabelige komitéer, bestemmer også, at sådanne grupper har et medlem af komitéen som formand og aflægger rapport til den videnskabelige komité, som de hører under.

Udvælgelsen af udefrakommende specialister foretages på grundlag af råd fra de videnskabelige komitéer, som tager behov og ekspertise inden for det pågældende område i betragtning. Udefrakommende specialister er underkastet de samme krav som medlemmerne om før hvert møde at gøre opmærksom på eventuelle særlige interessekonflikter i overensstemmelse med artikel 6, stk. 3, i afgørelsen. Hvis der gøres opmærksom på en sådan interessekonflikt, tager formanden stilling til, hvad der skal gøres.

Kommissionen erkender, at kendskab til sammensætningen af arbejdsgrupperne under de videnskabelige komitéer er et spørgsmål af legitim offentlig interesse. Den vil derfor bede de videnskabelige komitéer om som en fast procedure at offentliggøre navnene på deltagerne i arbejdsgrupperne i referatet af de møder, hvor de nedsættes. Det må dog tages i betragtning, at nogle spørgsmåls komplekse karakter kan betyde, at disse grupperes sammensætning ikke er fast, og at yderligere specialister måske skal indkaldes på et senere tidspunkt.

Hvad angår arbejdsgruppernes arbejde, vil Kommissionen gerne minde det ærede medlem om, at kun de videnskabelige komitéer og ikke deres arbejdsgrupper er ansvarlige for de udtalelser, de giver. Udkast til forberedende retsakter, som en arbejdsgruppe har udarbejdet, har i sig selv ingen betydning, da det altid er de videnskabelige komitéer, hvorunder arbejdsgrupperne hører, der skal ændre, forkaste eller vedtage disse.

Kommissionen betragter arbejdsgruppernes forberedende arbejde som en del af de videnskabelige komitéers interne arbejde. Det er de videnskabelige komitéers ansvar helt uafhængigt at afgøre, hvilke dele af arbejdsgruppens forberedende arbejde der skal omfattes af de videnskabelige udtalelser, der sluttelig vedtages og offentliggøres.

Kommissionen er overbevist om, at denne fremgangsmåde sikrer, at de videnskabelige komitéer altid fuldt ud og selvstændigt bærer ansvaret for de videnskabelige udtalelser, de afgiver. Kommissionen vil på baggrund af nye tiltag fortsat overvåge den praktiske gennemførelse af principperne om uafhængighed og gennemsigtighed, der er af grundlæggende betydning for offentlighedens tillid til de videnskabelige komitéers arbejde. De nye tiltag omfatter for eksempel de tre specialisters rapport om fremtiden for videnskabelige udtalelser, som forventes senere på året.

(¹) EFT L 237 af 28.8.1997.

(2000/C 27 E/174)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1599/99

af Maurizio Turco (NI) til Rådet

(8. september 1999)

Om: Folkerepublikken Kinas øgede trusler mod Taiwan

Igennem længere tid har Folkerepublikken Kina gennemført en stadig mere truende politik over for den Republikken Kina (Taiwan), hvis eneste åbenlyse resultat har været en foruroligende forøgelse af spændingen i den sydøstasiatiske region. Fra trusler om en mulig teknologisk krig mod øen er Beijing nu i gang med en egentlig militær og militaristisk eskalation, som risikerer at føre Folkerepublikken til at tage uigenkaldelige skridt.

I denne situation fortsætter EU med at føre sin såkaldte »kritiske dialog«-politik over for Beijing, som i praksis betyder, at de kommunistiske kinesiske myndigheder får frit slag i deres aggressive politik over for Taiwan, at de individuelle rettigheder knægtes inden for landets egne grænser og at de tibetanske, mongolske og uiguriske folk, der mod deres egen vilje lever inden for Folkerepublikkens grænser, undertrykkes voldsomt.

Mener Rådet ikke, at den såkaldte kritiske dialog-politik, som EU hidtil har ført over for Folkerepublikken Kina, risikerer at være lig med en de facto opmuntring til de aggressive, militaristiske og undertrykkende tendenser i det kinesiske kommuniststyre? Finder Rådet ikke, at Taiwan-republikkens nuværende vilje til at afvise indlemmelse i en stat, hvis grundlag er afvisning af retsstatlige og demokratiske principper, er helt legitim? Mener Rådet derfor ikke, at det bør støtte Taiwan-republikken i at blive reintegreret i FN og til at blive anerkendt som en juridisk set suveræn stat?

Svar

(22. oktober 1999)

Det ærede medlem er uden tvivl bekendt med, at EU den 20. juli udsendte en erklæring, hvori den udtrykte bekymring over de episoder, der i juli udspillede sig i Taiwanstrædet. I erklæringen mindede EU på ny om, at den støtter princippet om »ét Kina«, men samtidig understregede den, at det er nødvendigt at finde en fredelig løsning på Taiwan-problemet ved hjælp af en konstruktiv dialog. EU håber fortsat, at begge parter vil gøre alt, hvad de kan for at afklare misforståelser og opretholde en konstruktiv dialog. Begge parter bør undgå at træffe foranstaltninger eller fremsætte erklæringer, som øger spændingen. Denne holdning deles af det internationale samfund i almindelighed.

EU's mål er fortsat at udbygge forbindelserne med Kina og støtte Kinas integration i verdensøkonomien, således at landet bliver i stand til også at støtte økonomiske og sociale reformer og fremme et mere åbent samfund, retsstatsprincippet og respekten for internationalt anerkendte menneskerettigheder.

Den politiske dialog, herunder dialogen om menneskerettigheder, som blev genoptaget i oktober 1997, tager sigte på at fremme disse mål.

Man kan ikke forvente øjeblikkelige resultater, men takket være en vedholdende og tålmodig indsats fra EU's side og fra andre landes side gennem dialog og med andre midler breder der sig efterhånden støt også i Kina en accept af de universelle værdier, som vi hylder. Derfor har EU lagt vægt på, at EU-dialogen skal være bredtfaavnende og konkret, og at ingen emner på forhånd skal være udelukket. Endvidere har EU gjort det klart, at den forventer, at dialogen mellem EU og Kina om menneskerettigheder ikke blot fører til, at Kina påtager sig internationale forpligtelser, men også at der sker en konkret forbedring af menneskerettighedssituationen i Kina.

(2000/C 27 E/175)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1602/99

af Benedetto Della Vedova (NI) til Kommissionen

(7. september 1999)

Om: Luftfartsselskaber og bestemmelser vedrørende overbooking

Stadig oftere, især i sommerperioden, og til stadig større ulempe for de rejsende benytter luftfartsselskaberne, også EU-luftfartsselskaber, sig af overbooking (salg af flere pladser end flyene reelt råder over), en praksis, der betyder, at luftfartsselskabets personale efter fuldstændig uklare kriterier må træffe afgørelse om, hvilke passagerer der tages om bord, selv om de alle er i besiddelse af gyldige billetter. På denne måde tvinges de afviste passagerer til at gøre uforudsete og ofte meget lange ophold, hvorved de pådrager sig uforudsete ekstraudgifter, der ofte ikke godtgøres af luftfartsselskaberne, og udsættes for problemer, fordi de ikke kan vende tilbage til planlagt tid. Denne vanskelige situation udgør et betydeligt større problem, hvis den optræder i forbindelse med fly mellem byer i Den Europæiske Union og transkontinentale destinationer og omvendt.

De bestemmelser, der er afledt af Kommissionens nugældende forordning på området (forordning (EØF) 295/91⁽¹⁾ af 4. februar 1991), forekommer fuldkommen utilstrækkelige i forhold til de alvorlige ulemper, som passagererne udsættes for i disse vanskelige situationer. Navnlig gælder de ikke for fly fra tredjelande til en EU-destination, de gør ikke undtagelse fra forpligtelsen til yderligere bekræftelse af afrejsetidspunktet, de fastlægger ikke noget udtrykkeligt krav vedrørende check-in-frister, de fastlægger ingen præcise procenttal for den overbooking, det er tilladt selskaberne at foretage, og de fastsatte bøder synes ikke at have fået selskaberne til at sikre, at passagerer, der har været udsat for ulemper, får behørig kompensation.

Har Kommissionen kendskab til denne situation? Mener Kommissionen ikke, at det er selve den juridiske karakter af de hidtil vedtagne bestemmelser, der gør dem mangelfulde? Agter Kommissionen at træffe yderligere foranstaltninger af anden art for at sikre, at de rejsendes rettigheder respekteres?

⁽¹⁾ EFT L 36 af 8.2.1991, s. 5.

(2000/C 27 E/176)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1663/99

af Lucio Manisco (GUE/NGL) til Kommissionen

(22. september 1999)

Om: Borgernes rettigheder og luftfartsselskaberne

I august måned var mange europæiske borgere i hver eneste af Den Europæiske Unions lufthavne udsat for magtmisbrug og overgreb fra luftfartsselskabernes side i form af forsinkelser af fly, selve transportforholdene og de lange ventetider i lufthavnene og forsinkelse ved bagageudleveringen. Passageren som juridisk person, der indgår en aftale med luftfartsselskab, er blevet en passiv genstand og offer uden appelret for denne vilkårlige fremgangsmåde.

Mener Kommissionen ikke, at den hurtigst muligt bør ændre forordning nr. 295/91⁽¹⁾ og indføje flyforsinkelser som et af de forhold, der forpligter luftfartsselskabet til at give passageren kompensation.

⁽¹⁾ EFT L 36 af 8.2.1991, s. 5.

Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio del Valle-Lersundi
på skriftlige forespørgsler P-1602/99 og E-1663/99

(6. oktober 1999)

Kommissionen er enig med det ærede medlem om, at der kræves en omgående indsats for at forbedre vilkårene for passagerer i tilfælde af overbookning. Den har derfor allerede foreslået⁽¹⁾ ændringer til Rådets forordning (EØF) 295/91 af 4. februar 1991 om en ordning for kompensation til ruteflypassager, der afvises på grund af overbookning⁽²⁾. I sit ændrede forslag⁽³⁾ er Kommissionen også gået med til at medtage forslag, der er fremsat af Europa-Parlamentet. Forslaget er dog endnu ikke vedtaget af Rådet.

Næsten alle punkter, det ærede medlem anfører, er omfattet af dette forslag. Kun spørgsmålet om en defineret procentsats for tilladt overbookning er ikke medtaget, da luftfartsselskaberne selv definerer denne på grundlag af egne statistikker over passagerer, der ikke indfinder sig. Disse tal varierer alt efter selskab og flyruter, og det er ikke muligt at fastsætte et bestemt procenttal for alle situationer i Europa.

Spørgsmålet om kompensation for forsinkelser er ikke omfattet af forslaget. Dog vil dette spørgsmål blive drøftet i forbindelse med et særligt høringsdokument vedrørende luftfartspassagerers rettigheder, som snart vil blive offentliggjort. I dette høringsdokument kommer man også ind på spørgsmålet om, hvorvidt luftfartsselskabernes nugældende transportbetingelser er acceptable.

Endelig indeholder den nyligt vedtagne Montreal-konvention af 28. maj 1999 ajourførte bestemmelser med hensyn til beskadigelse og forsinkelse af bagage. Kommissionen foreslår, at Fællesskabet tiltræder denne konvention, og tager herunder navnlig stilling til, hvorvidt der, i forbindelse hermed, bør tages initiativ for så vidt angår bagage.

⁽¹⁾ EFT C 120 af 18.4.1998.

⁽²⁾ EFT L 36 af 8.2.1991.

⁽³⁾ EFT C 351 af 18.11.1998.

(2000/C 27 E/177)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1604/99
af John Purvis (PPE-DE) til Kommissionen

(7. september 1999)

Om: Resultaterne af forskningen om risici i forbindelse med plutonium og nukleare ulykker

Det er blevet oplyst (London Times 9.8.1999), at EU-strålebeskyttelsesenheden har sponsoreret forskning på Det Forenede Kongeriges Atomenergimyndigheds forskningslaboratorier i Harwell, hvilket indbefattede, at menneskelige frivillige fik indsprøjet eller indåndede radioaktivt plutonium for at simulere en nuklear ulykkes virkninger på kroppen. Kan Kommissionen oplyse, hvilke virkninger (hvis der er nogen) der er blevet observeret hos de pågældende, og hvad er de bredere følger vedrørende risici i forbindelse med plutonium og ulykker?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Philippe Busquin

(6. oktober 1999)

Kommissionen har ydet finansiel støtte til to projekter som led i det tredje (1990-94) og det fjerde (1994-98) rammeprogram, hvilket omfattede forundersøgelser, som krævede, at en række frivillige forsøgspersoner indåndede og fik indsprøjet bestemte plutoniumisotoper.

Disse projekter var en del af en bredt baseret forskning, hvori der indgik indtil 12 institutioner i medlemsstaterne, og hvis formål var at forbedre den kvantitative forståelse af reaktionerne for radionuklider, som optages i menneskelegemet (biokinetik), samt at bidrage til at finde frem til mere pålidelige doseringer og metoder til vurdering af risikoen ved udsættelse for disse som led i arbejdet eller i forbindelse med uheld.

De pågældende undersøgelser gennemførtes efter at være blevet behørigt godkendt af et særligt etisk udvalg og på grundlag af en vurdering af de hermed forbundne mulige sygdomsrisici. De totale

administrerede doser på de frivillige forsøgspersoner overskrider ikke 0,1 milliSieverts (mSv), hvilket er yderst beskedent i sammenligning med den naturlige baggrundsstråling (som er ca. 3% af den gennemsnitlige naturlige bestråling, alle udsættes for). Disse lave doser skyldes valget af de pågældende plutoniumisotoper, nemlig ^{237}Pu og ^{244}Pu , som har en lav strålingsmæssig giftighedsgrad, men ellers kemisk reagerer ligesom og har de samme biokinetiske egenskaber som andre mere giftige plutoniumisotoper. På disse doseringsniveauer forventes der ingen bivirkninger som følge af den indgivne stråling, og der er da heller ikke observeret sådanne i forbindelse med de pågældende personer.

Enkelte resultater af undersøgelserne er allerede blevet offentliggjort i den tilgængelige faglitteratur, og der forberedes udsendt en række yderligere publikationer. Den foreløbige konklusion af undersøgelserne er, at den nuværende viden om de risici, der er forbundet med indtagelse af plutonium, stadig gælder.

(2000/C 27 E/178)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1606/99

af Antonio Tajani (PPE-DE) til Rådet

(13. september 1999)

Om: Internet og den italienske regerings lovforslag vedrørende par condicio (lige vilkår)

Den italienske regering har for nylig forelagt et lovforslag, hvorefter valgkampsreklameindslag er forbudt på nationale og lokale, offentlige og private tv-kanaler. Endvidere er det den italienske regerings agt også at forbyde valgkampsreklameindslag på Internet. Dette er en klar krænkelse af borgernes ret til fri information, eftersom der på denne måde vil blive indført forbud mod enhver form for valgkampsindslag på verdens vigtigste informationsnet, hvis anvendelse vinder stadig større udbredelse blandt de europæiske borgere.

Finder Rådet ikke, at der her er tale om en klar krænkelse af borgernes ret til fri information?

Hvorledes agter Rådet at gribe ind for at sikre borgernes ret til fri information, og hvilke foranstaltninger agter det at træffe for at beskytte Unionens borgere mod enhver form for prohibitiv adfærd over for dem?

Svar

(22. oktober 1999)

Rådet oplyser det ærede parlamentsmedlem om, at det stillede spørgsmål ikke henhører under Rådets kompetence.

(2000/C 27 E/179)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1608/99

af Antonio Tajani (PPE-DE) til Kommissionen

(7. september 1999)

Om: Internet og den italienske regerings lovforslag vedrørende par condicio (lige vilkår)

Den italienske regering har for nylig forelagt et lovforslag, hvorefter valgkampsreklameindslag er forbudt på nationale og lokale, offentlige og private tv-kanaler. Endvidere er det den italienske regerings agt også at forbyde valgkampsreklameindslag på Internet. Dette er en klar krænkelse af borgernes ret til fri information, eftersom der på denne måde vil blive indført forbud mod enhver form for valgkampsindslag på verdens vigtigste informationsnet, hvis anvendelse vinder stadig større udbredelse blandt de europæiske borgere.

Finder Kommissionen ikke, at der her er tale om en klar krænkelse af borgernes ret til fri information?

Hvorledes agter Kommissionen at gribe ind for at sikre borgernes ret til fri information, og hvilke foranstaltninger agter den at træffe for at beskytte Unionens borgere mod enhver form for prohibitiv adfærd over for dem?

Svar afgivet af Frederik Bolkestein på Kommissionens vegne

(7. oktober 1999)

Kommissionen er bekendt med eksistensen af et lovforslag, der for nylig er blevet udarbejdet af den italienske regering, og som omfatter »foranstaltninger til lige adgang til kommunikationsmedier under valgkampagner, ved folkeafstemninger samt i forbindelse med politisk kampagnearbejde«.

Det bør først og fremmest understreges, at et sådant lovforslag, i det omfang det – som det forekommer ud fra de oplysninger, Kommissionen råder over – indeholder visse bestemmelser, der sigter mod at regulere information og reklame i forbindelse med valg, ikke kun på radio og tv, men også via onlinetjenester, skal det være genstand for en officiel meddelelse i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/48/EF af 20. juli 1998 om ændring af direktiv 98/34/EF om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter⁽¹⁾.

I medfør af dette direktiv skal medlemsstaterne senest fra den 5. august 1999 underrette Kommissionen om lovforslag om alle nye bestemmelser, der berører tjenester med relation til informationsområdet (dvs. tjenester, der ydes pr. distance, ad elektronisk vej og som finder sted på individuel anmodning). Formålet med direktivet er at undgå hindringer for den fri bevægelighed for grænseoverskridende onlinetjenesteydelser, som f.eks. tjenester ydet via Internet.

En eventuel vedtagelse af et forslag til national lovgivning uden forudgående formel underretning af Kommissionen i medfør af direktiv 98/48/EF er en krænkelse af fællesskabsretten på vegne af den pågældende medlemsstat, uanset indholdet af den pågældende nationale lovgivning. Hertil kommer, at en sådan lov ikke vil kunne gennemføres og vil ikke have virkning over for tredjemand⁽²⁾.

Ud over en sådan procedure i medfør af direktiv 98/48/EF kan Kommissionen ikke udtale sig om principperne bag en lovgivning, der som den foreliggende endnu befinder sig i det forberedende stade på nationalt plan, og derfor ikke har udvist nogen uforenelighed med principperne om frie vare- og tjenestebevægelser på det indre marked.

⁽¹⁾ EFT L 217 af 5.8.1998.

⁽²⁾ Se Domstolens dom af 30.4.1996, sag C-194/94 (CIA Security).

(2000/C 27 E/180)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1609/99 af Marianne Thyssen (PPE-DE) til Kommissionen

(7. september 1999)

Om: Fællesskabets retsgrundlag for nationale støtteforanstaltninger til andre bedrifter end landbrugsbedrifter

Kommissionen har meddelt den belgiske regering, at den vil betegne dioxin-krisen i Belgien som en usædvanlig hændelse i henhold til traktatens artikel 87, stk. 2, litra b. Derved kan de støtteforanstaltninger til landbrugsbedrifter, som er blevet fastlagt af den belgiske regering, betragtes som forenelige med det fælles marked.

Er Kommissionen enig i, at disse foranstaltninger, når den belgiske regering i lighed med støtteforanstaltningerne til landbrugsbedrifter også fastsætter støtteforanstaltninger til andre bedrifter end landbrugsbedrifter, på samme måde skal betegnes som værende forenelige med det fælles marked på grundlag af artikel 87, stk. 2, litra b?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(7. oktober 1999)

EF-traktatens artikel 87, stk. 2, litra b) (tidligere artikel 92), tillader statsstøtte, der har til formål at råde bod på skader, som er forårsaget af usædvanlige begivenheder. Kommissionen har i sine beslutninger om den

belgiske regerings planlagte støtteforanstaltninger i forbindelse med dioxinkrisen inden for levnedsmidler og animalske fedtstoffer, der fremstilles i Belgien, erkendt, at det for at beskytte den offentlige sundhed var nødvendigt at indføre restriktioner af en sådan art og et sådant omfang, at der var tale om usædvanlige begivenheder i ovennævnte bestemmelses forstand. Nogle af disse foranstaltninger, især kompensationen for destruerede varelagre, omfatter mere end landbrugsprodukter som defineret i bilag I (tidligere bilag II) til EF-traktaten.

Spørgsmålet om, hvorvidt der også i henhold til EF-traktatens artikel 87, stk. 2, litra b), kan tillades eventuelle yderligere støtteforanstaltninger til bedrifter uden for landbruget, kan kun undersøges på grundlag af en anmeldelse, der indeholder fuldstændige oplysninger om støttemodtagerne og de planlagte foranstaltninger. Der kan dog nævnes visse vurderingskriterier.

Da de indførte restriktioner strakte sig videre end til landbruget, vil Kommissionens anerkendelse af dem som usædvanlige begivenheder principielt også kunne omfatte bedrifter uden for landbruget. Det er dog vigtigt at understrege, at godkendelse af støtte i henhold til EF-traktatens artikel 87, stk. 2, litra b), forudsætter, at der er en årsagsforbindelse mellem den usædvanlige begivenhed (i dette tilfælde de indførte restriktioner, men ikke selve dioxinforureningen eller offentlighedens reaktion med hensyn til bestemte kategorier af levnedsmidler) og den skade eller de tab, som støtten skal råde bod på.

Mange virksomheder uden for landbruget kan, afhængigt af deres aktiviteter, have været i stand til at begrænse restriktionernes virkninger gennem alternative leverancer af primære landbrugsprodukter. Desuden kan de eventuelle skader eller tab være forårsaget af andre forhold end selve restriktionerne, men dette afhænger igen af virksomhedernes aktiviteter.

Kommissionen skal derfor, som det er tilfældet inden for landbruget, kunne fastslå, at en eventuel støtte ikke overkompenserer de tab, som den usædvanlige begivenhed rent faktisk har medført. Da bedrifterne uden for landbrugssektoren er meget forskelligartede, vil dette forudsætte meget indgående undersøgelser.

(2000/C 27 E/181)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1610/99

af Hanja Majj-Weggen (PPE-DE) til Kommissionen

(7. september 1999)

Om: Kommissionens negative afgørelse vedrørende den nederlandske regerings udligningsgodtgørelse til forpagtere af tankstationer i det nederlandsk-tyske grænseområde

Kommissionen har for nylig truffet en negativ afgørelse vedrørende den nederlandske regerings udligningsordning for forpagtere af tankstationer ved den nederlandsk-tyske grænse.

Kommissionen bedes meddele, hvornår den nederlandske regering første gang har anmeldt ordningen i Kommissionen?

Kommissionen bedes endvidere oplyse, om der er pligt til at foretage sådanne anmeldelser i Kommissionen i Bruxelles?

Hvornår har Kommissionen første gang reageret på den nederlandske ordning for de pågældende forpagtere af tankstationer, og hvad var indholdet af Kommissionens første reaktion herpå?

Har der senere været hyppige kontakter mellem de nederlandske myndigheder og Kommissionen vedrørende denne ordning, og i bekræftende fald, hvornår fandt disse kontakter sted, og hvad var indholdet af disse kontakter?

Havde den nederlandske regering efter Kommissionens opfattelse kunnet vide, at den pågældende ordning var uforsvarlig, og i bekræftende fald siden hvornår skulle den have haft kendskab hertil?

Finder Kommissionen det rimeligt i tilfælde af at den nederlandske regering efter Kommissionens opfattelse burde have vidst bedre, at de pågældende forpagtere af tankstationer, hos hvem man ikke kan forvente en sådan juridisk viden, skal betale de pågældende udligningsgodtgørelser tilbage? Ville det ikke snarere være på sin plads, at den nederlandske regering selv påtager sig ansvaret herfor?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(4. oktober 1999)

Den 18. august 1997 anmeldte de nederlandske myndigheder, at de havde til hensigt at yde støtte til 633 nederlandske tankstationer tæt på den tyske grænse. I henhold til EF-traktatens artikel 88, stk. 3, (tidligere artikel 93) skal Kommissionen underrettes om påtænkte støtteforanstaltninger, inden de sættes i kraft. Medlemsstaterne har således pligt til at anmelde nye støtteforanstaltninger til Kommissionen, som f.eks. tilskuddene til de nederlandske tankstationer.

Den 22. september 1997 bad Kommissionen for første gang de nederlandske myndigheder om at indsende supplerende oplysninger med henblik på at kunne undersøge: a) i hvilket omfang det anmeldte projekt kunne tænkes at fordreje konkurrencen i andre medlemsstater, særlig i Tyskland, og b) om tilskuddet kunne have en akkumulerende virkning, der overstiger de minimis-tærsklen på 100 000 EUR pr. støttemodtager. Ifølge de minimis-reglen⁽¹⁾ kan EF-traktatens artikel 87, stk. 1, (tidligere artikel 92) siges ikke at gælde for foranstaltninger under denne tærskel, og de skal derfor ikke længere forhåndsanmeldes til Kommissionen.

Under den næsten to år lange undersøgelse har Kommissionen skrevet otte breve til de nederlandske myndigheder, vedtaget tre beslutninger (beslutning om at indlede en tilbundsående undersøgelse, beslutning om påbud om at give oplysninger og en endelig beslutning) og desuden afholdt en række formelle og uformelle møder med de nederlandske myndigheder. De nederlandske myndigheder har sendt elleve breve til Kommissionen.

Ovennævnte pligt til at foretage anmeldelse støttes af et forbud, som hindrer medlemsstaterne i at sætte den planlagte støtte i kraft, før Kommissionen har godkendt den. Den nederlandske regering burde derfor ikke have ydet støtte, før Kommissionen havde meddelt sin holdning.

De nederlandske tankstationer kan ikke slippe for at betale støtten tilbage ved at påberåbe sig princippet om beskyttelse af den berettigede forventning. Domstolen har nemlig fastslået, at den berørte medlemsstat eller den støttemodtagende virksomhed kun under ekstraordinære omstændigheder kan påberåbe sig dette princip. Hvis virksomhederne i lighed med de nederlandske tankstationer ikke kontrollerer, om den støtte, de modtager, er lovlig og forenelig med fællesmarkedet, kan de ikke efterfølgende gøre gældende, at de var berettigede til at tro, at den var i overensstemmelse med fællesskabsretten⁽²⁾.

⁽¹⁾ EFT C 68 af 6.3.1996.

⁽²⁾ Domstolens dom i sag C-5/89, Kommissionen mod Tyskland, Sml. 1990, s. I-3437 og sag C-183/91, Kommissionen mod Grækenland, Sml. 1993, s. I-3131.

(2000/C 27 E/182)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1611/99

af Graham Watson (ELDR) til Kommissionen

(7. september 1999)

Om: Anvendelsen af nandrolon

Kommissionen bedes oplyse, om den nuværende lovgivning kræver, at fødevareproducenter på etiketter anfører ethvert »forstadium« til nandrolon?

Er Kommissionen i bekræftende fald overbevist om, at bestemmelserne overholdes? I benægtende fald er Kommissionen da enig i, at disse bestemmelser omgående bør tages op til revision?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(5. oktober 1999)

Almindeligvis skal levnedsmiddelingredienser mærkes i henhold til bestemmelserne i Rådets direktiv 79/112/EØF af 18. december 1978 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om mærkning af og præsentationsmåder for levnedsmidler bestemt til den endelige forbruger⁽¹⁾.

Kommissionen kender intet til brugen i forarbejdede levnedsmidler af forstadier til nandrolon, som er en anabolisk steroid.

I henhold til Rådets direktiv 96/22/EF af 29. april 1996 om forbud mod anvendelse af visse stoffer med hormonal og thyreostatisk virkning og af β -agonister i husdyrbrug og om ophævelse af direktiverne 81/602/EØF, 88/146/EØF og 88/299/EØF⁽²⁾ er det forbudt at give stoffer med androgen virkning, f.eks. nandrolon på nogensomhelst måde til husdyr og akvakulturdyr. Såfremt der findes rester af nandrolon i levnedsmidler, skal disse omgående fjernes fra markedet og destrueres.

⁽¹⁾ EFT L 33 af 8.2.1979.

⁽²⁾ EFT L 125 af 23.5.1996.

(2000/C 27 E/183)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1612/99

af Hanja Maij-Weggen (PPE-DE) til Kommissionen

(15. september 1999)

Om: Børnearbejde

Kan Kommissionen oplyse, hvilke europæiske lande der endnu ikke har ratificeret ILO-konventionen om beskyttelse mod ekstreme former for børnearbejde?

Kan den oplyse, hvilke AVS-lande, der endnu ikke har ratificeret den?

Hvilke foranstaltninger vil Kommissionen træffe med sigte på at fremme denne ratificering?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(27. oktober 1999)

Den Internationale Arbejdsorganisation (ILO) har vedtaget en konvention om forbud mod og omgående indsats for at afskaffe de værste former for børnearbejde (Konvention 182). Konventionen er hidtil kun blevet ratificeret af én ILO-medlemsstat, nemlig Republikken Seychellerne. Det skal dog bemærkes, at konventionen endnu ikke er trådt i kraft. Det sker tolv måneder efter, at generaldirektøren for ILO har registreret de første to ratifikationer. Kommissionen støtter i høj grad de principper, der ligger til grund for konventionen, og håber, at mange lande vil ratificere den.

Kommissionen finansierer fortsat flere projekter, særlig i udviklingslandene, som tager sigte på at forbedre den meget vanskelige situation, som mange børn befinder sig i. Projekterne har til formål at indføre ledsageforanstaltninger, som tager sigte på juridisk beskyttelse, reintegration i skolen eller en bevidstgørelse af samfundet om børns rettigheder. Siden 1997 er der finansieret projekter af denne art i Pakistan, Sri Lanka, Filippinerne, Togo, Nepal og Ghana.

(2000/C 27 E/184)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1617/99

af Gary Titley (PSE) til Kommissionen

(7. september 1999)

Om: Det forestående direktiv om metrologi

Kommissionen er så vidt vides i færd med at udarbejde et nyt direktiv om metrologi.

Frankrig er den eneste EU-medlemsstat, der kræver, at alle måleinstrumenter, som f.eks. afstandsmålere, godkendes af en national myndighed, i dette tilfælde »Direction régionale de l'industrie, de la recherche og de l'environnement« (DRIRE). Godkendelse kræver såvel et kontor som et lager i Frankrig, hvor inspektører fra DRIRE kan aflægge besøg for at inspicere hvert enkelt instrument.

Mener Kommissionen ikke, at dette er en klar ikke-toldmæssig hindring, der forhindrer importen af måleinstrumenter fra andre EU-medlemsstater?

Vil det forestående direktiv om metrologi omhandle dette spørgsmål med henblik på at skabe et reelt indre marked for måleinstrumenter?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(7. oktober 1999)

Hovedparten af de måleinstrumenter, der er beregnet til handelsmæssige transaktioner, er omfattet af lovgivningen i alle EU's medlemsstater. Der er forskelle landene imellem, for så vidt angår de nationale bestemmelser anvendelsesområde, men sådanne specielle bestemmelser kan være berettigede af hensyn til beskyttelsen af forbrugerne og sikring af handelstransaktionernes pålidelighed.

Siden 1970'erne har der eksisteret en fællesskabslovgivning, der sikrer fri bevægelighed for visse måleinstrumenter. Kommissionen er imidlertid, som det ærede medlem rigtigt har understreget det, nu i gang med at udarbejde et forslag til Rådets og Europa-Parlamentets direktiv med det formål at sikre fri bevægelighed for legale måleinstrumenter. Sigtet med dette forslag er at ændre fællesskabsretten, så der tages hensyn til den tekniske udvikling og — som ny lovgivningsteknik — anvendes den nye fremgangsmåde med hensyn til teknisk harmonisering og standardisering. Desuden sigter forslaget mod at harmonisere de enkelte landes nationale lovgivninger med hensyn til instrumenter, som ikke er omfattet af den gældende fællesskabslovgivning.

For så vidt angår kravet om, at man i Frankrig skal besidde såvel et kontor som et lager, som det ærede medlem anfører, vil Kommissionen optage kontakt til de franske myndigheder med henblik på at få dette spørgsmål yderligere belyst.

(2000/C 27 E/185)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1619/99 af Gerhard Hager (NI) til Kommissionen

(15. september 1999)

Om: Nationale regionalstøtteområder og disses overensstemmelse med fællesskabsforanstaltninger

På det seneste er der kommet flere og flere oplysninger om, at de respektive nationale regionalstøtteområder ikke stemmer overens med Fællesskabets foranstaltninger.

På denne baggrund bedes Kommissionen besvare følgende spørgsmål:

1. Hvilke krav stiller fællesskabsforskrifterne til de respektive nationale planer om støtte til bestemte områder?
2. Hvorledes ser det samlede europæiske »støttelandkort« ud?
3. På hvilket grundlag verificeres de respektive nationale oplysninger af Unionen?
4. Hvorledes ser det aktuelle østrigske »støttelandkort« ud, og hersker der nogen som helst tvivl om dettes overensstemmelse med EU-støttedirektiverne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(27. oktober 1999)

Kommissionen formoder, at det ærede medlem refererer til regionalstøttekortet i forbindelse med statsstøttereglerne. Der henvises derfor til punkt 5.1 i retningslinjerne for statsstøtte med regionalt sigte⁽¹⁾ og definitionen af regionalstøttekort.

De kriterier, et national område skal opfylde, er fastlagt i punkt 3 og 4 i retningslinjerne. På grund af princippet om støttens ekstraordinære karakter meddelte Kommissionen desuden medlemsstaterne i februar 1998 og december 1998⁽²⁾, at 42,7 % af EU's befolkning kan leve i støtteberettigede regioner i henhold til EF-traktatens artikel 87 (tidligere artikel 92) stk. 3, litra a) og c), og beregnede den procentdel af befolkningen for hver medlemsstat, der kan leve i de støtteberettigede områder. Inden for dette loft kan

medlemsstaterne vælge deres støtteberettigede regioner i overensstemmelse med punkt 3 og 4 i retningslinjerne for statsstøtte med regionalt sigte. De statistiske oplysninger fra de nationale myndigheder med henblik herpå kontrolleres af Kommissionen på basis af Eurostat-data.

Det fremgår af det ovenfor anførte, at der kun eksisterer et »europæisk kort over støtteberettigede regioner« i den forstand, at det er summen af alle nationale kort over medlemsstaternes støtteberettigede regioner. Det aktuelle »regionalstøttekort« findes på Generaldirektoratet for Konkurrencens hjemmeside (http://europa.eu.int/comm/dg04/regaid_en.htm). Det aktuelle regionalstøttekort for Østrig er gældende indtil 31. december 1999. Det kort, der afløser dette, blev anmeldt til Kommissionen den 31. august 1999 og er registreret under nr. N 525/99. Kommissionen er i gang med at undersøge, om kortet er i overensstemmelse med fællesmarkedet.

Østrig har samtidig anmeldt et kort med forslag til udviklingsområder med henblik på mål nr. 2 i strukturfondene, som Kommissionen ligeledes undersøger med henblik på at fastslå, om det er foreneligt med EU-retten (herunder især Rådets forordning (EØF) 1260/1999 af 21. juni 1999 om de generelle bestemmelser for strukturfondene⁽³⁾). Kommissionen søger at opnå størst mulig samhørighed mellem de områder, der får støtte fra strukturfondene og dem, der får statsstøtte med regionalt sigte.

⁽¹⁾ EFT C 74 af 10.3.1998.

⁽²⁾ EFT C 16 af 21.1.1999.

⁽³⁾ EFT L 161 af 26.6.1999.

(2000/C 27 E/186)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1621/99

af Raffaele Costa (PPE-DE) til Kommissionen

(15. september 1999)

Om: Høje gebyrer på veksling af lire til frank i Bruxelles lufthavn

Den 12. juli 1999 kl. 17.41 gik en italiensk statsborger, der netop var ankommet fra Italien, hen til kontoret GOFFIN AIRPORT CHANGE i selve Bruxelles lufthavn for at veksle en beskeden sum til belgiske frank, som han havde brug for for at tage en taxa hen til en familie med bopæl i Belgien.

Da transaktionen var foretaget, så italieneren på afregningen (som jeg er i besiddelse af, og som står til disposition), at vekselsgebyret beløb sig til ca. 10 % (rent tyveri).

Forespørgeren har på opfordring af sin landsmand personligt efterprøvet, om GOFFIN AIRPORT CHANGE på synlig måde angiver det gældende gebyr, og han kunne ikke finde noget, som i hvert fald dengang kunne tyde på, at der ville blive tvangsopkrævet nøjagtig 9,8 % af beløbet.

Forespørgeren forstår og tilslutter sig det frie markeds regler, men ikke en sådan adfærd på et kontor, som:

- er placeret inden for en lufthavns område (offentlig tjeneste), og derfor på en vis måde er obligatorisk for de passagerer, der ankommer,
- ikke på synlig måde angiver de krævede gebyrer,

og som opkræver gebyrer, der er hensides alle markedsregler, hensides enhver logik, som selv ågerkarle ville anse for at være urimelige, og som er en overtrædelse af Europa-Kommissionens bestemmelser. Hvilke initiativer har Kommissionen taget eller agter den at tage?

Svar afgivet af Frederik Bolkestein på Kommissionens vegne

(12. oktober 1999)

Det ærede medlem er uden tvivl bekendt med Kommissionens henstilling nr. 98/286/EF af 23. april 1998 om bankgebyrer for omregning til euroen⁽¹⁾, der indeholder vigtige bestemmelser om gennemsigtighed. I medfør af artikel 3 skal banker og andre finansielle institutioner (herunder også vækselbureauer), hvis

virksomhed består i veksling af sedler, i forbindelse med omregning af sedler for valutaer i euro-området klart og tydeligt, dvs. skriftligt, over for kunderne tilkendegive, hvilke gebyrer, der vil blive påregnet i forbindelse med transaktionen. Hertil kommer, at der i præambel 7 og artikel 4 anbefales, at bankerne såvidt muligt inden den 1. januar 1999 bør ændre deres metoder til visning af gebyrer, netop for at undgå misforståelser angående gebyrniveauet efter denne dato. Det fremgår af den kontrol, som det ærede medlem personlig har gennemført, at det pågældende vekselkontor ikke har fulgt denne praksis, og at bestemmelserne i henstillingen ikke er blevet efterfulgt.

Kommissionen har kontaktet den belgiske »Commission bancaire et financière« og det belgiske økonomiministerium. Efter at have forklaret de nærmere omstændigheder, forstår Kommissionen nu, at det pågældende vekselkontor muligvis ikke overholder de relevante nationale bestemmelser om offentliggørelse af gebyrer. Sagen er derfor givet videre til de belgiske myndigheder.

For så vidt angår omfanget af de opkrævede gebyrer indeholder henstillingen ikke bestemmelser om, at bankerne skal ophøre med at opkræve gebyr for de tjenester, de yder. Det er først fra den 1. januar 2002 og i henhold til nærmere fastsatte vilkår (dvs. kun for egne kunder, af »husholdningsbeløb« og for omvekslinger fra den nationale valuta til euroen), at bankerne skal udføre gebyrfri omregning. Hertil kommer, at banker (i modsætning til centralbanker, der har visse forpligtelser på dette område) ikke har nogen retlig forpligtelse til at veksle nationale pengesedler for valutaer tilhørende euro-området. Det faktum, at det pågældende vekselkontor er beliggende i Bruxelles lufthavn ændrer ikke på den retlige situation, da der ikke i det foreliggende tilfælde er tale om en offentlig tjenesteforpligtelse.

Generelt set består der visse, ikke ubetydelige omkostninger i forbindelse med valutaforetninger. Vekselkursrisikoen, der ikke længere findes mellem valutaer tilhørende euro-området, har aldrig udgjort nogen væsentlig del af de gebyrer, der blev opkrævet. Der fremgår af de oplysninger, der foreligger Kommissionen, at vekselkursrisikoen tidligere udgjorde ca. 20 % af disse gebyrer. Gebyrer, der stadig opkræves skyldes hovedsagelig håndterings- og generelle omkostninger (udgifter til transport af store mængder fremmed valuta og den arbejdsintensive karakter af sådanne operationer).

De metoder banker (herunder vekselkontorer) bruger til udregning af deres gebyrer er vidt forskellige fra sag til sag. Nogle opkræver gebyr på en »ad valorem«-basis, andre opkræver et fast beløb eller en kombination af disse to metoder. I sidstnævnte tilfælde kan gebyret, når der kun veksles et lille beløb, som i det tilfælde det ærede medlem påpeger, være ganske omfattende.

Det bør bemærkes, at det høje niveau for gebyrer i forbindelse med valutaveksling inden for Fællesskabet stadig er et problem, der optager Kommissionen. Kommissionen har indsamlet oplysninger om omfanget af sådanne gebyrer siden januar 1999 og i visse tilfælde har den påfølgende analyse vist, at niveauet ligger højt, hvilket forståeligt nok har provokeret stærke reaktioner i offentligheden. Selv om der ikke er nogen direkte sammenhæng, bevirker sådan praksis en svindende tillid til euroen blandt forbrugerne og det udgør også en risiko for den offentlige støtte til projektet. Kommissionen agter i en ny meddelelse om betalinger, der snart vil blive vedtaget, at tage fat på dette problem. Hertil kommer, at Kommissionen overvejer at iværksætte en undersøgelse om europæiske bankers gældende praksis for veksling af pengesedler tilhørende euro-området samt i forbindelse med andre grænseoverskridende operationer (checks, overførsler og betalingskort).

(¹) EFT L 130 af 1.5.1998.

(2000/C 27 E/187)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1629/99
af Phillip Whitehead (PSE) til Kommissionen

(15. september 1999)

Om: Direktivet om pakkerejser

Har Kommissionen gennemgået lovgivningen om gennemførelsen af direktivet om pakkerejser (90/314/EØF) (¹) i Grækenland, Italien og Spanien? Er Kommissionen overbevist om, at forbrugerne ved gennemførelsen har fået bindende rettigheder som krævet i direktivet? Hvilke skridt agter Kommissionen i benægtende fald at tage?

(¹) EFT L 158 af 23.6.1990, s. 59.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(13. oktober 1999)

Kommissionen har gennemgået den nationale lovgivning til gennemførelse af direktivet om pakkerejser (90/314/EØF) både i Grækenland, Italien, Spanien og i alle øvrige medlemsstater. Der vil om kort tid blive offentliggjort en rapport om gennemførelsen af direktivet.

Som et resultat af denne gennemgang er der i øjeblikket indledt overtrædelsesprocedure mod Italien (om den manglende gennemførelse af en garantiordning for rejser, som fastlagt i direktivets artikel 7) og mod Grækenland (hvor rederier (passgerskibe) er fritaget for kravet om at yde den i artikel 7 fastlagte sikkerhed). I begge tilfælde har Kommissionen besluttet at indbringe sagen for Domstolen.

Hvad angår gennemførelsen af direktivet i Italien, undersøger Kommissionen i øjeblikket, om det begrænsede anvendelsesområde i den italienske bekendtgørelse 111/95 er i overensstemmelse med direktivet. Medens direktivet gælder for alle, som jævnligt arrangerer og sælger pakkerejser, finder de italienske bestemmelser kun anvendelse på de personer, der har autorisation til at arrangere eller sælge pakkerejser.

Endelig kan det nævnes, at klager vedrørende gennemførelsen af EU-direktiver i medlemsstaterne kan fremlægges af enhver til enhver tid for Kommissionen. Kommissionen gennemgår meget nøje disse klager. Hvad angår direktivet om pakkerejser og de tre ovennævnte medlemsstater, har man hidtil ikke modtaget nogen klager, som ville gøre det nødvendigt at indlede en overtrædelsesprocedure.

(2000/C 27 E/188)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1633/99**af John Bowis (PPE-DE) til Kommissionen**

(13. september 1999)

Om: Trussel mod fugleliv

Er Kommissionen klar over, at mekaniseret fangst af hjertemuslinger i Strangford Lough, Nordirland, udgør en trussel mod fugle og deres levesteder, og at dette kan være en overtrædelse af direktiverne 79/409/EØF⁽¹⁾ og 92/43/EØF⁽²⁾, og, hvilke foranstaltninger har den til hensigt at træffe for at afhjælpe dette?

⁽¹⁾ EFT L 103 af 25.4.1979, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(8. oktober 1999)

Kommissionen kender intet til, at den mekaniserede fangst af hjertemuslinger i Strangford Lough i Nordirland skulle indebære nogen trussel mod fuglene og disses naturlige levesteder.

Strangford Lough er af Det Forenede Kongerige blevet klassificeret som et særligt beskyttet område (SBO) i henhold til artikel 4 i Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle. Stedet er ligeledes blevet foreslået udnævnt til lokalitet af vigtighed på fællesskabsplan i henhold til artikel 4 i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter. Medlemsstaterne skal træffe de nødvendige skridt til at undgå enhver forstyrrelse af de fugle, for hvilke denne lokalitet er blevet klassificeret som »SBO«, og enhver forringelse af deres levesteder.

Det ærede medlem opfordres til at komme med yderligere oplysninger om art og omfang af truslen mod fuglene og deres naturlige levesteder, således at Kommissionen kan undersøge sagen i samarbejde med Det Forenede Kongeriges myndigheder.

(2000/C 27 E/189)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1634/99
af Mary Banotti (PPE-DE) til Kommissionen**

(15. september 1999)

Om: Livreddere ved swimmingpooler

Kan Kommissionen oplyse, om der eksisterer nogen lovgivning i EU, som kræver, at der er livreddere ved swimmingpooler på feriesteder?

Hvilken ret har turister, som køber ferieophold, til at blive orienteret om overvågning i feriekomplekser i EU?

Findes der nogen EU-lovgivning om tilstedeværelse af livreddere på offentlige badesteder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(5. oktober 1999)

Spørgsmålet om overvågning med livreddere ved swimmingpooler på feriesteder og tilstedeværelsen af livreddere på offentlige badesteder falder ind under den nationale lovgivnings kompetence, og der findes derfor ingen EU-bestemmelser om disse spørgsmål.

Med hensyn til hvilke rettigheder turister, som køber ferieophold, har til at blive orienteret om overvågningen i feriekomplekser, er det i Rådets direktiv 90/314/EØF af 13. juli 1990 om pakkerejser, herunder pakkeferier og pakketure⁽¹⁾ kun fastsat, at kontrakten skal omfatte en række oplysninger, der er anført i bilaget til direktivet. Blandt disse oplysninger anføres i bilaget også de særlige ønsker, som forbrugeren har givet udtryk for over for rejsearrangøren eller formidleren ved bestillingen af rejsen, og som de begge har accepteret.

På EU-plan har turisten derfor kun krav på beskyttelse fra fællesskabslovgivningen, hvis kontrakten omfatter et krav, (som tydeligt er accepteret af begge parter), om særlige foranstaltninger på et individuelt grundlag vedrørende orienteringen om overvågningen i feriekomplekset.

Dette direktiv 90/314/EØF udgør kun minimumsbestemmelser, og derfor kan den nationale lovgivning på dette område gå videre end direktivets krav.

⁽¹⁾ EFT L 158 af 23.6.1990.

(2000/C 27 E/190)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1644/99
af Antonio Tajani (PPE-DE), Giuseppe Gargani (PPE-DE),
Francesco Fiori (PPE-DE) og Mario Mauro (PPE-DE) til Kommissionen**

(22. september 1999)

Om: Det frie valg af undervisning i Italien

I Italien er man fortsat vidne til en alvorlig krænkelse af det frie valg af undervisning. Borgerne kan ikke frit vælge mellem en offentlig eller en privat skole i betragtning af de høje omkostninger i forbindelse med sidstnævnte og mangelen på midler hertil. Europa-Parlamentet har ved flere lejligheder udtalt sig til fordel for det frie valg af undervisning i EU⁽¹⁾, idet det understregede nødvendigheden af at sikre de studerendes mobilitet med det mål at udvikle et højt uddannelsesniveau, således som fastsat i Amsterdam-traktaten (artikel 149).

På mødet i Udvalget for Andragender den 25.-26. maj 1999 blev dette spørgsmål tacklet, idet man understregede den åbenbare forskelsbehandling af EU-borgerne. Ved den lejlighed lovede Kommissionen at anmode Eurydice om en ajourføring af den undersøgelse, der var gennemført i 1993 af de private og offentlige uddannelsessystemer i medlemsstaterne for at kontrollere eksistensen af analoge tilfælde.

Vil Kommissionen anmode Eurydice om snarest at indsamle de nødvendige data, således at de bliver fremsendt til Europa-Parlamentet hurtigst muligt?

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe på baggrund af den vedvarende forskelsbehandling af EU-borgerne for at sikre dem et reelt frit valg af undervisning i EU?

(¹) Europa-Parlamentets beslutning nr. 1-1456/83, EFT C 104 af 16.4.1984, s. 69; skriftlig forespørgsel til Kommissionen, E-1960/98 af A. Tajani og C. Azzolini, EFT C 31 af 5.2.1999, s. 104; Andragender nr. 858/98 af A. Tajani.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Vivianne Reding

(15. oktober 1999)

Som Kommissionen allerede gjorde det klart i sit svar på andragende nr. 858/98, har den — efter at Europa-Parlamentet havde udtrykt ønske herom — anmodet Eurydice, et netværk for information om uddannelse, om at ajourføre deres undersøgelse om private og ikke-offentlige uddannelsessystemers struktur og vedtægter i EU (« Enseignement privé — Enseignement non public: Formes et statuts dans les Etats membres de la Communauté européenne»), der blev offentliggjort i 1992. Det forventes, at ajourføringen af undersøgelsen vil være afsluttet og sat på netværkets internetside inden udgangen af 1999. Resultaterne af denne nye undersøgelse vil blive fremsendt til Europa-Parlamentet.

Hvad angår det andet aspekt, som de ærede parlamentsmedlemmer har omtalt, skal Kommissionen henvise til Fællesskabets kompetence, som fastsat i EF-traktatens artikel 149 (tidligere artikel 126), hvor der står:

»Fællesskabet bidrager til udviklingen af et højt uddannelsesniveau ved at fremme samarbejdet mellem medlemsstaterne og om nødvendigt at støtte og supplere disses indsats, med fuld respekt for medlemsstaternes ansvar for undervisningsindholdet og opbygningen af uddannelsessystemerne samt deres kulturelle og sproglige mangfoldighed.«

Lovbestemmelserne om uddannelsessystemets opbygning i Italien og de øvrige medlemsstater hører således udelukkende under medlemsstaternes ansvar. Såfremt bestemmelserne om uddannelsessystemets opbygning ikke indebærer en forskelsbehandling af andre EU-statsborgere i forhold til medlemsstatens statsborgere, og begge grupper behandles ens, overtrædes fællesskabslovgivningen ikke.

(2000/C 27 E/191)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1646/99

af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(22. september 1999)

Om: Gennemførelse af den nye forordning 1621/99 om druer bestemt til produktion af tørrede druer

Med bestemmelserne i den nye forordning 1621/99 (¹) om støtte til dyrkning af druer bestemt til produktion af tørrede druer, forpligtes drueproducenterne til at indgå forudgående kontrakter med forarbejdningsvirksomhederne, som både skal indeholde angivelse af pris og mængde, samt til at foretage øjeblikkelig dannelse af producentorganisationer, der skal levere stabelbare plastikbatter, skaffe oplagringsområder osv. Flere af disse bestemmelser skaber store problemer for producenterne, hvoraf mange risikerer at miste arealstøtten, hvis der er tale om en overskudsproduktion. På grund af disse bestemmelser bliver de fuldstændig afhængige af forarbejdningsvirksomhederne, og der gives ikke alene ikke nogen fremtidsperspektiver for produktet, men det forventes, at der som følge heraf vil ske en indskrænkning og efterfølgende opgivelse af produktionen af tørrede druer.

Eftersom produktionen af druer bestemt til produktion af tørrede druer er en vigtig produktion i flere områder af Grækenland, bedes Kommissionen oplyse: Har den til hensigt at udsætte gennemførelsen af ovennævnte forordning og på ny at behandle ændringen af den på grundlæggende punkter, så at avlen af druer til produktion af tørrede druer ikke skades?

(¹) EFT L 192 af 24.7.1999, s. 21.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(14. oktober 1999)

Sektoren for tørrede druer får en af de højeste hektarstøttesatser, der gives i henhold til den fælles landbrugspolitik. Det drejer sig om gennemsnitligt 2 785 € pr. hektar, og den når op på 3 200 € pr. hektar for sultanasorten. Desuden gives der støtte til genbeplantning på 3 917 € pr. hektar for arealer, der er ramt af phylloxera. Endelig har der i Grækenland i nogle år været iværksat særlige foranstaltninger for tørrede druer (ca. 12 mio. €), i henhold til hvilke navnlig erhvervsuddannelsesforanstaltninger og foranstaltninger til forbedring af transport- og oplagringsbetingelser for tørrede druer (kasser, paller m.v.) finansieres.

Efter otte års (1990-1998) anvendelse af hektarstøtte i henhold til en fleksibel ordning har det vist sig, at navnlig med hensyn til sultanasorten, som er en sort med tre anvendelsesmuligheder (tørring, vinfremstilling, bordvin), er den produktion af friske druer fra vinarealerne, der er givet støtte til, delvis blevet anvendt til andre formål (borddruer, vinfremstilling).

Kommissionen er ansvarlig for forvaltningen af denne støtteordning og skal først og fremmest sikre, at den fungerer effektivt, dvs. at der produceres tørrede druer, som mængdemæssigt og kvalitetsmæssigt kan begrunde tildelingen af støtte, men også at den kontrolleres, dvs. at der udelukkende udbetales støtte til de arealer, hvor produktionen af de friske druer tørres med henblik på produktion af tørrede druer.

Derfor har Kommissionen ændret betingelserne for tildelingen af denne form for støtte i samarbejde med myndighederne i producentmedlemslandene. Dette arbejde har stået på i over seks måneder (december 1998 til juli 1999) og har ført til vedtagelsen af Kommissionens forordning (EF) 1621/1999 af 22. juli 1999 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) 2201/96, for så vidt angår støtte til dyrkning af druer bestemt til produktion af tørrede druer af bestemte sorter⁽¹⁾. For at lette gennemførelsen skal de nye krav gennemføres gradvis i løbet af en overgangsperiode på tre år.

I henhold til den nye ordning skal sektoren samles og omlægges og gøres mere konkurrencedygtig, idet producentorganisationerne inddrages i forvaltningen af støtteordningen, og der stilles krav om forarbejdningskontrakter mellem producenter og forarbejdningsvirksomheder.

Der henvises i øvrigt til, at der i meget høj grad mangler tørrede druer i EF, og at den støtte der udbetales til producenterne, og som hænger sammen med andre foranstaltninger, der er omtalt i første afsnit, skal gøre det muligt dels at sikre en EF-produktion, der kan konkurrere med import af tørrede druer dels at konsolidere EF's position på det europæiske marked. Om Fællesskabets finansielle indsats giver et positivt resultat, afhænger af producenternes vilje til at benytte sig af EF-foranstaltningerne og til at deltage aktivt i struktureringen og moderniseringen af deres egen sektor.

⁽¹⁾ EFT L 192 af 24.7.1999.

(2000/C 27 E/192)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1655/99

af Frank Vanhecke (NI) til Kommissionen

(22. september 1999)

Om: EU-støtte

Forskellige plakater af en »kunstner« ved navn Jota Casto har i de seneste måneder været ophængt uden for Europa-Parlamentet i Bruxelles. En af disse plakater af en usædvanlig frastødende vulgaritet viser en nøgen, farvet person, der tydeligvis har erektion. Hans kønsdele dækkes af Europa-flaget, og på Den Europæiske Unions elleve sprog bærer plakaten sloganet: »Integrationsbegær«.

Af Internet-adressen fremgår det, at kunstneren som led i kampen mod racismen har villet bryde et sidste tabu, nemlig den opfattelse at »fremmedes sæd udgør en fare« (sic).

Jota Casto hævder, at i løbet af 1999 er 50.000 eksemplarer af plakaten blevet ophængt i de 15 europæiske hovedstæder. Plakaten er tilsyneladende finansieret med europæisk støtte som led i kampen mod racismen.

Har Europa-Kommissionen været med til at sponsorere denne plakat?

I bekræftende fald med hvilket beløb og over hvilken budgetpost?

Hvem bedømmer ved tildeling af en sådan støtte den kunstneriske præstations kvalitet og renhed? Er det normalt, at der ydes støtte til kunstneriske projekter med en klart provokerende og halvpornografisk karakter?

Hvor stort er det samlede støttebeløb til anti-racistiske aktiviteter i 1999?

Kan Kommissionen give mig en oversigt over denne støtte?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(26. oktober 1999)

Kommissionens har ikke ydet støtte til den plakat, som det ærede parlamentsmedlem omtaler.

Ved tildeling af budgetmidler offentliggøres der normalt først en indkaldelse af forslag med en beskrivelse af prioriteter og udvælgelseskriterier. Projekterne udvælges af en udvælgelseskomite. Projekterne vælges ud fra en vurdering af deres kvalitet og deres europæiske dimension.

I 1999 blev der afsat 7 millioner EUR på budgetpost B3-2006 (til pilotprojekter vedrørende multikulturel integration af etniske minoriteter og til aktioner mod racisme, fremmedhad og antisemitisme).

Udvælgelsesproceduren for projekter modtaget i 1999 er endnu ikke afsluttet, og derfor foreligger der endnu ikke en liste over støttede projekter.

(2000/C 27 E/193)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1656/99 af Albert Maat (PPE-DE) til Kommissionen

(14. september 1999)

Om: Salg af vin med fascistiske etiketter i Italien

Er Kommissionen klar over, at der i Italien sælges vin med fascistiske etiketter på flaskerne? Bl.a. i regionen omkring Bibione er der i supermarkeder (deriblandt Spar-butikkerne) og i byens centrum fundet flasker med portrætter af bl.a. Hitler og Mussolini. Ud over foto bærer etiketterne navne som »Sieg Heil«, »Führerwein« og »Der Kamerad«. Fra forskellig kilde forlyder det, at handlen med fascistiske symboler er forbudt i Italien.

Mener Kommissionen ikke også, at det er forkasteligt at sælge produkter med sådanne anstødelige afbildninger?

Hvad agter Kommissionen at gøre for at bringe denne situation i Italien til ophør, f.eks. ved:

- at rette henvendelse til den italienske regering om denne situation;
- at træffe forholdsregler i henhold til artikel 13 i unionstraktaten, hvori Fællesskabet opfordres til at træffe hensigtsmæssige foranstaltninger til bekæmpelse af forskelsbehandling på grund af race eller etnisk oprindelse, religion eller tro;
- at træffe andre forholdsregler, der kan anvendes i den beskrevne situation?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Antonio Vitorino

(11. oktober 1999)

Kommissionen deler det ærede medlems mening med hensyn til behovet for at bekæmpe enhver form for demonstration af racisme eller fremmedhad.

Der blev den 15. juli 1996⁽¹⁾ vedtaget en fælles aktion, som opfordrer medlemsstaterne til at sikre, at forskellige former for adfærd, f.eks. offentlig udbredelse og udsendelse af skrifter, billeder eller andet materiale, som indeholder racistiske eller fremmedfjendske tilkendegivelser, er strafsanktioneret, eller hvis det ikke er tilfældet, at princippet om dobbelt strafbarhed fraviges. Hver medlemsstat bør fremsætte passende forslag med henblik på iværksættelsen af denne fælles aktion, som skal behandles af de kompetente fora med henblik på vedtagelse. Ifølge det ærede medlems oplysninger ser det ud til, at salg af fascistiske symboler er forbudt. Det er derfor op til de italienske myndigheder at træffe de fornødne foranstaltninger for at sikre en effektiv håndhævelse af den lovgivning, der er vedtaget i overensstemmelse med kravene i den fælles aktion.

(¹) EFT L 185 af 24.7.1996.

(2000/C 27 E/194)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1657/99
af María Izquierdo Rojo (PSE) til Kommissionen

(14. september 1999)

Om: Katastrofale tab i det nordlige Granada (Spanien)

Den 4. september 1999 led en af de mest ugunstigt stillede landområder i provinsen Granada enorme tab på grund af et voldsomt vejr med tornadoer, skybrud og blæst. Skadernes omfang beløber sig til over en milliard pesetas.

Oliven-, mandel-, majs- og grøntsagshøsten i de ramte områder, dvs. kommunerne Freila, Zujar, Benamaurel, Cullar og Baza, er stort set gået fuldstændig tabt, og der er sket store skader på boliger og infrastruktur. Dette forværrer den svære situation for området, hvor 80 % af befolkningen er berørt af fattigdom, og som befinder sig langt under fællesskabets gennemsnitlige økonomiske niveau.

De ramte europæiske borgere nærer stor tillid til Europa og er forkæmpere for de »makro-teknologiske«-programmer, som Kommissionen administrerer, ligesom området er et af strukturfondenes interventionsområder hvad angår landbrug og udvikling af landdistrikter. Vil Kommissionen oplyse, hvordan den på denne baggrund påtænker at hjælpe det ramte område?

Svar afgivet af Franz Fischler på Kommissionens vegne

(5. oktober 1999)

Kommissionen udtrykker sin fulde solidaritet med den andalusiske befolkning på grund af de svære tab og beskadigelser, der ramte den efter orkanen, der hærgede Granada-provinsen den 4. september 1999.

For at afhjælpe denne situation kan de spanske myndigheder (den andalusiske junta og den spanske regering) sammen med Kommissionen beslutte som led i partnerskabet at yde en del af de fællesskabsmidler, der er tildelt Andalusien inden for strukturfondene, til genopbygningen af de infrastrukturer, der blev beskadiget af orkanen.

(2000/C 27 E/195)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1658/99
af Arlindo Cunha (PPE-DE) til Kommissionen

(14. september 1999)

Om: Berlin-erklæringen om det portugisiske landbrugs særlige forhold

Det Europæiske Råd i Berlin den 24.-26. marts 1999 vedtog en erklæring (punkt 22 i formandskabets konklusioner), hvori det erkendtes, »at det er nødvendigt at forbedre ligevægten i den støtte, der ydes til (det portugisiske) landbrug ved hjælp af foranstaltninger til udvikling af landdistrikterne, som finansieres over EUGFL, Garantisektionen...«.

Vil Kommissionen under henvisning til, at medlemsstaternes programmer for udvikling af landdistrikterne i øjeblikket er under analyse og vedtagelse, give detaljerede oplysninger om det portugisiske program for udvikling af landdistrikterne, herunder navnlig om de beløb, der er opført på budgettet som følge af erklæringen ovenfor samt om de pågældende gennemførelsesforanstaltninger?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(5. oktober 1999)

På sit møde den 8. september 1999 vedtog Kommissionen en vejledende fordeling mellem medlemsstaterne af de midler, der i perioden 2000-2006 er afsat under Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen, til udvikling af landdistrikter. Ifølge denne fordeling får Portugal et årligt beløb på 200 mio. euro.

Dette årlige beløb er udelukkende bestemt til finansiering af fire foranstaltninger, nemlig førtidspensionering, landbrugsmiljøforanstaltninger, skovrejsning på landbrugsjord og støtte til ugunstigt stillede områder. Alle andre foranstaltninger til udvikling af landdistrikterne finansieres af EUGFL, Udviklingssektionen, ved hjælp af de samlede strukturfondsmidler, der afsættes til Portugal. Dette gælder også for »Lisboa e Vale do Tejo«-regionen, som modtager støtte via udfasningsinstrumentet.

Det skal bemærkes, at Kommissionen i forbindelse med denne fordeling så vidt muligt har taget hensyn til erklæringen fra Berlin, som det ærede medlem henviser til. Med et årligt beløb på 200 mio. euro er der sket en stigning på 46,5 % i forhold til den foregående periode (1994-1999) og vel at mærke til de samme foranstaltninger, hvorimod den gennemsnitlige stigning for de 15 medlemsstater tilsammen kun er på 20,7 %.

Med hensyn til Portugals program for udvikling af landdistrikterne forelægges det af de portugisiske myndigheder til behandling i Kommissionen senest den 3. januar.

(2000/C 27 E/196)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1666/99

**af Antonio Tajani (PPE-DE), Mario Mauro (PPE-DE)
og Guido Podestà (PPE-DE) til Rådet**

(22. september 1999)

Om: Massakrerne på Østtimor

Volden på Østtimor er ved at antage foruroligende proportioner efter det katolske områdes anmodning om uafhængighed (80 % af stemmerne ved folkeafstemningen var for uafhængighed). Situationen er ved at udvikle sig til et dramatisk blodbad, der udøves af de paramilitære militsgrupper, og som kunne blive en egentlig etnisk udrensningssaktion. Regeringen i Djakarta har meddelt, at den har mistet herredømmet over situationen: ingen skånes, og også de frivillige og de ansatte ved de internationale organisationer løber en betydelig risiko. Biskop Carlo Felipe Belo, modtager af Nobels Fredspris for 1996 og forkæmper for Øst Timors rettigheder, er sig i fare.

Vil Rådet hurtigst muligt gribe ind sammen med FN med henblik på at beskytte mindretallene og alle de personer, der er udsat for trusler, bl.a. biskop Belo, hvis hus er blevet brændt ned, således at man undgår en etnisk udrensningssaktion i stil med begivenhederne i Balkanområdet?

Svar

(8. november 1999)

Rådet deler de bekymringer, der udtrykkes af de ærede medlemmer med hensyn til de grusomme terrorhandlinger, der er blevet begået i Østtimor efter offentliggørelsen af resultatet af folkeafstemningen. Unionen ser med stor tilfredshed på indsættelsen af INTERFET og anerkender den indsats, der ydes af de medlemsstater, der bidrager til den. I sine konklusioner af 13. september forpligtede Rådet sig til at sørge for, at Østtimors befolkning får glæde af den uafhængighed, som den frit har valgt. Medlemsstaterne så frem til at anerkende Østtimor, når uafhængighedsprocessen er afsluttet. Som de ærede medlemmer uden tvivl ved, vedtog Rådet ved den lejlighed for en firemånedersperiode et forbud mod eksport, ammunition og militært udstyr samt et forbud mod levering af udstyr, som kan anvendes til intern undertrykkelse eller terrorisme, til Indonesien. For den samme firemånedersperiode blev det vedtaget at suspendere bilateralt militært samarbejde med Indonesien. Rådet støttede også opfordringen til indkaldelse af en særlig samling i

FN's Menneskerettighedskommission, og Unionen tog derefter føringen, da den med held på den samling forsøgte at få gennemført en resolution om udsendelse af et internationalt team, der skal undersøge påståede krænkelse af den humanitære folkeret af den type, som de ærede medlemmer med rette henleder opmærksomheden på.

(2000/C 27 E/197)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1667/99
af Roberta Angelilli (NI) til Kommissionen

(22. september 1999)

Om: Urimelig udelukkelse af en sopran fra Santa Cecilia-akademiet

Marina Mauro, som i flere år har været ansat som sopran ved Santa Cecilia-akademiet, har ikke fået fornyet sin kontrakt uden en rimelig begrundelse, idet manglende forlængelse af kontrakten kun er mulig, hvis personalet »har givet anledning til klager af kunstnerisk, professionel eller disciplinær karakter«. Sopranens ret til ansættelse er blevet erhvervet på grundlag af artikel 1, stk. 3, i den nationale kollektive overenskomst, hvori det hedder, at det kunstneriske personale, som i tre på hinanden følgende år har deltaget i de årlige udvælgelsesprøver og er fundet egnet — dvs. har været ansat i hver enkelt af de sæsoner, der er indeholdt i den treårige periode — har fortrinsret i de efterfølgende sæsoner uden at skulle deltage i de årlige udvælgelsesprøver. Mauro har endvidere konstateret, at andre sopranner er blevet ansat og har fået kontrakt for den kommende treårige periode, selv om de har ringere anciennitet.

Mener Kommissionen ikke:

1. at Mauro er blevet udsat for en diskriminerende behandling?
2. at Mauros uretfærdige udelukkelse fra arbejdet for det kommende akademiske år krænker hendes erhvervede rettigheder og skader hendes professionelle image og hendes personlighed som kunstner?
3. at Mauro hurtigst muligt bør genansættes som korsanger uden at skulle gennemgå yderligere udvælgelsesprøver for personale, som ikke har erhvervet nogen rettigheder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(26. oktober 1999)

Kommissionen kan meddele det ærede medlem, at der ikke findes nogen gældende retsbestemmelse i fællesskabslovgivningen, der fastsætter betingelser for fornyelse af tidsbestemte kontrakter.

Det omtalte tilfælde hører heller ikke ind under anvendelsesområdet for EF-traktatens artikel 13 (tidligere artikel 6a) (bekæmpelse af forskelsbehandling). Som følge af den manglende forbindelse til fællesskabslovgivningen er det pågældende tilfælde udelukkende omfattet af de nationale bestemmelser, der måtte finde anvendelse.

(2000/C 27 E/198)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1686/99
af Antonios Trakatellis (PPE-DE) til Kommissionen

(20. september 1999)

Om: Overtrædelse af fællesskabslovgivningen på området for forskning og konkurrenceforvriddning i Grækenland

Gennemførelsen af fællesskabsbestemmelserne vedrørende forsikring i den græske lovgivning er indtil for nylig foregået på yderst mangelfuld vis med det resultat, at der er sket konkurrenceforvriddning, og visse selskaber har lidt tab. Ikke desto mindre undlader tilsynsmyndigheden, dvs. den græske stat, selv i dag efter at lovgivningshullerne er blevet udfyldt, fortsat at gennemføre reglerne og bestemmelserne i forsikringsdirektiverne, hvilket medfører såvel konkurrenceforvriddning som risiko for at ødelægge forsikringsmarkedet ved at skabe enorme underskud, eftersom kun fire statslige selskaber og fire private selskaber tilsammen har et underskud i deres reserver på over 65 mia. drakmer.

1. Er det rigtigt, at den græske stat indtil første kvartal 1999 har overtrådt bestemmelserne i fællesskabsdirektiverne, idet den med det præsidentielle dekret PD 252/96 har fjernet hele kapitel 11 i dekret nr. ND 400/70 og de 17 artikler, som havde til formål at harmonisere lovgivningen med direktiv 91/674/EØF⁽¹⁾?
2. Har den græske stat ret til at gøre det tilladt for forsikringsselskaber ikke at dække de nødvendige reserver med aktiver af tilsvarende høj værdi frem til udløbet af hver regnskabsperiode, dvs. indtil datoen for afslutningen af årsregnskabet, og derved skabe betragtelige underskud i reservebeholdningen?
3. Er det tilladt for de ovennævnte forsikringsselskaber at dække de nødvendige reserver fra det foregående år med dele af aktiver, der indtjenes i det følgende år, idet selskaberne til dette formål bruger de indbetalte forsikringspræmier for det følgende år og således skaber et nyt reserveunderskud i slutningen af den nye regnskabsperiode?
4. Er de græske myndigheders kredittilsynspraksis i overensstemmelse med bestemmelserne i direktiv 92/49/EØF⁽²⁾, når de forsikringsselskaber, der har underskud i deres reserver, har adgang til børsen og lov til at buge enorme beløb på reklamekampagner?
5. Hvordan er situationen med hensyn til gennemførelse af fællesskabsbestemmelserne i Grækenland, hvad angår vejtransportsektoren, og er det i tilladt at forbinde forsikringskontrakter med kontrakter, der vedrører vejtransportsektoren, og udbyde disse til uforholdsmæssigt lave priser, hvorved der opstår konkurrenceforvridning?
6. Hvilke foranstaltninger vil Kommissionen omgående træffe for at sørge for, at Grækenland harmoniserer sin lovgivning med fællesskabslovgivningen, og hvor langt er man nået i behandlingen af de klager og forespørgsler fra de berørte parter, der er indgået til Kommissionen i 1997 og 1998?

(¹) EFT L 374 af 31.12.1991, s. 7.

(²) EFT L 228 af 11.8.1992, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(15. oktober 1999)

Kommissionen har for nylig undersøgt teksterne⁽¹⁾ til gennemførelse af Rådets direktiv 91/674/EØF af 19. december 1991 om forsikringsselskabers årsregnskaber og konsoliderede regnskaber i Grækenland. Man fandt, at direktiv 91/674/EØF stort set var gennemført i græsk lov, og at der kun var ét punkt i de nationale gennemførelsesbestemmelser, der måtte præciseres. Ifølge de seneste officielle oplysninger fra Grækenland er direktivet nu gennemført helt ved præsidentdekret nr. 64 af 24. marts 1999.

Kommissionen har også gennemført en undersøgelse af, hvordan direktivet er gennemført i de enkelte medlemsstater. Forinden havde man i februar 1998 kontaktet de græske myndigheder og spurgt, om der i den græske lovgivning var en fejlagtig henvisning til et »kapitel 11«, som det ærede medlem nævner, eller om direktivet ikke var gennemført fuldt ud. Der var mange henvisninger til direktivet i præsidentdekret nr. 286 (dvs. dekretets artikel 10, der gennemfører artikel 6, 23, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 34, 38, 39, 56, 57, 58, 59 og 60 i direktiv 91/674/EØF; dekretets artikel 11, der gennemfører direktivets artikel 6, 12, 15 og 18; dekretets artikel 16, der gennemfører direktivets artikel 6, 15, 31, 34, 44 og 46), der tydede på, at direktivet – i hvert fald delvist – var gennemført i Grækenland. De græske myndigheder fremlagde i april 1998 udførlige oplysninger om, hvor langt man var kommet med gennemførelsen, og om spørgsmålene vedrørende tilsynet (se nedenfor). Det blev også drøftet på et tosidet møde om gennemførelsen af fællesskabsdirektiver, som blev holdt i Athen i marts 1999 mellem Kommissionen og de græske myndigheder. På dette møde gav de græske myndigheder en tilfredsstillende redegørelse for gennemførelsen og de græske tilsynsmetoder.

Hvad angår de græske tilsynsmyndigheders metoder til at kontrollere den finansielle situation i græske forsikringsselskaber, er det fastsat i forsikringsdirektiverne, hvordan der skal føres tilsyn med forsikringsselskaber i EU, og særlig i Rådets direktiv 92/49/EØF af 18. juni 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring og om ændring af direktiv 73/239/EØF og 88/357/EØF (tredje skadesforsikringsdirektiv) og Rådets direktiv 92/96/EØF af 10. november 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte

livsforsikringsvirksomhed og om ændring af direktiv 79/267/EØF og 90/619/EØF (tredje livsforsikringsvirksomhed) ⁽²⁾. Forsikringselskaber skal afsætte tilstrækkelige forsikringsmæssige hensættelser i forhold til deres samlede virksomhed. Størrelsen af disse forsikringsmæssige hensættelser skal til enhver tid være tilstrækkelige til, at selskabet kan opfylde alle fremtidige forpligtelser, der opstår som følge af dets forsikringsaftaler. De forsikringsmæssige hensættelser skal dækkes af aktiver af tilsvarende høj værdi. Forsikringsdirektiverne fastsætter reglerne for, hvordan de forsikringsmæssige hensættelser skal beregnes, og hvordan disse forsikringsmæssige hensættelser i form af aktiver af tilsvarende høj værdi kan investeres. Det er tilsynsmyndighederne i den medlemsstat, hvor det græske forsikringselskab har sit hovedsæde, der skal kontrollere, at disse krav overholdes. Ifølge Kommissionens oplysninger er disse regler gennemført i den nye græske forsikringslov.

Hvad angår det ærede medlems spørgsmål om børsnotering af forsikringselskaber, er denne særlige situation ikke omhandlet i direktiv 79/279/EØF af 5. marts 1979 om samordning af betingelserne for værdipapirers optagelse til officiel notering på en fondsbørs ⁽³⁾. I henhold til punkt I.1 i skema A, der er vedføjet som bilag til direktivet, og som opstiller betingelserne for aktiers optagelse til officiel notering på fondsbørser, er der dog en forpligtelse af generel art, idet: »Selskabets retlige stilling skal være i overensstemmelse med de for selskabet gældende retsforskrifter med hensyn til såvel dets stiftelse som til dets vedtægtsmæssige virksomhed«.

⁽¹⁾ Præsidentdekret nr. 286; lovdekret nr. 400/70 (konsolideret version).

⁽²⁾ EFT L 360 af 9.12.1992.

⁽³⁾ EFT L 66 af 16.3.1979.

(2000/C 27 E/199)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1696/99

af Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) til Kommissionen

(20. september 1999)

Om: Euronews

På tv-kanalen Euronews sendes der specielle programmer med oplysninger om arbejdet i EU's institutioner. Hvilken økonomisk støtte får tv-kanalen og disse programmer fra de forskellige EU-institutioner? Stilles der nogen krav til programmernes indhold og sigte i forbindelse med støtten?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(22. oktober 1999)

Kommissionen indgår efter aftale med Parlamentet siden 1998 i et samarbejde om fremstilling af programmer med TV-kanalen Euronews. Det drejer sig om at fremstille og udbrede en række programmer med europæisk indhold, der udarbejdes uden for institutionerne, og som lægger stor vægt på behandlingen af emner, der optager borgerne konkret. Det drejer sig om gennem virkelige situationer taget fra hverdagen at vise et borgernært Europa. Der er endvidere tale om at give de europæiske borgere praktiske og anvendelige informationer, bl.a. om deres faktiske muligheder for at få adgang til de nye veje, der åbnes gennem Fællesskabets politikker.

TV-kanalens geografiske dækning, det europæiske indhold i de informationer, den udsender, og den direkte udsendelse af programmerne på fem fællesskabssprog bidrager til at styrke fordelene ved dette partnerskab. Der blev den 26. juni 1998 underskrevet en aftale med TV-kanalen. Efter denne aftale skal partnerskabet i princippet vare i tre år (en plan for 1998-1999, der finansieres over budgettet for 1998 med et beløb på 3 250 000 euro; en plan for 1999-2000, der finansieres over budgettet for 1999 med et beløb på 3 250 000 euro; og en plan for år 2000-2001, der skal forhandles og finansieres over budgettet for år 2000).

Dette partnerskab er forbundet med udviklingen af et program for udvidelse af TV-kanalen, som har til formål at forøge antallet af seere og ligeledes forøge antallet af sprog (i øjeblikket fem fællesskabssprog, nemlig fransk, engelsk, spansk, tysk og italiensk samt en udgave på arabisk).

Den nuværende aftale drejer sig om aktioner, der er planlagt frem til den 30. april 2000. Det nuværende program omfatter 52 indlæg på ca. 2 minutter, 222 indlæg på 3 1/2 minut til forlængelse af nyhedsudsendelser, 64 informative indlæg på 8 minutter om de praktiske virkninger for borgerne af de vigtigste europæiske politikker, hvoraf 22 om euroen, og 9 indlæg på 13 minutter, der skal dreje sig om spørgsmål vedrørende udenrigspolitik. En oversigt over dette foreløbige program sendes direkte til det ærede medlem og til Parlamentets general-sekretariat.

Kommissionen varetager styringen og koordineringen af aktionen inden for rammerne af et internt evalueringssystem og regelmæssige opfølgingsmøder med Euronews, som repræsentanter for Parlamentet deltager i. Fællesskabet og Euronews har hver især i fuldt omfang reproduktionsrettigheder og rettigheder for en ikke-kommerciel genudsendelse af produktionerne. Inden for disse rammer fører Kommissionen tilsyn med, at Euronews garanterer de udsendte informations nøjagtighed og ligevægt, især i spørgsmålet om de europæiske institutioners holdning og aktion. Euronews har dog samtidig i sin egenskab af uafhængig TV-kanal fuld garanti for, at det samlede forløb respekterer pressefriheden. Det følger heraf, at Fællesskabet ud over denne TV-kanals egen udsendelse af produkterne nyder godt af virkeliggørelsen af disse audiovisuelle produkter, som det på et senere tidspunkt kan genanvende for at udfylde og berige indholdet i dets andre audiovisuelle initiativer.

De samlede programmer genudsendes således over satellit transmission og stilles således direkte til rådighed for udnyttelse i 900 fjernsynskanaler i 47 lande, hvortil kommer de 500 institutioner, der anvender programmerne Europe by Satellite (EBS), og programmerne udgør en tematisk audiovisuel ressource, der kan udnyttes direkte af foredragsholdere, repræsentationer, Kommissionens besøgsprogrammer og Kommissionens 125 delegerationer rundt om i verden.

(2000/C 27 E/200)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1702/99

af Raffaele Costa (PPE-DE) til Kommissionen

(29. september 1999)

Om: Budgetforslag 2000 — udgifter vedrørende personer, der er knyttet til fællesskabsinstitutionerne

På Fællesskabets 1998-budget var der opført 1.641.555.000 ecu (3.100 mia. italienske lire) til udgifter vedrørende personer, der er knyttet til fællesskabsinstitutionerne.

Kan Kommissionen oplyse, hvorfor det i 2000 planlægges at forhøje disse udgifter med over 202 mio. euro (ca. 400 mia. italienske lire), svarende til en udgiftsstigning fra 3.100 til 3.500 mia. italienske lire?

Kan Kommissionen oplyse, hvad årsagerne til denne stigning er og redegøre nærmere for dem i lyset af den økonomiske stramning, som Prodi har bekendtgjort, og som derimod ville gøre det nødvendigt for Kommissionen at holde udgifterne på 1998-niveau?

(2000/C 27 E/201)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1703/99

af Raffaele Costa (PPE-DE) til Kommissionen

(29. september 1999)

Om: Budgetforslag 2000 — udgifter til tjenesterejser for personer, der er knyttet til fællesskabsinstitutionerne

I 1998 brugte Fællesskabet 246.138.470 ecu (svarende til 477 mia. italienske lire) til tjenesterejser for personer, der er knyttet til fællesskabsinstitutionerne.

Kan Kommissionen oplyse, hvorfor dette beløb i 2000 planlægges forhøjet med 31.400.000 euro (ca. 60 mia. italienske lire), svarende til en stigning fra 246 til 277 mio. euro (dvs. fra 477 til 530 mia. italienske lire)?

(2000/C 27 E/202)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1706/99

af Raffaele Costa (PPE-DE) til Kommissionen

(29. september 1999)

Om: Forslag til budget for 2000 — udgifter til Det Europæiske Fællesskabs delegationers personale og drift, til supplerende personale og til decentrale funktioner

I 1998 udgjorde de samlede udgifter til Det Europæiske Fællesskabs delegationers personale og drift, til supplerende personale og til decentrale funktioner 394 mio. ecu (svarende til 763 mia. italienske lire).

Kan Kommissionen oplyse, hvorfor man i 2000 planlægger at bruge 433 mio. euro til dette formål, svarende til en udgiftsforhøjelse på ca. 40 mio. euro eller ca. 77 mia. italienske lire?

Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Michael Schreyer
på skriftlige forespørgsler E-1702/99, E-1703/99 og E-1706/99

(18. november 1999)

Kommissionen er i øjeblikket ved at foretage en grundig undersøgelse af det af det ærede medlem nævnte problem og skal snarest muligt meddele ham udfaldet.

(2000/C 27 E/203)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1704/99

af Raffaele Costa (PPE-DE) til Kommissionen

(29. september 1999)

Om: Life-programmet

Life-programmet, der indførtes af Den Europæiske Union som en miljøbeskyttelsesforanstaltning, er blevet opdelt i to etaper: 1991-1995 og 1996-1999.

Kan Kommissionen oplyse:

1. hvor mange og hvilke Life-projekter (Life-Miljø og Life-Natur) der er indgivet for Italiens vedkommende?
2. hvor mange og hvilke af disse projekter der har fået tilsagn om støtte og til hvilke beløb?
3. hvor mange og hvilke af disse projekter der pr. 10. september 1999 har fået udbetalt støtte?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(4. november 1999)

Et skema med de ønskede oplysninger sendes direkte til det ærede medlem og Parlamentets generalsekretariat.

(2000/C 27 E/204)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1707/99**af Jan Andersson (PSE) til Kommissionen**

(20. september 1999)

Om: Kommissionens hensigter vedrørende fremme af den frie bevægelighed for arbejdstagere i grænse-regioner

Den frie bevægelighed for arbejdstagere har ikke levet op til de forventninger, der har eksisteret siden gennemførelsen af det indre marked. Ikke mindst i grænseområder mærkes det, at f.eks. forskelligartede skatte- og socialsikringsbestemmelser i medlemsstaterne virker hæmmende på arbejdstagernes egentlige frie bevægelighed. Debatten herom er nu inden færdiggørelsen af den faste forbindelse over Øresund blevet aktualiseret i min egen hjemregion.

Kan Kommissionen oplyse, hvilke foranstaltninger den agter at træffe for at fremme den frie bevægelighed i grænse-regioner, og i denne forbindelse redegøre for sin indstilling til fremme af bilaterale aftaler mellem enkelte medlemsstater om f.eks. skatter og socialsikring?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anne Diamantopoulou

(21. oktober 1999)

Kommissionen fremsatte den 22. juli 1997 et forslag om ændring af den eksisterende fællesskabslovgivning om arbejdskraftens frie bevægelighed⁽¹⁾. Et af forslaget's mål er at styrke anvendelsen af ligebehandling for Fællesskabets arbejdstagere ved at tage hensyn til grænsearbejderes særlige situation.

Forslaget omfatter en ny bestemmelse i Rådets forordning (EØF) 1612/68 af 15. oktober 1968 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet⁽²⁾ med henvisning til grænsearbejderes situation. Denne bestemmelse skulle danne grundlag for en styrkelse af grænsearbejdernes retlige sikkerhed. Det er vigtigt at fastlægge, hvilke goder en grænsearbejder har ret til i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, hvor den pågældende er beskæftiget, som generelt set er udarbejdet med henblik på arbejdstagere, der bor i medlemsstaten. Det er opfattelsen, at en grænsearbejder som hovedregel bør have de samme rettigheder som en arbejdstager, der bor i medlemsstaten.

Europa-Parlamentet godkendte forslagene ved førstebehandlingen med en række ændringsforslag den 5. maj 1999. Det Økonomiske og Sociale Udvalg afgav en positiv udtalelse på plenarmødet den 27. april 1999. Forslaget er endnu ikke kommet på Rådets dagsorden.

I sit forslag om at ændre og forenkle reglerne om koordineringen af de sociale sikringsordninger⁽³⁾, som i øjeblikket findes i Rådets forordning (EØF) 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet⁽⁴⁾, har Kommissionen været særlig opmærksom på grænsearbejdernes situation. De foreslåede forbedringer ligger på linje med dem, Parlamentet har ønsket tidligere, og omfatter bl.a. en lettelse af adgangen til sundhedspleje for pensionerede grænsearbejdere og deres familier. Dette forslag er nu på dagsordenen i Rådet og Europa-Parlamentet.

Når der ikke findes en harmonisering på fællesskabsplan, er det, som det for nylig blev bekræftet af Domstolen⁽⁵⁾, medlemsstaternes kompetence at træffe afgørelse om beskatningsrettigheder i bilaterale forbindelser. Der findes ikke aftaler om forhindring af dobbeltbeskatning mellem alle medlemsstaterne, men alle, der har en fælles grænse, har indgået aftaler. Forbindelserne mellem Danmark og Sverige er fastlagt i aftalen af 23. september 1996, der blev indgået mellem de nordiske lande og ændret ved en protokol af 6. oktober 1997. Der skulle derfor ikke kunne ske nogen dobbeltbeskatning af grænsearbejdere, og Kommissionen ser ikke noget behov for en fællesskabsaktion på dette område.

(1) EFT C 344 af 12.11.1998.

(2) EFT L 257 af 19.10.1968.

(3) KOM(98) 779 endelig udg.

(4) EFT L 149 af 5.7.1971.

(5) Dom af 12. maj 1998, Sag C-336/96, Hr. og Fru Gilly, punkt 30.

(2000/C 27 E/205)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1724/99
af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen

(29. september 1999)

Om: Regulering af postbefordringspligten i landdistrikterne i Galicia, Spanien

Direktiv 97/67/EF⁽¹⁾ om Fællesskabets posttjenester og den spanske stats gennemførelseslov nr. 24/1998 har fastsat en forpligtelse til, at der i hver medlemsstat findes en almindelig posttjeneste, som garanterer opfyldelsen af befordringspligten på alle hverdage eller mindst fem dage om ugen.

Denne bestemmelse opfyldes ikke i landdistrikterne i Galicia, hvor næsten 50 % af samtlige bebyggelser i den spanske stat er beliggende, og hvor post- og telegrafvæsenet systematisk omdeler post hver anden dag.

Disse vilkårlige foranstaltninger medfører desuden et betydeligt fald i beskæftigelsen og en fiktiv nedbringelse af omkostningerne, som fremover kan betyde, at staten i henhold til Kommissionens regler ikke vil kunne modtage de nødvendige supplerende støttemidler.

Hvad agter Kommissionen at gøre for at gennemtvinge, at det spanske statslige post- og telegrafvæsen opfylder postbefordringspligten i landdistrikterne i Galicia?

⁽¹⁾ EFT L 15 af 21.1.1998, s. 14.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(3. november 1999)

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/67/EF af 15. december 1997 om fælles regler for udvikling af Fællesskabets indre marked for posttjenester og forbedring af disse tjenesters kvalitet pålægger rent faktisk medlemsstaterne at sørge for, at de befordringspligtige virksomheder på alle hverdage og mindst fem dage om ugen garanterer mindst én indsamling og én omdeling, medmindre der efter den nationale forvaltningsmyndigheds skøn foreligger ekstraordinære omstændigheder eller geografiske forhold, som i påkommende tilfælde skal meddeles Kommissionen. Kommissionen har hidtil ikke fået meddelelse om ekstraordinære omstændigheder af denne art.

Denne forpligtelse er fastlagt i den spanske lov nr. 24/1998 og finder derfor anvendelse på den udbyder af posttjenester, som er pålagt befordringspligten i Spanien. Det tilkommer de spanske myndigheder at sikre, at denne forpligtelse overholdes.

På baggrund af det ærede parlamentsmedlems redegørelse for situationen i Galicien vil Kommissionen indhente oplysninger hos de spanske myndigheder og minde dem om deres forpligtelser i forbindelse med befordringspligten. På basis af de indhentede oplysninger vil Kommissionen undersøge, om direktivet i det foreliggende tilfælde er blevet gennemført og om nødvendigt træffe passende forholdsregler.

(2000/C 27 E/206)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1726/99
af Werner Langen (PPE-DE) til Kommissionen

(27. september 1999)

Om: Lovgivning om kødhygiejne i Rheinland Pfalz

Som allerede anført i skriftlig forespørgsel nr. P-0010/99⁽¹⁾ medfører loven om kødhygiejne i den tyske delstat Rheinland-Pfalz høje udgifter til undersøgelse af slagtedyr. Loven om kødhygiejne i Rheinland-Pfalz er i modstrid med EU-retten, da den ikke fastsætter standardbeløb, således som EF-afgiftsdirektivet fra 1985 fastlægger. I direktivet er der som forudsætning for eventuelle gebyravgifter fastlagt en bestemmelse om effektivitetskriterier, som skal forankres ved lov. Heller ikke dette indgår i loven i Rheinland-Pfalz. Ifølge EU-retten er slagtemængden udelukket som kriterium, men det fastlægges i loven i Rheinland-Pfalz som kriterium. Dette medfører, at de kødproducerende virksomheder i Rheinland-Pfalz har et alvorligt handicap

i den europæiske konkurrence på grund af deres placering. I svaret af 10. februar 1999 lovede Kommissionen, at den ville anmode forbundsregeringen om at fremsende den nye lov fra Rheinland-Pfalz og at begrunde, hvorfor delstaten Rheinland-Pfalz kræver gebyrer, der ligger så meget over EU-standard-gebyrerne.

Kommissionen bedes derfor besvare følgende spørgsmål:

1. Er den nu bekendt med, hvorledes delstatsregeringen i Rheinland-Pfalz begrundet og retfærdiggør denne overtrædelse?
2. Hvilke foranstaltninger vil den træffe mod denne overtrædelse?

(¹) EFT C 297 af 15.10.1999, s. 134.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(21. oktober 1999)

Kommissionen har som angivet den 10. februar 1999 i svaret på skriftlig forespørgsel fra det ærede medlem P-10/99 (¹) hos de tyske myndigheder anmodet om og modtaget lovgivningen for Rheinland-Palz vedrørende de afgifter, der opkræves i forbindelse med kontrol af fersk kød.

De tyske myndigheder begrundet opkrævningen af veterinærafgifter, der er højere end de beløb, der er fastsat i direktiv 85/73/EØF, som ændret ved Rådets direktiv 96/43/EF af 26. juni 1996 om ændring og kodifikation af direktiv 85/73/EØF med henblik på finansiering af veterinærundersøgelse og -kontrol af levende dyr og visse animalske produkter og om ændring af direktiv 90/675/EØF og 91/496/EØF (²), med den tilladelse til at forhøje de pågældende beløb, der gives i artikel 5, stk. 3, i dette direktiv.

Selv om de omkostninger til undersøgelse og kontrol, der anvendes i Rheinland-Palz, er betydeligt højere end de afgifter, der er fastsat for hele Fællesskabet, kan Kommissionen ikke gribe ind over for dette, da Domstolen i sin dom af 9. september 1999 (Sag C-374/97 — Anton Feyrer mod Landkreis Rottal-Inn) har kendt for ret:

En borger kan ikke modsætte sig, at der opkræves højere afgifter end de faste beløb, der er fastsat i kapitel I, nr. 1, i bilaget til Rådets direktiv 85/73/EØF af 29. januar 1985 om finansiering af sundhedsmæssig undersøgelse og kontrol af fersk kød og fjerkrækød, som ændret ved Rådets direktiv 93/118 (³) af 22. december 1993, i tilfælde, hvor en medlemsstat ikke har gennemført direktivet inden for den fastsatte frist, idet afgifterne dog ikke må overstige de faktiske omkostninger.

En medlemsstat kan, uden at yderligere betingelser skal være opfyldt, benytte sig af muligheden for i henhold til kapitel I, nr. 4, litra b), i bilaget til direktiv 85/73, som ændret ved direktiv 93/118, at opkræve en særavgift, som overstiger de faste beløb, der er fastsat i kapitel I, nr. 1, alene med det forbehold, at særavgiften ikke må overstige de faktiske omkostninger.

I lyset af denne dom skal stridsspørgsmål vedrørende overensstemmelsen mellem de afgifter, der opkræves til undersøgelse og kontrol af fersk kød og de faktiske udgifter, de kommunale myndigheder har haft hertil, fortrinsvis behandles af de nationale domstole, der har mulighed for på stedet at undersøge disse specifikke aspekter.

(¹) EFT C 297 af 15.10.1999, s. 134.

(²) EFT L 162 af 1.7.1996.

(³) EFT L 340 af 31.12.1993.

(2000/C 27 E/207)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1749/99
af Olivier Dupuis (NI) til Kommissionen**

(30. september 1999)

Om: Kommissionens holdning til valgsystemer

Ifølge Financial Times (fra 8. august 1999) har Ramiro Cibrian, Kommissionens repræsentant i Prag, på Unionens vegne kritiseret forslaget til reform af Den Tjekkiske Republiks valglov. Denne lov tager sigte på at erstatte den nuværende forholdstalsvalgmåde med flertalsvalgmåden.

Vil Kommissionen oplyse, hvornår den har truffet denne politiske afgørelse til fordel for forholdstalsvalgmåden og imod flertalsvalgmåden?

Vil Kommissionen angive grundene til denne stillingtagen til fordel for forholdstalsvalgmåden?

Vil Kommissionen oplyse, hvilke foranstaltninger den har truffet eller agter at træffe over for medlemsstater, der til trods for denne stillingtagen fra Kommissionens side opretholder flertalsvalgmåden?

Har Kommissionen truffet eller agter den at træffe foranstaltninger for at blokere igangværende politiske initiativer eller initiativer til folkeafstemninger i EU-landene, som tager sigte på overgang fra forholdstalsvalgmåden til flertalsvalgmåden?

Er Kommissionen i øvrigt helt klar over, at næsten samtlige totalitære og autoritære afarter, som opstod i Europa i løbet af første halvdel af dette århundrede, fandtes i lande, der anvendte forholdstalsvalgmåden, og at de »parti-kratiske« afarter, som opstod i Europa i løbet af anden halvdel af dette århundrede, fandtes i lande, der anvendte forholdstalsvalgmåden eller en pseudoforholdstalsvalgmåde (blandet valgmode eller flertalsvalg i to omgange)?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(22. oktober 1999)

Chefen for Kommissionens delegation i Prag har ikke udtalt sig som angivet i den af det ærede medlem omtalte tidsskriftartikel.

(2000/C 27 E/208)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1750/99
af Adriana Poli Bortone (UEN) til Kommissionen**

(30. september 1999)

Om: Acquedotto pugliese S.p.A. (det apuliske vandværk)

I de seneste dage har det italienske Finansministerium hos ENEL (det italienske el-selskab) »inkasseret« et ekstraordinært udbytte på 4.422 mia. lire, der er blevet taget direkte fra reserven, og endvidere en »foreløbig« betaling på 3.100 mia. lire for erhvervelsen af tre selskaber til forvaltning af vandforsyningen i Puglia og Basilicata.

Denne transaktion har bevirket stor forbløffelse selv i regeringskredse (kritik fra viceminister for offentlige arbejder, Mattioli), hos de lokale myndigheder i Puglia og Basilicata (som vilkårligt er blevet frataget lovfæstede funktioner ud over en arv på 20.000 km vandledninger), i forbrugersammenslutningerne (ADUC) og hos medlemmer af det italienske parlament.

Den daværende kommissær med ansvar for konkurrence, Karel Van Miert, havde i forbindelse med projektet vedrørende en reform af EAAP afsløret en overtrædelse af traktatens artikel 92.

Den italienske regering har i forbindelse med EAAP's omdannelse til Acquedotto pugliese S.p.A. optrådt autoritativt og ikke overholdt bestemmelsen i lov 36/1994, som tillægger den relevante myndighed, i dette tilfælde de lokale myndigheder i gensidigt samarbejde, muligheden for at vælge en passende forvaltningsform — uanset om det drejer sig om en specialvirksomhed, et blandet selskab eller koncession til privatpersoner.

Ved direkte at overdrage vandforsyningen til Acquedotto pugliese S.p.A. fuldstændig for Finansministeriets regning overtrådte regeringen EU-instrukserne og især anvisningerne i Kommissionens (GD XV/B) meddelelse af 24. februar 1999, hvori det hedder, at alle bestemmelser, som forbeholder overvejende eller fuldstændig statsejede eller offentlige selskaber bestemte offentlige kontrakter, betragtes som værende i modstrid med Rom-traktatens bestemmelser og princippet om ligebehandling.

Endvidere vil den italienske stat udbetale Acquedotto pugliese S.p.A. 30 mia. lire om året i 20 år med henblik på selskabets finansielle sanering.

Vil Kommissionen på baggrund af ovenstående oplyse, om der i forbindelse med overdragelsen af Acquedotto pugliese S.p.A. til ENEL er sket overtrædelser af traktaten, og om Kommissionen i bekræftende fald ikke mener, at der straks bør gribes ind for på ny at sikre, at den italienske regering overholder EU-reglerne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(19. oktober 1999)

På baggrund af de oplysninger, det ærede parlamentsmedlem er fremkommet med, har Kommissionen til hensigt at anmode de italienske myndigheder om alle de oplysninger, som er nødvendige til vurdering af, om overdragelsen af vandforsyningen til Acquedotto pugliese S.p.A. er forenelig med fællesskabsretten om offentlige kontrakter. Kommissionen er ved at forberede en skrivelse til de italienske myndigheder for at få oplyst alle aspekter i forbindelse med den pågældende transaktion.

Hvis det ved gennemgangen af de indhentede oplysninger fremgår, at den anvendte fremgangsmåde er uforenelig med førnævnte bestemmelser i fællesskabsretten, kan Kommissionen indlede den i EF-traktatens artikel 226 (tidligere art. 169) omhandlede overtrædelsesprocedure.

(2000/C 27 E/209)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1758/99

af Helena Torres Marques (PSE) til Kommissionen

(30. september 1999)

Om: Den økonomiske og sociale samhørighedspolitik i Den Europæiske Union

Samhørighedspolitikken er et af de væsentlige grundlag for det europæiske projekt.

GD XVI hed tidligere generaldirektoratet for »regionalpolitik og samhørighed«. Ifølge den omorganisering af Kommissionen, som vi har fået præsenteret, indeholder navnet på dette generaldirektorat imidlertid ikke længere ordet »samhørighed«.

Hvad er den politiske og administrative betydning af denne ændring? Betyder det, at samhørigheden ikke længere er et væsentligt mål for denne nye Kommission?

Hvad er fremtiden for den tidligere afdeling for »samhørighed«?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(3. november 1999)

De nye benævnelser på Kommissionens tjenester er fastlagt for nylig som følge af den samlede omlægning af institutionen, der er iværksat af Prodi, Kommissionens formand. I den anledning blev der oprettet visse tjenester, og andre ændrede opbygning eller benævnelse.

Med hensyn til det af det ærede medlem omtalte generaldirektorat vedrører ændringen udelukkende benævnelsen, der nu er »regionalpolitik«. Med henblik på forenkling har Kommissionen besluttet at give de forskellige generaldirektorater et navn, der er kort, klart og forståeligt for alle forhandlingspartnere.

Det er klart, at alle tjenestens opgaver er de samme, og at den f.eks. fortsat har ansvar for driften af Samhørighedsfonden. Økonomisk og social samhørighed er fortsat det vigtigste mål for regionalpolitikken, som fastsat i EF-traktatens artikel 158 (tidligere artikel 130a), og således som det bekræftes af forordningerne om strukturfondene for den kommende programmeringsperiode.

(2000/C 27 E/210)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1766/99

af António Campos (PSE) til Kommissionen

(11. oktober 1999)

Om: Den fælles landbrugspolitik

Kommissionens formand forsikrede ved sin indsættelse, at der ville herske fuldstændig gennemsigtighed, når det gjaldt anvendelsen af EUs midler, og at der ville blive samarbejdet med Europa-Parlamentet.

Under henvisning til denne gennemsigtighed og samarbejdsvilje bedes Kommissionen oplyse følgende:

1. Det beløb, der årligt udbetales over EUGFL, Garantisektionen, med angivelse af de 100 vigtigste støttemodtagere i hver medlemsstat.
2. Procentsatsen af de midler, som hver medlemsstat har modtaget fra EUGFL, Garantisektionen, og som er blevet udbetalt til 100 vigtigste støttemodtagere.
3. Antallet af landmænd i hver medlemsstat, der modtager støtte fra EUGFL, Garantisektionen.
4. Antallet af landmænd i hver medlemsstat.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(11. november 1999)

Kommissionen er i færd med at indhente de oplysninger, der er nødvendige for at besvare spørgsmålet, og skal meddele resultatet af sine efterforskninger, så snart det foreligger.

(2000/C 27 E/211)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1773/99

af Liam Hyland (UEN) til Kommissionen

(11. oktober 1999)

Om: Kommissionens arbejdsprogram for 1999 og den nye Kommission

Et af hovedelementerne i Santer-Kommissionens arbejdsprogram for 1999 var gennemførelsen af Agenda 2000. Kommissionen bedes oplyse, om den under sin nye formand, Prodi, har til hensigt at ændre arbejdsprogrammet for 1999, og navnlig om den vil være rede til at gennemføre en ny politik til fremme af familiebrugene inden for landbruget og udviklingen i landdistrikterne i betragtning af nødvendigheden af at genskabe forbrugernes tillid til en lang række grundlevnedsmidler?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(25. oktober 1999)

Den nye Kommission vil træffe alle de foranstaltninger, der er fastlagt i arbejdsprogrammet for 1999 for at gennemføre Agenda 2000.

Med hensyn til EU's politik til fordel for familiebrug og landdistrikter har Kommissionen fremlagt sit forslag i forbindelse med Agenda 2000. Rådet vedtog den 17. maj 1999 ⁽¹⁾ en ny forordning om støtte til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL).

Programmerne for regionaludvikling og udvikling af landdistrikter omfatter udtrykkeligt udviklingsbehovet i landbosamfundene. Med de reformer, der gennemføres som led i Agenda 2000, vil udvikling af landdistrikter udgøre anden søjle i den fælles landbrugs politik, som alle landdistrikter kan nyde gavn af. Inden gennemførelsen af foranstaltningerne kan påbegyndes, skal der foretages en inddeling af programmerne. Kommissionen skal inden for den budgetramme, der blev vedtaget af Det Europæiske Råd i Berlin, sikre, at de disponible midler fuldt ud anvendes til gavn for EU's landdistrikter.

Den nye Kommission erkender fuldt ud behovet for at genvinde forbrugernes tillid til fødevarernes kvalitet og sikkerhed. Inden udgangen af 1999 vil der blive fremlagt en hvidbog om fødevarersikkerhed, der indeholder forslag til en omfattende handlingsplan.

⁽¹⁾ EFT L 160 af 26.6.1999.

(2000/C 27 E/212)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1775/99

af Helena Torres Marques (PSE) til Kommissionen

(11. oktober 1999)

Om: Sammensætning af kommissionsmedlemmernes kabinetter

Kommissionens formand, Romani Prodi, har over for Europa-Parlamentet givet udtryk for, at ifølge de retningslinjer, han havde fastsat, skulle kommissionsmedlemmernes kabinetter bestå af personer fra flere lande, ligesom ligestillingsprincippet skulle respekteres.

Jeg vil gerne have oplysninger om sammensætningen af de 20 kommissionsmedlemmers kabinetter med henblik på en analyse af de nævnte to målsætninger.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(18. oktober 1999)

De ønskede oplysninger sendes direkte til det ærede medlem og Parlamentets generalsekretariat.

(2000/C 27 E/213)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1795/99

af Mogens Camre (UEN) til Kommissionen

(30. september 1999)

Om: Underbydelse af national arbejdskraft i en medlemsstat

Kommissionen bedes redegøre for sin holdning til de problemer, der opstår, når national og ikke-national arbejdskraft i en EU-medlemsstat aflønnes forskelligt, samt for Kommissionens eventuelle initiativer.

Det danske arbejdsmarked er ligesom arbejdsmarkedet i sammenlignelige lande meget organiseret, og løn- og arbejdsvilkår er reguleret af aftaler mellem arbejdsmarkedets parter.

Det skaber store konkurrenceproblemer for danske lønmodtagere og dansk erhvervsliv i det indre marked, hvor arbejdskraften kan vandre frit mellem EU's medlemslande.

I øjeblikket bygger Ørestadsselskabet en Metro i København. Efter europæisk licitation udfører virksomheden Ansaldo og underentreprenøren Carlo Gavazzi, Italien, de omfattende anlæg og beskæftiger her portugisiske elektrikere til meget lavere lønninger end danske elektrikere. Der er således tale om, at svagt organiseret eller uorganiseret arbejdskraft underbyder den nationale arbejdskraft og derved udøver betydelige skadevirkninger på det danske arbejdsmarked med negative følger for det danske sociale system.

Det er selvsagt stærkt utilfredsstillende, at et stabilt samfunds arbejdsmarked på denne måde undergraves.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(21. oktober 1999)

Kommissionen ønsker at gøre opmærksom på, at Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/71/EF af 16. december 1996⁽¹⁾ om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser skal sikre en fair konkurrence ved udveksling af tjenesteydelser på tværs af grænserne samtidig med at direktivet skal garantere, at arbejdstagernes rettigheder respekteres.

Når virksomheder med hjemsted i en medlemsstat udstationerer arbejdstagere på en anden medlemsstats område i forbindelse med ydelse af tjenesteydelser på tværs af grænserne efter betydningen i dette direktiv, skal disse virksomheder overholde visse ufravigelige regler og garantere de udsendte arbejdstagere en række arbejdsvilkår, der er gældende i den medlemsstat, hvor arbejdet udføres. Disse arbejdsvilkår, der er anført i direktivets artikel 3, vedrører bl.a. mindsteløn og det mindste antal betalte feriedage pr. år, for så vidt som disse arbejdsvilkår er fastsat ved lov eller administrative bestemmelser og/eller ved kollektive aftaler, som finder generel anvendelse, når de vedrører byggeaktiviteter. Medlemsstaterne har dog bemyndigelse til at pålægge de virksomheder, som er omfattet af direktivet, at rette sig efter de arbejdsvilkår, som er fastsat ved kollektive aftaler i forbindelse med andre aktiviteter end byggeaktiviteter, forudsat at disse aftaler er i overensstemmelse med kravene i de kriterier, der er fastsat ved direktivet.

Direktiv 96/71/EF skal være gennemført i medlemsstaternes nationale lovgivninger senest den 16. december 1999.

⁽¹⁾ EFT L 18 af 21.1.1997.

(2000/C 27 E/214)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1819/99

af Raffaele Costa (PPE-DE) til Kommissionen

(12. oktober 1999)

Om: Programmet »Europa mod kræft«

Vil Kommissionen oplyse, i hvilket omfang og hvilke (offentlige eller private) institutioner, institutter, selskaber, kooperativer eller personer man har tildelt beløb eller bidrag (med angivelse af eventuelt allerede foretagne udbetalinger) i forbindelse med programmet »Europa mod kræft« (handlingsplanen for 1987-1989, 1990-1994, 1996-2000)?

Er beløbenes effektive formål og initiativernes gode resultat blevet kontrolleret?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(25. oktober 1999)

Kommissionen er i færd med at indhente de oplysninger, der er nødvendige for at besvare spørgsmålet, og skal meddele resultatet af sine efterforskninger, så snart det foreligger.

(2000/C 27 E/215)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1827/99
af Mogens Camre (UEN) til Kommissionen**

(13. oktober 1999)

Om: Strukturstøtte til private virksomheders markedsføring og uddannelse af personale

Hvad vil Kommissionen gøre for at forhindre den konkurrenceforvridning og spild af EU's ressourcer, der er en følge af, at EU yder tilskud til private virksomheders markedsføring, interne uddannelse og rationaliseringsforanstaltninger?

Den danske presse har i indeværende uge berettet om EU-strukturfondstilskud, som er ydet til private danske virksomheder. Der er tale om tilskud til uddannelse af privat ansat personale, til virksomhedsrationalisering og reklamefremstød.

Det har vakt opsigt, at enkelte virksomheder med bistand fra konsulenter, der har sat sig ind i hvilke formuleringer og plus-ord, der får EU's administration til at bevilge penge, har fået udbetalt disse tilskud. Midlerne er tildelt helt tilfældige virksomheder med konkurrenceforvridning til følge. Jeg har modtaget en 16 siders reklametryksag udsendt af Landsforeningen af Danske Plantehandlere i 1.230.000 eksemplarer, dvs. til næsten alle husstande i Danmark. Husstandsdelte tryksager er en af de former for resourcespild, mange borgere ønsker at begrænse. Denne tryksag bærer EU's logo og teksten: »Kampagne finansieret med støtte fra Det Europæiske Fællesskab«.

Den strukturstøtte, der tilfalder Danmark, er meget begrænset, og der findes langt mere provokerende eksempler på urimelig brug af strukturfondsstøtten i de lande, som modtager massive tilskud. Hvis EU bevilgede penge til at forbedre den danske folkeskole eller til at udbygge lægeuddannelsen på vore universiteter, ville det uden tvivl virke positivt på landets borgere, men gaveydelse til tilfælde, private virksomheder, betalt med europæiske skatteyderes penge, er en provokation, der understreger, at Kommissionen ikke overholder EU's regler om at undgå konkurrenceforvridning og ikke interesserer sig for, hvad den får for pengene, men alene sætter som mål at få bevillingerne brugt.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(11. november 1999)

Kommissionen er i færd med at indhente de oplysninger, der er nødvendige for at besvare spørgsmålet, og skal meddele resultatet af sine efterforskninger, så snart det foreligger.

(2000/C 27 E/216)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1835/99
af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen**

(13. oktober 1999)

Om: EF-initiativet »Pesca« til fordel for Grækenland

Det operationelle program til fordel for fiskerisektoren i Grækenland omfatter fire underprogrammer og et femte program vedrørende teknisk bistand.

Da der er en tidsfrist for hver enkelt af de fire underprogrammer, bedes Kommissionen give følgende oplysninger:

1. Hvorledes er underprogrammernes gennemførelse hidtidig forløbet, og hvilke foranstaltninger er der iværksat inden for hvert enkelt underprogram?
2. Har man kunne konstatere forsinkelser i udnyttelsen, og hvad er givet fald hovedårsagerne til forsinkelsen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(11. november 1999)

Et skema med de ønskede oplysninger sendes direkte til det ærede medlem og Parlamentets generalsekretariat.

(2000/C 27 E/217)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1890/99
af Pietro-Paolo Mennea (ELDR) til Kommissionen**

(14. oktober 1999)

Om: Opførelse af faciliteter i nærheden af Castel del Monte

Byrådet i Andria (BA) i Italien har vedtaget et projekt, der indebærer, at der i nærheden af det ottekantede slot, som Frederik II af Schwaben lod opføre mellem 1240 og 1250, og som er kendt som Castel del Monte, skal etableres et område med forskellige faciliteter såsom et billetkontor, en boghandel, et restaurationscenter, diverse andre faciliteter og en parkeringsplads.

Det forhold, at slottet er klassificeret som et kunstnerisk monument, viser, at slottet og bjerget tilsammen udgør ét enkelt kulturgode, som UNESCO i øvrigt har opført på sin ansete liste over verdens mest værdifulde kulturarv.

Det er helt klart, at hvis projektet gennemføres i sin nuværende form, ville det ændre dette historiske steds og det omgivende landskabs integritet og påføre det uacceptabel skade.

Der er afsat EU-støtte til projektet, som indgår i den række af projekter, hvortil der vil blive ydet støtte med henblik på at udvikle og fremme turismen i mål 1-områder (multiregional operationel plan for Mezzogiorno).

Kan Kommissionen oplyse om projektet har været genstand for de foreskrevne udtalelser fra de kompetente myndigheder, især fra Bari-kontoret for miljøarv, arkitektonisk arv og kunstarv og fra Ministeriet for Kulturgoder og Kulturaktiviteter?

Kan Kommissionen oplyse om den agter at træffe foranstaltninger for at blokere den støtte, som Den Europæiske Union har afsat, for at sikre, at gennemførelsen af projektet udsættes i overensstemmelse med den gældende italienske bevaringslov og med gældende europæiske bestemmelser på dette område?

Kan Kommissionen endelig oplyse, om den agter at gøre EU-støtten afhængig af en passende ændring af projektet, således at det område, hvor faciliteterne skal opføres, og parkeringspladsen flyttes længere ned ad bjergsiden for at bevare det omkringliggende landskabs naturlige karakteristika samt monumentets historiske værdi og kunstneriske skønhed?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(27. oktober 1999)

Kommissionen er i færd med at indhente de oplysninger, der er nødvendige for at besvare spørgsmålet, og skal meddele resultatet af sine efterforskninger, så snart det foreligger.

(2000/C 27 E/218)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1912/99
af Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) til Kommissionen**

(29. oktober 1999)

Om: Dårlig udførelse af vejforbindelser som finansieres under den anden fællesskabsstøtteramme for Grækenland

I sit svar på mit tidligere spørgsmål (P-3016/98) ⁽¹⁾ erkender Kommissionen, at der findes store problemer på grund af den dårlige kvalitet af de vejforbindelser, som bygges i Grækenland med finansiering under den anden fællesskabsstøtteramme, og den bekræftede, at den ville følge dette spørgsmål opmærksomt, og at den om nødvendigt ikke ville undlade at anvende de relevante lovgivningsmæssige bestemmelser.

Kommissionen bedes oplyse, og den råder over nyere oplysninger vedrørende det samlede omfang af dårligt udført arbejde i forbindelse med projekter, som gennemføres i Grækenland med samfinansiering under den anden fællesskabsstøtteramme, og om det fremgår af disse oplysninger, at omfanget af det dårligt udførte arbejde er blevet mindre, og at Grækenland i alle tilfælde har foretaget de nødvendige skridt for at udbedre dette arbejde? Hvis dette ikke er tilfældet, bedes Kommissionen oplyse, hvad den har til hensigt at gøre, for at dette omfattende spørgsmål nu kan blive imødegået seriøst og for at ansvaret kan blive placeret, hvor det er påkrævet?

(¹) EFT C 297 af 15.10.1999, s. 42.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(11. november 1999)

Kommissionen er i færd med at indhente de oplysninger, der er nødvendige for at besvare spørgsmålet, og skal meddele resultatet af sine efterforskninger, så snart det foreligger.

(2000/C 27 E/219)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2000/99

af Chris Davies (ELDR) til Kommissionen

(9. november 1999)

Om: Taskforce vedrørende vitaminer og mineraler

Hvilken opgave har Kommissionens taskforce vedrørende vitaminer og mineraler? Hvem er dens medlemmer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(19. november 1999)

Det ærede medlem henvises til Kommissionens samlede svar på skriftlige forespørgsler E-1552/99 og E-1593/99 fra Graham Watson med flere (¹)

(¹) Se side 128.

(2000/C 27 E/220)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2017/99

af Mihail Papayannakis (GUE/NGL) til Kommissionen

(28. oktober 1999)

Om: Beretning om kontrollen med kvaliteten af projekterne under den anden fællesskabsstøtteramme

Den 13.10.1998 erklærede den daværende kommissær Wulf-Mathies i sit svar på min forespørgsel nr. E-2176/98 (¹), at det i den første kvartalsrapport fra ESPEL var blevet konstateret, at der fandtes kvalitetsproblemer i forbindelse med forskellige projekter, og at ESPEL ville foretage en systematisk, tilbundsående kontrol af projekterne under den anden fællesskabsstøtteramme.

Kommissionen bedes efter de talrige ulykker, som sker på de græske motorveje på grund af den dårlige kvalitet og de utilstrækkelige kontrolsystemer, oplyse hvad der er resultaterne af den kontrol, ESPEL har foretaget indtil i dag, på hvilke konkrete arbejder der blev konstateret byggesjusk eller undladelser, om disse er blevet udbedret af entreprenørerne, og på hvis regning, samt hvilke finansielle disciplinære straffe eller andre administrative sanktioner (som f.eks. sortlistning) de ansvarlige for undladelserne og det dårligt udførte arbejde vil blive pålagt?

(¹) EFT C 96 af 8.4.1999, s. 51 og EFT C 135 af 14.5.1999, s. 16.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(10. november 1999)

Kommissionen er i færd med at indhente de oplysninger, der er nødvendige for at besvare spørgsmålet, og skal meddele resultatet af sine efterforskninger, så snart det foreligger.
